

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

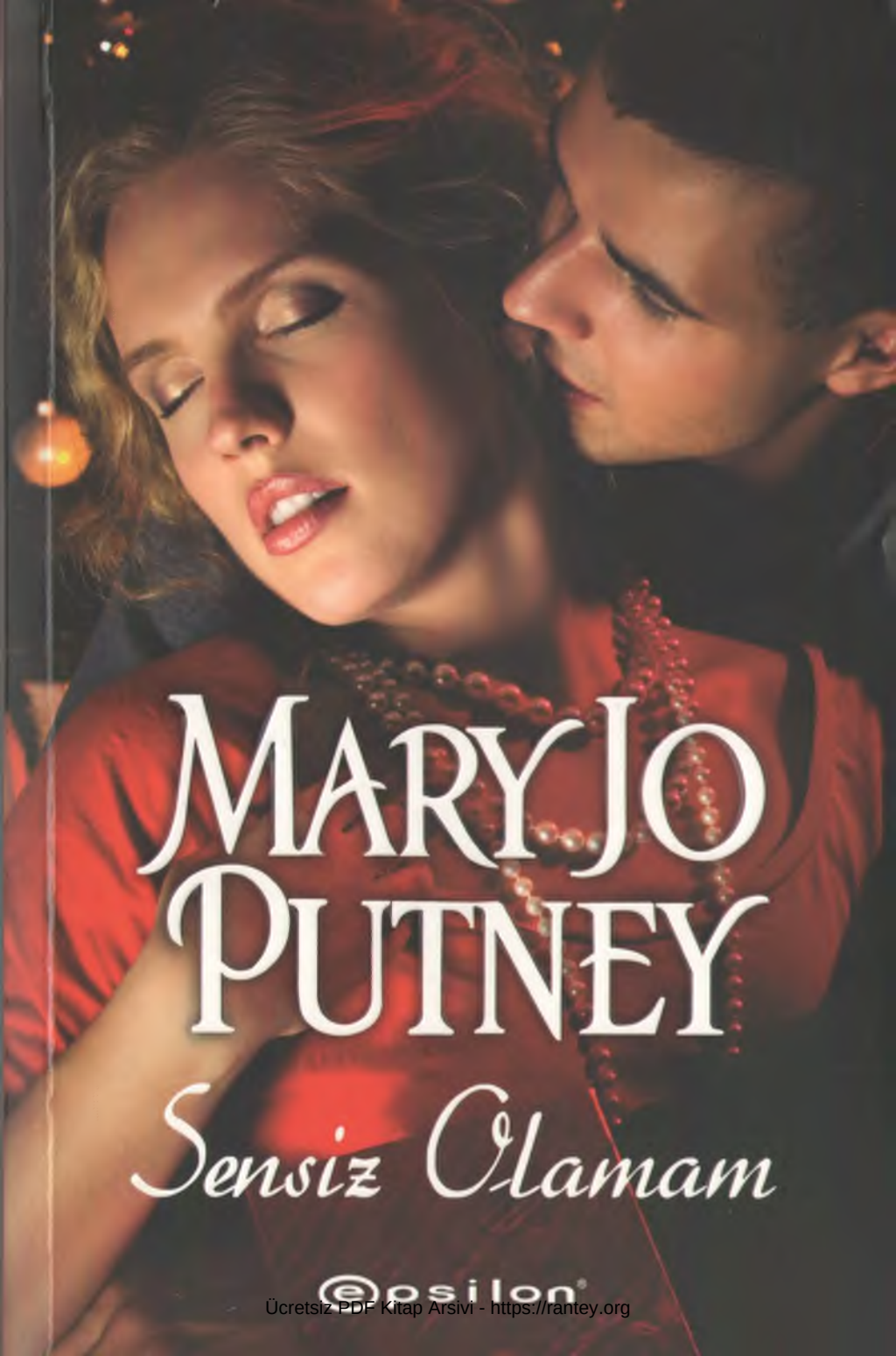
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic close-up of a man and a woman. The woman, in the foreground, has her eyes closed and a soft smile, wearing a red top and a red beaded necklace. The man is behind her, leaning in to kiss her cheek. The background is dark with warm, out-of-focus lights, suggesting a festive or holiday atmosphere.

MARY JO PUTNEY

Sensiz Olamam

@psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KAYIP LORDLAR DİZİSİ

Bir deniz kazasından kurtulan Adam geçmişine dair hiçbir şey hatırlamamaktadır. Zihnini kurcalayan pek çok soru işareti varken, onu kurtaran ve yaralarını iyileştiren sarı saçlı güzel kadının karısı olduğunu öğrenince çok mutlu olur. Mariah'nın adı ve yüzü ona tanıdık gelmemektedir belki ama dokunuşları, sıcaklığı, yaşattığı tüm duygular “doğru kadın” olduğunu hissettirmektedir.

Mariah Clarke kendisini koruyup gözetecek bir eş için dua ederken, onu ıssız bir koyda, suların içinde bulacağını tahmin etmemektedir. Adam'ı kendisinin kocası olduğuna ikna etmesi çok kolay olur. Aralarında günden güne gelişen tutkuyu yenip gerçeği itiraf etmesi ise hiç de o kadar kolay olmayacaktır.

Kayıp Lordlar dizisinin bu ilk kitabında, Mary Jo Putney, çocukluk arkadaşı olan ve her biri kendisi için mükemmel eşi arayan lordları okuyucularıyla tanıştırıyor.

“Büyüleyici, romantik ve kesinlikle baştan çıkarıcı.”

Eloisa James

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Bir yandan sanki asırlardır
birliktelemiş gibi beraberce
aynı ritmi yakalamışlar, öte
yandan da sadece yeni âşıkların
tadına varabileceği sarhoş edici
bir mucizeyi paylaşıyorlardı.
Mariah onun senelerdir süren
yalnızlığında özlediği eşi ve
onu tamamlayan kadındı. Genç
kadının ruhu, paramparça olmuş
ruhunu birleştirip kavramış
ve onu kurtarmıştı. Adam
soluğu kesilircesine, "Seni
seviyorum," dedi. "Sonsuza dek
de seveceğim."
Genç kadının gözleri
yaşlarla doldu. "Ben de seni
seviyorum." Adam yanına
dönerek genç kadını kendine
çekti. Kollarıyla onu, Londra'yı
döven fırtınadan korumak
istercesine sarmaladı.
Gökyüzü bile onların bu sonu
olmayan aşklarına ağlıyordu.

Sensiz Olamam

Sensiz Olamam

Kayıp Lordlar Dizisi I

Mary Jo Putney

Çeviri
Banu Belgi

epsilon®

Bölüm 1

Kent, 1812

Gece yarısı ziyaretçileri, hiçbir zaman iyi haber anlamına gelmezdi. Leydi Agnes Westerfield geniş bir alana yayılmış Westerfield malikanesinde kendi özel kanadının kapısına vurulmasıyla uyandı. Hizmetçileri iki kat yukarda yatıyorlardı. Onun için, gürültü öğrencilerini uyandırmadan önce hemen terliklerini giydi ve sıcak bir robdöşambra sarındı.

Kapıya doğru giderken elindeki mum etrafa tedirgin edici gölgeler saçıyordu. Sürekli ve yumuşak yağın yağmurun pencerelerdeki hisırtısı holdeki saatin ikiyi çalmasıyla vurgulandı.

Kent'in sakin bayırlarında haydutların ön kapıyı vurmaları pek muhtemel değildi ama, o yine de "Kim o?" diye seslendi.

"Randall." İyi tanıdığı bu sesi duyunca kapıyı ardına kadar açtı. Eşikte üç genç adamı görür görmez içi ezildi.

Randall, Kirkland ve Masterson onun ilk sınıf öğrencileriydi; özel itina ve eğitime ihtiyacı olan "kayıp lordları." O sınıfta sadece altı çocuk vardı ve birbirlerine sanki kardeş gibi yakınlaşmışlardı. Bir tanesi Fransa'daki kargaşada kaybolmuştu; biri de şimdi Portekiz'deydi. Diğer üçünün acı dolu gözlerle çıkagelmesi pek iyiye işaret değildi.

Eliyle onlara içeri girmelerini işaret etti. Aylardan beri süregelen endişesini dile getirip, “Ballard mı?” diye sordu. “Gözü dönmüş Fransız ordusu ordayken Portekiz çok tehlikeli bir yer.”

“Ballard değil.” Alex Randall içeri girip yağmurdan sırlıklam olmuş pelerinini çıkardı. Yarımada yaralandığından bu yana topallamasına rağmen kırmızı subay üniförmasıyla olağanüstü bir yakışıklılık sergiliyordu. “Bu... Bu seferki Ashton.”

Ashton o sınıfın altıncısıydı; sınıfın en gizemlisi ve belki de en sevileni. Leydi Agnes kendini kötü habere hazırladı. “Öldü mü?”

“Evet.” James Kirkland cevap verirken sesi boğuktu. “Haberimiz bizim kulüpte duyar duymaz size bildirmek için dörtmala buraya geldik.”

Leydi Agnes umutsuzlukla gözlerini kapadı. Kendilerinden büyükler dururken gençlerin ölmesi adil değildi. Ama o hayatın adil olmadığını zaten çok önceden öğrenmişti.

Omuzlarında teselli edici bir kolun varlığını hissetti. Gözlerini açınca bu kolun sessiz ve metin olmakla beraber her zaman en doğru hareketi yapan Will Masterson’a ait olduğunu gördü. “Sinir kriziyle haykırırsam bana destek olursunuz diye mi hep beraber geldiniz?” Bir yandan da onların senelelerinden beri tanıdıkları ağır başlı okul müdiresi gibi olmaya çalışıyordu.

Masterson buruk bir şekilde gülümsedi. “Belki. Belki de tam tersine sizin bizi teselli etmenizi istedik.”

Asıl hakikatin bu olduğunu düşündü. Bu genç delikanlıların anneleri yeterli olmadıkları için onların hayatında bu rolü o üstlenmişti.

Kadın hizmetçilerden biri esneyerek meydana çıkınca Leydi Agnes misafirlerine yemek söyledi. Genç erkekleri her zaman doyurmak lazımdı, özellikle de Londra’dan buraya kadar olan uzun yolculuktan sonra. Üstünden sular akan pelerinlerini astıktan sonra onları salona aldı. Okulu bitirdik-

ten sonra bile sık sık burayı ziyaret ettikleri için hepsi yolu biliyorlardı. Leydi Agnes, “Sanırım hepimizin biraz konyağa ihtiyacımız var. Randall, bardakları sen doldurur musun?” dedi.

Randall sessizce dolabı açıp içinden dört tane bardak çıkartırken lambanın ışığı sarı saçlarında parıldadı. Bir anda dağılabilecek kadar gergindi.

Leydi Agnes uzatılan bardağı aldı ve kendini en sevdiği koltuğuna bıraktı. Konyak içini yakıyordu ama zihnini keskinleştiriyordu. “Ne olduğunu anlatın bana. Kaza mı olmuş?”

Kirkland başıyla onayladı. “Ashton hayatının bir günü bile hastalanmamıştır.” Olduğundan on yaş büyük görünüyordu o an. “Bayan Emily burada mı? Onun da bilmesi lazım.”

Leydi Agnes, uzun yıllardır refakatçisi ve dostu olan Emily’nin o an beraber yas tutabilmeleri için yanında olmasını dileyerek başını hayır anlamında salladı. “Somerset’teki ailesini ziyaret ediyor ve bir haftadan önce dönmez. General Rawlings de burada değil.”

Elindeki bardağı süzerken, kendini hissizleştirene kadar içmesinin ne kadar uygun olacağını düşündü. Bunu hiç yapmamıştı ama başlamak için iyi bir zamandı. “O benim ilk öğrencimdi.” dedi yumuşak bir sesle. “Adam olmasaydı, Westerfield Akademisi diye bir okul var olmayacaktı.” Fark etmeden Dük’ün unvanını kullanacağına adını kullanmıştı.

“Nasıl oldu bu? Hikâyeyi hiç duymadım. Ash’in nasıl olduğunu bilirsiniz. Konu özel hayatı olunca, bir istiridye bile onun yanında geveze kalırdı.” Masterson konuşurken, hizmetçi elinde tepeleme tabaklarla dolu bir tepsiyle geri geldi.

Genç adamlar dilimlenmiş ete, peynire, ekmeğe ve salamura sebzelere aç kurtlar gibi saldırdılar. Leydi Agnes hepsinin bardaklarına biraz daha kırmızı şarap doldururken, ruhları için olmasa da delikanlıların vücutları için bir şeyler yapabilmesine gülümsedi.

Randall başını kaldırdı. “Bize her şeyin nasıl başladığını anlatın.”

Leydi Agnes önce tereddüt etti ama sonra çok genç yaşta olan Dük Ashton'la nasıl karşılaştığını anlatmayı istediğini, hatta anlatmaya ihtiyacı olduğunu anladı. "Emily ile seyahat ettiğimiz yılları daha yeni geride bırakmıştık. Uzaklarda ziyaret ettiğim ve gezdiğim yerleri çok sevmeme rağmen, artık eve dönme zamanı gelmişti. Babamın sağlığı çok iyi değildi ve... Ayrıca başka sebepler de vardı ama şu anda önemli değil. İngiltere'ye döneli üç hafta olmuştu ve gemini kemiren bir at gibi kendimle ne yapacağımı bilmez bir haldeydim. Westerfield Malikanesi'nin idaresi için bir kahya ayarlamıştım ve bir meşgaleye ihtiyacım vardı. Ne yazık ki kadınlar Parlamento'ya alınmıyorlar."

Kirkland gülümseyerek başını kaldırdı. "Sizi Lordlar Kamarası'nda görmeyi çok isterdim Leydi Agnes. Bence onların hepsine anında hadlerini bildirirdiniz."

"Enerjimi kullanabileceğim daha iyi bir alan buldum. Bir gün Hyde Park'ta kendi kendime ne yapacağımı düşünerek dolaşırken, bir kamçı sesi duydum. Birinin atını kırbaçladığını düşünürken, çalılıkların arasına girdim ve tüyler ürpertici ufak tefek bir adamı yakınındaki bir ağaca lanetler yağdırırken buldum. Adamın kafasının biraz üzerindeki dalda da, elinde tarif edilemeyecek bir köpek yavrusunu kavramış olan Ashton vardı."

"Bhanu!" Masterson haykırdı. "O köpeği hâlâ özlüyorum. Nasıl olmuş da Ashton o köpeği ağacın üstüne çıkarırmış?"

"Hem de niye?" Kirkland sordu.

Leydi Agnes anlayışlı bir biçimde, "Adamın adı Sharp'tı. Ashton'ın özel eğitmeniydi. Dürüst olmak gerekirse, Ashton adamı çılgına çeviriyordu," dedi. "İngilizce konuşmayı ve herhangi birinin yüzüne bakmayı reddediyordu. Tek arkadaşı bir yerlerde bulduğu bu pis köpek yavrusuydu. Sharp köpek yavrusunun öldürülmesini emretmiş, fakat bu işi yapmakla görevli seyis öldürmeye kıyamadığı için, Bhanu'yu Hyde Park'a getirip serbest bırakmış. Ashton olanları öğrendiğindeyse, Ashton Malikanesinden kaçıp köpeğini bulmak için Hyde Park'a gelmiş."

“Ve bulana kadar da işin peşini bırakmazdı.” Randall homurdandı. “Hayatımda tanıdığım en inatçı adam.”

“Söyleyene bak!” diye bağırdı Kirkland.

Bu yoruma yapılan gülüşmeler havayı biraz yumuşattı. Leydi Agnes devam etti, “Ben ortaya çıkıp sorunun ne olduğunu sorduğumda, Sharp bütün geriliminin acısını benden çıkardı. Oğlanı Eton Koleji’ne sokmak için işe alınmıştı. İki haftanın sonunda; yeni Ashton Dükü’nün İngilizce konuşmayan bir şapşal olduğuna ve kesinlikle Eton’a giremeyeceğine kanaat getirmişti. Oğlan sanki şeytanın bir yansımasıydı! Dük olmak için yanlış kişiydi, unvan, buna layık olan kuzeninin olmalıydı. Ama oğlanın sersem babası, düklük sırasının asla ona gelmeyeceğini düşünen bir kuzendi ve Hindistan’da bulunduğu sırada – onun deyimiyle – Hindu bir şıfırtıyla evlenmişti. Diğer tüm varisler öldüğünde, Bizim Ashton ailedeki herkesin dehşet içinde kalmasına rağmen, unvanın sahibi oldu.”

Bu açıklamalardan sonra odaya bir süre sessizlik hakim oldu. Sessizliği bozan Masterson oldu, “Ash’in eğitimcisi bıçakla kovalamadığına çok şaşırdım.”

“Sharp’ın elinden kırıbağı alıp onu adamın üstünde kullanmamak için kendimi zor tuttum.” Leydi Agnes, bu söylediğini yapacağına, ağaca gözlerini dikmiş ve eğitmen küplere binerken oğlanın yüzündeki yalın ıstırapı görmüştü. Oğlan söylenen her kelimeyi anlıyordu ve hakir görüldüğünü biliyordu.

İşte o anda, Leydi Agnes’in kalbini fethetmişti. Farklı olmanın ve sosyete tarafından dışlanmanın ne demek olduğunu o çok iyi biliyordu. İnsanı afallatan bu yeşil gözlü çocuğun bir müttefike ihtiyacı vardı. “Ashton, Hindistan’daki annesinden alınıp İngiltere’ye getirildiğinden bu yana, etrafındakiler tarafından hor görülüyordu. Bu yeni korkutucu hayatının yok olmasını arzu etmesi hiç de şaşılacak bir şey değildi.”

Bakışları odadaki genç adamların üzerinde teker teker dolaştı. “Ve bu an, beyler; ilhamın kapımı çaldığı ve Westerfi-

eld Akademisi'nin doğduğu andı. Dük Rockton'un kızı olan Leydi Agnes Westerfield olduğumu ve doğuştan iyi aileden gelen ama huyu kötü olan oğlanlar için kurulmuş bir akademinin sahibesi olduğumu söylemek için en etkileyici ses tonumu kullandım. Ayrıca gizemli doğuya yaptığım seyahatler esnasında, çok eski disiplin yöntemleri öğrendiğimi iddia ettim.

"Söylediklerim Sharp'ın ilgisini çekti ve onunla bir pazarlık yaptık. Eğer Ashton'ı ağaçtan inmeye ve medenice davranmaya ikna edebilirsem, o da Ashton'ın velilerine, onun Eton'a yollanması yerine benim akademime gönderilmesini tavsiye edecekti. Böylece adamı bizi duyamayacağı kadar uzağa gönderdim ve Hindistan'da kaldığım süre içinde öğrendiğim Hindu dilini kullanarak, Ashton'a aşağı gelmesini söyledim." Leydi Agnes bu hatıranın etkisiyle şefkatle gülümsedi.

"Tabii ki İngilizceyi mükemmel konuşuyordu – bu dili babasından öğrenmiş olduğundan emindim. Ama onunla Hindu dilinde konuşma çabamı gördükten sonra, ağaçtan inip kendi dünyasıyla mücadele etmesinin zamanı geldiğine karar verdi." Yere indiğinde yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama Leydi Agnes'in bunu kimseye söylemeye niyeti yoktu. "Her ne kadar Hindu dilini kötü konuşuyor idiysem de, en azından deniyordum. Ashton'la aramızda kendi özel anlaşmamızı yaptık. Eğer Bhanu'nun onda kalmasına ve babasıyla beraberken başladıkları mekanik bilgisi öğrenimine devam etmesine müsaade edilirse yeni okuluma gelmeyi istiyordu.

"Bu istekleri bana çok makul gelmişti. Bunun karşılığında, ben de ondan, kendini derslerine vermesini ve bir İngiliz beyefendisi rolünü nasıl oynayacağını öğrenmesini bekleyecektim." Leydi Agnes, ayrıca oğlanın özel düşüncelerinin kendisine ait kalacağına söz vermişti. Doğduğu topraklardan ve annesinden koparılmış biri olarak, Ashton'ın bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Bundan sonra diğer öğrencilerimi aramaya başladım. Hepiniz Westerfield'a nasıl geldiğinizi biliyorsunuz." İngiliz asil-

lerinde, onlardan beklenen standartları yakalayamayan kızgın ve asi çocuk sayısı azımsanamayacak kadar çoktu. Örneğin Randall, İngiltere'nin en prestijli okulları olan Eton, Harrow ve Winchester'dan kendini attırmayı başarmıştı. Leydi Agnes onun başarısının emsalsiz olduğuna inanıyordu.

İlk sınıfının ebeveynleri ve vasileri, problemlı çocuklarını kabul eden saygıdeğer bir okul buldukları için minnettardılar. Leydi Agnes'in uçsuz bucaksız mülkü okul olmaya çok müsait olduğu gibi, onun doğuştan gelen asaleti de kuvvetli bir cazibe idi; tıpkı General Philip Rawlings'i işe almasının yarattığı etki gibi. Generalin bir asker olarak şöhreti mükemmeldi. Ebeveynler de, onun okulu demir yumrukla idare edeceğini varsayıyorlardı.

Halbuki General, Leydi Agnes'in şiddetin hiçbir zaman çocuklar üzerinde ilk çare olamayacağı düşüncesine içtenlikle katılıyordu. Emeklilikten sıkılmış olduğu için Leydi Agnes'in teklifini şevkle kabul etmişti. Birinin yüksek sosyeteyle olan bağlantıları, diğerininse sesini bile yükseltmeden oğlanlara emir verebilme yeteneği sayesinde eşsiz bir okul yaratmışlardı.

Bir yıl içinde, diğer aileler çocuklarının okula alınmaları için yalvarmaya başlamışlardı ve yeni sınıfların mevcudu artmıştı. Leydi Agnes, iyi eğitimli ve iyi huylu genç beyefendiler yaratmanın doğruya özgü gizemli yöntemlerinden bahsetmekte bir uzman haline gelmişti.

Halbuki, metotları hiç de gizemli değildi, sadece sıradışıydılar. Bir çocukla ilk karşılaştığında, onun en çok neyi istediğini ve nelerden nefret ettiğini ortaya çıkarırdı. Sonrasında, en çok istediği şeye sahip olmasını ve tahammül edilemez bulduğu şeylere de katlanmak zorunda bırakılmamasını sağlardı.

Bunun karşılığında, çocuklarının derslerine çok çalışmalarını ve sosyete oyununu nasıl oynayacaklarını öğrenmelerini talep ederdi. Öğrenciler kendilerinden beklenen bu rolleri kişiliklerini kaybetmeden de üstlenebileceklerini keşfettikleri anda, gayet başarılı oluyorlardı.

Kirkland herkesin kadehini doldurdu ve kendi kadehini de şerefe kaldırdı. “Yedinci Ashton Dükü, Adam Darshan Lawford’a ve bir insanın sahip olabileceği en iyi dosta.”

Diğerleri kadehlerini vakur bir şekilde kaldırdılar. Leydi Agnes, gözlerindeki yaşların loş odada görülmediğini umuyordu. Şöhretinin lekelenmesini istemiyordu.

Kaldırılan kadehlerden sonra, Kirkland, “Şimdi kuzeni Hal, Sekizinci Dük. Aslında bize bilgi veren de Hal’dü. Bizi Brooks’ta akşam yemeği yerken buldu çünkü bunu derhal öğrenmek isteyeceğimizi biliyordu,” dedi.

Masterson “Hal iyi bir arkadaşdır,” diye görüşünü bildirdi. “Bu haberle yıkılmıştı. Düklüğü devam ettirmek iyi bir şey ama Adam’la iyi arkadaşlardı.”

Leydi Agnes Adam’ın kuzeni Hal’le tanışmıştı. Gerçekten düzgün ama sıradan bir adamdı. Hayatın devam ettiği gibi Ashton unvanı da devam edecekti. Adam’ın öldüğünün bildirilmesi gereken özel bir genç hanımın varolup olmadığını merak etti, ama Adam hiçbir zaman belli bir kadınla ilgilenmediğini dile getirmemişti. Kişisel hayatı hakkında son derece ketumdu ve bu gizliliğe Leydi Agnes de dahildi. Elı, nasıl olsa haber yakında kamuya açıklanacaktı.

Hadisenin kendisine hâlâ tamamıyla anlatılmadığının farkına vararak, “Nasıl bir kazaydı? At sırtında mı oldu?” diye sordu.

Randall, “Hayır,” dedi. “Glasgow yakınlarında yeni buharlı yatı Enterprise’ı deniyordu. Mühendisleriyle birlikte Clyde civarında deneme sürüşündelermiş. Kıyıdan bir hayli açılmışlar. Tam dönecekleri sırada kazan patlamış. Tekne anında batmış. Mühendis ve mürettebattan beş altısı hayatta kalmayı başarmış ama diğerleri kurtulamamışlar.”

Masterson hüznüyle ekledi, “Ash büyük bir ihtimalle patlama gerçekleştiğinde lanet şeyi tamir etmek için makine dairesindeydi. Hiç olmazsa sonu... çabuk gelmiş olmalı.”

Leydi Agnes, Ashton’ın seçme şansına olsa, böyle ölmekten memnun olacağını farz ediyordu. İngiltere’nin; mekanik

aletler yapmak konusunda bu kadar tutku dolu tek dükü olduğu şüphesizdi. Ama bunun yanı sıra, daha pek çok açıdan da zaten sıradışıydı.

Leydi Agnes bir an durdu ve söylenenleri tarttı. “Cesedi bulunmuş mu?”

Genç adamlar birbirlerine baktılar. Randall, “Duyduğum kadarıyla hayır,” dedi. “Ama bizim bilgimiz tam olmayabilir.”

Yaşıyor olabilir! Her ne kadar ümitsizce buna inanmak istiyorsa da, düşüncesinin sadece ümitten kaynaklandığını, pek ihtimal dahilinde olmadığını biliyordu. Ama yine de... “O zaman öldüğüne dair kesin bir kanıt yok.”

Masterson sessizce, “Oradaki gibi zor suların olduğu bir bölgede teknenin batması ve patlamanın yarattığı yangın yüzünden, cesedi hiçbir zaman bulunamayabilir,” dedi.

“*Ama yaşıyor olabilir.*” Leydi Agnes düşünürken bir yandan da kaşlarını çatmıştı. “Ya yaralanmışsa ve olay yerinden uzakta bir yerde kıyıya çıkmışsa? Mektuplarından birinde, İskoç ve Cumberland kıyıları civarındaki akıntıların ne kadar güçlü olduğundan bahsetmişti. En azından... cesedi patlayan yatla ilişkilendirilemeyecek kadar uzağa taşınmış olabilir.”

Randall, “Sanırım bu mümkün,” dedi kaşlarını çatarak.

Lady Agnes, “O zaman gidip onu arayacağınıza burada ne işiniz var?” diye kestirip attı.

Odadakilerin hepsi, Leydi Agnes’in keskin ses tonundan kaskatı kesildi. Masterson kadehini masaya hızla çarpmadan önce, uzun bir sessizlik oldu. “Hay lanet, bu iyi bir soru. Haberle öylesine şoke oldum ki beynim durdu. Kuzeye gidip neler olduğunu ortaya çıkaracağım. Kazazedeler bize neler olduğu hakkında daha fazla bilgi vereceklerdir. Belki... belki bir mucize olmuştur.”

Randall ümitsizce, “Lanet olsun, bu neredeyse imkânsız!” dedi.

“Belki öyle ama en azından ölümüyle ilgili daha fazla şey öğreneceğim.” Masterson ayağa kalkarken içki ve bitkinliğin karışımından dolayı sallandığı için sessizce küfretti.

Kirkland, "Ben de seninle geliyorum," dedi durgun bir sesle. Masterson'la ikisi gözlerini Randall'a diktiler.

Randall, "Saçmalıktan başka bir şey değil!" diye haykırdı. "Yanlış umutlara tutunmak, sadece sonunda gerçeği daha da acı kılacak."

"Benim için değil," dedi Masterson. "Denediğimi bilmek hiç olmazsa içimi rahatlatacaktır. Tamam, yaşıyor olma ihtimali çok düşük ama en azından cesedinin bulunma ihtimali var."

Randall suratını astı. "Tamam o zaman. Sizinle geliyorum. Ashton tüm çabalarımıza en iyisine layık."

"O zaman karar verilmiştir beyler. Gecenin kalanını burada geçirebilir ve ahırdaki dinlenmiş atlarımdan alıp yola çıkabilirsiniz." Leydi Agnes, ayağa kalktı ve her birine teker teker baktı. Demir gibi bir ses tonuyla ekledi. "Ve eğer Adam hayattaysa, onu *evine getirmenizi bekliyorum!*"

Bölüm 2

*Cumberland, Kuzeybatı İngiltere
İki ay önce*

Evdeki kabul salonuna vardığında Mariah Clarke'ın mutluluktan başı dönüyordu. "Harika, harika.." Sanki yetişkin bir kadın değil de altı yaşındaymış gibi, kollarını iki yana açıp bir daire içinde dönerken sarı saçları uçuşuyordu.

Babası Charles evin batı yakası boyunca parıldayan İrlanda denizini seyretmek için pencereye yaklaştı. "Nihayet bir yuvamız oldu. Sana yaraşan bir yuva." Kızına şefkatle baktı. "Bugünden itibaren sen Hartley Malikanesi'nin genç Bayan Clarke'ısın."

Hartley Malikanesi'nin genç Bayan Clarke'ı. Doğrusu, kulağa bayağı korkutucu geliyordu. Galiba artık genç bir leydi gibi davranmanın zamanı gelmişti. Doğrulup yirmi beş senelik ömrüne daha bir yakından bakabilmek için saçını arkasından gevşekçe düğümledi. Sanki Sarah'yımış gibi. Çocukken sık sık yalnız kaldığı için, Sarah adını verdiği bir ikiz kardeşin hayalini kurardı. Ne zaman oyun oynamak istese ikizi oradaydı. Hem de o her zaman sadık ve en mükemmel arkadaşydı.

Sarah aynı zamanda da, Mariah'nın olamayacağı gibi mükemmel bir leydiydi. Sarah hakikaten var olmuş olsa, her-

halde kıyafeti kusursuz ve saçı son derece itina ile yapılmış olurdu. Elbisesinde eksik düğmeler veya çimende oturmağın yaratacağı lekeler olmazdı. O, bir hanımefendi gibi eyere yan oturur, ata bir erkek gibi oturup etraftaki taşralıları dehşete düşürmezdi. Cazibesiyle kötü huylu çocuklardan tutun da, aksi huylu albaylara kadar herkesi büyülerdi. “Artık büyük bir evi denetleme maharetini öğrenmem gerekecek. Daha fazla uşak tutmaya gücümüz yeter mi? Buradaki üçü bu büyü- lükteki bir mülk için yeterli değiller.”

Babası başıyla onayladı. “Hartley Malikanesi’ni kazandı- ğım kâğıt oyunundan aynı zamanda topluca bir miktar da para geldi. Harcamalarda dikkatli davranırsak mülkü yenile- meye de, adamakıllı personel almaya da yeter. Bu malikane iyi işletilirse kayda değer bir gelir sağlayacaktır.”

Mariah kaşlarını çattı; babasının malikaneyi nasıl eline ge- çirdiğinin hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. “Mülkü kay- beden beyefendi, o şimdi beş parasız mı kaldı?”

Charles omuz silkti, “George Burke zengin bir aileden geliyor, aç kalmaz. Kaybetmeye gücü yetmiyorsa kumar oy- namamalıydı.”

Burke’ün kaderine karşı babası kadar kayıtsız kalamıyorsa da, konuyu uzatmadı. Küçük bir çocukken, kısmen çingene kanı taşıyan büyükannesiyle beraber yaşamıştı. Büyükanne Rose öldükten sonra da, Charles Mariah’yı her yere yanında götürmüştü. Babasını sevmesine rağmen, onun çekiciliğinin ve iskambil oyunlarındaki maharetinin bazen dengesizliğe se- bep olduğu bu yollardaki hayatı hiçbir zaman sevebilmişti.

Charles’ın cüzdanının boş olduğu zamanlarda, Mariah büyükannesinden ustalıkla öğrendiği gibi köylerdeki panayır yerlerinde fal bakardı. Tabii ki Mariah geleceği göremiyordu ama insanları kavramak ve çözmekte çok iyiydi; onlar da ne- ticede yanından ayrılırlarken hayatları ve beklentileriyle ilgili yollarına daha mutlu devam ediyorlardı.

Fal bakmak, tabii ki Hartley Malikanesi’nin genç Bayan Clarke’ının asla itiraf edebileceği bir uğraş değildi! neyse ki, bir

daha yapması da gerekmiyordu. “Mülkün muhasebe defterlerine bakacağım ki, para durumumuzu daha iyi anlayabileyim.”

Charles keyifle, “Benim becerikli küçük kızım,” dedi. “Sen kısa zamanda burayı çekip çevirmeye başlarsın.”

“Kesinlikle.” En yakınındaki mobilyayı örten kalın bezi kaldırmca, ortaya arkası ve yanları yüksek bir koltuk çıktı. Evdeki çoğu eşya gibi, bu da epey kullanılmış ama hâlâ işe yarar haldeydi. George Burke daha kıymetli eşyalarını alıp götürdüğü için odaların duvarlarında boşluklar kalmıştı. Ama ne önemi vardı ki – mobilyalar ve tablolar ne zaman olsa yine yerine konulabilirdi. “Hizmetkârlar o kadar az ki, ne ev ne de bahçe insanın arzu edebileceği gibi bakılmış.”

“Burke parasını Londra’da sosyetik bir hayat sürmek için harcamayı tercih ediyordu.” Charles onu, hatırlayamadığı annesi aklına geldiği zamanlardaki pişmanlığıyla süzüyordu. “Sen harika bir ev sahibesi olacaksın. Ama sana şimdiden haber vermeme gereken bir şey var. Buraya yerleşir yerleşmez, benim birkaç haftalığına seyahate çıkman gerekiyor.”

Mariah babasına kaygıyla baktı. “Buna gerçekten mecbur musun babacığım? Bense, artık bir yuvamız olduğuna göre, burada hep birlikte olacağımızı sanmıştım.”

“Öyle de olacak zaten, Mariah.” Babasının dudakları alaycı bir şekilde büküldü. “Artık eskisi kadar genç değilim ve evimde rahatına bakma düşüncesi bana son derece çekici geliyor. Ama... aileyle ilgili yapmam gereken birkaç şey var.”

“Aileyle mi ilgili?” Mariah şaşırmıştı. “Akrabalarımız olduğunu bilmiyordum.”

“Hem de bir sürü var.” Babasının bakışları yine denizin üzerinde sabitledi. “Ben ailenin yüz karasıydım ve babam beni evlatlıktan reddetti. İlave etmem gerek ki, hakkı da yok değildi hani. Şimdi artık saygınlık kazandığıma göre, ilişkileri düzeltmenin zamanıdır.”

Aile. Ne kadar da yabancı olduğu bir kavram. “Yani kız ve erkek kardeşlerin var mıydı? Benim de kuzenlerim olabilir mi?”

“Kuşkusuz var. Gerçi ben şu ana kadar hiçbirini görmüş değilim.” Babası içini çekti. “Ben gençliğimde çok çılgın biriydim, Mariah. Ancak senin sorumluluğunu üstlendikten sonra olgunlaşmaya başlayabildim.”

Mariah, babasından başka akrabaların varlığının nasıl bir his olabileceğini kafasında canlandırmaya çalıştı. “Bana aileni... yani ailemizi, anlatır mısın?”

Babası başını iki yana salladı. “Şimdilik daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Şayet hâlâ baba ocağından yasaklanmışsam, seni düş kırıklığına uğratmak istemem. Gerçekten orada beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok.” Yüz ifadesi kasvetliydi.

“Kuşkusuz hiç olmazsa akrabalarından birkaçı seni iyi karşılayacaklardır.” Mariah aşırı hevesli görünmemeye çalışarak ilave etti, “Belki ben de onları ziyaret edebilirim?”

Babası gülererek, “Eminim ki, beni hâlâ tasvip etmeyen akrabalar bile Hartley Malikanesi’nin genç Bayan Clarke’ıyla tanışmaktan mutlu olacaklardır,” dedi. “Haydi şimdi mutfığa gidelim. Öğrendiğime göre Bayan Beckett mükemmel bir aşçıymış.”

Charles’ı sevinçle takip ederken fırındayken kokusunu aldığı ekmeği yemeye hazırdı. Eninde sonunda bir aileye sahip olabilecekse, babasının üç beş hafta özlemini çekmeye değerdi doğrusu.

Hartley Malikanesi, birkaç hafta sonra

Son günlerde her sabah olduğu gibi, Mariah yine yüzünde anlamsız bir gülümsemeyle uyandı. Yataktan süzülüp sırtına bir sabahlık geçirdi ve denizle kesişen parıltılı kumsala bakmak için sessizce pencereye yürüdü. Bu enfes malikanenin artık onun evi olduğuna inanmakta hâlâ zorluk çekiyordu. Evet, burasının hâlâ bir hayli işi vardı ama her geçen gün biraz daha ilerleme kaydediyordu. Babası döndüğünde onun bu çabalarına hem şaşırarak hem de sevinecekti. Hafif bir yağmur,

sihirliymiş gibi bahçeye yumuşakça düşüyordu. İngiltere'nin en ıslak köşesi yerleşmek için herhalde onun ilk seçimi olmazdı ama, yine de önemi yoktu. Artık buradaydı ya, her yağmur tanesine de, sisin her zerresine de bayılıyordu.

Giyinirken, bir yandan o vakur, hayal ürünü kız kardeşine elinden geldiğince benzemeye çalışıyor, bir yandan da bugün babasından bir mektup almayı ümit ediyordu. Saçlarını tararken aklından o günkü işlerinin listesini yaptı. Kahvaltıdan sonra kasabaya gidecekti. Önce, kendisine evin dışında çalışabilecek hizmetkârlar için tavsiyede bulunmaya söz vermiş olan papazı ziyaret edecekti.

Düşünceleri bir an için kilisenin papazına takıldı. Bay Williams bekâr ve oldukça çekiciydi. Hem, ne zaman karşılassalar, Mariah onun bakışlarında bir sıcaklık hissetmişti. Tabii ki, Bay Williams kendine bir eş arıyor olsa, bunun Mariah gibi değil, Sarah gibi olmasını arzu ederdi; ama ne de olsa, Mariah da saygınlık konusunda her gün biraz daha ilerleme kaydediyordu.

Bay Williams'ı ziyaretten sonra yeni arkadaşı Bayan Julia Bancroft'la çaya gidecekti. Kendi yaşıtı sayılabilecek, zeki ve espritüel bir bayanla tanışmış olmak, bir bakıma papazın hayranlığından bile daha iyiydi.

Genç bir dul olan Julia, hem ebelik yapıyor hem de, o yakınlarda kilometrelerce gerçek bir hekim olmadığı için, kasabanın doktoru yerine geçiyordu. Ufak tefek rahatsızlıkları ve yara bereleri tedavi ediyor, aynı zamanda şifalı bitkiler üzerine de bir şeyler biliyordu.

Bir kilise ayininden sonra tanıştıklarında, birbirlerine hemen kanları kaynamıştı. Büyükanne Rose, Mariah'ya şifalı otlar hakkında epey şey öğretmişti. Mariah Julia gibi doğuştan bir şifacı olmadığından bildiklerini, büyükannesinin ilminin kıymetini takdir eden bu kadınla paylaşmaktan mutluluk duyuyordu.

Dolaşmış yerlerini taradıktan sonra, saçlarını başının arkasında toplayıp, Sarah'nın da tanı beğeneceği gibi zarif bir

topuz yaptı. Hizmetçi kız, üzerinde tost ve bir bardak da sıcak kakaolu süt olan bir tepsiyle geldi ve Mariah'nın giyinmesine yardım etti. Mariah kendini tam bir hanımefendi gibi hissediyordu.

Hafif kahvaltısını bitirdikten sonra eldivenlerini ve pelerini giydi, hasır başlığını da eline alıp neşeyle ılık çalarak merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Mutfığa gelmeden önce bir an duraksadı. Sarah'nın ılık çalmasını bilmediğinden oldukça emindi.

Aşçı Bayan Beckett Mariah'nın güçlkle anlayabildiği ama önemsemediği o kalın Cumbria şivesiyle, "Günaydın, hanımefendi," dedi. Aşçı iyi ve basit bir insandı, malikanenin yeni sahiplerini de burada oturacakları için memnuniyetle karşılamıştı. Seneler boyunca, eski patronu nadiren ziyaret etmek lütfunu gösterdiğinde aşçılık, onun dışındaki zamanlarda ise kahyalık yapmıştı. Sırrını Mariah'ya açmıştı; devamlı bir iş olması güzeldi, ama bunca yıldır etrafında insan olmasını da özlemişti.

Mariah, "Kasabadaki dükkânlardan bir şey istiyor musunuz?" diye sordu.

Aşçı başını hayır anlamına salladı. "Lüzum yok, kiler dopdolu. Size iyi yürüyüşler, bayan."

Mariah tam pelerini iliklerken hizmetçi kız, gözleri faltaşı gibi açılmış, mutfığa girdi. Pat diye, "Bay George Burke burada efendim, sizinle görüşmek istiyor," dedi.

Mariah'nın bütün keyfi bir anda kayboldu. Keşke babası burada olsaydı! Ama ondan mektup bile almayalı bir haftadan fazla olmuştu. İsteksizce, "Sanırım bu adamı kabul etmem gerekiyor." dedi. "Lütfen kendisine küçük salonda beklemesini söyler misiniz?"

Hizmetçi çıkınca, Mariah, "Günün bu saatinde herhalde kendisine yiyecek içecek servisi yapılmasını bekleyemez," dedi. "Acaba ne için gelmiş?"

Bayan Beckett suratını astı. "Bay Burke'ün ne yapacağını bilemem doğrusu. Bull and Anchor'da kaldığının söylendi-

ğini duymuştum. Rezil herifin Hartley'e uğramadan çekip gideceğini ümit ediyordum. O adamın yanında çok dikkatli olun, Bayan Mariah."

Mariah'nın sokak kıyafetiyle olması iyiydi. Bu, ona görünüşmeyi kısa kesmesi için fırsat verecekti. Aşçıya, "Kılığımı kıyafetimin uygun mu?" diye sordu.

"Tamamıyla, hanımefendi."

El çabukluğuyla hemen Sarah'nın o sakin haline büründü ve küçük salona doğru yürüdü. Oraya vardığında, George Burke'ü küçük, kakmalı bir sehpayı incelerken buldu. Otuz yaşlarında, sarışın, biraz pervasızca da olsa erkeksi görünüm-lü biriydi.

Salona girdiğinde, "Bay Burke? Mariah Clarke benim," dedi.

"Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim." Parmaklarını sehpanın kakmalarının üstünde hasretle gezdirdi. "Bu sehpa benim büyükanneme aitti."

Gerçekten, Mariah'nın da oldukça sevdiği güzel bir sehpaydı, ama babasıyla birlikte Burke'ün özel ve duygusal bağ-ları olan eşyalarını almasına karar vermişlerdi. "O takdirde, bu sehpayı sizin almanız lazım, Bay Burke."

Odaya girdiğinde ona bakmamıştı ama sözlerini duyunca gözlerini sehpadan kaldırdı. Mariah'yı görünce yüzünün ifadesi değişti. Mariah, bu bakışı tanıyordu. Bir kadını cazibeli bulan ve onun ne kadar kolaylıkla yatağa atılabileceğini merak eden bir adamın ilgili bakışıydı bu. "Çok lütfkârsınız," dedi. "Bu şartlar altında karşılaştığımız için üzgünüm."

Madem öyle, niye buradan uzak durmamıştı? Serinkanlı bir şekilde, "Hartley'i ziyaret etmek için mi geri geldiniz?" diye sordu.

"Kasabadaki handa kalıyorum." Yüzü asıldı. "Bu biraz münasebetsiz bir durum. Daha ziyade babanızla ilgili haberleri duyduunuz mu diye merak ettiğim için gelmişim."

Belkemiğinden yukarı bir ürperti tırmandı. "Ne haberi? Onunla konuşmayı istiyorsanız, Londra'dan dönmesini beklemeniz gerekiyor."

“O zaman haberi henüz duymamışsınız. Ben de bundan korkuyordum.” Burke onunla göz göze gelmeden uzaklara baktı. “Babanız Londra’nın dışında, Hertfordshire’da soyguncular tarafından öldürüldü. Öldürülen bir yabancıyla ilgili haberi duyduğunda o yöredeki bir handa kalıyordum, bu sebepten belki teşhis edilmesine yardım edebilirim diye sormaya gittim. Babanızı hemen tanıdım. Yüzü, sol elinin arkasındaki yara izi. Şüphesiz oydu.”

Mariah kulaklarına inanamadı, soluk soluğa, “Doğruyu söylediğinizi nereden bileyim?” diye sordu.

“Bana hakaret ediyorsunuz bayan!” Burke derin bir nefes aldı. “Ama bunu kederinize atfediyorum. Eğer bana inanmıyorsanız – babanızdan en son mektup aldığınızdan bu yana ne kadar zaman geçti?”

Çok uzun. Babası ilk gittiğinde, her gün mektup alıyordu. “Bir... bir haftadan uzun bir süre oldu.” Babasının ölmüş olabileceğini hâlâ idrak edemeyerek bir sandalyeye çöktü. Ama soyguncular gerçekten çok tehlikeliydi ve mektupların devam etmemesinden de büyük endişe duymaya başlamıştı. Babası giderken sık sık mektup yazacağına söz vermişti ve kızına verdiği sözleri her zaman tutardı.

“Bu babanızın cesedinden alındı. Bir ailesi olduğundan emin değildim ama nasıl olsa Hartley’ye geleceğimden, bu yüzüğü ailesine iade etmeyi deneyeceğimi söyledim.” Burke yeleşinin cebinden, üzerinde burma Kelt deseni olan altın bir yüzük çıkarttı. Yüzük eskiydi ve son derece tanıdıktı. Babası bu yüzüğü her zaman takardı.

Mariah eldivenli eli yüzüğü sıkıca kavrarken, babasının ölümüyle ilgili Burke’ün söylediklerinin doğru olduğunu kabullenmişti. Bu dünyada yapayalnızdı. Son mektubunda, babası aralarının açık olduğu akrabalarıyla görüştüğüne dair hiçbir şey yazmamıştı, yani akrabaları da onun varlığından habersizdi. Akrabalarının nerede yaşadığına dair en ufak bir fikri bile yoktu, bu sebepten onlara mektup yazamaz ve kendini tanıtamazdı. Şu anki durumda, akrabaları da yoktu.

Yalnızdı. Büyükanne Rose ve babası gitmişlerdi ve sahip olduğu tek şey, Hartley'di. Ama bu, iki ay öncesine nazaran daha fazla şeye sahip olması anlamına geliyordu.

“Onun uygun bir şekilde gömülmesini sağlayabilmem için neden bana haber vermediniz?”

“O zamanlar sizin varlığınızdaki bile haberim yoktu. Ama uygun biçimde gömüldüğünden emin olabilirsiniz. Kendisini tanıdığım için, oradaki görevlilere yerel kilisenin mezarlığına gömülebilmesi için para verdim. Ayrıca onlara babanızın avukatının adını ve adresini verdim. Kendisiyle Hartley'in tapusunu devrederken tanışmıştım. Eminim kısa bir zaman içerisinde avukattan haber alacaksınız.”

Mariah uyuşmuş bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Bunu söylemek çok zor Bayan Clarke, ama babanız mülkümü kazandığı oyunda hile yapmıştı.” Sözlerine sertçe devam etti, “Kanuni yollardan hakkımı aramaya hazırlanıyordum ama ölümü durumu karmaşıklştırıyor. Hartley'ye mülkümü geri istemek için gelmiştim, sonra da sizin varlığınızı öğrendim. Eğer duymadıysanız kötü haberi size vermek zorunda olduğum için buraya gelmeye karar verdim.”

Burke'ün kelimeleri Mariah'nın üzerindeki uyuşukluğu atmasına sebep oldu. “Böyle bir suçlamayı hangi cüretle yapabilirsiniz? Babama hakaret ediyorsunuz bayım!” Kelimelerinin aksine, beyninin köşesindeki küçücük bir yer, adamın sözlerinin doğru olabileceğini düşündü. Babası genelde dürüst bir oyuncuydu. Kızına da defalarca söylediği gibi, bu sadece verimli bir işti. Bir hilekâr, çok çabuk anlaşılırdı ve kibar beyefendilerle oynamasına müsaade edilmezdi.

Ama Charles Clarke, nasıl hile yapılabileceğini bilirdi. Mariah'nın kendisi de oynarken fark edebilirdi diye, kâğıtları işaretlemek, sinyal vermek gibi pek çok metodu defalarca göstermişti. Mariah da gayet başarılı bir oyuncuydu ve aile isimleri ne kadar eski ve asil olursa olsun bazı büyük hanımefendilerin hile yapma konusunda usta olduklarına şahit olmuştu. Gerektiği takdirde Mariah da hileye nasıl hileyle cevap verileceğini biliyordu.

Ama içindeki babasıyla ilgili şüpheleri Burke'ye göstermeye hiç niyeti yoktu. "Babam dürüst bir adamdır. Eğer burada olsaydı, kendisini bu iftiraya karşı korurdu!"

"Artık aramızda olmadığına göre, ne yaptığıyla ilgili başka bir şey söylemeyeceğim." İçten pazarlıklı açık mavi gözleri parıldayan Burke, genç kadının yüzünü inceledi. "Genç Bayan Clarke, Biliyorum ki zamanlamam iyi değil ama aklıma bir fikir geldi. Siz öksüz kaldınız, bense mülkümü geri istiyorum. Kanuni yollardan geri almak için başvurmaya hazırlanmıştım fakat, mahkemeler çok yavaş ve pahalı. Her ikimiz için de daha pratik bir çözüm var."

Marialı, adamın yüzüne bakarken, söylediklerinin yarısını bile duymuyordu. Babasını geri getirebilecek hiçbir çözüm yoktu ne de olsa.

"Bir eşe ihtiyacım var, sizin de kendinizi koruyacak bir erkeğe ihtiyaç duyduğunuz inkar edilemez," diye devam etti. "Evlenmemizi teklif ediyorum. Ne mahkeme ne de tatsızlık olur. İkinizin de bir evi, toplunda bir yeri ve düzenli bir geliri olur. Bu en uygunu." Etrafındaki salona onaylarcasına göz gezdirdi. "Evi bu kadar güzel idare edebilmenizden, neredeyse güzelliğiniz ve zarafetiniz kadar etkilendim. Bana eşim olma şerefini bahşeder misiniz Bayan Clarke?"

Marialı'nın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Kendisine tamamiyle yabancı bir adam sadece *uygun* olacağından evlenme mi teklif ediyordu? Bu, hanımefendi gibi davranmaya çalışmasının getirdiği bir sorundu: anlaşılan, yardıma muhtaç bir aptal gibi duruyordu.

Bu teklif, adamı beğenmiş bile olsa – ki beğenmemişti – haddini bilmezlikti. Kabul, yakışıklı bir adamdı ve teklifinde tehlikeli bir mantık unsuru vardı ama genç kadının hayatını bir kumarbazla birleştirmeye hiç niyeti yoktu. Bu tip insanların, ailelerine nasıl bir cehennem azabı yaşattıklarını çok görmüştü. Eğer onunla evlenirse, tamamiyle adamın insafına kalacaktı.

Burke'ün teklifinin gülünçlüğü, genç kadın isterik bir

kahkaha atmanın sınırına getirmişti. Kahkahasını dudaklarında boğmak için eliyle ağzını kapattı.

Burke'ün dudakları büzüldü. "Bu fikri gülünç mü buldunuz? Sizi temin ederim ki benim soyumun geçmişi, fazlasıyla yeterlidir ve bu şartlar altında evlilik fikri, her ikimizin çıkarları doğrultusunda olabilecek en iyi çözüm. Açıksözlü olmak gerekirse, sizin soyunuzun bulanık geçmişi dikkate alındığında, bu evlilikten bana kıyasla çok daha fazla çıkar sağlayacaksınız. Sizin yerinizde olsam, bu onurlu evlilik teklifini çok dikkatle düşünürdüm."

Bayan Beckett, Mariah'yı Burke'e karşı uyarıyordu ve adamın gözlerindeki bakış, kızdırıldığında ne kadar tehlikeli olabileceğini doğruluyordu. Genç kadın kendini topladı ve Burke'e en sevimli haliyle bir bakış gönderdi. "Çok üzgünüm Bay Burke. Gülmemin sebebi, tüm bu olanlar bana.. çok ağır geldi." Şaşırılmış ve kederli görünmek çok kolaydı. Ama nasıl bir bahaneyle onu ebediyen ve bir daha geri gelmemek üzere hayatından çıkartabilirdi?

Müthiş bir fikirle sarsıldı. Yalan söylemekteki yeteneğinden kendi bile dehşete düşerek, bir an bu fikri gözden geçirdi. Ama bu yalan, genç kadının amacına mükemmel bir şekilde hizmet edecekti. En samimi ifadesini takınarak, "Teklifinizden onur duydum," dedi. "Ama benim zaten bir kocam var."

Bölüm 3

“Siz evli misiniz?” Burke’ün bakışları genç kadının sol eline kaydı.

Mariah içinden gelen ellerini arkasında saklama isteğine güçlüklerle karşı koydu. Şansına, kasabaya gitmeyi planladığından, ellerinde eldiven vardı ve genç adam yüzük parmağını çıplak olarak göremiyordu. “Elbette evliyim Bay Burke. Evlilik teklifinizden her ne kadar onur duysam da, gördüğünüz gibi kabul edemem.”

“Kasabadaki hiç kimse sizin evli olduğunuzdan bahsetmedi.” Adam şüpheli bir ses tonuyla devam etti. “Ve babanızın soyadı olan Clarke ile anılıyorsunuz. Herkes için sadece Bayan Clarke’sınız.”

“Kocamın da soyadı Clarke, uzaktan bir kuzenim.” O mariah omuzlarını silkti. “Hem kızlık hem de evlilik soyadım Clarke olduğu için, bana nasıl hitap edilirse edilsin, şaşırmıyorum.”

Genç adam sanki Mariah’nın kocası her an ortaya çıkacakmış gibi etrafına bakındı. “Bu gizemli eşiniz nerede peki?”

“Hartley’e geleli sadece birkaç hafta oldu,” diye açıkladı Mariah. “Bana katılma fırsatını henüz bulamadı.”

Burke daha da şüpheli bir tavırla, “Nasıl bir adam yeni evine taşınan genç ve güzel karısının yanında olmaz ki?”

Burke’le yeterince konuştuğuna karar veren Mariah, aya-

ga kalktı. “Babadan kalma evini sarhoşken oynadığı oyunda kaybedenlerin aksine, yarımada vatanına hizmet eden türden bir adam! Artık gitmenizın zamamı geldi Bay Burke! Büyükannenizin selhasını da alıp gidin lütfen!”

İnsanı çileden çıkaran bu adam kendini kaybedeceğı yerde, genç kadına gülümsedi. Bütün kumarbazlar gibi, o da kendisine meydan okunmasından hoşlanıyordu. Riske bayılıyordu. “Lütfen beni affedin bayan Clarke. Babanızın ölüm haberini hazmetmeye çalıştığınız şu anda, sizinle şahsi meseleleri konuşuyor olmamalıydım.” Genç kadının önünde reverans yaptı. “Taziyelerimi sunuyorum. Selhpayı almak için ileride bir ara uğrarım.”

Genç kadın Burke’ü bir daha asla görmemeyi tercih ediyordu fakat o an için adamın varlığı biraz da olsa dikkatini dağıtmıştı. Babasının altın yüzüğüne bakmak için sağ elini açtığında dizlerinin bağı çözüldü ve olduğu yere çöktü. O ölmüştü. İnanılır gibi değildi. Londra’daki, Hartley Malikanesi’nin tapusunu almalarına yardımcı olan avukatla temasa geçip ayrıntılı bir araştırmaya yapmasını talep etmeliydi. Belki de daha fazla ayrıntı, Charles Clarke’ın ölümünü daha gerçekçi kılacaktı. Aynı zamanda, babasının bedeninin tekrar defnedilmesi için Hartley’e getirilmesinin mümkün olup olmadığını da araştırmalıydı. Sevgili babası burada yaşamak için ne kadar hevesliydi...

Mariah gözyaşları diken gibi batmaya başlayınca gözlerini kapattı. Babası ölmek için çok gençti! Ve ona ne kadar da ihtiyacı vardı.

Ama hayatında bir sürü ani ölüm görmüştü ve biliyordu ki ölüm, sırada kimin olduğuna bakmıyordu. Hartley’de hayatını elinden geldiğince iyi bir biçimde idame ettirmeliydi. İki ay öncesine nazaran çok daha iyi bir durumda olduğu için şükretti. Babasının iskambil oyunlarındaki şansını onu, ümitsiz zorluklar içine iteceğine, varlıklı genç bir bayan haline getirmişti. Bu babasının ona son armağanıydı.

Kendisini umutsuzluğa düşüren tek şey, biraz önce söyle-

diği muazzam yalandı. Babasıyla birlikte yaptığı seyahatlerdeki tehlikeli durumlar, onu yalan söylemek konusunda usta yapmıştı. Her ne kadar hoşuna gitmiyorsa da, mecbur kaldığında büyük kalıverengi gözlerini açarak karşısındakini tamamen inandıracak şekilde yalan söyleyebilirdi. Ama pratik bir genç kadındı ve bu büyük yalanı ortaya attığı an, Burke'ün onu yalnız bırakması için her şeyi söyleyebileceği bir andı.

Acaba kasabada kimseye evli olmadığından bahsetmiş miydi? Hatırladığı kadarıyla, bu konunun hiç bahsi geçmemişti. Ona Bayan Clarke diye hitap ediliyordu ve tahminlerine göre herkes onun hiç evlenmemiş olduğunu sanıyordu, ama kendisi bu konudan hiç bahsetmemişti.

Düzgün bir hanımefendi gibi, toplum içindeyken her zaman eldiven takmıştı ve malikanenin hizmetkârları ile Julia Bancroft dışında, hiç kimse bir nikah yüzüğünün olup olmadığını görmemişti. En azından Burke Hartley'i tamamen terk edinceye kadar da olsa, bir nikah yüzüğü bulmalıydı. Babası bu olanlara şahit olsa ne kadar gülerdi...

Babasının ölmüş olduğunu bir kez daha hatırlayınca, vücudu kasılarak sarsıldı. Kontrolsüz bir şekilde gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

Huzur içinde yat babacığım.

Burke'ün ziyaretinin ertesi günü, mülkün transferini halleden Londra'daki avukattan bir mektup aldı. Charles Clarke'm ölümünü teyid ediyordu ve kuru bir avukat lisanıyla başsağlığı diliyordu.

Mektup Mariah'nın, Burke'ün onu evliliğe ikna edebilmek uğruna babasının ölümüyle ilgili yalan söylediği inancını tamamen yok etti. Bunu takip eden acıyla dolu günlerde, Burke düzenli olarak onu ziyarete geldi. Her ne kadar başlarda Mariah kabul etmediyse de, beraberinde çiçekler getirip kibarca en iyi dileklerini bıraktı. Hizmetkârlar ve arkadaşı Julia, görmeye tahammöl edebildiği yegane insanlardı.

Nihayet, nezaket kuralları gereğince, bir keresinde Burke ziyarete geldiğinde alt kata inip görüşmeyi kabul etti. Adam

o kadar nazik ve etkileyiciydi ki, ilk başta onu yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşündü. İlk karşılaşmalarında, her ikisi de üzgün ve mantık sınırlarının dışındaydılar.

Mariah Burke'ün, kendisinin gerçekten bir kocası olup olmadığına karar vermeye çalıştığından şüpheleniyordu. Genç kadından etkilenmişti – adamdan yayılan şelveti hissedebiliyordu ve belki de adam yalan söylediğini anlamıştı. Özel düşünceleri ne olursa olsun, davranışlarından dolayı suçlanamazdı. Bir centilmen gibi hareket ettiğine göre, o da bir hanımefendi gibi davranmak zorundaydı.

Yeni hayatını kabullenmeye başlayınca, içindeki Sarah, Burke'ün teklifinin belki de değerlendirmeye değer olduğunu mırıldanmaya başlamıştı. Her ne kadar papazdan hoşlanıyorsa da, bu hoşlanma tamamen hayal ürünüydü. Burke ona gerçek bir teklifte bulunmuştu ve evli olmak cemiyetteki konumunu daha çok güçlendirebilirdi. Büyük ihtimalle Burke evlenince zamanının çoğunu Londra'da geçirmek isteyecekti ve karısını da malikanenin işlerini yürütmek için serbest bırakacaktı. Ve inkâr edilemeyecek kadar yakışıklıydı. Bir kadın, birçoklarının başına geldiği gibi, bundan çok daha kötü bir kocaya denk gelebilirdi.

Ayrıca, babasının bir daha eve gelmeyeceğini bilmek, onu kendini çok yalnız hissettiriyordu.

Düşüncelerinin bu noktasında, kafasında mırıldanan Sarah'ya, hayal ürünü bir kız kardeşi olduğu sürece yalnızlık çekmeyeceğini söyledi. Burke bir kumarbazdı ve karısının hayatını cehenneme çevirebilirdi. Büyük ihtimalle Mariah'nın ayağının altından Hartley Malikanesi'ni çekip kumarda kaybederdi. Geleceğini güvenilirmez ellere emanet etmeyecek kadar uzun süre istikrarlı bir hayatın özlemini çekmişti. Burke'ün, onun evli ve ulaşılmaz olduğunu düşünmesi çok daha iyiydi.

Fakat Burke ona kur yapmakta ısrarcıydı. Bir gece Mariah, Burke ile evlendiğini rüyasında çok canlı bir biçimde görüp korkuyla sarsılarak uyandı. Rüyasında ikisi karı – koca ilan edilmişler, sonra Burke elini tutup canını yakacak kadar sık-

miş ve onu sonsuza dek ağına düşürmüştü. Bu rüyayı neden gördüğünü gayet iyi biliyordu – o akşam üzeri Burke yine ziyaretine gelmiş ve iltifatlarının yanı sıra dava açabileceğiyle ilgili imalarda bulunmuştu. Burke boynundaki ilmeği gitgide daraltıyordu.

Yüzünü ellerine gömüp fısıldadı, “Ah, büyükanneçığım, acaba ne yapmalıyım? Eğer Burke gelmeye devam ederse, zayıf bir anımda ona evet diyebilirim.”

Her ne kadar Sarah kendi hayal gücünün bir mahsulü olsa da, Büyükanne Rose hatıralarının unutulmaz bir parçasıydı. Esmer, sakin ve şefkatli büyükannesi, Mariah’yı büyütürken ona yemek yapmayı, at binmeyi ve doya doya gülmeyi öğretmişti. Mariah babasının ziyaretlerini nefesini tutarak bekliyorduydu da, hayatının merkezi büyükannesiydi.

Appleton’daki küçük kasabalarında büyükannesine büyücü diyenler de vardı. Bu tabii ki çok saçmaydı. Büyükanne Rose şifalı otlardan ilaçlar yapar, el falı bakar ve kasabadaki genç kızlarla kadınlara bilgece tavsiyelerde bulunurdu. Ara sıra da, belirli neticeleri elde etmek için ritüeller uygulardı. Ama her zaman, bu ritüellerin sihirle büyüyle alakası olmadığını da söylerdi. Bu ritüeller, daha ziyade beyni arzu edilenlere odaklandırır ve bu da amaçlara ulaşılmasını daha olası kılardı. Bunlar adeta şifalı bitkilerin de katıldığı bir dua ayini gibiydiler.

Şu an Mariah’ya güzel bir ritüel lazımdı. Eski günleri aklına geldi ve en iyisinin bir dilek ritüeli olacağına karar verdi, çünkü böylece sorunlarını çözmek için ne lazımsa isteyebilirdi. Büyükannesi onu her vakit isteklerinin çok açık seçik olmaması hakkında uyarırdı, zira bazen en iyi çare onun aklına hiç gelmemiş bir şey olabiliyordu.

Büyükannesiyle beraber yıllar önce yapmış oldukları uğurlu tütsüden biraz kalmıştı; üstelik bu gece dolunay vardı ki bu da ritüel için uygun zaman demektir. Bu ayın hiç olmazsa, George Burke’ü uzak tutmak konusundaki azmini kuvvetlendirirdi.

Geceliğinin üstüne bir robdöşambr geçirdi, terliklerini giydi, sonra da omuzlarına kalın bir şal aldı. Kav kutusuyla uğurlu tütsü paketini alıp merdivenlerden indi, denize doğru yürümeye başladı. Gece serin ve berraktı, ay ışığı da çayırıları ve denizi gümüşe çevirmişti.

Bahçede açık bir çardak, bir taş patika, bir de güneş saati bulunuyordu. Ritüeli için çok uygun bir yerde olduğunu düşünen Mariah, gözlerini kapattı ve sevdiği ama kaybetmiş olduğu kişileri yanında hissedene kadar derinlere daldı.

Tütsüyü güneş saatinin pirinçten yapılmış tepesine koyarak işe başladı. Kav kutusundan bir kıvılcım çıkartıp alevlendirdikten sonra, sessizce bu zor dönemi atlatabilmek için yardım istedi. Sağlık, korunma, güç, şans...

Bir anlığına gerçek bir kocaya sahip olmanın hayalini kurdu – Burke değil, rüyalarına uygun bir adam. Bu hayali insafsızca kafasından sildi, zihinsel ve duygusal güç istemeye odaklandı.

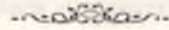
Köz haline gelen tütsünün keskin kokusu rüzgârla hafiflerken, çardağa girdi ve taş sıralardan birine oturdu. İçinde huzuru hissederek arkasındaki duvara yaslandı. Geceleri ördüğü saç çözülmuş ve saçları omuzlarının etrafında rüzgârla beraber dans etmeye başlamıştı ama onları tekrar örmeğe üşendi.

Çocukken, çok az arkadaşı olduğu için o da kafasında Sarah'ı yaratmıştı. Ama büyükannesi hep vardı ve senelerce her şeyi beraber yapmışlardı. Yaşlı kadına son hastalığında elinden geldiğince bakmış ve babası da ancak büyükannesinin son günlerine yetişebilmişti. Babasıyla beraber yas tutmuşlar ve sonrasında Charles onu alıp Britanya Adaları etrafında bitmek tükenmek bilmeyen seyahatlere götürmüştü.

Şimdi ikisi de artık yoktu ve hayatında ilk defa hakikaten yapayalnızdı. Zaten George Burke'ün gözüne böylesine hâince etkileyici görünmesinin sebebi de buydu. Genç kadından hoşlanıyor gibi görünüyordu ve biri tarafından isteniyor olmak da son derece cazipti.

Ama George Burke tarafından değil. Her ne kadar bir gün yanında bir eş istiyorsa da, bu eş tıpkı kasabanın papazı gibi güvenilir, nazik ve şefkatli birisi olmalıydı. Babasının ölümünden bu yana ortaya çıkan bu karışık durum yüzünden papazı görmekten kaçınıyordu. Evli olduğunu iddia ettiği için Burke'ün burnunun dibinde papazla flört edemezdi.

Gözlerini kapatıp dinlendi.

Dur, dur bekle, dur... sığınabileceği son yer olan rıhumun derinliklerinde sonun çok yakın olduğunu biliyordu. Genç adam hayata sonsuzluk kadar uzun gelen bir süredir tutunmaktaydı, ve yakında deniz onu alacaktı. Artık, yaşamak ve ölmek onun hiç umurunda değildi. Neredeyse hiç.

Gördüğü düş Mariah'yı aniden uyandırdı. *Sahile git. Kafa-*ındaki ses büyükannesininki gibiydi ve telaş doluydu.

Duyduğu sesi sorgulamak için bir an bile kaybetmeden şalını omuzlarında topladı ve sahile giden patikada bir erkek çocuğu gibi süratle koşturdu. Dolunayın ışığı parlak ama esraren güzeldi ve Mariah sanki sihirin gerçekleşebileceği bir dünyaya adım atmış gibi ürperdi.

Dalgalar dar sahil boyunca deniz kumunu ve iri çakıl taşlarını sertçe dövüyordu. Gecenin bir yarısı nasıl bir deliliğin onu buraya getirdiğini düşünerek bir an durdu. Tam o sırada, dalgaların gitgide kıyıya yaklaştırdığı, çok uzakta olmayan bir karaltı gördü.

Meraklı gözlerle karaltıyı inceledi. Aman Tanrım, yoksa o bir kafa mı? Sakın bir ceset olmasın?

Bu düşünceyle oradan koşarak uzaklaşmayı istedi ama olduğu yerde donakalmıştı. Ama gördüğü karaltı eğer boğulmuş bir adamsa, onu uygun bir biçimde gömülebilmesi için karaya getirmek genç kadının Hristiyanlık göreviydi. Med cezir yakında değişecekti ve suların... karaltıyı sahilten uzaklaştırmayacağından emin değildi.

Terliklerini çıkarttı ve onları şalına sarıp bohça yaptı, bunu suyun üzerinde tutmaya çalışarak dalgaların içine girdi. Neredeyse ayakları yerden kesiliyordu ve su *buz gibiydi*. Neyse ki sular altında kalmadan dengesini yeniden kazandı ama suyun üzerinde yüzen cisme ulaştığında tepeden tırnağa sınıslıkladı.

Görüntünün çok korkunç olmamasını ümit ederek çekine çekine yakından baktı ve hakikaten bunun bir erkek vücudu olduğunu gördü. Adamın kolları muhtemelen gemi güvertesinin bir parçası olan geniş bir tahtaya sarılmıştı. Hâlâ hayatta olup olmadığını merak ederek adamın tuttuğu tahta parçasını yakaladı ve sert sularla boğuşarak kıyıya doğru çekti.

Son bir dalga adamı sahile, med cezir hattının ötesine çekmesine yardım etti. Adamın gömlek ve pantolonu paçavraya dönmüş, kılık kıyafeti neredeyse uygunsuzluk derecesine varmıştı. Titreyerek adamın yanına diz çöktü ve elini dikkatli bir şekilde gömleğinin üstüne koydu. Zayıf ve güçsüz bir kalp atışı hissedince hayretler içinde kaldı. Adamın teni, sudan dolayı bir ölününki gibi soğuktu ve derisinde sayısız kesiklerle başka izler vardı ama yine de *hayattaydı*.

Saçı ve yüzünün rengi ayışığında oldukça koyu olduğundan adamın yabancı bir denizci olduğunu düşündü. Su hâlâ adamın ayaklarını dövdüğü için kollarının altından yakalayıp onu kalın kumlu kumsala doğru çekti. Tam bu esnada, kazazede katılarak öksürmeye başladı.

Bunu görünce Mariah heyecanla geri çekildi ve denizci yan dönerek yuttuğu suları çıkarmaya başladı. Nihayet bu şiddetli kriz bittiğinde, nefes alıp vermesi kesik kesik de olsa, adamın hayatta olduğu kesinleşmişti. Rahatlamış olarak, ne yapması gerektiğini düşündü. Yardım çağırmaya gidip adamı yalnız bırakmak istemiyordu ama onu ne kadar çabuk sıcak bir yere götürürse o kadar iyi olacaktı.

Yürüyebileceğini umarak üstüne eğildi ve, “Beni anlayabiliyor musunuz?” diye sordu.

Epey uzun bir zaman sonra, gemici başıyla onayladı.

“Eğer yardım edersem evime kadar yürütebilir misiniz? Çok uzakta değil.”

Tekrar başıyla onayladı. Her ne kadar gözleri kapalı ve soğuktan titriyorsa da hiç olmazsa durumunun bilincindeydi.

Genç kadın ayaklarındaki kumları temizleyerek terliklerini giydi. Sonra eğilip kazazedenin sol kolunu kendi omzunun üstüne koydu. “Elimden geldiği kadar sizi kaldırmaya çalışacağım ama yardımınız olmadan başaramam.”

Mariah adamı kaldırmaya çalışırken o da genç kadına yardımcı olmaya çalışıyordu. İkisinin çabalarıyla kazazede sallanarak ayağa kalkabildi. Serbest elini kullanarak üşütmesini az da olsa engelleyeceğini düşünüp şalını adamın omuzlarına sardı. “Bakın, gidiyoruz. Yolumuz öyle uzun değil.”

Adam cevap vermedi ama genç kadın yürümeye başlayınca, adımlarını ona uydurdu. Kumlar üzerinde milim milim ilerlemeleri dayanılmaz derecede acı veriyordu ve üstelik rüzgâr da ıslak giysilerinin arasından keniklerine işliyordu.

Patikaya varınca işler biraz kolaylaştı. Ne yazık ki bütün yol yokuş yukarıydı. Ama genç kadının kolunun altına girip ağırlığının yarısını üstlenmesi sayesinde denizci yürümeye devam edebildi.

Mariah bir taraftan onu desteklerken diğer tarafındaki merdiven parmaklıklarına tutunarak kendini bir üst basamağa çekiyordu. Sendeleyerek evden içeri girdiklerinde, adamın üst kattaki misafir odalarına giden basamakları çıkamayacağından emin olan Mariah, şimdi ne yapması gerektiğini düşündü. Sonra aklına alt katın arkasındaki küçük oda geldi. Vaktiyle orayı yaşlı bir kahya kullanmaktaydı. Oda pejmürde bir halde ve eşyasızdı ama içeride bir yatak vardı. O da yeterliydi.

Eşyalara çarpa çarpa gemiciyi karanlık evin içinden geçirdi. Geçirirken de, adamın kendisi kadar sağını solunu çarpmadığını ümit ediyordu. Küçük odaya girince, derin bir oh çekti. Yaşlı kahya pek kuvvetli olmadığı için, yatak yere yakın yapılmıştı. Dermanının son zerreleriyle adamı oraya doğru götürdü. “Artık buraya uzanabilirsiniz.”

Denizci yatağın üzerine beceriksizce kıvrıldı ve tıpkı tahta parçasına sarılır gibi yastığı kavradı. Mariah adamın bacaklarını şiltenin üzerine kaldırdı ve sonra, kav kutusunun yardımıyla bir lamba yaktı. Oda yıllardır kullanılmamış olsa da becerikli Bayan Beckett lambanın içinden yağı eksik etmemişti ve küçük şöminenin içine de odun dizmişti. Yatak yapılı değildi ama küçük ve yıpranmış gardıropta battaniye olacaktı.

Şömineyi yaktıktan sonra, denizcinin sarılmakta olduğu yastığı çekti. "Artık güvendesin. *Güvende.*" Bunun üzerine adamın kavraması gevşedi ve genç kadın da yastığı çekerek adamı inceleme imkânı buldu.

Çamaşır dolabından aldığı ince bir havluyla adamın titreyen vücudunu kuruladı. Üstü başı o kadar yıpranmıştı ki, Mariah adamın vücudunu geriye kalan paramparça artıkları çıkartmadan da inceleyebiliyordu. Elbiselerinin bir kısmı, uçlarından yanmıştı. Belki de gemide çıkan bir yangın, onu denize atlamaya mecbur etmişti.

Sayılmayacak kadar çok morluğu, kesiği ve yarası vardı. Kıyafetlerinin kömürleşmiş yerlerine uygun olarak vücudunda da kabarmış yanıklar vardı. Neyse ki, yanıklar ölümcül değildi. Suya çok çabuk düşmüş olmalıydı.

Vücudunda ve bacaklarında önemli bir yara görünmüyordu. Yaralarından bazıları kanamış olsa da, deniz suyunda geçirdiği zaman, kanı temizlemiş ve şu anda kanamakta olan bir yer bırakmamıştı.

Dolaptan birkaç battaniye çıkardı ve erkeği bunlara sarmaladı. Neyse ki şöminede yanan ateş küçük odayı hızla ısıtıyor ve bu sayede denizcinin ölümcül üşümesini atlatmasına yardımcı oluyordu.

Lambayı alarak üstünü değiştirmek için odasına gitti, sonra da mutfığa indi. Çay ve et suyu kaynarken, hastaya bir sürahi suyla bardak götürdü. Adam uykuya dalmıştı. Işığın yumuşak yansımada, teni ve modaya uymayacak kadar uzun saçları oldukça koyu görünüyordu. Erkek sakalı konusunda uzman sayılmazdı ama görünüşe göre adamın en azından

birkaç günlüktü. Suda bu kadar uzun süre kalabildiyse, şu anda hayatta olmasını, bir öküz kadar güçlü vücuduna borçlu olmalıydı.

Yüzündeki yara bereden yaşı pek belli olmuyordu ama otuzlarında olduğunu tahmin etti. Her ne kadar iri yarı değilse de çalışan bir adamın kaslı vücuduna ve nasırlı ellerine sahipti.

Saçlarının başının sol tarafında pıhtılı bir topak halinde olduğunu görünce saçlarını çattı. Lambayı bırakıp parmak uçlarını saçlarının arasına soktu ve içinden kan sızmakta olan geniş ve derin bir yaraya dokundu.

İçinden lanetler okuyarak denizcinin başına başka bir havlu sardı. Şu ana kadar yaptığı her şey akla yatkındı fakat kafasındaki yara ciddi görünüyordu ve Mariah bunun için ne yapmak gerektiğini bilmiyordu. Julia Bancroft'u sabahı beklemenden şimdiden çağırmalıydı.

Adamın nereden geldiğini merak ederek yüzündeki ıslak saçları geriye itti. Herhalde Akdeniz'de bir yerlerden. Daha iyi örtebilmek için battaniyeleri yukarı doğru çekerken denizcinin gözkapakları açıldı ve büyüleyen bir çift yeşil göz Mariah'nın yüzüne sabitlendi.

Bölüm 4

Sonsuzluk gibi gelen soğuk sular, uyuşukluk ve ümitsizlikten sonra nihayet karaya çekilmişti. Sudan çıkartıldığında, bunca zamandır onu hayatta tutan ölümcül transtan kurtulabilmişti. Kendisine yardım edenle beraber sendelediğini, arkasından karanlık bir boşluğa yuvarlandığını, sonra da... kusursuzluğa gözlerini açtığını bulanık bir şekilde hatırladı.

Üzerine eğilen genç kadın hakikatten çok bir hayal gibiydi ama vücudundan yayılan sıcaklık kuvvetle hissediliyordu. Gözleri sıcacık bir kahverengiydi ve altın sarısı bir bulut gibi olan saçları mükemmel yuvarlak yüzünü çepeçevre sarıyordu. Lambanın ışığında pırıl pırıldı. Acaba boğulup başka bir âlemde mi gözlerimi açtım diye merak ederek, kızın ince saçlarına dokunmak için titreyen elini uzattı. Parmaklarının arasında genç kadının saçları sanki ipek gibiydi.

“Artık güvendesiniz.” Genç kadın uzun saçlarını başının arkasına attı ve bu parıldayan yığını ensesinde gevşekçe topladı. Her hareketi o kadar zarıftı ki. “İngilizce biliyor musunuz?”

Kızın sorusunu cevaplamak için bir an düşünmek zorunda kaldı. İngilizce. Bir lisan. Anlamak. Kurumuş dudaklarını yaladı ve fısıldadı. “E...evet.”

“Güzel. Bu, işleri kolaylaştıracak.” Onu kollarının altından tutup dudağına uzattığı bardaktan su içebilmesi için kaldırdı. Suyun onu neredeyse öldüreceğini düşünerek aynı suyu ne

kadar şiddetle arzı ettiğini anlayıp kana kana içti. Yardım almadan su bile içemiyor olması ne kadar da aşağılayıcıydı.

Yeterince içtiğinde, bardağı alan genç kadın onu nazikçe geri yatırdı. Giydiği gecelik onu tamamiyle örtüyor olsa da, bu kılığı bile iç gıcıklıyordu. Genç kadın, “Gözleriniz ne kadar da yeşil,” dedi. “Esmer teninizle çarpıcı bir tezat oluşturuyor.”

Gözleri yeşil ve kendi de esmer miydi? Bakışlarını sağ eline kaydırıp ve inceledi. Teni, kızın fildişi rengindeki teninden beş kat daha bronzdu. Ten renginin ve çürüklerinin haricinde nasıl biri olduğu konusunda en ufak bir fikri bile olmadığını fark etti. Veya nasıl görünmesi gerektiği hakkında.

Genç kadın devam etti. “Adınızı söyleyebilir misiniz?”

Belleğini araştırdı ve sonuçta... cevap bulamadı. Kendi vücuduyla ilgili hiçbir şey hatırlamadığı gibi, ismi, geçmişi veya nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Ters giden *bir şeyler* olmalıydı. Onu neredeyse boğacak olan soğuk suların yarattığından çok daha büyük bir panik duygusu içini sardı. Hiçbir şeydi... Bilinmeyen bir zamanda olan, geçmişten kopup gelmiş bir hiçkimse. Hiçliğin korkusu, varlığının her zerresinde yankılandı. Korkusuna söz geçirmekte zorlanarak, “Bil... bilmiyorum,” dedi.

Genç kadın onun korkusunu görerek soğuk elini kendi sıcak avuçlarının içine aldı. “Oldukça büyük sıkıntılara göğüs gerdiniz. Biraz dinlendikten ve iyileştikten sonra, eminim her şeyi hatırlayacaksınız.” Kaşlarını çatarak, “Benim karım Mariaah Clarke olduğumu da unutmuş olabilir misin?” dedi.

“Ka...karım mı?” Genç adam inanamayan gözlerini genç kadına dikti. Böyle bir kadınla evli olduğunu nasıl unutabilirdi ki? Ama evliliklerini hatırlayamasa da, elini tutan avuçları tutkuyla ve sıkıca kavradığı anda biraz önceki korkuları birden azaldı. “O zaman... ben çok şanslı bir adamım.”

Genç kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. “Ben çay ve et suyu getirirken sen biraz dinlen. Başındaki yarayı tedavi ettirmek için birini çağırdım. Şansımız varsa az sonra burada olur. Yarın büyük ihtimalle kendinle ilgili her şeyi hatırlıyor olacaksın.”

Titreyen parmaklarını kaldırarak, kafasının sol tarafındaki pütürlü yaraya dokundu. Bir sürü ağrı ve yara beresi olduğundan genç kadın bahsedene kadar kafasındaki kesğin farkında değildi ama şimdi, beyni feci şekilde zonkluyordu. “Çay... çok iyi olurdu.”

Odadan çıkarken, “Sadece birkaç dakikalığına gidiyorum,” diye adamı temin etti.

Genç kadın çıktıktan sonra adam gözlerini tavana dikti. Bir *karısı* vardı. Onu kurtaran bu güzellik abidesiyle veya onunla evli olmasıyla ilgili hiçbir şey hatırlayamamaktan nefret ediyordu. Onu öptüğünü ve çok daha fazlasını kolaylıkla hayal edebiliyordu. Ama yaşanan hiçbir anıyı hatırlamıyordu. Lanet olsun, bu haksızlıktı.

Genç kadının yokluğunda zamanını, sinirli parmaklarıyla çarşaflara düğüm atmanıya çalışarak hafızasını tazelemeye harcadı. Etrafını saran nesnelerin farkına vardı. Yatak, battaniye, ateş. Dışarıda gökyüzünde hafif bir pembelik. Bu... şafak olmalıydı. Tuhaf bir şekilde, başka bir dizi kelime birincileri arka plana attı. Palang. Kambal. Aag. Aklına gelen bu kelimelerin, biraz önce saydığı İngilizce kelimelerle aynı anlama geldiğinden emindi, demek ki hangi dil olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa dahi, muhtemelen bir lisan daha biliyordu.

Ama kendisiyle ilgili hatırlayabildiği hiçbir şey yoktu. İçinden yükselen korkuyla yeniden savaşılmaya başladı. Onu neyin tehdit edebileceğini dahi bilmemenin getirdiği çaresizlik ve yalnız olma duygusu, içinde çılgınlık atıyordu.

Ne garip ki, içinde derin bir yerlerde, bunun ilk defa olmadığını, daha önce de kendinden koparılıp alındığını hissediyordu. Belki de bu yüzden korkusu bu kadar büyüktü. Ama evvelce yaşadığını tahmin ettiği buna benzer durumun nasıl oluştuğuyla ilgili de hiçbir fikri yoktu.

Görünen o ki, önceki kaybını atlatabilmişti. Bu sefer ise, ona güvende olduğunu söyleyen bir karısı vardı. Nasıl olsa genç adam gücünü toplayıp karısına bakana kadar o da kendisiyle ilgilenirdi.

Şu an için, bildiği en temel gerçek; kendisinin bir erkek, Mariah Clarke'ın da bir kadın olduğuydu.

Mariah, alt kattaki mutfığa doğru giderken pancar gibi kızardığını hissedebiliyordu. Ne demeye durup dururken bu kadar insafsızca bir iddiada bulunmuştu? Zavallı adamcağıza karısı olduğunu söylemek! Kelimeler, sanki Büyükanne Rose onun yerine konuşuyormuş gibi ağzından dökülüyormuştu.

Ama adam hiçbir şey hatırlayamadığını anladığında beyninden vurulmuşa dönmüştü. Hatta delişete düşmüştü. Bu dünyada yapayalnız kaldığında hissettiklerini hatırladığında, onu çok iyi anlıyordu. Yalnız, akrabasız ve arkadaşsız kalmak yeterince kötüydü. Ama hiç olmazsa Mariah Clarke, kendisinin kim olduğunu biliyordu. Bir insanın kendi kimliğini kaybettiği düşüncesiyle genç kadın tepeden tırnağa sarsıldı.

Aklına çok garip bir fikir geldi. Yardım bulabilmek için dilek ritüelini yapmıştı. Aradan bir saat geçmeden, bu olağanüstü adam denizin bir hediyesi gibi ortaya çıkıvermişti. Hatta acilen sahile gitmesini söyleyen büyükannesinin sesini bile duymuştu. Ve adamın karısı olduğunu söylediği an, ağzından çıkan kelimeleri büyükannesinin dile getirdiğine yemin edebilirdi.

Mariah başlangıçta George Burke'ün cesaretini kırmak için, bir kocası olduğunu söylemişti. Bu denizci, eşi olduğunu iddia edebileceği bu yabancı acaba dualarına bir cevap mıydı? Büyükanne Rose tarafından mı yönlendiriliyordu, yoksa kelimelerin tam anlamıyla deliriyor muydu?

İçindeki Sarah açısından cevap basitti: deliriyordu. Ama kendini delirmiş gibi hissetmiyordu. Büyükannesi bir büyücü veya kahin değildi ama her şeyi en küçük ayrıntısına kadar görebilen ve sezgilerine inanan bir insandı. Eğer bir şey yanlış duygusu veriyorsa, sebepleri gözlemlenemeyecek kadar sezgisel de olsa büyük ihtimalle yanlıştı. Mariah babasının Londra'ya gidişiyile ilgili kötü bir şeyler hissetmiş ve haklı çıkmıştı. Avukattan gelen mektubu her gün tekrar tekrar okuyor ve kelimelerin değişmesini ümit ediyordu ama bu kelimeler asla değişmiyorlardı.

Aynı şekilde kabul edilmesi gereken başka bir hakikat daha vardı, insan berrak bir şekilde düşündüğünde doğru duygusu veren bir şey varsa, o muhtemelen doğrudur. İçgüdüleri sayesinde denizciyi bulmuş ve aynı içgüdüler ona, George Burke'ten tamamen kurtulmasını sağlayabilmek için salıte bir koca elde etme fırsatını değerlendirmesinin ne kadar akıllıca olacağını söylemişti. Denizciyi dünyada yapayalnız olmadığına temin etmek, o an çok doğru görünmüştü. Yüzündeki ifadeden, söylediği sözlerin adamın korkusunu bertaraf ettiğini görmüştü.

Adamın kendi iyiliği için, geçmişini hatırlaması en iyi çözümdü. Ama büyükannesinin kasabasında damları onaran bir adam vardı ve çatıdan düşüp başını çarpınca hafızasını kaybetmiş, bir daha da geçmişini hayatı boyunca hatırlayamamıştı. Buna rağmen, kısa zamanda mesleğini yeniden kavramış ve hayatına oldukça normal bir şekilde devam edebilmişti. Adamın karısı bir keresinde büyükannesine sırrını açmış, kocasının bazı şeyleri hatırlamadığı için çok memnun olduğunu söylemişti. Kim bilir, belki denizci de sonunda aynı konumda olabilirdi.

Eğer bir daha asla hafızasını kazanamazsa tabii ki eninde sonunda ona evli olmadıklarını itiraf etmesi gerekecekti. Ama henüz onu bu iç huzurundan mahrum etmenin sırası değildi. Öte yandan, şayet zihni yerine gelir de geçmişini hatırlarsa, o zaman da ona, kendisini bu güç ortamda yalnız hissetmemesi ve yabancı birinin bakımına muhtaç olmanın verdiği ezikliği çekmemesi için böyle bir hikâyeye uydurmak zorunda kaldığını söylerdi. Bunlar sadece makul değil, aynı zamanda asaletli sebeplerdi.

Bu düşüncelerle vicdanı rahatlamıştı. Hazırladığı çaya bolca şeker koyup iyice tatlandırdı. Et suyu da ısınmıştı. Onu da bir masrapaya koyup elinde tepsile odanın yolunu tuttu. İçeri girince, neşeyle, "İşte geldim," dedi. "Önce çay mı, et suyu mu?"

"Çay lütfen." Belli ki, telaffuzu güzel olduğu gibi, nezaket

kaidelerini de biliyordu adam. Mariah, onun tahsil görmüş biri olduğunu tahmin etti. Yabancıya benzemesine rağmen konuşması aynı bir İngiliz gibiydi. Arkasına iki yastık koydu, sonra ona yarım bardak çay verdi.

Denizci çayından büyük bir yudum aldı, keyifle iç geçirdi ve, "Acaba çay olmadan önce biz insanlar nasıl yaşıyorduk?" dedi. Geri kalanını biraz daha yavaş içmeye başladı.

"Pek kolay değildir eminim." Bardağı yeniden doldurdu. "Nane çayı da güzeldir ama aynı şey değil tabii ki."

Denizci, sanki isminin ağzına ne kadar yaraşacağını tartar gibi tereddütle "Mariah," dedi. "Peki ya benim adım ne?"

Mariah bunu daha mutfaktayken düşünmüştü, duraksamadan, "Adam," dedi. Yeryüzündeki ilk insan. Denizden çıkagelmiş, geçmişini hatırlayamayan birisi için oldukça uygun bir isim. "Adam Clarke."

"Adam!" Genç adamın, isim kulağına aşınaymış gibi yüzü aydınlandı. "Tabii... tabii."

Mariah, hayretle, "Bunun senin ismin olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Denizci yavaşça, "Tam hatırlamak denemez ama kulağına doğru geliyor," dedi.

"Başka hatırlayabildiklerin var mı?" Eğer hafızası hızla geri gelirse, bu evlilik numarasından vazgeçmesi gerekecekti. Böyle bir şey olursa, o zaman denizciye Burke'ten kurtulana kadar kocası rolünü üstlenmesini rica ederdi. Adam uysal birine benziyordu, herhalde minnet borcundan da olsa, ona yardımcı olurdu.

Denizci başını iki yana sallarken yüzü yine gölgelenmişti. "Hayır, hiçbir şey. Adam doğruya benziyor ama Clarke ismi bir şey ifade etmiyor. Ne olumlu, ne de olumsuz." Ağzı üzüntüyle çarpıldı. "Herhalde etrafımdakiler benim hayatımı benden daha iyi biliyor olacaklar."

"Yok, pek öyle değil. Ben sadece birkaç aydan beri Hartley'deyim, sen de buraya daha yeni gelmiştin. Yani bu civarda seni tanıyan kimse yok." Mariah bunları söylerken örtünün altında hemen hemen çıplak olan Adam'ın omuzla-

rının ne kadar da hoş durduğunu fark etmemeye çalışıyordu. Hayatında hiçbir erkeğin omuzlarını çıplak görmemişti ve şu anda bu manzara olağanüstü çekici geliyordu ona. Uygun hareket etmeye çabalayarak devam etti. “Babam bu malikane-yi kâğıt oyunundan kazandı. Onun için ikimiz de bu civarın yabancısıyız.”

“Bana yardım etmesi için babanı mı çağırdın?”

“Keşke öyle olsaydı. Ama babam maalesef birkaç hafta önce Londra civarında bir cinayete kurban gitti.”

“Çok üzgünüm.” Adam şefkatle ellerini tuttu. Bu temas ne kadar da rahatlatıcıydı. “Senin acını bu kadar kuvvetle hissetmemişim rağmen babanın yüzünü gözümün önüne getirememek beni deli ediyor.”

“Ne yazık ki onunla pek iyi tanışmamıştınız.” Burke’c söyledikleri aklına gelince, “Biz uzaktan akrabayız. İkimizin de soyadı doğuştan Clarke,” diye hemen ilave etti Mariah.

Adam, hafif bir tebessümle, “Yani evlenince sen Mariah Clarke Clarke olmuşsun,” dedi.

Mariah da gülümsedi. “Hiç olmazsa imzama değiştirmeme gerek kalmadı.” Onun, konumunun güçlüğüne rağmen iyi bir mizah anlayışı olmasına sevinmişti.

Mariah’ya bakarken yeşil gözleri zorlayıcıydı. “Bana lütfen benim hakkımda bildiklerini anlat.”

Mariah durumun ne kadar hızla çetrefilli bir hal aldığını düşünüp duraksadı. “Bence senin kendi kendine hatırlamaya çalışman daha doğru olur. Zaten senin geçmişinle ilgili pek çok şeyi bilmiyorum. Evlenmeden kısa bir süre önce tanışmıştık.” Hem de son derece kısa bir süre önce – bir saatten daha bile az. Sonra da, “Senin hafızana tam manasıyla doğru olmayabilecek hatıraları yerleştirmek istemiyorum,” diye devam etti.

Adam önce itiraz eder gibi yaptı ama sonra hızla soluk alıp, “Sanırım bu düşüncende haklısın,” dedi. “Beynim öylesine boş ki, galiba en iyisi onu benim doldurmaya uğraşmam olacak.” Hâlâ ellerini tutuyor ve baş parmağı avucunun içini okşuyordu. Ne kadar güzel bir histi bu.

Yine de ellerini çekip ona et suyu nu teklif etti. “Denizde ne kadar öyle sürüklendiğini hatırlıyor musun?”

“Bana sanki. . . ezelden beriymiş gibi geliyor. Ama en az iki gece ve iki şafağı hatırlıyorum. Belki de daha fazladır.” Adam et suyunu dikkatle yudumladı. “Soğuk suyun öldürücü olduğunu bildiğimden, kendimi korumak için nefesimi yavaşlattım ve aklımın en ücra köşesine sığındım.”

Mariah, “Nefesini yavaşlatıp aklının ücra bir köşesine sığınmak mı?” diye sordu. Bu açıklamadan kafası karışmıştı.

Mariah’nın yüz ifadesinden Adam da aynı şekilde afallamıştı. “Bu senin de yaptığın bir şey değil mi? Bana gayet normal geldi.”

Böyle bir şeyi değil yapabilmek, duymamıştın bile. Ama senin konumunda işe yarayıp benziyor.” Kusursuz İngilizcesine rağmen, acaba bir yabancı mı diye yeniden merak etti. Tehlikeli bir durumdan korunabilmek için, insanın aklının bir köşesine çekilmesi, ne de olsa. . . ecnebilere göre bir şeye benziyordu. Öte yandan, bu kadar uzun zaman hayatta kalabildiğine göre, bu metot oldukça etkiliydi.

Adam, “Ben niye denizdeydim?” diye sordu.

Mariah, George Burke’e alelacele uydurduğu yalanları yeniden hatırlayıp, “Sen Avrupa’daydın ve buraya benim yanıma geliyordun,” dedi. “Herhalde seyahatinin sonuna doğru gemin kaza yapmış olmalı.”

Genç kadın, Adam daha fazla soru soramadan konuşmalarının yarıda kaldığı için rahatladı çünkü tam o esnada Julia Bancroft, yanında kendisini malikaneye getiren seyis Tom Hayes’le birlikte odaya girdi. “Haber alır almaz geldim, Mariah. Yaralı bu mu?”

Julia ilaç çantasını yere bırakıp yatağa yaklaştı. Adam’ın enerji atağı gitmiş, onun yerini sonsuz bir bitkinlik almıştı. Mariah, “Bayan Bancroft, size Adam Clarke’ı tanıştırayım,” dedi.

Adam, zayıf ve çatlak bir sesle, “Sizi selamlamaya kalkmadığım için özür dilerim Bayan Bancroft,” dedi.

Julia, onu muayene etmek için üstüne doğru eğilirken gülümsüyordu. "Bu halinizle nezaketin sırası değil, Bay Clarke," dedi. Mariah'ya lambayı yaklaştırmasını söyleyip, Adam'ın başındaki yarayı inceledi. "Fena bir kesik."

Adam, "O kadar kötü değilim, hanımefendi," diye itiraz etti. "Eşim bana bir hayli ihtimam gösterdi."

Julia'nın bakışları Mariah'ya döndü. Mariah da, soruları erteleyebilmek arzusuyla başını olumsuz anlamda salladı. Julia anlayışla, "Bay Clark'a temiz bir pijama bulabilir misiniz?" diye sordu. "Mümkünse en kalını olsun."

Mariah başıyla onay verdi ve odadan çıktı. Babasının ölümünü duyduktan sonra, onun odasına girmiş, eşyalarına şefkatle dokunmuş, kokusunu hasretle içine çekmiş ve böylece kendini güvende hissetmişti. Sonra odadan çıkmış ama bu eşyaları atmaya eli varmamıştı. Şimdiyse böyle hareket ettiğine çok memnundu çünkü Adamı babasıyla aynı yapıdaydı ve onun kıyafetlerini giyebilecekti. Babasının odasından kalın bir gece entarisiyle Adam'ın yatakta doğrulduğu vakit giyebilmesi için, eskice ama onu sıcak tutacak yünden uzun bir hırka aldı.

Küçük odaya döndüğünde Adam'ı uyurken buldu. Yüzü bitkinlikten adeta gri bir renge bürünmüştü. Julia ise, gözleri uzaklarda, yüzü de azimli bir şekilde ellerini Adam'ın göğsünde birleştirmişti. Mariah içeri girdiğinde, sadece, "Dua ediyordum," dedi. "Belki çok fazla faydası olmayabilir ama, zararı da olmaz diye düşündüm."

Mariah başıyla tasdik etti. Denizin getirdiği adamın her türlü desteğe ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. "Durumu nasıl?" diye sordu.

Julia, "Bu şartlar altında oldukça iyi," diye cevap verdi. "Ben Bay Hayes'le beraber hastamıza gecelik entarisini giydirirken, istersen sen de mutfığa gidip biraz daha çay yap. Seninle orada konuşuruz."

Mariah kabul ettiğini belirtti ve aşağıya yöneldi. Artık şafak sökmeye başlamıştı ve Bayan Beckett'le mutfak hizmet-

çisi kız neredeyse kalkarlardı. Esnemesini bastırıp ocağa biraz daha kömür attı ve çaydanlığı ateşin üstüne astı. Ayrıca bir somun ekmek de bulup kızartmak için birkaç dilim kesti. Julia mutfığa geldiğinde çay, kızarmış ekmek ve reçel onu bekliyordu. Mariah bardaklara çay koyarken, “Tom Hayes’e ne oldu?” diye sordu.

“Erken saatte kahvaltı yerine birkaç saat daha uyumayı yeğledi.” Julia kızarmış ekmeğin üstüne reçel sürüp keyifle ısırды. Lokmasını yutup çayından bir yudum aldıktan sonra devam etti. “Uyuyor bile olsalar, hastalarımın duyabileceği mesafedeyken onlar hakkında konuşmayı sevmem. Çünkü, kazayla dinleyebilir ve benim söylediklerimden başka manalar çıkarabilirler.”

Mariah çay fincanını masanın üstüne bıraktı. Kalp atışları hızlanmıştı. “Adam’ın hayatı tehlikede mi?”

Julia “Görebildiğim kadarıyla genç ve güçlü. Tahminimce kısa zamanda iyileşecektir,” diye onu temin etti. “Ama sonuçta ben bir doktor değilim ve beyin sarsıntılarıyla ilgili hiçbir tecrübem de yok.”

“Sence Carlisle’den bir doktor veya cerrah mı getirtsem acaba?”

“Olabilir. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, onların da benden daha fazla bir şey yapıp yapamayacaklarını bilemem. Kafa yaralanmaları tuhaftır. Normal olarak yapılacak tek şey bekleyip hastanın nasıl bir ilerleme kaydettiğini görmektir.”

Mariah da Julia’nın söyledikleriyle hemfikir olmaya yatkındı. Julia zaten yarayı temizlemiş ve merhem sürmüştü. Getireceği uzman bir hekim de herhalde aynı şeyi yapacak, üstelik de bu zahmetine karşılık çok daha fazla para isteyecekti.

Julia’ya, “Herhalde sana daha önce bir kocam olduğundan bahsetmediğim için şaşırmışsındır,” dedi.

“İtiraf etmeliyim ki, merak ediyorum. Ama herkesin sırlarını olmasına alışığım.” Ekmekten bir parça daha ısırırken, yüzünde alaycı bir tebessüm vardı. “Hem neticede benim de yeterince sırrım var zaten.”

Başka bir deyişle, Julia bu yabancı adam veya onun Hartley Malikanesi'nin varisiyle olan ilişkisi hakkında dedikodu yapmayacaktı. Yine de Mariah içinde derdini dökmek için kuvvetli bir arzusun olduğunu hissetti. "Sana hikâyeyi olduğun gibi anlatayım mı?"

Julia başıyla tasdik edince, Mariah kısaca George Burke'ten gördüğü baskıyı, fevri bir tepkiyle ona nasıl bir kocası olduğunu iddia ettiğini ve nasıl şans eseri denizden gelen adamın karşısına çıktığını anlattı. "Umarım çabucak hafızasını toplar. Ondan sonra da eminim ki, Burke'ten tamamen kurtulma-ya yardımcı olacaktır."

Julia, "Ama belleği hiçbir zaman geri gelmeyebilir de ve görüntüye göre sana son derece bağlanmış," diye fikrini belirtti. "Zannedersen bu korkulu anında onu ayakta tutabilen, seni karısı sanması. Ya evvelki hayatını asla hatırlamayıp da, evliliğinizden doğan haklarını talep ederse ne yapacaksın? Erkekler normal olarak böyle hareket etmeye eğilimlidirler."

Evlilik hakları! Mariah'ya ağzındaki kızarmış ekmek bir anda sanki kömürmüş gibi geldi. "Ben... o kadar uzak düşünmemiştim." O yeşil gözlerin kendi gözlerine yakından baktığını, o adaleli vücudun kendisini sınıksı tuttuğunu düşleyerek ürperdi. Ama tiksintiyle değildi bu ürperme. "Birbirimizden hoşlanırsak, onunla hemen İskoçya'ya gidip işe resmîyet kazandırırız. Oradaki evlenme kanunları bizimkilerden çok daha gevşek. Gördüğüm kadarıyla, George Burke'le olmaksızın denizin bana bahsettiği bu adamla olurum, daha iyi."

Julia'nın kaşları çatıldı. "Ailesi, soyu sopy belli olmayan bir yabancıyla mı? Ya başka bir yerde karısı ve çocukları varsa?"

İçmekte olduğu çay, nerdeyse Mariah'nın genzine kaçıyor. "Bu hiç aklıma gelmemişti. Onu ölmüş sanmaları ne kadar korkunç!"

"Ailesi var mı yok mu bilemeyiz. Ama tahminimce, bir yerlerde onu arayan birileri vardır. Bir insan kaybolunca ona ne olduğunu merak edecek kimsenin olmaması çok nadir

görülebilecek bir olay.” Julia, Mariah’ya cesaret verici bir şekilde gülümsedi. “Üzülme, Adamı herhalde birkaç gün içinde boğulma tehlikesinin ve aldığı darbelerin şokunu atlattır, bu durum da bir şekilde aydınlığa kavuşur. Sanırım beyin sarsıntısı geçmişini temelli silecek kadar ağır olsaydı, böylesine düzgün cümleler kuramazdı.”

“Evet, söylediklerin gayet mantıklı.” Bu sözler Mariah’nın içini biraz olsun rahatlatmıştı. “Hafızasının geri gelmesini bekleyeceğim. Gelmezse de ona gerçeği söyleyeceğim.”

“Bunu yapmak için o kadar acele etme.” Julia esnerken eliyle ağzını kapattı. Dışarda kuşlar, yeni günle birlikte şafak korosuna başlamışlardı bile. “Ben iyileşeceğine inanıyorum ama, başa alınan darbeler oldukça risklidir. Bir de zaten çok zayıf düşmüş durumda. Ne adı sanı ne de bir karısı olduğunu, yabancı bir dünyada yapayalnız sürüklendiğini öğrenmek, onda ağır bir şok etkisi yapacaktır.”

Marialı bu söylenenlerin ne kadar doğru olduğunu kaygıyla kabul etti. Fazla kafa yormadan içinden gelen bir dürtüyle yabancıya tutunabileceği bir can simidi atmıştı. Şimdi bunu aniden onun elinden alamazdı.

Bölüm 5

“Bay Burke burada efendim.”

Mariah muhasebe defterinden başını kaldırdı. Denizden gelen adamı kurtarma çabaları yüzünden bütün gece gözünü kırpamamıştı ve bu yorgunlukla ziyaretçisini kabul etmek hiç içinden gelmiyordu. Öte yandan, şu an George Burke’ten daimi olarak kurtulmanın tam sırasıydı. “Oturma odasına mı aldınız?”

Hizmetçi teyit etti. “Evet efendim. Yiyecek içecek getirmemi ister misiniz?”

“Lüzum yok. Bay Burke fazla kalmayacak.”

Mariah ayağa kalktı. Uzun geceden sonra pek iyi görünmediğinin farkındaydı ama bu da Burke’ü uzaklaştırmak açısından iyi bir şeydi.

Alt kata arka taraftaki merdivenlerden inip, ön cephede olan oturma odasını Adam’ın kaldığı arka taraftaki odadan ayıran dar koridora geldi. Onu bir saattir kontrol etmediği için içeriye bir göz attı. Adam sükunetle uyuyordu ve yüzüne biraz daha renk gelmişti. Kapı aralanınca hafifçe kımıldadı ama uyanmadı. Julia, mümkün olduğu kadar uyumasını, istirahatın başından geçenlerden sonra onun için en iyi ilaç olacağını söylemişti.

Mariah rahatlamış olarak, oturma odasının arkasına açılan kapıya yöneldi. Odaya girdiğinde Burke’ü camdan dışarı

bakarken buldu. Kılığı kıyafeti yine o her zamanki züppece şıklığına uygundu. Aklından, oldukça yakışıklı bir adam ama ne yazık ki azıcık bile sevimli değil, diye geçirdi.

Bir an için adama sempati duydu. Belli ki, Burke'ün malikaneyi budala gibi kumarda kaybetmesi onun için asla unutamayacağı bir acı kaynağı olacaktı.

Ama adam, yüzündeki o tembel sırıtmayla döntüp de, onu hakarete varan bir açıklıkla süzmeye başlayınca, duymuş olduğu bu sempati tıpkı geldiği gibi anında siliniverdi. Suratı asıldı. Evet, erkeklerin kendisini beğenmesine alışıkta ama, kibar olanları hiç değilse incelemelerine yüzüne bakarak başlıyorlardı.

“Mariah.” Gülümsemesi, aralarında olandan çok daha fazla bir samimiyeti ima ediyordu. “Bugün ne kadar da güzelsin.”

Mariah, gözlerinin altındaki koyu halkaları hatırlayınca, içinden bu adam ya kör ya da yalancının biri diye geçirdi. “Bana iltifat ediyorsunuz. Sadece deliksiz bir uykuya ihtiyacı olan bir kadın gibi görünüyorum, o kadar.”

Tam “kocası”nın dönüşü dolayısıyla bütün gece uyumadığını izah edecekti ki, Burke, yüzünde bir pişkinlik, konuşmaya başladı. “Bir kadının taşıyamayacağı kadar ağır bir yükün altındasın. Bu mülkü tek başına idare etmek konusundaki azim ve iradene son derece hayranım, fakat bu işlerin halledilebilmesi için muhakkak bir erkeğe muhtaç olduğun inkar edilemez.”

Mariah, “Hayır, yok,” diye cevap verdi. “Benim Hartley’i kendi başına idare edebilecek kadar yetenekliyim. Kaldı ki, yardıma iltiyacım olursa, zaten bir kocam var.”

Burke, onun yüzüne acıyarak bakıp gülümsedi. “Artık rol yapmayı bırakmanın zamanı gelmedi mi? Ben, sen hâlâ babanın ölüm haberinin şokuyla sarsılmışken sana evlenme teklif etme budalahgımı yaptım; sen de beni kendinden uzaklaştırmak için kafandan hayali bir koca yarattın. Birbirimize karşı dürüst olmanın zamanı geldi artık.”

Yaklaşıp Mariah’nın ellerini tuttu. Yakışıklı yüzünde şimdi

iddi bir ifade vardı. “Benimle evlen Mariah. İskoçya sınırına gidip bir günde hemen nikâh kıydırabiliriz.” Yumuşak bir sesle, ekledi. “Sezon kapanmadan seni Londra’ya götürmek istiyorum. Sen, bir Londra sezonuna layıksın ve o şehrin sefasını sürerken yanı başında sana candan bağlı bir kocanın olmasından daha güzel ne hayal edilebilir ki?”

Mariah’nın içinden gülmek geldi. Veya belki de eline bir şey geçirip onun kafasına fırlatmak. “Sizin karısına candan bağlı bir koca olabileceğinizden şüphem var! Ayrıca, öyle de olsanız, kocam dün gece eve döndü.” Ellerini, adamın kavramasından kurtarmaya çalıştı. “Üstelik, benim ilk ismimi kullanmanıza hiçbir zaman mücade etmedim. Bana ancak Bayan Clarke diye hitap edebilirsiniz.”

Birkaç saniyelik bir şaşkınlıktan sonra, Burke duyduklarına inanmazmış gibi güldü. “Bu hikâyeye ne kadar da ısrarla sarılmışsın! Neredeymiş bu meşhur kocan? Kendisiyle tanışmaktan şeref duyacağım.”

Adamın küstahlığı Mariah’yı çileden çıkartmıştı. Elini sertçe çekerek onunkilerden kurtardı. “Şu anda onunla görüşemezsiniz. İyi durumda değil ve zorlu bir yolculuktan yeni döndü, istirahat ediyor.”

“Tabii. Ben de Arabistan Şeyhiyim ya.” Burke’ün ifadesi değişmişti, Mariah ilk defa onun hakikaten ne hissettiğini gördü: şehvet. “Sana tapıyorum, Mariah. Senin uğruna, sana candan bağlı, sadakatli bir koca bile olmaya hazırım.”

Mariah daha itiraz edemeden, onu kollarına aldı ve dudaklarını onunkilerin üstüne bastırdı. Ağzında konyak tadı vardı. Hem de sabahın bu saatinde! Demek bu yüzden hareketlerinde böylesine küstahtı. Genç kadın, yüzünü ondan kaçırmaya çalışıp bağırdı, “Derhal bırakın beni!”

Burke, onun bu karşı çıkmalarını umursamayıp boğuk bir sesle, “İkimiz de hem güzel hem de biraz çılgın insanlarız. Beraber olmak bizim kaderimiz Mariah,” dedi ve genç kadını zorla bir daha öptü.

Mariah, adamdan kurtulabilmek için kendini geri çekmeye

çalıştı ama bu çaba sadece ikisinin de dengelerini kaybetmelerinden başka bir fayda sağlamadı. Beraberce Burke'ün büyükannesinin masasına doğru sendelediler. Masanın çöküp kırılmasına rağmen, adam onu kucaklayan kollarını gevşetmedi.

Mariah, daha önce de aşka susamış, kurnaz erkekler tarafından öptülmüştü ama babası hiçbir zaman uzakta olmadığı için böylesine korkmamıştı. Şimdi ise, koruyucusuz ve Burke'ün gücüne karşı koyamayacak kadar zayıftı. Evde erkek hizmetkâr yoktu, kahya kadınla iki hizmetçi kız da muhtemelen olup biteni duyamayacak kadar uzaktaydılar.

Çaresizliğinin verdiği öfkeyle, Burke'ün ayak bileğine bir tekme attı, fakat ayağındaki yumuşak terlik adamı incitmedi bile. Ayak parmaklarının acısıyla, tekrar vurabilmek için ayağını kaldırdı.

Ama Mariah daha bu hareketi yapamadan Burke onu o kadar beklenmedik bir şekilde bırakıverdi ki, nerdeyse düşecekti. Hayır, bırakmak değildi bu; Burke'ün sarılmasını birisi tutup kopartmıştı – Adam.

Denizcisi yalın ayak, başı bantlı, üstünde babasının eski hırkası, yanbaşıda bir heyula gibi duruyordu. Mariah şaşkınlıktan ağzı açık seyrederken, Adam, Burke'ü döndürüp odanın öte yanına fırlatıverdi. Saldırgan, yüzünde olanlara inanamayan bir ifadeyle, odanın öbür ucundaki kanepeye çarptı ve yere yığıldı.

Adam, gözleri endişeyle koyulaşmış, genç kadının dirseğini tutup onun doğrulmasına yardımcı oldu. “İyi misin?”

Mariah sarsılmış olmasına rağmen başıyla onayladı. “Yeterince.”

“Zavallı sevgilim.” Adam sol kolunu, onu kanadının altına almış gibi genç kadının omzuna attı, sonra da saldırgana döndü. O, Burke kadar uzun boylu değildi, ama hali tavrı kendisinden iki misli daha büyük bir adamı bile ürkütebilecek kadar kendinden emindi. Kaya gibi bir sesle, “Karıma bir daha sakın dokunayım deme,” dedi. “Ne demek istediğimi anladın mı?”

Burke, “Ben... ben Mariah’nın evli olmadığını sanıyordum,” diye kekeleydi.

Adam buz gibi bir tonla, “Benim karımın ilk ismini ağzına alamazsın,” dedi. Kolu, genç kadının omuzlarını simsıkı tutmuştu. “Senin için o ancak Bayan Clarke olabilir. Üstelik ondan özür dileyeceksin. Ona sadece saldırmakla kalmadın, aynı zamanda sana söylediği gerçeklere inanmamakla onun dürüstlüğüne de hakaret ettin.”

Mariah irkildi. Aslında Burke’ün tahmini doğrudu. Ama gayet tabii bu ona kendisini taciz etme hakkını vermiyordu!

Burke zorlukla ayağa kalktı. Artık o kendine güvenen züppeden eser kalmamıştı. “Ben... ben bütün bunları onun oynadığı bir oyun bir sanmıştım. Hartley’de herkes onun evli olmadığına inanıyordu. İlk defa bir kocası olduğundan bahsettiği vakit, sanki ayaküstü bir hikâye yazıyormuş gibiydi. Babasının ölüm haberini hazmettikten sonra, benimle evlenmenin avantajlarını göreceğinden ve teklifimi kabul edeceğinden emindim.”

Mariah, “Mülkünü geri almaya çalışıyor,” diye açıkladı. “George Burke, bu malikanenin eski sahibi ve burayı babamın karşısında kumarda kaybetti. Geleceğini bu adama teslim edecek kadar aptal bir kadın varsa Azizler onu korusun!” Derin bir nefes aldı. “Yine de, bugün fazla bir kötülük yapmaya niyeti yoktu sanırım. Bence o sadece... düşüncesizce davranıp heyecanının ateşine kapıldı.”

Burke’ün kaşları çatılmıştı. Yüzünün ifadesi öfkeyle utançın bir karışımıydı. “Davranışlarımdan ötürü sizden özür diliyorum, Bayan Clarke,” dedi. “Size olan hayranlığım ve umutlarım bu yanlış anlaşılmaya sebep oldu.” Şapkasını aldı. “Bugün Hartley’den ayrılıyorum. Burada olmanın hiçbir anlamı yok artık.”

Dava açmaktan bahsetmedi bile. Belki de bu başından beri, Mariah’yı ve onun haklarını koruyabilecek kanlı canlı bir kocanın mevcudiyeti karşısında balon gibi sönen boş bir tehditten başka bir şey değildi.

Mariah daha fazla stürtüşme istemediğinden yavaş bir sesle, “Şansınız açık olsun Bay Burke,” dedi.

Burke bu dileği başının bir işaretiyle kabul ettiğini gösterip odadan çıktı. Mariah, derin bir oh çekti. “Bu adama acıyorum ama çekip gittiğine de çok memnunum.” Şimdi artık bu bulhranı atlattıkları için bitkin görünen Adam’a baktı. “Bizim tartışmayı mı duydun?”

“Bağırıp çağırmlar ve kırılan eşyaların çıkardığı sesler bir şekilde insanın dikkatini çekiyor.”

Adam’ın omuzlarına yaslanan kolu gitgide daha ağırlaşıyordu. Onu kanepeye doğru yönlendirdi. “Otur canım. Bırak beni George Burke’ten kurtarmayı, yatağından kalkıp buraya kadar yürümene bile şaşırdım.”

Adam ona nefesini kesen, tatlı bir samimiyetle gülümsedi. “O adamın karımın canını yakmasına tabii ki izin veremedim.”

“Merak edip bakmaya geldiğine çok memnunum.” Sesi- nin titremesi onu utandırıyordu. “Burke gibi koca bir ayıyı odanın öbür ucuna fırlatmayı nasıl becerdin?”

Adam kaygıyla kaşlarını çatı. “Ben... nasıl olduysa ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bir insanın bedenini ve ağırlığını kendisine karşı kullanmak için metotlar var. Gerçi ben bunları düşünmedim bile. Senin onunla kavga ettiğini gör- rünce içgüdülerim harekete geçti.”

Demek ki, geçmiş ne olursa olsun, kavga etmesini iyi biliyordu. Bu da her ne kadar bir işçininki gibi nasırlı ellerine uyuyorsa da, o kültürlü ve nazik lisanına uymuyordu. Bu adam bir bilmeceydi. Üstüne üstlük, evli olduklarına tamamen inanmıştı. Burke’e karşı onun şerefini savunduğunu düşününce, kendini adeta bir gınalıkârmış gibi hissetti. “Tekrar yürüyebilecek hale gelince senin odaya dönmene yardım ederim. Fevkalade bir şekilde iyileşiyorsun ama senin kendini fazla yormana müsaade etmem Julia’yı pek memnun etmeyecektir.”

“Biraz oturmam daha iyi olacak galiba.” Genç kadını da çekip kanepede yanına oturttu, kolunu onun omuzuna koyup kendine yaklaştırdı. “Seni özlemişim.”

Akıllıca bir hareket olmadığını bile bile, Mariah denizciye sokuldu. Ona, kuvvetinden ve koruyuculuğundan dolayı minnettardı. “Benimle birlikte olduğunu hatırlıyor musun?” diye temkinle sordu.

“Maalesef hayır.” Adam yanağını genç kadının başının üstüne yasladı. “Ama seni böyle kollarımın arasına almak o kadar doğru gelen bir his ki, seni özlemiş olduğumu biliyorum.”

Aldatmacası her saniye daha tehlikeli bir hal almasına rağmen Mariah Adam’dan kendini çekemiyordu. O da, yakınlıklarının ne kadar doğru ve tabii geldiğinin farkına varmıştı. “Anladığıma göre kendini daha iyi hissediyorsun.”

“Başım hâlâ acıyor ve şu anda bir kediye bile kınıldatamayacak kadar halsizim, ama yine de kendimi, o tahta parçasına yapışık olduğum zamandan çok daha iyi hissediyorum.” Sıcak eli genç kadının kolunu okşuyordu. “Tamam, benim geçmişimi konuşmamamız daha iyi de, peki baban malikaneyi nasıl yaptı da bu sevimsiz Burke’ten kazanabildi?”

“Babam, ömrünü bir davetten öbürüne koşarak, ordan oraya seyahat ederek geçirdi, bize de o sayede baktı. Gayet cana yakın bir misafir, çok da iyi bir oyuncuydu, kimseye de yük olmazdı. İskambil oyunlarındaki mahareti bizi rahatça yaşatabilmesine yetiyordu. Bay Burke pek usta bir oyuncu değil.”

“Baban bu civardan mıydı?” Adam durakladı. “Hakikaten, ben neredeyim şimdi?”

“Cumberland. Kuzeybatı İngiltere’nin en uç noktası. İskoçya’nın biraz güneyindeyiz. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

Adam kaşlarını çatı. Hırkasının dizlerinin üstündeki kısmına işaret parmağıyla bir şekil çiziyordu. Mariah, bu şeklin ne olduğunu anlamakta gecikmedi; Britanya adalarının kaba bir taslağı. “Cumberland aşağı yukarı burda, değil mi?” Parmağı kuzeybatı sahillerine isabet eden bir yere dokunuyordu.

“Sen burada değildin ve ben de evli olduğumu kimseyle paylaşmamıştım.” Mariah küçük bir kahkaha attı. “Geçmişinden bahsetmemek galiba aileden geliyor, bu yüzden bana inanmamasını anlayabiliyorum. Ama Hartley Malikanesi’ni çekip çevirebilmek için bir erkeğe ihtiyaç duyma düşüncesi beni delirtiyordu. Çiftçilikle ilgili çok bir şey bilmiyorum kabul, ama öğrenebilirim ve eminim muhasebe defterlerini tutmak konusunda George Burke’ün olduğundan çok daha başarılıyım.”

“Biraz daha güçlendiğimde, çiftliği idare etme işini üstlenebilirim.”

Mariah, Adam’ın kendisine ait olan mülkün idaresini üzerine alabileceğini bu kadar soğukkanlılıkla söylemesi karşısında irkildi. Ama adam kendisini kocası zannediordu ve İngiliz kanunlarına göre, bir kadının bütün mal varlığı kocasına aitti. İşte kocam olduğunu zannetmesine izin vermemin yaratacağı bir sakınca daha, diye düşündü.

Yüzündeki ifadeyi yanlış anlayan Adam, “Bununla alakalı belirgin bir anım olmasa da, inanıyorum ki çiftçilikle ilgili tecrübem var,” dedi. Suratı asıldı. “Sadece anladığım bir konuymuş gibi hissediyorum,” dedi.

Genç kadın kendini toparlayıp, “Daha fazla gizem,” dedi. “Her şeyi kısa zamanda hatırlamamı bekliyorum ama hatırlayamasan da, kendini daha iyi hissettiğinde sana etrafı gösterebilirim ve senin bilgini sınayabiliriz.”

Büyük bir enerji harcayıp sallanarak ayağa kalkan Adam, “Sanırım senin de yardımınla yatak odasına geri dönebilirim. Ama birilerini tekrar duvara çarpmak için bana ihtiyacın olursa söz veriyorum yeniden ayaklanırım,” dedi

Genç kadın kahkaha atarak adama destek olmak için beline sarıldı. Ona dokunmaktan ve adamın kolunun da omzuna dolanmasındaki temastan hoşlanıyordu. Odaya döndüler ve adamın yatmasına yardım etti. Yatağın örtüsünü çekerken Adam mırıldandı, “Yanıma uzanman için seni ikna edebilir miyim? Sadece ben uykuya dalana kadar.”

Teklifi hem şoke edici hem de cezbediciydi – ve eğer gerçekten evli olsalardı hiç de şoke edici olmayacaktı. Mariah'ın kararını vermesine yardımcı olan şey, yorgunluğu oldu. “Kulağa harika geliyor.” Eğer kendisine doğru dönerse başını acıtmasın diye adamın sağ tarafındaki örtülerin üzerine dik-katlice uzandı. Daha sonra bandajının değiştirilmesi gerekip gerekmediğini kontrol etmeyi beyninin bir köşesine yazdı.

Şimdilik dinlenebilirdi. Kendisi örtünün üstünde ve Adam da altında olsa da, ona sokulmuş ve yanında boylu boyunca uzanıyor olmak, harika bir duyguuydu. Bu duyguya alışabilirdi...

Yorgunluğuna rağmen, Adam uyanıktı. Yeterince uyumuştı ve karısının kollarının arasında olmasının tadını çıkartmayı tercih ediyordu. Genç kadın bütün gece uykusuz kaldığı ve sonrasında ahmak Burke'le uğraştığı için bitap düşmüş ve başı kocasının omzuna değer değmez uyuyakalmıştı. Şükürler olsun ki Adam, onu koruyabilecek kadar gücünü toplayabilmişti.

Mariah'ın pırıl pırıl sarı saçları ağırbaşlı bir şekilde arkadan toplanmıştı ama serbest olan birkaç tutam, teninde ipeksi bir his bırakıyordu. Bir gece önce uyandığında genç kadının lambanın ışığında yansıyan parlaklığının anısı, gerçek bir koca olabilmek için yeterince güçlü olmayı dilemesine yetiyordu.

Eğer hatıraları geri gelmezse bu büyük bir kayıp olacaktı. Nasıl tanıştıklarıyla ilgili bütün ayrıntıları hatırlamayı istiyordu. İlk öpücüklerini. Evlendikleri geceyi.

Onu yalnız bırakmak zorunda kalmanın getirdiği acıyı bile hatırlamak istiyordu. Buna gelince, nereye gitmişti ve neden gitmesi gerekmişti?

Derin bir iç çekti. Her şey zamanla diye düşündü. Eğildi ve genç kadının saçlarını öptü. Eğer anılarını hatırlayamazsa, yapmaları gereken tek şey yeni anılar yaratmaktır.

Bölüm 6

Glasgow

Randall, bu yoğun ve kalabalık şehrin içinden geçerlerken, posta arabasının penceresinden dışarıya bir göz atıp “Glasgow’un bu kadar büyük bir yer olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Kirkland, “Burası Londra kadar büyük değil ama Britanya’nın en büyük tüccarları ve imalatçıları Glasgow’dan çıkıyor,” dedi. “Üstelik de aç arıların kovanından bile daha hareketli.”

Masterson ilgiyle, “Aksanın İskoçlaşmaya başladı,” dedi.

“Bu gayet doğal.” Kirkland aksanını kasten yoğunlaştırarak devam etti. “Ama sen benim İskoçlar gibi konuştuğumu düşünüyorsan, Glasgowluları duyana kadar bekle. İngilizce konuştuklarını bile anlamayacaksın.”

Randall arkadaşlarının bu atışmalarına hafifçe gülümsedi. Londra’dan buraya kadar yolculuğun tamamı gayet sessiz geçmişti. İskoçya’ya gelmek için bir posta arabası kiralayıp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yola koyulmuşlardı. Her ne kadar ufacık vagonun içinde mola vermeksizin kısıp kalmak yaralı bacağına cehennem azabı çektirdiyse de, kısa zamanda varmışlardı. Ama eğer bacağındaki yara olmasaydı, şimdi askeri birliğiyle beraber yarımada olacaktı ve Ashton’ın ölümünü ancak haftalar sonra öğrenebilecekti.

Savaşta hem cephede, hem de Will Masterson'ı iyileşmek üzere eve gönderen humma gibi kötü hastalıklar yüzünden çok sayıda arkadaşını kaybetmişti. Ama insan, İngiltere'ye dönmüş olan arkadaşlarının artık emniyette olacaklarını düşünürdü ve kendilerini, lanet olası buharlı gemilerin patlayan makine dairelerinde havaya uçurtmalarını beklemezdi. Oldukça kalabalık ve geniş Clyde Nehri'nin üzerindeki köprüden geçerlerken bir şeyler yapma çabasıyla nihayet buraya varmış olmalarının, kendisini ne kadar rahatlatıldığını düşündü. "Ashton'ın tersanesinin nerede olduğunu biliyor muyuz?" dedi.

Kirkland, "Şehir merkezinin batısındaki Glasgow limanında bir yerlerde olacak," diye cevap verdi. "Doğru yeri bulmakta fazla zorlanmayız. Glasgow'da o kadar çok mühendis var ki, Ashton'ınki gibi bir proje, her kahvede ve tavernada konuşuluyordur."

Masterson, "Glasgow'ı çok iyi biliyorsa benziyorsun," diye düşüncesini belirtti.

Kirkland omuzlarını silkti. "Küçükken burada epey zaman geçirdim. Ticarete olan talihsiz ilgim, sonumun Westfield Akademisi olmasını sağladı. Ki bunun için ebediyen minnettar kalacağım."

Masterson kıkırdadı. "Öğrencilerin Leydi Agnes'in eline nasıl düştüklerini öğrenmeye bayılıyorum."

Randall kuru bir sesle, "Bir çocuğun medeni standartlardan şaşma yolları o kadar çoktur ki," dedi. "Ve bizler, bu yolların çoğunu keşfetmiş bulunuyoruz. Glasgow limanına ne kadar kaldı?"

"En azından bir saat." Kirkland, Randall'ı dikkatle inceledi. "Biz varana kadar neredeyse akşam yemeği vakti gelecek. Bir handa odalarımızı tutup, yarın Ashton'ın ve Enterprise'in başına gelenler hakkında araştırmamıza başlamadan önce iyice dinlenmemizi öneriyorum."

Randall başıyla onayladı. Sabırsız beyni araştırmaya bir an önce başlamak istiyordu ama yorgun bedeninin dinlen-

meye ihtiyacı vardı. Bu bir zaman kaybı olmayacaktı. Eğer Kirkland'ı - ve onun bilgi toplamadaki ustalığını - tanıyorsa, sabah olduğunda araştırmaya nereden başlayacaklarını biliyor olacaktı.

Randall tahmininde yanılmamıştı. Kahvaltı etmek için arkadaşlarıyla Taç ve Yelken hanının barında buluştuğunda Kirkland Enterprise'da çalışmış çarkçıbaşının adresini bulmuştu. Archibald Mactavish, rıhtımın keşmekeşinden fazla uzak olmamasına rağmen, sakin bir sokakta iç açıcı bir evde oturuyordu. Üç arkadaş ufak tefek, çekingen bir hizmetçi kız tarafından içeri kabul edildiler. Hizmetkâr onların kartlarını aldıktan sonra, evin hanımına üç ziyaretçinin beklediğini söylemek üzere aceleyle odadan çıktı.

Bayan Mactavish, peşinde küçük bir çocuk olan ve oldukça yorgun görünen genç bir kadındı ve oturma odasında üç tane iri kıyım erkeğin bulunmasından pek hoşnut olmuşa benzermiyordu. Sözüünü sakınmaksızın, "Misafir ağırlayacak vaktim yok," dedi. "Kocamı mı görmeye geldiniz?"

Kirkland, "Eğer bir sakıncası yoksa," dedi. Şivesinde İskoç aksanının kıvraklığı gayet berraktı. "Bizler Ashton Dükü'nün dostlarıyız ve onun hayatına malolan kaza hakkında bilgi almak istiyoruz."

Kadın hararetle, "Mactavish'in kabahati yok," diye cevap verdi.

Masterson her zamanki diplomatça tavrıyla, "Bayan Mactavish," dedi, "biz buraya birilerini suçlamaya değil, sadece neler olduğunu öğrenmeye geldik. Üçümüz de Ashton'la beraber aynı okula gittik ve o çok sevdiğimiz bir arkadaşınızdı. Mümkünse duyduklarımızdan daha fazlasını öğrenmek istiyoruz. Umarım kocanız bizimle konuşabilecek kadar iyileşmiştir."

Kadın isteksizce, "Peki," dedi. "Bakayım sizinle görüşmek isteyecek mi."

Peşinde çocuk, odadan çıktı ve birkaç dakika sonra tek başına geri geldi. "Sizinle konuşacak. Ama sakın yormayın onu. Şans eseri hayatta kaldı."

Önlerine düşüp onları üst katta Clyde nehrine bakan bir yatak odasına götürdü. Mactavish, orta yaşların başında, oldukça zayıf ve kızıl saçları seyrekleşmeye başlamış bir adamdı. Her tarafı bir yığın yara bereyle ve bandajlarla doluydu ve yüzünün ifadesi de çektiği derin ıstırapı yansıtmaktaydı. Karısı, arkasına birkaç yastık koyarak onu oturur pozisyona getirdi, sonra da ziyaretçilerin kartlarını inceledi. “Seni ziyaret edenler Kirkland, Masterson ve Randall. Hangisinin kim olduğundan emin değilim.”

Kirkland yine öncülük ederek, “Kirkland benim, dedi. El sıkışmak için öne çıktı ama sonra durakladı. Mactavish’in sağ kolu dirseğinin biraz altında, kalın bir sargının içinde bitiyordu.

Öbür adam, yüzü acılı bir ifadeye bürünmüş bir halde kesik kolunu havaya kaldırdı. “Evet, artık çarkçılık yapmam biraz zor. Bilmek istediğiniz nedir?”

Üç arkadaşın sessizliği mahcup edici bir hal almadan Randall, “Ashton’ın nasıl ve nerede öldüğünü,” dedi. “Ümidimiz, patlamanın yerini tespit ederek onun cesedini bulmak ve cenaze merasimi için evine götürmek.”

Mactavish’in ifadesi yumuşadı. “İyi arkadaşların yapacağı da budur zaten,” dedi. “Ama bazen deniz müsaade etmiyor. İyi bir adamdı bu sizin Ashton. Alçakgönüllüydü. Dük olduğunu tahmin etmek kolay değildi.”

Masterson kısık bir sesle, “Onu çok özleyeceğiz,” dedi. “Patlamaya neyin sebep olduğunu biliyor musunuz? Buhar makineleri güvenilirmez canavarlardır ama Ashton mektuplarında projenin iyi gittiğini yazıyordu.”

“Evet, çok iyi gidiyordu,” Mactavish sol elini yumruk yaptı ve öfkeyle yatağa vurdu. “Clyde Körfezi’ne gelene kadar her şey gayet düzgün gitti. Makine bülbüller gibi şakıyordu.”

Kirkland hayretler içinde, “Bu bayağı uzun bir mesafe,” dedi.

“Hakikaten öyle. Yeterli yakıtımız olsaydı, ta Liverpool’a kadar giderdik. Tam geriye dönerken kazan patladı. Tekneye yıldıırım düşmüş gibiydi.”

Masterson, “Gerçekten yıldırım çarpmış olabilir mi?” diye sordu. “Fırtına varsa...”

Çarkçıbaşı başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Hava biraz pusluydu ama fırtına falan yoktu.”

Bu defa da Kirkland, “Kazan patladığında Ashton neredeydi?” diye sordu. “Siz onunla beraber miydiniz?”

“Ben güvertede sahilden ne kadar uzakta olduğumuzu anlamaya çalışıyordum. Tam Arran Adası civarında olduğumuza kanaat getirmiştik ki, kazan patladı. Patlamanın şiddetiyle suya savruldu.” Mactavish, artık yerinde olmayan cline boş gözlerle baktı. “Elimin nasıl ezildiğini bile hatırlamıyorum. Kılavuz Davy, bomba gibi bir yüzücüdür. Şansım varmış ki beni kurtarıp fazla uzakta olmayan Arran Adası’nın sahiline çıkardı.”

Kirkland tekrar sordu, “Suya düştükten sonra Ashton’u gördünüz mü?”

Çarkçıbaşı, “Suda ondan eser bile yoktu.” diye cevap verdi. “Herhalde aşağıda kazan dairesindeydi. Zaten vaktinin çoğunu orada geçiriyordu.” Elini sargılar içindeki başına götürerek, “Kafam o kadar karışık ki, Davy’den başka kimseyi gördüğümü hatırlamıyorum,” diye ekledi. “Hatta, sonradan iki kişinin daha sahile çıkabildiğini öğrenince çok şaşardım.”

Randall, en zor soruyu sormaya hazırlandı. “O bölgede hiç bir cesedin karaya vurduğunu duydunuz mu?”

“Oralarda bir cesedin karaya vurup da bulunamayacağı o kadar çok ada var ki. Ama benim tahminimce, Ashton’ın cesedi, teknenin enkazında sıkışıp kalmıştır.”

Bu açıklama, kulağa mantıklı geliyordu. Randall, “Kazada toplam kaç kişi hayatını kaybetti?” diye sordu.

“Ashton dahil dört kişi. Cesetlerden biri Arron Adası’nın karşısındaki Troon bölgesinde karaya vurmuş.” Mactavish derin bir iç geçirdi. “Bildığım kadarıyla, diğerleri hâlâ kayıp.”

Ve hiçbir zaman bulunamayabilirlerdi de. Randall, çarkçıbaşının daha önce bahsettiği konuya geri döndü. “*Enterprise* karaya yakın olduğuna göre, enkazı çıkarmanın ihtimali var mı?”

Mactavish düşünceli görünüyordu. “Mümkün olabilir. Doğrusu ben de kazanın neden kaynaklandığını bilmeyi çok isterdim.”

Masterson, “Vinci sağlam ve mürettebatı da tecrübeli bir kurtarma gemisine ihtiyacımız olacak,” dedi. “Bu işin üstesinden gelebilecek birini tanıyor musunuz?”

“Greenock’taki Jamie Bogle, tam aradığınız kişi. İskoçya’daki en iyi kurtarma ekipmanı onda.” Mactavish’in gözlerinde bir ışık belirdi. “Enkazı görmek isterdim,” dedi.

“Bunu ayarlayabiliriz.” Kirkland, Mactavish’i dikkatle süzdü. “Bu arada eğer yeni bir iş arıyorsanız, amcam Dunlop’un bir tersanesi var ve buharlı gemiler konusunda deneyimli çarkçılara her zaman ihtiyacı oluyor.”

“Siz George Dunlop’un yeğeni misiniz?” Mactavish şaşırmıştı. Bir köşede sessizce oturan karısı, heyecanla nefesini tuttu. Herhalde Mactavish’in işi ortadan kalkıp kendi de sakat kaldığı için mali açıdan endişeli olmalıydılar. Çarkçıbaşı, sağ elinin bir zamanlar olduğu yere işaret ederek, “Ben... ben bu şekilde eskisi gibi çalışamam,” dedi.

“Eli kolu sağlam insanlar bulunur. Benim amcamı asıl ilgilendiren, sizin gibi insanların deneyimi ve beyni. Kendisine, sizin onu arayacağınızı söyleyeceğim.” Kirkland cekeatinin cebinden küçük bir not defteri çıkarttı. “Şimdi, diğer kurtulanların adlarını söyler misiniz, bir de onları nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?”

Bayan Mactavish, onlara gitmeden önce kurabiye ve çay ikram edecek kadar mutluydu. Posta arabasına bindiklerinde, Randall, “Amcam Dunlop gerçekten buharlı gemilerde deneyimi olan bir çarkçıbaşı arıyor mu?” diye sordu.

Kirkland, “Aramıyorsa da, bundan sonra arayacak,” diye cevap verdi. “En iyi adamları tutarak İngiltere’nin en büyük gemi yapımcılarından biri oldu. Bu adamı işe almaktan memnuniyet duyacaktır.”

Randall, koltuğuna yerleşti. Ashton’ı bulmaya çok yaklaştıkları söylenemezdi ama hiç olmazsa, bugün birine faydaları dokunmuştu.

Bölüm 7

Diğer oğlanlarla dalaşıyordu. "Bakın, birini böyle yere yıkarsınız." Sarışın bir çocuğu, kendisine öğretilen metotlarla yatağın üzerine atarak gösterisini tamamladı.

Sarışın çocuk, önce afallamış, sonra da keyiflenmişti. "Nasıl yaptığını bana da öğret!" diye bağırdı.

Odanın içinde, "bana da, bana da!" sesleri yankılandı. Yaptığı gösteriden memnundu çünkü, kavga etmedeki ustalığının sadece eğlenceli ve faydalı olduğunu değil, aynı zamanda kendisine saygınlık da kazandırdığını düşünüyordu.

Çocuklardan ikisi birbirini havaya fırlatırken, odaya uzun boylu ve etkileyici bir kadın girdi. Şilteye çarpan vücutların çıkarttığı gürültünün dışında odaya ani bir sessizlik çöktü.

Kadın manzarayı incelerken çocuk, kadının gördüklerinden keyif aldığına yemin edebilirdi. "Görüyorum ki sizin top oynamanız lazım, aksi halde birbirinizi enerji patlaması yüzünden öldüreceksiniz. Ama okulda futbol veya kriket oynayabilmeniz için yeterli sayıda öğrenci yok, bu yüzden kasabadaki çocuklarla oynamak zorunda kalacaksınız."

Koyu renk saçları ve gözleri olan bir çocuk, "Bizim için daha iyi. Babamın her zaman dediği gibi, soylu kan kendini gösterir," dedi.

Bu sözlerden hiç etkilenmemiş görünen kadın, "Spor sahasında değil," dedi. "Soylu olmasalar da sizden daha yetenekli çocuklar tarafından yenilmek, size iyi gelecektir." Sert bakışları, teker teker her birinin üzerinde gezindi. "Artık uyku zamanı, eşyaları da kırıp dökmek yok!"

Hepsi ciddiyetle onayladılar, sonrasında da kadın yeterince uzaklaştığında kıkırdamaya başladılar. Ama artık itişme kakışma bitmişti. Çocuklardan iri yarı, kahverengi saçlı ve neşeli bir yüz ifadesi olanı, bir kutu zencefilli kurabiye çıkardı. Çocuklar kurabiyeleri paylaşıp yataklarına yayıldılar ve konuşmalarına devam ettiler. Bazıları diğerlerinden daha gevezeydi.

İsimleri veya neler konuşulduğunu hatırlamıyordu. Ama aralarındaki iyi niyeti ve yakınlığı hissedebiliyordu.

Arkadaşlar. Arkadaşları vardı.

Adam, gördüğü rüyanın etkisinde, mutluluktan gülümseyerek erkenden uyandı. Dikkatle gerindiğinde, yara berelerinin ve ağrıyan kaslarının henüz iyileşmediğinin farkına vardı ama genel olarak kendini çok iyi hissediyordu. Bu rüyanın geçmişinin bir parçası mı olduğunu, yoksa bir gün önce George Burke'le karşı karşıya gelmesinden mi kaynaklandığını merak ederek hafızasını yokladı.

Hâlâ, suda sürüklenerek ölüme gitgide yaklaştığından başka bir şey hatırlamıyordu. Bundan öncesine dair hiçbir şey hatırlayamasa da, Mariah'nın onu sudan çıkardığından bu yana geçen olaylar kafasında gayet berraktı.

Bu anıların arasında en berrak olanı, Mariah, -sözde- talibi tarafından saldırıya uğradığı zaman hissettiği korkuydu. Burke'ü odanın diğer tarafına fırlatacak gücü kendinde nasıl bulduğundan hâlâ emin değildi. Ama mecbur kalırsa, Mariah'ya ulaşabilmek için kilitli kapıları bile devirebileceğini biliyordu.

Bütün anılarının içinde en canlı olanıysa, Burke gittikten sonra, karısı yanına uzanıp yattığında hissettiği huzurdu. Karısı, birkaç saat sonra, saçlarına hafifçe dokunarak yanından ayrılmıştı. Yoksa küçük bir öpücük müydü? Öyle olduğuna inanmak için can atıyordu.

O olaydan bu yana, bütün bir günün çoğunu uyuyarak geçirmiş, ara sıra uyandığında da sadece yemek yemiş, su

içmiş ve tuvaleti kullanmıştı. Ayrıca Bayan Bancroft'un gelerek bandajını değiştirdiğini ve ona iyileşmekte olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordu.

Şimdiyse tamamen uyanıktı ve artık kendini bir sakat gibi hissetmiyordu. Yataktan doğrulup ayağa kalktı. Bir anlığına dengesini kaybederek sallandı, sonra da kazasız belasız banyoya kadar gidebildi. Lavabonun üzerinde asılı olan küçük aynada yansımısını görünce yüzünü ekşitti. Tam bir haydut gibi görünüyordu. Yüzü, birkaç günlük sakalla gölgelenmişti, çürükler mordan tatsız bir görüntü veren sarıya ve yeşile dönüşüyorlardı ve başındaki bandaj da pervasızca yana yatmıştı.

Sakalını inceleyerek, kaç günlük olduğunu merak etti. Sakalının uzama süresini bilmeden bunu söyleyebilmek imkânsızdı, ama tüylerin oldukça canlı görünmesinden çabuk uzadıklarını tahmin etti. Yüzünü yıkadıktan sonra, bir ustura aradı ama bulamadı. Mariah'dan istemesi gerekiyordu.

Bilinçsizce, halının üzerine bağdaş kurarak oturdu. Elleri ni, avuçları yukarıya dönük olarak dizlerinin üzerine koydu, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Ne yaptığının farkına bile varmadan soluk alıp vermeleri yavaşlamış ve kendini bu ritme bırakmıştı.

Bu pozisyonda oturmanın, düzenli olarak yaptığı bir şey olduğu belliydi fakat etrafındaki insanların bu davranışı tuhaf bulacaklarından da oldukça emindi. O zaman ne yapıyordu?

Meditasyon. Bu kelime, beyninde bir kıvılcım oluşturdu. Uzun alıştırımların getirdiği bir rahatlıkla, düşüncelerini yatıştırdı ve bilincini varlığının merkezinde odakladı. Geçmişinin üzerindeki karanlık perdeye rağmen, hayattaydı, iyiydi ve güvendedeydi. Şimdilik bunlar yeterliydi.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, kendini odaklanmış ve başına gelecek her türlü zorluğa hazır hissetti. Her sabah yıkandıktan sonra meditasyon yaptığını tahmin ediyordu. Yüzüne çarpan su, bu köklü alışkanlığı tetiklemiş olmalıydı. Ayağa kalktığı sırada, başka ne gibi alışkanlıklarının ortaya çıkacağını merak etti.

Hafızasının yokluğunda, onun en iyi rehberi içgüdüleri olmak zorundaydı. Şimdiden bazı nesnelerin tanıdık geldiği durumlar olmuştu. Tarımla ilgili bilgisi olduğundan emindi. Acaba başka neler biliyordu?

Atlar. Atlar hakkında da bilgisi olduğuna inanıyordu.

Küçük dolabı araştırıp, kullanılmış ama hâlâ işe yarayabilecek çeşitli kıyafetler buldu. Bunların kendine ait olmadığını tahmin etti, onun renk ve kumaş tercihi daha farklı olurdu. Giyeceklerin kalitesi ve işçiliği güzeldi ama kendisine ait olmadığı hissi uyandırıyorlardı. Mariah bunları o uyurken getirmiş olmalıydı.

Yoksa kaybolan hafızasının yanı sıra, zevkleri de mi değişmişti? Bu çok sinir bozucu bir düşünceydi. Anıları geçici olarak mevcut olmasa bile, önceden nasıl bir adamsa hâlâ aynı adam olduğuna inanmayı tercih ediyordu. Bir şeylere inanmaya ihtiyacı vardı.

Mariah gibi bir karısı olduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Bu düşünceyle içi ısınarak, arazi için uygun bir kıyafet seçti. Bunları giydiğinde, elbiselerin kendisine ait olmadığı kanıtlandı. Kendisi bu giydiklerinden daha uzun, beli daha inceydi ve ceketle çizmeler daha farklı bir vücudun şeklini almışlardı. Ama genel olarak, vücuduna oturmuşlardı. Hem de kurtarıldığında üstünde olan paçavralardan çok daha iyilerdi.

Eşyaların kayınpederine ait olduğunu tahmin etti. Mariah'nın babasını gözünde canlandırmaya çalıştı ve adamın, Mariah'nın erkek kopyası olduğunu düşünüp, sıcak kalıveren-gi gözlü, sarışın olduğuna kanaat getirdi. Bu bir anı değil, kendi kurgusuydu. Gerçek Charles Clarke'ın nasıl biri olduğuyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Hiç görmediği bu evi araştırma isteğiyle odasından ayrıldı. Birazdan ev sakinleri ayaklanacaklardı ama o dışarı çıkarken etraf hâlâ sessizdi. Malikanenin, İrlanda Denizi'nin batısına bakan ve uzakta küçük adacıklarla belki de anakaranın uzantısı olan bir yarımada'yı gören enfes bir manzarası vardı. Burada günbatımları unutulmaz olmalıydı.

Konaktan aşağı inen bir patika buldu ve kumlarla çakılların oluşturduğu yarım ay şeklindeki sahile doğru yürüdü. Burası, Mariah onu denizden çıkardıktan sonra kullandıkları yol olmalıydı. Şimdi bu mesafe gözüne kısa görünüyordu. Halbuki geçen gece, bitmek tükenmek bilmemişti.

Dalgalar ayaklarının bir metre ötesinde sahili döverken, tuzlu deniz havasını içine çekti. Acaba bir denizci miydi? Emin değildi. Denizi çok iyi tanıyordu ve karanlık derinliğinde ölmesine ramak kalmış olmasına rağmen, şimdi bile suya yakın olmaktan keyif alıyordu. Ama denizin hayatının merkezi olduğunu sezinlemiyordu ve eğer bir gemi kaptanı olsaydı, bu duygu mutlaka kendini hissettirirdi.

Peki durup dururken, neden bir kaptan olduğu fikri aklına gelmişti? Bunun sebebinin, kendini emir vermeye alışık hissetmesi olduğunu tahmin etti.

Eve giden yolu geri tırmanırken, soluk soluğa kaldığını ve titrediğini fark etti. Zihni her ne kadar açılmışsa da, vücudu geçirdiği bu büyük sıkıntıyı henüz atlatabilecekti.

Eve dönmektense, arkasındaki ek binalara doğru yola koyuldu. Ahıra bitişik etrafı çevrili küçük çayırda birkaç tane at vardı. Gözleri pırıl pırıl safkan bir doru at, ona doğru koşkuyla yaklaştı.

Adam gülümseyerek adımlarını sıklaştırdı. Atlar kesinlikle bilgi sahibi olduğu bir konuydu.

Mariah, kahvaltı etmeye alt kata inerken nasıl olduğuna bakmak için Adam'ın odasına uğradı. Kapıyı tıkladı içeri girdiğinde kimseyi bulamayınca kalbi neredeyse yerinden oynadı. Ya gece başını alıp gittiyse ve kaybolduysa? Ya tekrar denizin cazibesine kapılıp dalgalarla uzaklara sürüklenmişse?

Kendi kendine saçmalamamasını söyledi. Adam, uyumadığı zamanlar gayet akli başında hareket etmişti. Şimdi de, herhalde erken uyanmış ve kendini yataktan kalkabilecek kadar iyi hissetmişti. Dolaba baktığında babasının kıyafetlerinden birkaçının orada olmadığını gördü.

Herhalde mutfağa gitmiştir diye düşünüp oraya geldiğin-

de, Bayan Beckett'i hazırladığı kuş üzümlü çörekleri fırından çıkarırken buldu. Fırından yeni çıkmış çörek o kadar sıcaktı ki, bir tane alıp üstüne tereyağı sürerken parmaklarını yakıyordu. Mariah, "Bay Clarke kalkmış ve odasında değil. Aşağı indiğini gördünüz mü?" diye sordu.

"Yok, kendisini bugün görmedim." Aşçı kadın onu dikkatle süzdü. "Daha önce bir kocanız olduğundan hiç bahsetmemiştiniz."

"Onu o kadar az görebildim ki, kendimi adeta evli değilmiş gibi hissediyordum." Mariah bunları söylerken vicdanının kendisini nasıl rahatsız ettiğinin de farkına varmıştı. Bir tek yalanın insanı yalanlar batağına saptırması ne kadar korkunçtu. "Birlikteliğimize en baştan başlıyoruz da denebilir." Çörekten bir parça ısırdı. "Enfes!"

Bayan Beckett'in bu apansız açıklanmış evlilik hakkında başka soruları da olduğundan kuşkulanıyordu, ama yaşlı kadın daha fazla ısrar etmedi. Onun yerine, "Bay Clarke ne yemek ister acaba? Kalkıp dolaştığına göre esaslı bir yemeğe ihtiyacı vardır," dedi.

Adam'ın ne sevdiği hakkında Mariah'nın hiçbir fikri yoktu. "En iyisi bugün hafif bir yemek yemesi," dedi. "Mesela iştah açıcı bir çorbayla akşam yemeğine de biraz balık." Tep-siden üç çörek daha aldı. "Bakayım dışarıda mı."

"Onu bulduğunuzda kalvaltı olarak güzel bir yeşillikli omlet yaparım."

"Ooo, ondan ben de isterim." Mariah kapıya doğru yollanmadan önce aşçıyı yanağından öptü. "Bayan Beckett, siz bulunmaz bir hazinesiniz."

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Tabii ki öyleyim. Dilerim siz de öyle olduğunuzu her zaman aklınızda tutarsınız."

Mariah dışarı çıkınca gözleriyle yamacı denize kadar taradı ama Adam'ı göremedi. Elinde çörekler, ahırlara doğru yürümeye başladı. Bildiği kadarıyla, erkeklerin çoğu atlara ilgi duyardı. Onun için ahıra bakmak en akıllıcası olacaktı. Hartley Malikanesi'nde, alışlagelmiş yük beygirlerinin yanı

sıra iki tane de, babasının oyunda kazanmış olduğu mükemmel binek atı vardı.

Tam çöreklerden birini ağzına götürürken ahırın köşesinden babasının at sırtında gelmekte olduğunu gördü.

Çörekleri düşürüp, gırtlğından yükselen çığığı bastırmak istercesine elleri ağzına giderken duyduğu dehşetle bayılacak gibi oldu.

Adam, canlı yeşil gözleri kaygı dolu, attan atlayıp onun yanına koştu. “Mariah, neyin var?”

Adam. Babası değil – Adam. Titrerken, boğulurcasına, “Sen... seni babam sandım,” dedi Mariah. “Onun elbisesini giymişsin. Bu da onun atı, Büyük Türk. Bir an için senin o olduğundan o kadar emindim ki.”

Büyük Türk yere düşen çörek parçalarını silip süpürürken Adam, genç kadını kollarının arasına aldı. Mariah ceketten babasının kokusunu hafıfçe alabiliyordu ama bu kesinlikle Adam’ın kucaklamasıydı.

Adam yumuşak bir sesle, “Zavallı sevgilim,” dedi. “Son birkaç haftadır çektiklerin çok zor olmalı. Seni böyle korkuttuğum için beni affet.”

Mariah, genç adamın kendisine destek olmasından minnettar, onun göğsüne daha da sokulurken, “Ben . . . ben hâlâ babamın bir daha dönmeyeceğini kabul edebilmiş değilim,” diye açıkladı. “Onu ölmüş olarak görseydim herhalde daha farklı olurdu, ama öldüğünü duymak, görmekle aynı şey değil.”

Adam saçlarını okşarken, onun kendisini alışılmadık bir şekilde tuttuğunu fark etti. Bu kucaklama hem şehvet değildi, hem de bir dostun tesellisinden çok daha fazlaydı. Bu acaba... mahremiyet miydi? Adam kendini onun kocası olarak görüyor ve ona karşı koruyucu bir şefkatle hareket ederken ona sahip çıkmaya her hakkı olduğuna kesin gözle bakıyordu.

Ona dokunması ne kadar zevk vericiyse, bu düşünce de o kadar rahatsız ediciydi. Kocası olarak o kadar doğal hareket ediyordu ki, genç kadının, - acaba bir yerlerde bir karısı var mı- diye düşünmemesi imkânsızdı. Mariah babasının başına

ne geldiğini öğrenmek için nasıl umutsuzca bir istek duyuyorsa, bu kadın da herhalde kocasının akıbetinin ne olduğunu öğrenmeyi öylesine umutsuzca arzuluyordu.

Düşüncelerini perdeleyip, erkekten biraz uzaklaştı. Adam, Büyük Türk hepsini bitiremeden çörekleri yerden aldı. Hâlâ ılık olan bir çöreği genç kadına sunarken, “Babanın ölümünü nasıl öğrendin? Bu haber yanlış olabilir mi?” diye sordu.

“Haberi veren George Burke’tü.” Adam’ın yüzündeki ifadeyi görünce keyifsizce gülümsedi. “Güvenilebilir bir kaynak olmadığını ben de biliyorum ama babamın her zaman taktığı yüzük ondaydı. Bu da bana inandırıcı geldi.”

Adam, ikinci çörekten bir parça ısırmadan önce, “O adamı gördükten sonra, yüzüğü çalmış olduğunu duysam şaşırırdım,” dedi.

“Evet, bu onun rahatlıkla yapabileceği bir şey. Fakat, arkasından Londra’daki avukatımızdan babamın öldüğünü teyit eden bir mektup aldım.” Mariah elindeki çöreği sertçe ısırp çiğnerken düşünceliydi. “Zaten, en inandırıcı kanıt da babamdan bunca zamandır haber almamış olmam. Her hafta bana birkaç kez yazıyordu. Sonra da... hiçbir şey. Hayatta olsa mektuplar böyle aniden kesilmezdi.” Ürpererek derin bir nefes aldı. “Onun öldüğünden eminim ama yine de onun atının sırtında bana doğru gelmesi gözüme gayet doğal göründü.”

Adam çöreğini bitirirken, “İnsanın bir yanlışlık olabileceğini, kendisine felaketin dokunmayacağını ümit etmesi gayet doğal bir his,” dedi.

“Bunu söyleme sebebin başına gelmiş olaylar mı, yoksa sadece bilgelik mi?”

Genç adam düşünceliydi. “Bilmiyorum. Ama muazzam bilgeliğim olduğuna dair bahse girmezdim doğrusu.”

Mariah sessizce güldü. Bu düzmece kocayı büyükannesini gönderdiyse, kesinlikle mizah gücü yerinde birini seçmişti. “Büyük Türk’ü sevdin mi? Babam onun hayatında sahip olduğu en iyi at olduğunu söylerdi. Onu da oyunda kazanmıştı tabii ki.”

Adam'ın yüzü aydınlandı. "Harika bir at. Hem hızlı şahaneye hem de gayet iyi huylu. Kestane rengi kısrak da çok güzel. O da kumar masasının ödülllerinden mi?"

"Evet. O benim atım. Adı Fındık." Mariah, Adam'ı alıcı gözüyle süzdü. Babasının elbiseleriyle tam bir taşra beyefendisi gibi duruyordu. Ama yüzü bitkindi. "Seni at sırtında bulacağımı sanmıyordum. Ata binmek seni yormadı mı?"

Adam "Henüz gücüm yerine gelmiş sayılmaz," diye itiraf etti. "Ama yeniden at sırtında olmak istedim. Acaba bugünün bütün araziyi beraberce gezebilir miyiz?"

"Daha sonra, kendini iyi hissedersen. Ama Bayan Beckett şimdi bize kahvaltı hazırlamak istiyor. Güzel bir omlete hazır mısın?"

"Kesinlikle."

Adam genç kadının koluna girdi ve eve doğru yürümeye başladılar. Dokunmaktan hoşlandığı belliydi. Mariah yine, acaba karısı olan ve ona istediği vakit dokunabilen evli bir erkeğin rahatlığını mı sergiliyor acaba, diye merak etti.

Denizden gelen hediyesi hafızasını bir an önce geri kazansa ikisi için de iyi olacaktı.

Mükemmel bir kahvaltıdan sonra, Adam tekrar dinlenmek üzere yatak odasına çekildi. Öğleden biraz sonra, Mariah parmaklarının ucuna basa basa odaya girdiğinde onu, yatağa çarpraz bir şekilde sırt üstü serilmiş buldu. Çizmeleriyle ceketini çıkartmıştı ama gömleği ve pantolonu hâlâ üstündeydi. Endamı yerinde, bir beyefendiye yakışır ideal uygunlukta ve zarafeti hemen fark edilen bir adamdı. Acaba doğuştan soylu muydu? Mariah bundan emin değildi ama görünüşü adeta bunu onaylıyordu.

Ağır bir uykudaysa uyandırmamayı düşünerek fısıldadı. "Adam? İyi misin?"

Genç erkek uyanıp ona kendini dünyadaki en özel kadınmış gibi hissettiren bir şekilde gülümsecekti. "At sırtında araziye gezebilecek kadar iyiyim."

Adam'ı incelerken görünen yara berelerine bakıp bir o kadar da görünmeyenlerin olduğunu hatırladı. Güç bir mücadeleden zorlukla kurtulabildiğini düşünüp, "Arazi turumuzu yarına kadar bekletsek," dedi. "Kendini çok zorlamasan daha iyi olacak."

Adam "O zaman kendime başka bir bedensel meşgale bulmam lazım," diyerek genç kadını elinden tutup yatağa çekti. "Keşke ilk öpüşmemizi hatırlayabilseydim. Şimdi her şeye yeniden başlamamız gerekecek."

Mariah onun niyetini anlayamadan genç kadını kendisine doğru çekip dudaklarından öptü. Ağzı sıkı ve sıcak, dili onun dudaklarını aralarken son derece nazikti.

Mariah'nın vücudunu, aklını ve mantıklı düşünme yeteneğini yok eden bir heyecan dalgası sarmıştı. Daha önce ciddiyet sahibi genç erkekler tarafından da öpülmüştü ve Burke gibi sarhoşlarla da defalarca mücadele etmişti ama hiçbir zaman böyle bir öpücüğü tatmamıştı. Genç adamın kendisine, yeni aşıklanmış gibi merak ve heyecanla yaklaştığını hissediyordu. Ama aynı zamanda onun bir geçmişleri olduğuna inandığını ve bunun getirdiği sorumluluğu taşıdığını da algılıyordu. Birbirlerine aitlermiş gibi.

Adam'ın okşayan elleri, sırtından aşağıya doğru vücudunun her kıvrımını ve çukurunu hissederek inerken heyecanla nefesini tuttu. Vücutlarının birbirine temas ettiği yerler sanki yanıyordu. Genç adamın kollarında kendini kaybedene kadar öpüşmek ve eriyip onun bir parçası olmak istiyordu.

Erkeğin sağ elinin elbisesinin altına kayması ve çıplak bacağına yukarıya doğru ilerlemesi ona hem şoke ediyor hem de baştan çıkarıyordu. Kalbi hızla çarparak genç adamın kollarından sıyrıldığında, içinde bir yerlerde hayali ikizi Sarah, "Bu tamamen senin suçun," diyordu.

Mariah bunu inkâr edemezdi. Bu yolda devam ederlerse, hem bekaretini kaybetmesi hem de Adam'ı zinaya teşvik etmesi olasıydı. Bu imkânsız durumdan çığlıklar atarak kaçması gerekiyordu.

Adam onun kızarmış yüzüne şaşkınlık ve kırılganlıkla bakıyordu. "Neyin var Mariah?"

Bir an için ona her şeyi itiraf etmeyi düşündü ama onun sahip olduğu azıcık emniyeti de elinden alma düşüncesine dayanamadı. Az da olsa dürüstlük içeren ve aynı zamanda aralarına mesafe koymaya yardımcı olacak bir cevap bulmak isterken bocaladı.

"Üzgünüm Adam." Onun kollarındayken net bir şekilde düşünemediği için yatağın kenarına oturdu. "Bu...bu benim için çok hızlı. Birlikte çok az zaman geçirdik ve ben şu an senin için bir yabancıyım."

Adam yavaşça, "Sevilen bir yabancı," dedi. "Kaldı ki ben sana kesinlikle yabancı değilim. Yoksa o kadar değişmiş miyim?"

Mariah, adamın bu duygularının hakiki karısına karşı olup olmadığını ve kendisinin de sadece uygun bir yedek olarak onun yerine geçip geçmediğini merak ederek titredi. Bayan Beckett'e söylediklerini hatırladı, ve, "Değişen sen değilsin. Ama durumun kendisi çok garip. Yeni tanışmışız gibi benimle sadece flört eder misin? Birbirimizi yeniden keşfedebiliriz," diyerek genç adamın elini tuttu. "Hafızan her an geri gelebilir. Ve bu da tabii ki her şeyi kolaylaştırır. Ama bu olana kadar, yeniden başlayabilir miyiz?"

Adam bir an tereddüt edince, genç kadın onun kendisini gerçek bir karı koca hayatı yaşayarak tanımayı tercih ettiğini düşündü. Ama daha sonra genç adam gülümseyerek birleşmiş olan ellerini kaldırdı ve birbirlerine kenetlenmiş parmaklarının uçlarını öptü. "Dahiyane bir fikir. Bayan Clarke, hayatımda tanıdığım en muhteşem insansınız. Bahçede bir yürüyüş için bana katılır mısınız?"

Genç kadın rahatlayarak, "Çok hoşuma giderdi Bay Clarke," dedi. "Beraber olmamızın ve nergislerin tadını çıkarabiliriz."

Adam bir kalkkahayla yataktan kalktı. Çizimlerine uzandı. "Umarım yara bere ve sakal seviyorsunuzdur. Nasıl göründüğümünden kendim bile emin değilim."

Kararlı bir şekilde, "Bu halinizle de gayet hoşsunuz," dedi. Bu cümleyle gerçeği dile getirmiş oluyordu.

Bölüm 8

Adam dışarı çıkınak üzere çizmelerini ve ceketini giyene kadar, Mariah da ipek çiçeklerle süslenmiş çok tatlı bir başlık ve eskice bir şal alıp geri gelmişti. Genç adam onun koluna girebilmesi için yanında durdu. “Büyüleyici görünüyorsunuz Bayan Clarke.”

Mariah erkeğin koluna girerken kirpiklerini kırıştırdı. “Ne kadar kibarsınız efendim,” dedi. “Eğer gerçekten çok çok iyi davranırsanız, ilk adımı kullanmanıza izin verebilirim.”

Kapıyı Mariah’nın geçebilmesi için tutan Adam, sırtarak, “Eğer çok hızlı gittiğimizi düşünmezseniz, bana Adam diyebilirsiniz,” dedi.

Genç kadın kararlılıkla, “Ben hiçbir şeyi hızlı yapmam Bay Clarke,” dedi. “Benim son derece düzgün yetiştirilmiş genç bir hanımefendi olduğumu bilmenizi rica ederim.”

“Sizi temin ederim ki hiç kimse aksini iddia edemez.” Adam, genç kadının onunla sevişmesine izin vermemesinden dolayı çok büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ama şu anda onun haklı olduğunu anlıyordu. Sevgi ve şefkatlerinin temelini yeniden atabilmek ve yeniden tanışabilmek için birbirlerine kur yapacak zamana ihtiyaçları vardı. Evlilikte arzu güzel bir şeydi ama daha fazlası gerekirdi – özellikle kendisini hatırlamayan bir kocayla karşı karşıya olan bir kadın için.

Birbirleriyle yeniden tanışmalarının yanı sıra, hayal kur-

maları gerçek bir oyundan çok daha enfesti çünkü bu oyunun evlilik yatağında son bulması, kaderleri olarak çizilmişti. Genç kadının kumaşların arasından sıyrılmış vücudunun zarif kıvrımlarını hatırlıyor olmayı çok isterdi. Bir zamanlar sevgili olduklarını bilmek ama onun vücudunun izlerini, tadını ve kokusunu hatırlayamamak onu deliye çeviriyordu.

Dışarı çıktıklarında, genç kadın onu sol tarafa doğru götürdü. Bu taraf, malikanenin ahırların ve diğer çiftlik binalarının aksi yönündeydi. Mariah'nın kıyafetlerinden yayılan lavantanın tatlı sert kokusunun ve genç kadının elinin kendi kolunda bıraktığı hafif sıcaklığın tadını çıkartıyordu. "Modadan hiç anlamam ama bu enfes başlığınızın görünüşüne bakılırsa, son moda olmalı."

"Teşekkür ederim efendim." Mariah abartılmış ağırbaşlılığını bir yana bırakıp kıkırdadı. "Bu hasır başlığı tekrar tekrar onardım, o yüzden pek son moda denemez. Harcayacak çok paramız olmadığı için başlıklarla elbiseleri çiçekler, kurdeleler ve dantellerle yenileme konusunda ustalaştım."

Bütün genç ve kibar hanımefendiler mali durumlarının kötü olduğunu itiraf edebiliyorlar mıydı, yoksa bu sadece evli olmalarının getirdiği bir rahatlık mıydı? Sebep her neyse, genç kadının bu açık sözlülüğü içini rahatlatıyordu. "Şalınızın son moda olmakla suçlanma ihtimali daha az gibi görünüyor."

Genç kadın bu yıpranmış mavi kumaşa daha da sıkı sarıldı. "Bunu büyükannem Rose bir Noel için kendi elleriyle örmüştü. Ne zaman giysem, onun ellerini üzerinde hissediyorum. Onun için de sık sık giyiyorum."

Ses tonu neşeli de olsa, genç adam altında yatan yalnızlığı hissedebiliyordu. İyi yetiştirilmiş genç bayanların çoğuyla ortak noktası olmaksızın farklı bir hayat sürmüş olmalıydı. "Hiçbir yere kök salmadan, her zaman oradan oraya seyahat etmek senin için zor muydu? Vaktini nasıl geçiriyordun? Sanırım kaldığınız bazı evlerde, kadınlar etraflarında senin kadar güzel bir kız olmasından rahatsızlık duymuşlardır."

Mariah yüzünü ekşitti. "Bunu fark etmen çok zekice."

Babam çok iyi bir misafir olduğu için, herkes onun etrafta olmasından hoşlanırdı. Ama kadınlar çoğunlukla benim onların oğullarıyla evlenmeye çalışmamdan korkarlardı. Meteliक्स bir gelini kim isterdi ki?”

Adam, kafasını kurcalayan bir soruyu dile getirdi, “Sen de kendine meteliक्स bir koca mı seçtin? Senin için yeterli bir ev sağlayamadım mı?”

Genç kadın kaşlarını çatarak ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi uzaklara baktı. “Sen hem zekiydın hem de tasarıların vardı. Geleceğimizden kaygılanmıyordum. Evlenmemizden kısa bir süre sonra gitmek zorunda kaldığın için, sen dönene kadar babamla kalmam en mantıklısıydı.” Eliyle, malikane de dahil etrafı gösterdi. “Sonra da Hartley ortaya çıkıverdi.”

“Ayrılığımız ne kadar sürdü?”

“Bana sonsuzluk kadar uzun geldi.”

“Neden seni bırakmak zorunda kaldım? Ne iş yapıyordum?”

“Devlet için oldukça gizli bir şeylere karışmıştım. Bana da hiç bahsetmiyordun. Sormamamı tercih ettiğini düşünüyordum.” Marialı konuyu değıştirerek, üzüntülü bir sesle, ekledi. “Bahçe daha çekici olsaydı bu gezinti daha romantik olabilirdi, ama bitkiler başımı aldı gitti ve benim de ne yapacağımı düşünecek zamanım olmadı. Burke, elinden gelse malikaneye bir kuruş bile harcamayacakmış. Aşçı Bayan Beckett eskiden burada bir bahçıvan olduğunu anlattı ama adam ölünce yerine yenisi gelmemiş. Gördüğün gibi bahçe de artık ormana dönmüş durumda.”

Sözlerinde çok olmasa da biraz abartı vardı. Çiçeklik olarak ayrılan bölüm labirent haline gelmiş, ağaclar budanmamış, bakımsız çiçek yataklarının sınırları bozulmuştu. Daha ilkbahar olmasına rağmen bahçe ihmal edilmiş görünüyordu. Yaz mevsimi gelince bazı yerlere girmek mümkün olmayacaktı.

Taş patikadan aşağı yürürlerken Adam, “Yapılacak çok iş

var,” diyerek genç kadını onayladı. “Ama temelde bahçenin tasarımı iyi ve bitkiler gayet canlılar.” Marialı’nın geçebilmesi için bir dalı yukarı kaldırdı. “Bahçeyi düzenleme konusunda şansımı denememin senin için bir sakıncası var mı?”

Genç kadın ona bir bakış attı. “Bahçivanlık da aşına olduğun bir konu mu acaba?”

“Öyle görünüyor.” Adam bilinçsizce parmaklarını esnetti. “Ellerimle çalışma isteğim çok güçlü. Bir şeyi tutup onu daha iyi bir hale getirmek istiyorum.”

“O halde burası başlamak için en uygun yer. Yapacağın her şey burayı daha iyi bir hale getirecektir. İstersen kasabadan sana yardım edecek birilerini tutabilirim.”

“Neler yapılması gerektiğine karar verdikten sonra tutsan daha iyi olur.” Elini kaldırdı ve parmakları genç kadınınkilerle kenetlendi. Marialı’nın eldivenleri olmadığı için çıplak tenine Adam’ın eli değince heyecanla nefesini tuttu. Yürüyüşlerine devam ederlerken, Adam, “Bahçenin kaderini ben belirleyeceğim için artık buraya farklı bir gözle bakıyorum,” diye bir açıklamada bulundu.

Genç kadın güldü, “Bitkiler hevesle senin göstereceğin ilgiyi bekliyorlar. Bahçede hiç görmediğim bölümler bile var. Buraya geldiğimden beri daima yapacak başka bir şey oluyordu.”

“O zaman buranın her santimini beraber keşfedelim. Bu patika nereye gidiyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama öğrenmek isterdim.” Patika, iki yandan sarkan dallarla daralınca, genç kadın Adam’a sokuldu.

“Bu dalları acilen budamak gerekiyor.” İşe başlamak için sabırsızlanan ellerine bakarken, geçmişteki konumuyla ilgili sorular kafasına takıldı. “Yoksa ben bir centilmen değil miyim?”

“Benim için her zaman öyleydin.” Sağ avucunun ortasına parmağıyla bir çizgi çizdi. Genç kadının bu dokunuşu Adam’da ürpertici ve şehvetli bir etki yarattı.

Adam, genç kadının muhteşem vücudunu tekrar keşfedebilmek için onu yemyeşil çimenlere yatıramayacağını ve birbirlerine kur yapma dönemi yaşadıklarını kendine hatırlat-

mak zorunda kaldı. Vücudunun zaptedemediği bölgelerini kontrol edebilmek için derin bir nefes alarak yürümeye devam etti. Patika sağa doğru kıvrılmış ve etrafı çevrili bir bahçede son bulmuştu. Yıllarla yıpranmış iki taş duvar, bir tepenin yamacına dik bir açı oluşturarak yerden yükseliyordu. Bahçenin öbür iki yanı sık çalılıklarla örtülmüştü. Nergisler yeni yeni çiçekleniyordu ve bir meyve ağacı, güneye bakan duvarın üzerini kapatmıştı. Diğer duvar, sonbaharda parlak kırmızıya dönüşecek bir asmayla kaplanmıştı ve görkemli bir ağaç onlara gölgesini sunuyordu.

Genç adam durdu ve nefesini tuttu. “Bu bana.... tanıdık geliyor.”

Mariah keskin gözlerle ona döndü. “Daha önce buraya gelmiş miydin?”

Yavaşça “Hayır,” diye cevap veren Adam, kaybolmadan önce zihninde kıvılcımlanan görüntüyü çözmeye çalıştı. “Tam bu yer değil de, buradaki ortam tanıdık geliyor.”

Mariah ona cesaret verircesine, “Ne bakımdan?” diye sordu.

“Etrafının kapalı olması ve hissettirdiği...güven. Korunma duygusu. Huzur.” Gözlerini kapatarak beyninden geçen bahçeyi hatırlamaya çalıştı. “Buna benzer bir yeri hayal meyal hatırlıyorum ama çok daha fazla çiçek vardı. Parlak çiçekler... Köşesinde ortada... fil olan bir çeşme? Evet sanırım bir fildi.”

“O bahçe İngiltere’de olmayabilir.”

Kendinden emin bir sesle, “İngiltere’de değildi,” dedi Adam. “Ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Gözlerini açıp bahçeyi inceledi. Fundalıkların yaprakları insana zevk veren bir renk ve şekil cümbüşü oluşturuyordu. Tuğladan yapılmış patikalara balıksırtı desenleri verilmiş ve büyükçe kayalar üzerlerine oturulsun diye etrafa konmuştu. “Sanırım her iki bahçe de aynı niyetle planlanmış. İnsanı derin düşünceye veya dua etmeye teşvik etmek ve huzur vermek için.”

“Söz huzurdan açılmışken, bak Bayan Beckett’in kedisi Annabelle ne kadar huzurlu.” Kedi, meyve ağacının altında güneşin ısıttığı bir yerde uyukluyordu. Mariah yaklaşıncı gözlerini yavaşca açtı ve genç kadının kendisini kucağına almasına itiraz etmedi.

Adam, kedinin genç kadının her zaman yanında olması gerektiğine karar verdi. Altın gibi bukleleri omuzlarına dökülürken kucağındaki siyah beyaz kedinin keyifle mırıldanması onu ne kadar dayanılmaz kılıyordu. Kediye gösterdiği sevgi ve şefkat onu daha da güzelleştiriyordu.

“Annabelle’in dolgun çizgilerine bakarsan vaktinin önemli bir kısmını mutfakta geçirdiği belli oluyor.”

Mariah gülererek “Kibarca böyle de tarif edilebilir,” dedi. “Çok tatlı bir kedicik. Bazı geceler benim yatağımda uyumaya bile tenezzül eder.”

Adam, ona burasının hatırlattığı öbür bahçeyi düşünerek yavaşca döndü. Şimdi daha berrak bir şekilde gözünde canlandırabiliyordu. Çeşmenin fıskiyesi bir filin hortumu değil, fil başlı bir insan heykeliydi. İngilizlere uymayan bir şey. Hava yakarcasına sıcaktı ve çok büyük bir ağacın altında oturan bir kadın vardı. Kadını tam manasıyla göremiyordu ama onun esmer ve çok güzel olduğunu biliyordu...

Mariah, kucağında kediyle kayalardan birinin üstüne oturmuştu. “Böyle çevrelerin insanın sınırlarını yatıştırmak konusunda nasıl faydalı olabileceğini gayet iyi anlıyorum,” dedi.

“İlk iş olarak buraya çekidüzen verip tam bir meditasyon bahçesi yapacağım.” Adam, Mariah’nın yanına oturdu ve Annabelle’in ipeksi kürkünü okşamaya başladı. Parmakları genç kadının göğsüne tahrir edecek kadar yakındı. “Bayan Clarke, sizinle flört ettiğimize göre, bu yalnızlığımızdan istifade edip sizden bir öpücük çalacağım,” dedi.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını genç kadını ilk defa öpüyormuş gibi nazıkçe onun dudaklarıyla birleştirdi. Mariah dudaklarını erkeğine yapıştırırken boğazından hafif bir

imliti yükseldi. Masumiyetle başlayan bu öpüşme hızla vahim bir şekle dönüşüyordu. Adam, ona daha da sokuldu ve göğsünü avuçlarının içine almak için elini oynattı. Kedi, cıyaklayıp Mariah'ın kucağından yere atladı.

Annabelle'in bu hareketi genç kadının nefesi kesilerek kendini geriye çekmesine sebep oldu. "Sizin bir öpücük almanıza müsaade edebilirim, ama hepsi o kadar. Çünkü ben... ben gayet saygın bir bayanım."

Adam'ın elleri sıkıldı. Her ne kadar vücudu genç kadının alıştığı sıcaklığını şiddetle istiyorsa da, ona hareketlerinde yavaş ve dikkatli olacağına dair söz vermişti. Mariah da buna layıktı. "Pek de saygın olmayan bir beyefendi olarak sizden terbiyesizce davrandığım için özür diliyorum. Aynı zamanda da, bu davranışımı en kısa zamanda tekrarlayabilmeyi gizlice ümit ediyorum."

Mariah ayağa kalkıp eteğini düzeltirken kararsızca güldü. "Sanırım siz sıradan bir âşığın olabileceğinden daha dürüst-sünüz."

"Ama bu sıradan bir flört değil." Ayağa kalkınca kendini biraz sersemlemiş gibi hissetti. Genç kadının koluna girmesini beklerken, "Araştırmalarımıza devam edebilir miyiz?" diye sordu.

"Fazla özel bahçelerden uzak durmak şartıyla. Bence mutfak bahçeleri daha uygun olacak. Oradaki sebzeler hiç romantik değil."

Mariah koluna girerken Adam'ın gülümsemesinde biraz tereddüt vardı. Kendine yeniden genç kadının ondaki değişikliği kabul edebilmesi için bu vakte iltiyacı olduğunu hatırlattı. Daha önceki gibi olmadığı kesindi ve evli olmaları da Mariah'ın onu hemen aynı yatağı paylaşmaya davet edeceği manasına gelmezdi.

Endişeyle hafıza kaybının evliliklerinin iptaline kanuni sebep teşkil edip etmeyeceğini düşündü. İçinden etmemesini şiddetle arzuluyordu.

Bölüm 9

Greenock ve Arran Adaları, İskoçya

Will Masterson, *Annie* sallanınca hemen teknenin korkuluklarına tutundu. Serin ve yağmurlu bir akşam üzeriydi. Yanında duran Randall, “Şu arka güvertenin üstündeki nedir?” diye sordu.

Will, “Dalgıç çanı,” diye cevap verdi. “Tıpkı kilise çanı gibi altı açık. Ağırılığı yüzünden suya indirdiklerinde dik duruyor ve tabii hava içinde hapsoluyor. Dalgıçlar da aşağıya inerken çanın içinde durup, sonra çalışma alanına yüzüyorlar, nefeslenecekleri zaman yine çanın içine giriyorlar.”

Kirkland, “Dahiyane,” diye yorum yaptı. “Bakalım bundan sonra neler keşfedecekler?”

Will, “Aristo yazılarında eski bir dalgıç çanından bahseder. Yani bu yepyeni bir buluş değil,” dedi. “Ama son zamanlarda bir hayli geliştirdiler. Mesela bunun denizin altındayken etrafı görebilmek için bir penceresi var ve sıkıştırılmış hava koyuyorlar ki aşağıda daha uzun süre kalabilsinler.”

Randall’ın suratı asıktı. “Acaba bizim işimize de yarayacak mı?”

“Kaza olduğunda Ash muhtemelen makine dairesindeydi. Eğer öyleyse, cesedini bulabilmemiz lazım.” Will’in duyguları değilse de, konuşurken sesi oldukça sakindi. Çünkü, cesedi bulunmadıkça, Ash’in hayatta olduğuna dair o küçücük umuda tutunabilirdi.

Gemicilerin bağırırları ve alışap gıcırtırları arasında *Annie* yolculuğun ilk ayağına başladı. Archie Mactavish haklıydı; Greenock'taki Jamie Bogle hakikaten en modern donanımına sahipti ve birinci sınıf bir kurtarma operasyonu işletiyordu. Dalma anında, sıkıştırılmış hava hortumu bile vardı. Hem Bogle'm bir şeyi daha vardı: *Enterprise*'ı bulmalarına yardımcı olmak için şahsi bir sebebi. Kuzeni Donald kayıplardan biriydi ve ölmüş olduğu tahmin ediliyordu.

Bogle boğuk bir sesle, Will'e, "Donald sizin Dük için çalışmayı çok seviyordu," demişti. "Hep bunun hayatında bulabildiği en iyi iş olduğunu söylerdi."

Will'in cevabı, "O zaman belki cesedini geri getirebiliriz," olmuştu.

"Bu aileyi sevindirecektir. Bugün öğleden sonra med cezirle yola çıkabilir misiniz?"

Tabii ki ıkabilirlerdi. Kurtarma gemisi *Annie* ve bir mavnna; Will, Randall ve Kirkland'ı alıp güneye doğru yelken açtılar. Ayrıca iki yolcu daha vardı: Kazada hayatta kalan dört kişiden ikisi; Archiebald Mactavish ve Davy Collins. Onların Arran Adası üzerindeki belirli noktaları hatırlamaları sayesinde *Enterprise*'ın enkazını bulmaları bir gün bile sürmedi. Su oldukça sığdı ve bu da onlara kurtarma işlemlerinin fazla zorluk çıkarmadan yürüyeceği ümidini veriyordu. Islak ve tehdit edici gökyüzünün altında, çanı, içinde iki dalgıla suya indirtiler. Dalgılardan biri Bogle'm oğlu Duncan'dı. İki adam suyun içindeyken geçen süre çok uzun olmamalıydı ama onlara hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Vincin zinciri enkazın bir parçasına tutturulduğunda takırtılarla gerginleşti.

Dalgıçlar tekrar suyun üstünde belirdiler. Kalın yün bataniyelere sarılırlarken Duncan, "Makine dairesi de dahil, geminin arka kısmını bulduk," diye rapor verdi. "şansımıza *Enterprise* o muazzam yelkenli gemilerden değil. Biraz itinayla onu çıkarabileceğimizi sanıyorum."

Babası başıyla kabul ettiğini işaret etti ve tayfalara çekme-

ye başlamaları talimatını verdi. Zincirin tiz sesleri arasında enkaz çekilmeye başladı. Suyun yüzeyinden havaya kaldırıldığında her yarık ve gediğinden sular fışkırıyordu.

Will, merakla Ash'in enkazın içinde olup olmadığını düşünürken elleri geminin korkuluğunu sınımsız kavramıştı. Ash'in, o sınırsız sadakat ve kıvrak zekâsıyla hakikaten aralarından ayrıldığına inanmakta zorluk çekiyordu. Bu yüzden vücudunu bulmaları çok önemliydi.

Vinç enkazı mavnaya doğru sallarken, bağlı olduğu zincir aniden koparak Duncan Bogle'a doğru kırbaç gibi geldi. Randall, kedi gibi bir çeviklikle genç dalgıcı zincirin tehlikeli istikametinden çekip kurtarmaya çalıştı ama tam manasıyla başarılı olamadı. Zincirin kopuk ucu Duncan'a acımasız bir güçle çarptı.

Genç adam bir çığlık atarak güverteye düştü. Enkazın masif kütlesi tekrar denize gömülürken patlayan muazzam bir su dalgası *Annie*'yi yalpalattı.

Kaptan lanetler okuyarak, zincirin şiddetli darbesinin verdiği acıyla soluklanmaya çalışan oğlunun üzerine eğildi. "Oğlum, iyi misin?"

Genç adam zar zor, "İyi... sayılırım," diyebilirdi. "Bu İngiliz beni o an geriye çekmeseydi, herhalde o lanet olası zincir beni ikiye bölecekti."

"Buna rağmen neredeyse ölüyordun," diyen Randall, sağlam alanlarındaki yaralılarından elde ettiği tecrübeyle dizlerinin üstüne çökerek oğlunun göğsünü ve omzunu inceledi. "Sanırım kaburgada çatlak var ve omzu kırık. Özenle sargılanırsa iyileşecektir."

Bogle suratını asarak, "Ama bir süre dalamayacak," dedi. "Zincirin yerine yenisini koyabilirim ama dalmak iki kişilik bir iştir ve Minik Gordie bunu tek başına yapamaz. Başka bir dalgıç bulmak için Greenock'a dönmemiz lazım."

Will, "Ben dalarım," dedi. "Çocukken Batı Hint Adaları'nda yaşadım ve yüzmeye yürümeyi hemen hemen aynı zamanda öğrendim."

Kaptan şüpheyle, "Emin misin?" dedi. "Dalmak, dalış ça-
nına alışkın olanlar için bile zor ve tehlikeli bir iştir."

Will, "Ben adalarda İspanyol hazinelerini arayan bir kur-
tarma gemisinde çalışırken çanla çok deneyimim oldu," diye
cevap verdi. Onlara katılan Kirkland, "Benim bundan habe-
rim yoktu," dedi.

Will gülümsedi. "Herkesin sırları vardır. Çanı tekrar ne
zaman aşağı yollayabilirsin Kaptan?"

Bogle, gökyüzünü ve denizin yüzeyini inceledi. "Hava
patlayacak, o yüzden ne kadar erken olursa o kadar iyi. Yarını
saat desek?"

Zincir değiştirilirken tayfalar da sayıp sövüyorlardı. Will,
Glasgow aksanım keşke anlayabilseydim diye içinden geçir-
di; yakası açılmadık küfürlerin bazıları düpedüz şiirseldi.

Çan hazırlanırken Will kendisini soğuktan koruyacak
olan ham deriden yapılmış bir elbiseyi giymeye çalışıyordu.
Bu Duncan'ın dalgıç elbisesiydi ve hem sıırıslılandı hem de
ona küçük geliyordu, ama yine de suya daldığında kendisini
koruyacak bir şey olmasından memnundu.

Minik Gordie, en az Will kadar iri yarı, adaleli bir gençti.
Suyun yüzeyinden aşağı doğru seyredereklerken çanın içi buz
gibi idi. Will, çanın içindeki çepeçevre madeni sıranın bir
tarafına tünemiş, özlemle Batı Hintlerin o tertemiz turkuaz
renkli denizini düşünüyordu.

İniş esnasında su seviyesi yavaş yavaş önce ayakları, sonra
da bilekleri hizasına yükseldi. Kulakları zonklamaya başladı.
Basıncın bu etkisini unutmuştu. Minik Gordie, "Neyse ki,
enkaz sadece birkaç arşın derinlikte," dedi. "Yoksa kulağına
iğneler batırılıyormuş gibi olurdun." Kaşlarını çatıp, "Ne
yaptığını bildiğinden eminsin, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Ama burada usta olan sensin." Will, her-
halde İskoçyalı, bir İngiliz lordunun işe yarar bir şey bileceği-
ne inanmıyor, diye düşündü. Pek de haksız sayılmazdı ama,
Will bir İngiliz Lordu olarak doğmamıştı. "İlk dalışta aşağıda
ne var ne yok sen gördün."

Minik Gordie, “Geminin kış tarafını çıkartmak çok zor değil,” dedi. “Zincir hâlâ bağlı olduğu için bir daha tutturmamız yeter. Gözünü açıp kapayana kadar sudan çıkınıs oluruz.”

Will, çanın duvarına yerleştirilmiş olan kalın candan dışarıya baktı. İlerde, suyun içinde heyula gibi duran karartı *Enterprise*’ın omurgası olmalıydı.

Çandan çıkacakları konuma geldiklerinde Minik Gordie arka arkaya birkaç derin nefes aldı. Will de onu taklit etti. Dalgıç, “Çanın dışında çok zaman harcamamaya çalış,” dedi. “Kaptan bu sıkıştırılmış hava teçhizatına dünyanın parasını kullanmayalım diye vermedi.” Öne doğru uzandı, sulu zeminde ayakları önde, çanın içinden sıyrılıp gitti.

Birkaç saniye sonra Will de onu takip etti. Su buz gibiydi! Bir kere daha Hint Adaları’nı düşünüp hayıflandı. Deri dalgıç elbisesinin korumasına rağmen vakit geçirmeden işlerini bitirmeleri lazımdı. Aksi halde bu sularda tehlikeli bir şekilde üşüyebilirlerdi. Güçlü ve akıcı hareketlerle Minik Gordie’nin peşinden yüzdü.

Genç dalgıcın umduğu gibi, kurtarma işlemi oldukça basitti. Zincirlerin uçlarındaki kancalar yeniden sağlama alınacak, sonra da vincin kancası enkaza sarılı olan üç zincirin bir araya geldikleri yerden tutturulacaktı. Bu işlerle uğraşırken defalarca çana dönüp soluklanmaları gerekti. Nefesi sürekli yüzdüğü zamanki kadar iyi olmadığından Will, Minik Gordie’den birkaç kere daha fazla çana gitmişti.

Kancalar sağlam bir şekilde yerleştirilip sudan çıkmaya hazır olduklarında, Will, “Duncan’la sen başka ceset var mı diye enkazın geri kalan kısmına da baktınız mı?” diye sordu.

Minik Gordie durgunlukla başını salladı. “Evet, baktık. Ama, enkazın çoğu parçalanmış ve cesetler akıntıya kapılıp gitmiştir. Geminin bir tek kış kısmı kapalı kalmış. Bir şey bulursak orada buluruz ancak.”

Çanın içine yerleşip yukarıya çekilmek için sinyal verdiler. Sudan çıktıklarında, derhal battaniyelere sarmalanmış ve bol şekerli ve viskili çay ile karşılanmışlardı. Will çayını bir

yudumda bitirip yenilenmesini istedi. Kemikleri biraz ısınınca, kuru bir şeyler giymek için güverte altına indi. Battaniye hâlâ sırtındaydı.

Tekrar güverteye çıktığında, *Enterprise*'ın kış kısmı mavnaya yerleştirilmek üzereydi. Kirkland, Archie Mactavish'e tekneden tekneye geçebilmesi için yardım ediyordu, çünkü çarkcıbaşı kaza sebebini öğrenmekte kararlıydı.

Bogle'in mürettebatından ikisi, onların içine girebilme-leri için, ellerinde balyoz ve manivelayla enkazda bir delik açmaya uğraşıyorlardı. Geriye kalanlarsa, şiddetli rüzgâr ve yeniden başlamış olan yağmurun altında sessizce bekliyorlardı. Adamlardan biri, "Burada bir ceset var," diye haykırınca, Will kendine hâkim olmaya çalıştı.

İki denizci, hareketleri saygılı, ölünün bedenini getirip mavnanın üstüne yatırdılar. Randall hemen cesedin yanına diz çöktü. Gerginlikle dolu bir andan sonra, "Bu Ashton değil!" diye bağırdı.

Kaptan yaşlı bir sesle, "Evet," dedi. "Bu kuzenim Donald." Şapkasını başından çıkartarak kalbinin üstünde tuttu. "Hiç olmazsa artık biliyoruz."

Will tutmakta olduğu nefesini sertçe koyuverdi. Bir yandan Ashton'ın öldüğüne dair ellerinde bir kanıt olmadığına seviniyor, öte yandan da hâlâ belirsizlik içinde olduklarına üzülüyordu. "Bu meseleyi hallettiğimize göre, şimdi bir de makineye göz atalım."

Mürettebattan biri feneri yaktı ve Will, Mactavish ile Kaptan enkaza girdiler. İki adam feneri tutarken Mactavish de makineyi dikkatle inceledi. Makinenin altını ve yanlarını incelemesi bittikten sonra, "Ben burada patlamaya yol açabilecek hiçbir şey görmüyorum," dedi.

Will, "Buraya, arka tarafına da bak. Makinenin arka kısmını tamamen parçalanmış, o yüzden bu yanı da görebilirsin," diye önerdi.

Mactavish karanlık ve dar alanda Will'in yanından kıvrılıp kazanın arka tarafına baktı. Bir an sonra, lanetler yağdırmaya

başladı. “Şuna bak,” diyerek kesik elinin olduğu koluyla kazanın kavisli tarafındaki lime lime olmuş deliğe işaret etti.

Will deliği görünce suratını astı. “Belli ki makine buradan patlamış; ama neden? Kazanın dökümünde bir kusur mu vardı?”

Mactavish dişlerinin arasından, “Daha yakından bak,” diye hırladı.

Will daha yakına doğru eğildi ve deliğin kenarlarında normalden daha parlak bir lehimin pırıltılarını gördü. “Kazanın zayıf bir noktası tamir edildi de yama mı tutmadı?”

“Kazan yepyenyidi. Bu delik bilerek açılmış ve gevşekçe yamalanmış ki bir süre yol aldıktan sonra patlasın.”

Kaptan Bogle duyduklarına inanmıyor gibi, “Bu demek oluyor ki....”

Will vahşi bir sesle onun cümlesini tamamladı. “Patlama kaza değildi.”

Bölüm 10

Masif kapı sert yüzü ve hizmetçi kıyafeti giymiş bir adam tarafından açıldı. Eşikte kimin olduğunu gören uşak, kapıyı suratlarına kapatmaya çalıştı. Adam, kalın çizmelerini giydiğine memnun olarak hemen ayağını kapının aralığına soktu. Sert bir sesle, "Onu göreceğim," dedi. "Nerede olduğunu söyleyecek misin yoksa bütün evi aramamız mı gerekecek?"

Uşak, Adam'ın ayağını kapının aralığından itmeye çalışırken, "Bu bir rezalet!" diye homurdandı. Sesini yükselterek bağırmaya başladı. "İmdaaat! Eve zorla giriyorlar!"

Uşağı görmezden gelen Adam ve yanındaki üç kişi kapıyı zorla açtılar. "Bir arada kalalım. Muhtemelen üst kattadır."

Hizmetçi kızların çığlıkları ve uşakların feryatları arasında, Adam ve yanındakiler merdivenlere atıldılar. Yatak odalarından birinde, çığlık atan bir hizmetçi kızla erkek uşaklardan biri arasında geçen alı-laksızca saldırıya engel oldular ama aradıkları adamı burada da bulamadılar. Son odaya da baktıktan sonra Adam, "Çatı katı," dedi.

Basamaklar çok dardı ve bu sıcak günde hava insanı boğuyordu. Çatı katındaki odaların çoğunun hizmetçi kızlara ait olduğu belliydi ve hepsi boştu.

Aradıkları adamı tavanarasının en küçük ve en berbat odasında buldular. Odanın tavanı yere doğru eğik ve zemin toz içinde, ölü sineklerle doluydu. Yerdeki sedirin haricinde odada hiç eşya yoktu. Yıkılmamış vücuttan ve iltihaptan yayılan pis koku, mide bulandırıcıydı.

Adam, iskelet haline gelmiş kımıldamayan vücudun görüntüsüne baktığı zaman, arkadaşının ölmüş olduğundan korkup heyecanla soludu. Sarı saçları donuk ve kir içinde olan adamın yüzünde yaşam belirtisi yoktu. Ama Adam sedirin yanına diz çöktüğünde gözleri titreyerek açıldı. Alaycı bir gülümsemeyle, "Ne zaman... geleceğini merak ediyordum."

"Daha önce gelemediğim için üzgünüm. Şehir dışındaydım." Adam, yaralı vücudu gözleriyle tararken, onu daha fazla incitmeden götürebileceklerini umuyordu. Sesini yükseltip, "Birisi su ve battaniye getirsin," dedi.

Birkaç saniye içinde ılık su dolu ve sağa sola çarpmaktan her yeri çentik içinde olan bir sürahi ve çatlak bir maşrapa getirilmişti. Maşrapaya suyu koyarken, "İçmek ister misin?" diye sordu.

"Tanrım, evet!"

Adam arkadaşının başını, sudan yudumlayabilmesi için kaldırdı. Suyu kana kana içen adamın boynundaki damarlar kabarıyordu.

"Şimdilik bu kadar yeter," diyen Adam, maşrapayı adamın dudaklarından uzaklaştırdı. "Fazlası seni hasta eder."

Sarışın adam itiraz edecekmiş gibi baktı ama sonra fikrini değiştirerek, "Kalan suyu başıma dök," dedi.

Adam istediğini yapınca, sarışın adamı rahatlatarak içini çekti. "Ne zamandır bu kadar serinlemediğini Tanrı bilir."

Adam ayağa kalktı. "Hadi onu battaniyeye sarıp buradan çıkartın."

Yanıdakilerden ikisi battaniyeyi yere sererek sarışın adamı pis sedirden kaldırıp battaniyenin kaba kumaşının üzerine koydular. Yaralı adam acıyla inledi ama bu ses, iki adamın bütün çabalarına rağmen dar merdivenlerden indirilirken başının ve ayaklarının sağa sola çarpmasıyla canı yansa bile çıkarttığı tek sestti.

Bir sonraki merdivenler daha genişti. Giriş holüne geldiklerinde, yaşlı bir adam hiddetle oturma odasından fırlayıp yollarını kesti. Pahalı elbiseleri varlıklı olduğunun bir ifadesiydi ama gözleri çılgınca bakıyor ve kasılmış elleri bir çiftelyi tutuyordu. "Lanet olsun sana Tanrı'nın belası pislik!" diye hurlayan ihtiyar adam, elindeki silahı Adam'ın göğsüne dayadı. "Onu evimden götürmeye hiçbir hakkın yok!"

Adam, bu mesafeden çiftinin göğsünde ne büyüklükte bir delik açacağını düşünerek derin nefes aldı. "Senin de onu bakımsızlıktan öldürmeye hakkın yok."

"O ölmeyi hak ediyor!" Çifte önce battaniyeye sarılı olan yaralıya, sonra da tekrar Adam'a çevrildi.

Adam, "İstiyorsan ateş et," dedi. "Ama cinayet işlemek, bir skandal önlemenin yolu değil."

Çiftinin namlusu tereddütle titredi ve sonra da yere doğru indi. "Lanet olsun sana! Sana da, senin kötülük dolu kamın dışı arkadaşlarına da lanet olsun!" Yaşlı adamın gözleri çılgınca bakıyordu.

"Lanetleneyeceğimiz günün geleceğine şüphe yok. Ama o gün bugün değil." Adam kapıyı ardına kadar açıp ihtiyar adam fikrini değiştirmeden önce diğerlerine başıyla çıkmalarını işaret etti. Çiftinin ateşlenmesi ihtimalini göz önüne almıştı ama yaralıyı at arabasına bindirmeleri olaysız geçti.

Adam, arkadaşının gevşemiş yüzüne bakarken, onu kurtarabilme ihtimallerini düşünüyordu. Yoksa çok mu geç kalmışlardı?

İçeri girip arabamın kapısını kapatırken, dışarıdan bir silah sesi geldi.

Adam yüreği ağzında sığrayarak uyandı. Keskin bir ses daha duydu. Ama bu bir silah sesi değil, ağaca vuran bir baltanın sesiydi. Mariah'yla birlikte ölmekte olan bir ağacı kesmekten balısetmişlerdi ve herhalde sabah sabah yapılan buydu. Karısı, becerikli bir kadındı.

Kalkıp lavaboya gitti. Oraya, sakallarını kesebilmesi için bir de ustura konmuştu. Yıkayıp tıraş olurken, gördüğü rüyayı tekrar düşündü. Acaba tamamen hayal mahsulü müydü, yoksa geçmişte olmuş bir olayın anısı mıydı? Rüya ona çok gerçek görünmüştü.

Meditasyon yapmak için oturduğunda, eğer bu rüya gerçek bir olayı yansıtıyorsa nasıl bir mesaj taşıdığını merak etti. Sarışın adam kimdi ve Adam'ı o büyük malikaneyi basmaya iten güç neydi?

Bazı cevaplar mantıken çözülebilirdi. O kızgın ihtiyar, sa-

rışın adamdan belli ki nefret ediyordu ve onu tehlikeli bir yaralanmanın ertesinde bakımsızlıktan ölmeye terk etmişti. Adam ne olup bittiğini öğrenip arkadaşını kurtarmaya gitmişti. Yaşlı adam ondan da nefret ediyordu. Haline tavrına bakılırsa galiba herkesten nefret ediyordu.

Rüyasında hiç isim geçmiş miydi? Geçtiğini hatırlamıyordu. İhtiyar hakaretlerinde biraz daha belirleyici olabilseydi, çok iyi olacaktı.

Rüya başka neler içeriyordu? Kendi konumu her ne kadar belirsiz de olsa, üst tabakadan insanların arasında olduğu belliydi. Emir vermeye alışkın olduğuyse açık seçik görü-lüyordu.

Ve arkadaşları olduğu da.

Mariah, Adam'ın odasına ona bakmak için uğradığında, odanın yine boş olduğunu gördü. Sabah erken kalkan biri olduğu belliydi. Ayrıca genç kadının sürekli onun üzerine titremesine gerek kalmayacak kadar sağlıklı olduğu da görü-lüyordu.

Adam'ı kahvaltı odasında, koca bir tabak yumurta, jam-bon ve kızarmış ekmeğe saldırırken buldu. "Bu sabah iyi görünüyorsun." Hizmetçi kıza kendi kahvaltısını da getirmesi için işaret etti.

Kendine bir fincan çay koyduktan sonra, erkeğin karşısına oturdu. "Dün bütün yaptıklarından sonra kendini bitkin hissetmiyor musun?"

Adam kafasını iki yana salladı. "Sadece bir iki tutulmuş kas ve biraz ağrı." Başındaki sargıya dokunarak, "Ama bugün kendimi araziye dolaşabilecek kadar iyi hissediyorum," dedi.

"Harika, o zaman kahvaltıdan sonra atları hazırlatayım." Mariah çayını yudumlarken, erkeği seyretmekten ne kadar keyif aldığını düşünüyordu. Geçmişini hatırlayamamasına rağmen hareketlerinde yumuşak bir acıcılık ve rahatlık vardı.

Eğer tutunabileceği salte Adam Clarke kimliği olmasa, yine bu kadar rahat hareket edip edemeyeceğini nıcrak etti.

Gerçeği itiraf edebilse hayatı ne kadar kolaylaşacaktı! Ne kadar uzun süre yalanlara devam ederse, genç adamın hafızası geri geldiğinde o kadar fazla hiddetlenecekti. Onu çekici bulmasıysa, her şeyi daha karışık hale getiriyordu. Umutla sordu, “Bugün yeni bir şeyler hatırladın mı?”

Adam kaşlarını çatı. “Geçmişimden bir anıya benzeyen çok canlı bir rüya gördüm, ama öyle bile olsa, kendimle ilgili hiçbir bilgi içermiyordu. İsimlerden veya yerden bahis yoktu ama Londra’da geçtiğini sanıyorum.”

Hayal kırıklığına uğrayan Mariah, “Yani pek faydası olmamış.” Hizmetçi önüne bir tabak yumurta ve kızarmış ekmek koydu. Dikkatini kahvaltısına çevirirken, “Çiftçilikle ilgili neler bildiğini keşfetmeyi merakla bekliyorum,” dedi.

Adam sırtı. “Ben de.”

Üç saat sonra atlarını çarpıcı manzarası malikaneye ve denize bakan bir tepede durdurdular. Artık sorusunun cevabını biliyordu. Adam ata gözü kapalı binebiliyordu ve tarım hakkında sanki bir dükün çiftlik kahyasıymış gibi bilgiliydi. Mariah kelimelerini dikkatle seçerek, “Bilmediğin yok Adam,” dedi. “Bugüne kadar tarım hakkında konuştuğunu hiç duymamıştım ama görünen o ki bu konu hakkında geniş bir bilgin var.”

“Çiftlik hayvanları ve mahsul konusunda bu kadar bilgili olduğumu ben de fark etmemiştim. Hangi domuz türü daha hızlı besilenir, hangi inekler en iyi sütü verir.” Derin bir nefes aldı. “İnekler ve domuzlar hakkında bu kadar çok şey bilip kendi hayatıma dair hiçbir şeyi hatırlayamamak beni çıldırtıyor.”

“O da olacak.”

“Umarım.” Atını tepeden aşağı sürmeye başladı. “Burke’ün burayı utanmazca ihmal ettiğiyle ilgili kesinlikle haklıymışsın. Mülk, İngiltere’nin bu kısmı için bir hayli verimli topraklara sahip ama daha iyi tohumların yanı sıra tohum ekme ve nadas aletlerine de ihtiyaç var. Yapılacak yatırım ve iyi yönetim sayesinde, mülkün geliri beş yıl içinde iki misline çıkabilir.”

“Böyle bir şey çok hoş olurdu.” Mülkü idare etmek için iyi bir kahya lazımdı. Adam bu işi üstlense harika olurdu, ama onun burada pek fazla kalacağını sanmıyordu. Onu, fark ettirmemeye çalışarak süzdü. Atın eğerindeki oturuşunu hayranlıkla seyretti. Ya hafızası hiçbir zaman geri gelmezse...

Ama, onun kocasının eve dönmesini her geçen gün daha da artan bir korkuyla bekleyen bir karısının olabileceğini hatırlamak, bu muğlak hayalini bir anda yerle bir etti. Adam kendi kocası olsa, kaybolduğunda onu arayacağı kesin değil miydi? Onun karısının da aynı şeyi yapıp, kocasını geri almak için günün birinde Hartley Malikanesi’ne çıkagelmesi, ne kadar delişet verici bir düşünceydi!

Mariah, hayal gücünün etkisiyle ürperdi. Adam, tepelerden birinin arkasından ancak görülebilen kilise kulesini işaret edince, biraz rahatladı. “Kasaba orası mı? Şöyle bir gezinmeye gidelim mi?”

Tedirginlikle dudağını kemirdi. Adam’ı kasabada “kocası” olarak tanıştırmaya pek de gönüllü değildi. Ama bu eninde sonunda olacaktı. “Sanırım gidebiliriz. Fakat gücünü yeterince topladın mı? Kasabaya gitmekten e eve dönüp istirahat etmek istemediğine emin misin?”

Genç adam ona neşeyle ve mulhemelen yalancıkten gü-lümsedi. “Eminim.”

Herhalde, eski gücüne kavuşabilmek için kendini mümkün olduğu kadar zorlamak istiyordu. İliklerine kadar bir erkekti işte. “Pekâlâ. O zaman kasabaya. Yol birazdan ikiye ayrılacak. Sağdan gidene takip edersek, ana caddeye geliriz.”

Birkaç dakika sonra yol ayrımına varıp, senelerce kullanılmaktan çöke çöke bir tünel görünümünü almış olan sağdaki patıkaya saptılar. Adam, “Sıkı bir yağmurda su buradan oluk oluk akıyordur herhalde,” dedi.

Mariah, yolun adeta duvar gibi yükselen iki yanına bakarak, şiddetli bir fırtınadan kurtulmak için oraya tırmanmanın pek hoşuna gitmeyeceğini düşündü. “Galiba haklısın. Ama ben henüz böyle bir şey görmedim. Ekseriyetle bu yolu kullanmam zaten.”

Kasabaya yaklaşırlarken bir köpeğin delicesine havladığını duydular. Adam, kaşları çatık, atını tırısı kaldırdı, Mariah da aynısını yaptı. Yolun virajını döndüklerinde, üç çocuğun bir yavru köpeğe taş attığını gördüler. Zavallı hayvan kaçmaya çalışırken Mariah ve Adam'a doğru topallayarak koşuyordu. Yolun iki yanı onun tırmanıp gözden kaybolması için çok yüksekti.

Mariah dehşet içinde seyrederken, oğlanlardan iri yarı olanının attığı bir taş köpeğe isabet etti. Ufak köpek acıyla havlarken, öbür ikisi keyifle güldüler. Adam atını çocuklara doğru dört nala sürdü. "Durun!"

Atından aşağı atlayıp sert bir sesle, "Ne cesaretle bu zavalı hayvana taş atıyorsunuz? Anneniz babanız nerede sizin?" diye bağırdı.

En büyükleri itiraz etti. "Bu köpek kimseye ait değil. Babam evden kovalamamı söyledi."

Adam, dondurucu bir sesle, "Siz de, bu ufacık hayvana işkence etmeye karar verdiniz," dedi. "Köpek de olsa, hayat değerlidir ve laf olsun diye alınmaz. Yaptığınız, utanılacak bir şey. Kaçayım derken taşlanıp öldürülen siz olsanız hoşunuza gider miydi?"

Oğlanlar koşup kaybolmak istiyorlardı, ama kurtulma şansları köpeğinkinden fazla değildi. Daha küçük olanlardan biri, "Biz onu öldürmek istemiyorduk, kovalamaya çalışıyorduk sadece," diye itiraz etti.

Mariah atından inip, soluk soluğa kalmış köpek yavrusunu kucığına aldı. Kanın ve kirin altından sarkık kulaklar ve beyazla karışık kahverengi ve siyah benekler görünüyordu. Av köpeğiyle Tanrı bilir hangi cins köpeğin karışımı diye düşündü.

Köpek başta kaçmak için mücadele ettiyse de genç kadın onu sınıksı tutarak yatıştırıcı bir sesle, "Zavallı köpecik. Merak etme, artık güvendesin," dedi. Kaçamayacak kadar bitkin olan köpek, kollarının arasına kıvrıldı.

Köpek ile ilgilenirken Adam'ın çocuklara verdiği dersi kaçırmıştı ama onlara baktığında genç kabadayılardan ağlamaklı

olduklarını gördü. Adam sözlerini, “Bir daha böyle bir zalimlik yapmayacağınıza şeref sözü veriyor musunuz?” diye bitirdi.

Hepsi sessizce başlarını sallayarak onayladılar, arkalarını dönerek koşmaya başladıklarındaysa Adam, “Sözünüzü tutmayın da göreyim sizi!” diye peşlerinden seslendi.

Çocuklar yolun dönemecinde gözden kaybolduklarında, Mariah merakla sordu, “İleride daha iyi davranacaklarını düşünüyor musun?”

“Tek bir ders onları tamamen değiştiremez, ama belki laf olsun diye başka yaratıklara eziyet etmeden önce bir kere daha düşünürler artık.” Dönüp köpeği şefkatle kollarına aldı. Kendine gelmeye başlayan köpek, başını kaldırıp Adam’ın çenesini yalamaya başladı. Gülerек, “Bunun affedebilme huyu gerçekten belirgin,” dedi Adam. “Yanımızda kalsın mı, ne dersin?”

Mariah hayvanları her zaman sevmiştii ama yollarda geçen hayatı evcil bir hayvan edinmesine müsaade etmemiştii. Artık gerçek bir evi olduğuna göre, bir hayvanın dostluğuna sahip olmanın zamanı gelmişti. “Neden olmasın? Tabii kasabada kimse ona sahiplenmeye kalkışmazsa. Bizim gibi sevgi dolu ve duyarlı insanları hak ediyor.” Başını kaşıyınca yavru köpek mutlulukla eline uzandı. “Ona ne isim vereceğiz?”

Adam düşünmeden, “Bhanu,” diye cevap verdi.

Genç kadın kaşlarını çatı. “Bu ismi hiç duymamıştım. Anlamı ne?”

Adam’ın yüzü ifadesizdi. “Hiçbir fikrim yok. Ama beynimde bu kesinlikle bir köpek ismi.”

Mariah alaycı bir sesle, “Geçmişinin bir parçası daha hiç bir açıklama olmaksızın geri geldi,” derken hayvanları seven bir erkeğin ne kadar çekici olduğunu düşünüyordu. “Tamam, adı Bhanu. Şu pençelere bak. Büyük bir köpek olacak.”

“Şimdiden iri zaten. Onu eve kadar ben taşıyım. Umarım bacağı kırılmamıştır.”

Adam Bhanu'yu yere koyup Mariah'nın eğere binmesine yardım etti. Sonra ona köpeği verip kendi atına bindi ve Bhanu'yu geri aldı. Köpek keyifle dizinin üstüne yerleşmişti bile.

Yolun gerisini atlarının üzerinde yürüyüş hızıyla giderek kasabaya geldiler. Bir sürü balıkçı teknesine evsahipliği yapan küçük limana bakmak için yoldan saptıktan sonra, anacaddeden aşığı doğru inmeye başladılar. Adam düşünceliydi. "Hartley bana tanıdık geliyor. buraya daha önce geldiğimden değil, ama sanki görünüşü pek çok İngiliz kasabasının aynısı."

Mariah savunmaya geçerek, "Tipik olabilir ama çok güzel bir yer," dedi.

Adam gülümseyerek cevap verdi. "Gerçekten çok güzel."

Genç kadının utançtan yüzü kızardı ve bakışlarını kaçırdı. Korktuğu başına geldiğinde çok da şaşırmanmıştı; insanlar pencerelerinden onlara bakıyor ve bazıları kulübelerinden dışarı çıkmak için sebep yaratıyorlardı. Bölgedeki en büyük arazinin sahibi olduğundan, genç kadının yaptıkları Hartley'de büyük ilgi uyandırıyordu. Özellikle de beklenmedik bir kocanın belirmesi.

Onların ilk yolunu kesen, Mariah'nın kiliseden tanıdığı Bayan Glessing oldu. Kadın kasabanın baş dedikoducusuydu ve her konuda ilk haberi öğrenebilmek için yanıp tutuşurdu.

"Bayan Clarke, sizi görmek ne güzel." Onların durmalarını ve selamlaşmalarını sağlamak için yola adımını atmıştı bile. "Ve bu yakışıklı adam da kocanız olmalı. Malikaneye geldiğini duydum, denizden kurtarılması da ne hikâye ama!"

Genç kadın, hikâyenin kasabaya anında yayılacak kadar dikkat çekici olduğunu biliyordu. "Evet, kendisi kocamdır," diyerek tanıştırmayı mümkün olduğu kadar kısa kesmeye çalıştı.

Bayan Glessing köpeği görünce kaşlarını çatı. "Bu yaratık sizi rahatsız mı etti? Kasabanın etrafında dolanıp duruyordu."

"Eğer bir sahibi yoksa onu yanımıza alacağız." Adam bunları söylerken son derece kibardı ama Mariah'nın daha önce

görmediği kadar mesafeliydi. Ayrıca Bayan Glessing onun geçmişle ilgili bilgi sızdırmaya çalışınca genç adam, cevaplamak istemediği soruları savuşturma konusunda ne kadar usta olduğunu da ispat etmişti. Yanından ayrıldıklarında, Bayan Glessing onları durdurduğu anda bildiğinden fazlasını öğrenememişti.

Şanslarına, başka kimse onları sokakta durdurma cesaretini gösteremedi. Mariah'nın kiliseden veya dükkânlardan tanıdığı bazı insanlar uzaktan el sallamakla yetindiler. Genç kadın onlara gülümseyerek ve başıyla selamlayarak karşılık verdi fakat konuşmak için durmadı. Bull and Anchor Hanının önünden geçerlerken genç kadın George Burke'ün kasabadan gidip gitmediğini merak etti. Gitmiş olmasını içtenlikle ümit ediyordu.

Genç kadın kiliseye yaklaştıklarında, "Ne kadar güzel görünüyor, değil mi?" dedi. "Hem bak, Julia Bancroft'la papaz Bay Williams geliyorlar. Julia yakında oturuyor ve kiliseye düzenli olarak yardım ediyor."

Arkadaşıyla papazı bir arada gören Mariah, düşüncelere daldı. Bay Williams'la tanıştığından beri ona hayrandı. Hem nazik hem de bilgili olan papaz, kiliseye ve cemaatine gönülden bağlı olduğu gibi, aynı zamanda yakışıklıydı da. Genç kadın papazın kendisine özel bir yakınlık gösterdiğini düşünüyor, hatta bazen bir papazla evlenmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyordu.

Ama din adamı ona göre değildi. O, hayal ürünü kız kardeşi Sarah gibisini isteyecek bir beyefendiydi. Veya şu anda papazın söylediklerini gülerek dinleyen Julia gibi bir kadını. Mariah ikisinin arasında yeni yeni filizlenen romantik bir ilişki olup olmadığını merak etti. Julia kesinlikle örnek bir papaz eşi olurdu.

Hafif bir sızıyla, düşüncelerini Bay Williams'tan uzaklaştırdı. Her ne kadar hayran olunacak bir insan da olsa, genç kadının ona ilgi duymasının sebebi, papazın etraftaki en uygun ve en çekici erkek olmasıydı. Geçmiş hakkında hiçbir şey bilmesede, Adam'ı ona bin kere tercih ederdi. Belki bir soylu değildi ama bunun önemi yoktu. Artık rüyalarına giren erkek Adam'dı.

Dönüşünü endişeyle bekleyen bir karısının olma ihtimali inkâr edilemese de.

Julia onları görünce, “Mariah, karşılaştığımız ne iyi oldu. Bay Clarke, sizin henüz ata binmemeniz lazımdı,” dedi. Ama konuşurken sesinde, hastaların genelde söz dinlemediğini bilen bir kadının alaycı keyfi vardı.

Mariah, tanıştırma faslını Julia’nın yapmasına çok sevinmişti çünkü papaza yalan söylemesine gerek kalmamıştı. Bay Williams iç ısıtan bir gülümsemeyle Adam’la tokalaşmak için elini uzattı. “Kurtarılış hikâyenizi duydum Bay Clarke. Eminim hayatınızı bağışlayan ve sağ salım karınıza dönmenizi sağlayan Tanrı’nın takdiri idi.”

“Bunun farkındayım.” Adam papazın elini sıktı. “Attan inerdim ama bu, köpeği rahatsız eder ve zavalılık zaten çok zor bir gün geçirdi.”

Williams kahkaha atarak Bhanu’nun sarkık kulaklarını kaşıdı. “Kasabanın etrafında dolanan sahipsiz bir yavru bu. Büyük ihtimalle civardaki çiftliklerden birinden atılmıştır. Şu anda çok mutlu görünüyor.”

Mariah araya girip lafa karıştı. “Julia, rica etsem Bhanu’nun sol arka bacağına bir bakar mısın? Adam onu kurtardığında birkaç çocuk yavruya taş atıyorlardı.”

“Zavalı yaratık.” Julia nazıkçe köpeğin bacağına yokladı. Bhanu tiz bir sesle havlayarak bacağına geri çekti ama çırpınmadı.

Julia muayenesini bitirdikten sonra, “Bacağının kırık olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Sadece incinmiş. Şansı varmış.” Cebinden bir mendil çıkarıp ellerini silerek ekledi. “Ve eve gider gitmez ona banyo yaptırmanızı tavsiye ederim!”

Adam gülerek, “Hay hay hanımefendi,” dedi. “Bay Williams, sizinle tanışmak bir zevkti. Bu pazar kilisede görüşmek üzere.”

Eve doğru yollandıklarında, Mariah, Adam’la evcimen bir yakınlığı paylaştıklarını düşünüyordu. Ama bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemiyordu.

Bölüm 11

Sesin yankılanacağı kadar büyük bir odada ayakta duruyordu ve havada tüyler ürperten bir aşinalık olsa da keskin kokular, damağında egzotik bir tat bırakıyordu.

Boğucu karanlığın, elleriyle tutabileceği kadar yoğun olduğunu hissediyordu. Akabinde, holün kenarlarındaki piring lambalar, etrafı yavaşça aydınlatmaya başladı. Gaz lambalarının titreyen alevleri, zengince süslenmiş tavanda ve duvarlarda oynayıyordu.

Yönünü bulmaya çalışarak döndüğünde, karşısında yükselen som altundan bir tanrıça gördü. İlahe onu incelerken, ifadesinde mesafeli bir iyimserlik vardı. Zarif görünümlü dört tane kola sahip olması, gözüne gayet doğal göründü. Tanrıça, onu uzun uzun inceledikten sonra, sanki önemsiz bir yaratıkla karşılaşmış gibi arkasını dönüp gitti. Kadının ona olan ilgisini tekrar kazanmak için umutsuzlukla arkasından koştu ama Tanrıça çoktan karanlıklara karışıp gözden kaybolmuştu.

Ani bir ışıkla gözleri kamaştı ve döndüğünde yine som altın görünümlü başka devasalbir şekilde karşılaştı. Bu Tanrı alevden bir çemberin içinde dans ediyordu ve sayısız kollarının hareketi, kudret ve huzurun sonsuz dengesini temsil etmekteydi. Adamı yaklaştırmaya çalıştı fakat Tanrı, kollarını kaldırarak alevlerin içinde kayboldu.

Bu yaratıklara kıyasla, bir farenin devler arasında olduğu gibi ufak görünüyordu. Düşüncelerini toplarken, muazzam bir altın Tanrı daha gördü. Vücutlu insan şeklinde olan bu ilahın kafası, ihtiyar ve bilge gözler taşıyan bir filin başı görünümlündeydi. Nerede olduğunu hatırlamasa da, bu figürü daha önce görmüştü.

Bütün bunların tuhaflığından kalbi çılgın gibi çarparak, Tanrı'ya şükranlarını sunmak için diz çöktü. Ama bu parlak altından varlık da arkasında büyük bir boşluk bırakarak yok oldu.

Kaybolmuşluğun acısıyla ayağa kalkmaya çalışırken havadaki ağır tütsü kokusundan neredeyse boğuluyordu. Gözüne başka bir hareket çarptı. O yöne doğru döndüğünde kendisi gibi normal boyutlarda ve normal uzuvlara sahip gerçek bir kadın gördü. Kadın bir lamba yığını ve parlak çiçekler kümesinin önünde diz çökmüştü ama Adam hızla nefesini bırakınca kalkarak ona baktı. Canlı renkler ve gülmüş işlemlerle bezenmiş akıcı tüllerden oluşan kıyafeti, esmer güzelliğini güçlendiriyordu. Göz göze geldiklerinde ızıl ızıl bir gülümsemeyle Adam'a ellerini uzattı.

Kalbi mutlulukla patlayacakmış gibi çarparken, kadının yüreğindeki boşluğu dolduracağından emin, ona doğru koştu. Ama tam ona ulaşacakken güçlü bir pençe tarafından yakalandı ve uzaklaştırıldı. Çıldırılmışçasına kıvranarak kendisini yakalayana tekmeler savurup onu ısırmaya çalıştı, ama çaresizdi.

Çaresizlik. Som altından ilahlar yok olmuş, zengin baharatlı kokular toza dönüşmüş... ve esmer kadın ebediyen gitmişti.

Adam, ıstırapla sarsılarak uyandı. Pürüzlü bir dil yanağını yalayınca, yatağında sevgi dolu ve sıcak bir canlılığın olmasına şükrederek Bhanu'ya sarıldı. Köpek onun sıkıntısını sezinlemiş olmalıydı.

Neden bu rüya onu bu kadar ümitsizliğe sürüklemişti? Belki de sebep, diğer rüyaların gerçek bir anının yansıması gibi görünmesine karşın, bu seferkinin hayal dünyasından kopup gelmiş olmasıydı. O som altından devasa figürleri ve onların bu dünyanın farklı bir ritmine ayak uyduran yavaş ve dalgalı hareketlerini gözündeki canlandırmaya çalıştı ama ayrıntıları bir türlü yakalayamıyordu. Bütün bunların tanıdık gelmesine rağmen, nedenini hatırlayamıyordu.

Eski bahçeyi düşündüğünde, fil başlı varlığı daha önce orada gördüğünü hatırladı. Güzel esmer kadın da bahçedeki anılarının arasındaydı ve onun gerçek olduğundan emindi. Ama Adam'ın onunla olan ilişkisi neydi? Kadın onunla yaşıt

veya biraz daha gençmiş gibi görünüyordu. Ve artık sonsuza kadar gitmişti. Belki de, ruhuna şekil veren bu rüyanın böylesine derin bir kaybın sezgisiyle yüreğini yakmasının sebebi buydu.

Acaba hafızasını yitirmesi, hatırlanması dayanılmaz olan bu kaybı kendinden gizlemenin bir yolu muydu? Mariah, hayatının şu fırtınalı döneminde onun için vazgeçilmez bir sığınaktı, ama karısı onun hayatı hakkında şaşılacak kadar az şey biliyordu. Bunun sebebinin, birbirlerini iyi tanıyacak kadar uzun bir beraberlikleri olmadığından kaynaklandığını söylemişti. Oysa, asıl sebebin genç kadına kendisi hakkında çok az şey söylemiş olması olduğundan şüpheleniyordu.

Acaba çok büyük bir suç mu işlemişti? Yoksa başına bahsedilemeyecek kadar korkunç bir felaket mi gelmişti? Eğer öyleyse, kafasına yediği bir darbeye katlanamayacağı bir geçmişten kurtulması Tanrı'nın bir lütfü olmalıydı.

Kendini iyi hissetmeyerek, yatakta doğruldu. Gecenin derin karanlığına rağmen, artık uyuyamayacağını biliyordu. Gözlerini kapatıp huzura erişmeye çalıştıysa da, akli meditasyon yapamayacak kadar karman çormandı.

Tam vazgeçmeye karar vermişken Bhanu kucığına atlayıp hafif sesler çıkarmaya başladı. Köpeğin başını okşadı. Onu bulduklarından bu yana geçen zamanda güzelleşmemişse bile, hiç olmazsa şimdi hatırı sayılır derecede temizdi. "Kim sana yatakta uyumana izin verdi? Senin nerede uyuman gerektiğini tartışmış ve şöminenin önündeki halıda karar kılmamış mıydık?"

Bhanu ona taparcasına bakıp, kendince saçmalıktan başka bir şey olmayan sözlerini duymazdan geldi. Adam, pencereden gelen zayıf ışıktaki köpeğin bir sirk soytarısına benzeyen siyah beyaz suratını görünce, gülümsemesini tutamadı. Her ne kadar yanında güzel eşinin sıcaklığını tercih etse de, bu köpek yavrusu hiç yoktan iyiydi. "Kütüphaneye gidelim mi?" Bhanu'nun kulakları dikildi.

"Hımm. . . Tabii senin aklına gelen bir gezinti ve yiyecek.

Uzun bir gezinti olmayacak ama, daha sonra sana yiyecek bir şeyler bulurum.” Yataktan kalkarak sıcacık hırkasını ve terliklerini giydi ve bir lamba yakıp malikanenin kütüphanesine yollandı. Kimbilir, belki de ona bilmek istediklerini öğretebilecek bir kitap bulurdu.

Mülkün her yerinde olduğu gibi, kütüphane de özen ve ihtimardan yoksundu. Sayıları fazla olmayan kitaplar raflara dikkatsizce atılmışlardı. Bunlar da herhalde, sırf bilgili görünmek amacıyla ikinci el alınarak şurdan burdan toplanmıştı. Çoğu dinsel öğüt yazıları veya eski ve ilginç olmayan ciltlenmiş dergi koleksiyonlarıydı. Yine de, böylesine rastgele bir seçimle toplanmış oldukları için, bunların arasında, kâfâsındaki muammaların kilidini açabilmesine yardım edecek bir kitap bulunabilirdi. Lambanın alevini yükseltip kitapları incelemeye koyuldu.

Mariah, geç olmasına rağmen bir şeyler yemek için mutfağa giderken, adına sırf görkemli olsun diye “kütüphane” denilen o küçük odadan bir ses geldiğini duydu. Bhanu’nun evi araştırdığını veya dışarı bırakılmak istediğini düşünerek yolunu değiştirdi. Odaya girdiğinde, Adam’ı elinde lamba, düzenli bir şekilde rafları tararken buldu.

Kendi lambasını kaldırarak, “Adam? Belirli bir şey mi arıyorsun?” diye sordu.

Genç k gören Bhanu, ona doğru koşup sevinç içinde sığırdı. Adam, yüzü gergin, ona doğru dönerek, “Yine bir rüya gördüm, bu seferki tuhaf varlıklar ve simgelerle ilgiliydi. Bana tanıdık gelmelerine rağmen, hiçbir şey hatırlayamıyorum,” dedi. Yüz ifadesi değişmişti. “*Hatırlayamıyorum!* Kendi kendime devamlı yakında hatırlayacağımı, her şeyin yerli yerine oturacağını söylüyorum. Gündüzleri, buna kendimi inandırabiliyorum. Geceleri . . . daha zor oluyor. Ya geçmişimi hiçbir zaman bilemezsem? Ya beynimin içinde ebediyen yalnız kalmaya mahkûm edilmişsem?”

Adam şu ana kadar, durumu hakkında o kadar soğukkanlı ve sakin görünmüştü ki, şimdi yüzündeki bu derin acıyı gör-

mek Mariah'yı şaşkına çevirmişti. Rengi gitgide açılan birkaç morartının dışında, artık yaralı gibi durumuyordu. Başındaki sargıyı da çıkarmıştı, çünkü yara hızla iyileşiyordu. Ama ruh hali, genç kadını kedere boğacak kadar korunmasız ve zede-lenebilir bir durumdaydı.

Lambayı masaya bırakarak erkeğin yanına geldi ve onun ellerini tuttu. Ciddi bir şekilde, "Belki de hiçbir zaman hatırlayamayacaksın," dedi. "Ama bu senin yalnız olman demek değil ki. Bak şu son birkaç günde bile ömür boyu hatırlayacağımız ne kadar çok anımız oldu."

Genç adamın yüz ifadesi yumuşadı. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Mariah. Bana ismimi bile söyleyemeyecek veya öldüm mü kaldım mı umursamayacak yabancıların olduğu bir yerde karaya vurduğumu hayal etmek müthiş korkutucu."

Sözleri genç kadının kalbine bir hançer gibi saplanıyordu. Yaptığı sahtekârlıktan her geçen gün daha fazla nefret etmesine rağmen, ona hakikaten yabancıların arasında karaya vurduğunu söyleyemezdi. Şimdilik Adam'ın ona inanması çok önemliydi.

Gerçek kişiliğini hiçbir zaman hatırlayamazsa ne olacaktı? Eğer hatırlayamaz, ve yine de genç kadın isterse, o zaman, Tanrı'nın yardımıyla, onun karısı olacaktı. Başka bir yerde daha önceden bir karısı varsa, bu kadın zamanla dul kaldığını kabul eder ve belki de kendine yeni bir eş bulurdu.

Şayet, Adam'ın kaderinde mazisiz bir insan olmak varsa, o zaman genç adam, Mariah'ya aitti. Uygun olan veya olmayan yeterli sayıda erkekle tanışmıştı ve Adam, kendisine istediği tek erkekti. İyi kalpli, eğlenceli ve zekiydi – tam bir kocada istediği huylar. Eski kimliğini asla hatırlayamazsa... eh, o zaman burada yenisini edinirdi.

Beraberce Hartley Malikanesi'ni idare eder, refah ve sadet içinde yaşarlardı. Ama yine de Mariah uygun bir nikâh töreni düzenleyecekti. Adam'a, onun bir bakıma değişmiş bir insan olmasından dolayı, evlilik ahitlerini yenilemeleri gerektiğini söylerdi.

Yalan söylemek konusundaki ustalığından bir kez daha utanç duyarak, “Geçmişimiz bizi şekillendirir, ama önemli olan şu an ve gelecektir. Sen bunlara sahipsin ve elindekilere şekil verecek olan sensin,” dedi.

“Güzel olduğun kadar akıllısın da.” Bakışları birbirine kenetlenirken Adam yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, dudakları özlemle onunkilerle buluştu. Alacakaranlığın, duygularını ifade etmesini kolaylaştırdığı bu ortamda, genç kadın erkeğin öpücüğüne yoğun duygularla karşılık verdi. Denizden gelen adamı ne kadar da nazik, büyüleyici, sevecen ve erkeksi idi. Onun hep normal ölçülerde olduğunu düşünmüştü ama şu anda genç kadını kucaklarken gayet heybetli ve kuvvetli görünüyordu.

Erkeğin elleri sınırsızca vücudunda dolaşırken, Mariah başı dönerek sırtının kitap raflarına dayanmış olduğunu fark etti. Adam, onun sabahlığının önünü açtıktan sonra, elleri göğüslerinin etrafında gezinmeye başladı. Üzerinde korse olmadığı için, bu yakınlık genç kadını şaşırttığı kadar heyecan da veriyordu.

Dudakları erkeğinkilerin altında aralandı, dilleri birleşti. Kalçalarını Adam’a doğru yasladi. Genç adamın vücudundan yayılan sıcaklık, hem telaşlandırıcı, hem de bir deniz kızının şarkısı kadar cezbediciydi.

Cesaretini toplayarak, ellerini erkeğin hırkasının içine soktu. Genç adamın kaslı sırtını okşarken, vücudunun sıcaklığı ateş gibi ellerini yakıyordu. Daha önce de öpülmüştü, hatta bazılarından keyif de almıştı ama arzusunun böylesine kontrolden çıkması tehdidiyle hiç karşı karşıya kalmamıştı. Şu ana kadar. Onunla tek vücut olmak ve teniyle kaynaşmak istiyordu.

Adam ağzını onun boynuna doğru kaydırırken, “Benim mükemmel karım... Seni o kadar istiyorum ki,” diye fısıldadı. Mariah inleyerek tırnaklarını erkeğin etine gömdü. Genç adamın elleri, geceliğinin altından kalçalarında gezinirken, Mariah oracıkta eriyebilecekmiş gibi hissetti kendini. Bir erkeğin kollarında olmak ona hiçbir zaman böyle tesir etmemişti.

Şu an onu soğuk ve tozlu halının üzerine yatırsa, hiçbir itirazı olmazdı. Ama tam o esnada, Bhanu ilgi çekmek için onların yanına gelip havladı. Mariah, Adam'la yakınlaşmamaları gerektiğinin sebeplerini hatırlayınca derin bir nefes alıp kendini geri çekti. Bu sebeplerin en önemlisi, neden hâlâ bakire olduğunu açıklamak zorunda kalacak olmasıydı. "Ben... ben çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Bunu yapamam. Henüz değil."

Adam onu tekrar kucaklamak için yaklaştı ama sonra elleri sinirden sıkılmış bir halde kendini geri çekti. "Benden korkuyor musun Mariah? Yoksa bu tepkin beni istemediğinden mi?"

Genç kadın boğulurcasına isterik bir kahkaha attı... "Seni istemediğime inanıyor olamazsın, hem de bütün bu yaşananlardan sonra! Sen bu kadar anlayışlı ve şefkatliyken senden nasıl korkuyor olabilirim? Ama... ama bana henüz çok erkenmiş gibi geliyor. Belki de daha iyi tanıdığın zaman, beni istemeyeceksin."

"İmkânsız." Adam onun saçlarına dokunan eli yavaşça vücudundan aşağı inerken dokunduğu yerler alev alev yanıyordu. "Ruhumun derinliklerinde seni tanıdığımı hissediyorum. Ama... sanki bu zaman ve mekândan değilmiş gibi." Eli aşağı düştü ve genç kadına çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Kendimi topladığımda, haklı olduğumu kesinlikle kabul edeceğim. Ama şu anda mantıklı olmam çok zor."

Kendini toplamak zorunda olan sadece o değildi. Genç kadının sabahlığının önünü kapattı. "Bir şeyler yesek iyi olur. Eminim şu an Bhanu'nun da istediği budur. Zaten senin burada olduğunu duyduğumda mutfağa gidiyordum. Gidip kilere bir bakalım mı? Bayan Beckett orayı hiç boş bırakmaz."

Genç adam gülerек kolunu onun omuzlarına doladı. "Harika bir fikir. Bir açlığımızı tatmin edemiyorsak, diğer açlığımızı doyurmak ikimize de iyi gelecek."

Mariah utançla kızarmıştı. Ama mutfağa doğru inerlerken, erkeğin kolunun omzundaki ağırlığı çok hoşuna gidiyordu. "Kütüphanede ne bulmayı umuyordun?"

“Rüyamdaki varlıkların görüntülerini içeren bir kitap bulmayı ümit ediyordum.” Adam içini çekti. “Bulma ihtimalim çok fazla olmasa da, uyuyamadığım için denemeye değerdi.”

Genç kadın, “Kitapların sayfalarının arasında çiçek kurutmaktan başka kütüphanenin hiçbir faydasını görmedim,” dedi. “Ocaktaki sıcak çorbadan bir kâse içmen, uyumana yardımcı edecektir.”

“Kulağa hoş geliyor.” Adamı yandan bir bakış attı. “Yatağımı paylaşman, daha da fazla yardım ederdi.”

Mariah tedirginleşerek olduğu yerde durdu. “Henüz çok erken olduğunda anlaştığınızı sanıyordum.”

“Sevişmek için beraber olmamızı kastetmemiştim.” Adam yumuşak bir sesle ekledi. “Fakat uyurken senin kollarımda olmandan daha iyi bir şey düşünemiyorum.”

Genç kadın Adam’ın sıcak ve sert vücudunun kendisini sarmaladığını hayal ederek gülümsedi. Hanım hanımcık kız kardeşi Sarah muhtemelen bunu kabul etmezdi. Ama Mariah onun kadar faziletli değildi. “Bu benim de hoşuma gider.”

Hem de çok hoşuna giderdi.

Bölüm 12

Mariah'yla beraber çorba, ekmek ve peynir yiyerek gülüşmek, Adam'ın arzularını tam olarak dindirememişti ama hiç olmazsa içindeki kızgın ateş biraz küllenmişti. Yemekten sonra Adam'ın daha önce hiç görmediği bir odaya – Mariah'nın yatak odasına – çıktılar. Evin geri kalanında olduğu gibi, dekorasyonla mobilyanın gerek durumu gerekse kalitesi birbirini tutmuyordu. Ama genç kadının yatak odası insana neşe veren zengin renklerle süslüydü ve lavanta kokularıyla iç açıyordu.

Utangaç bir tavırla sabahlığını çıkaran Mariah, yatağa uzandı. Adam, onun kendisini hâlâ bir yabancı gibi gördüğünü anlıyordu. Ama genç kadın onun gözünde bir yabancı değildi. Hafızasını kaybedenin kendisi olduğu düşünülünce, doğrusu bu çok tuhaf bir durumdu.

Onu korkutmamaya çalışarak yatağın öbür tarafına uzandı. Mariah yanağına hafif bir öpücük kondurmak için ona doğru eğildi. “İyi geceler ve iyi uykular.” Ona sırtını dönerek yan tarafına yattı. Bu, pek de davet edici bir pozisyon değildi.

Adam genç kadının arkasında yanına dönerek onu kendisine çekip sarıldı. Kollarında genç kadının varlığını hissedince bu duygunun hem çok doğru hem de çok tanıdık olduğunu düşündü. “Cennetten bir parça gibisin,” diye mırıldandı.

Erkeğin kolu genç kadının belini sardığında, Mariah gerilmişti ama bu sözleri onu rahatlattı. “Sen de öylesin.”

Genç kadının saçlarının, yanaklarında bıraktığı duyguya bayılıyordu. Yakında bir gün, Mariah'nın yüzünün arzudan kızardığını ve altın sarısı saçlarının yatağa tamamen yayıldığını görmek istiyordu. Ama şimdilik göğsünde kıvrılarak yatması ona yetiyordu. Yalnız yatmamak da.

Elleri yavaşça genç kadının vücudunu okşadı. Geceliği eski ve yıpranmış pamuktandı ve kendisi gibi yumuşacıktı. Eli genç kadının karnının üzerinde gezinirken Mariah nefesi kesilmiş bir şekilde, "Kendi yatağına dönsen iyi olacak," dedi. "Yaptığın şey çok baştan çıkarıcı ve irademini sana dayanabilecek güçte olup olmadığını bilmiyorum."

Genç adamın eli onun vücudunun nazik kıvrınlarında hareketsizce durdu. Mariah evliliklerini tekrar bir bütün haline getirmemek konusunda ciddiye ve Adam'ın beyni, bunu mantıklı bularak ona hak veriyor ve onun düşüncelerine katılıyordu. Ama Mariah'nın yanından gidip tek başına uyumak düşüncesine de katlanamıyordu.

"Eğer bu gece seninle tek vücut olmayacağıma dair şeref sözü veririm, geçmişte paylaştığımız zevkleri sana hatırlatmama izin verir misin?"

Genç kadın nefesini tuttu. "Sevgili olduğumuzu hatırlıyor musun?"

Adam üzüntüyle, "Hayır," dedi. "Ama ne yapmış olduğumu biliyorum ve tekrar yapmak istiyorum. Hem sana dokunma zevkini yeniden yaşamak için hem de yakında tekrar karım olmaya hazır olduğuna karar vereceğini bencille umduğum için." Elini yavaşça yukarı doğru hareket ettirerek başparmağıyla nazikçe genç kadının göğsünün ucuna dokundu ve dokunduğu yer, anında sertleşti.

"Ah ben..." Genç kadın yavaşça soluğunu bıraktı. "Kontrolünü kaybetmeyeceğine dair şeref sözü veriyor musun?"

"Sana verdiğim sözü asla bozmayacağıma yemin ederim çünkü aksi halde bana bir daha asla güvenmezsin," diye samimice açıkladı. Genç kadının kulaklarının arkasındaki hassas ve solgun teninde dilini gezdirmeye başlayınca, Mariah'nın

zevkten içini çektiğini duydu ve bundan büyük bir keyif aldı. “Ve bunda da haklı olurdun. Ama evli bir çiftin sonuna kadar gitmeksizin de neler yapabileceğini sana hatırlatmak benim için bir zevk olacaktır. Göstermeme izin verir misin?”

Genç kadının kıkıltısı titrekti. “Eğer daha mantıklı ve daha iyi bir kadın olsaydım, sana hayır derdim ve beni baştan çıkartınadan önce gidip başka bir yerde uyurdum. Ama ne yeterince iyiyim, ne de mantıklı, o yüzden göstermeye başlayabilirsin. Sadece verdiğin sözü hatırla yeter.”

“Sen fazlasıyla iyisin Mariah ve belki ikimiz de mantıksızca hareket ediyoruz.” Vücudunu genç kadının enfes yuvarlaklıkta olan kalçalarına doğru hareket ettirdiğinde bir kalıp gibi uyuşmuşlardı. “Ama bazen mantığımız gerçek bilgelik değildir.”

Genç adamın vücudunun uyarıldığını hisseden Mariah gerildi ama kendini çekmedi. Erkek bu pozisyonda kalmaya karar vermişti çünkü böylece sözünü unutmaya ihtimali daha azdı. Bu şekilde genç kadının vücudunun hassas kıvrımlarına ulaşabilmesi de mümkündü.

Göğüsleri...ah, avucunu tam dolduran o muhteşem ve yuvamlık göğüsleri. Tam doğru ölçüdeydiler. Ne çok büyük, ne de çok küçük. Kaç beden olduklarını kestiremese de, mükemmel göründüklerini düşünüyordu.

Mariah, bu sevişmenin nasıl son bulacağından artık hiç kaygılanmıyordu, göğüslerini yavaşça keşfeden ve kulağıyla boynunu nazikçe öpen erkeğe harika bir biçimde karşılık veriyordu. Genç adamın eli, karnından aşağılara doğru inip kaskırlarının birleşim yerinde dolaşmaya başladığında yine gerilse de itiraz etmedi.

Adam'ın eli o gizli sıcaklığı ritmik hareketlerle okşanmaya başladığında, Mariah kalçalarını ona doğru bastırdı. Genç adam, Mariah'nın vücudunun kendisini ne kadar ele verdiğinin farkında olmadığını tahmin etti.

Genç adam kızın yumuşak ve mahrem tenine dokunabilmek için geceliğinin kenarını sıyırdığında, Mariah soluk soluğa, “Hayır!” diye haykırdı. “Söz vermiştin!”

Genç adamın aklı, hissettiği güçlü arzu dalgasıyla yarı gıldırmış bir halde olmasına rağmen sakinleştirici bir sesle, "Sözümü unutmadım," dedi. Genç kadına konsantre olmak, kontrolünü yitirmesine engel oluyordu. İradesini kaybetmesine ramak kalmış olsa da. "Eğer istiyorsan durabilirim."

"Ben... ben durmanı istemiyorum."

Bu güven o kadar tatlı ve kıymetliydi ki, ona ihanet etmeyi düşünemezdi bile. Parmaklarını o hassas, nemli kıvrımların arasına doğru kaydırды. Genç kadının aklı her ne kadar temkinliyse de, vücudu bunu hatırlayamıyordu.

Genç kadının heyecanını hisseden erkek, elini ipeksi sıcaklığa gitgide artan bir hızla bastırmaya başladı. Birden, genç kadın nefesini kesen bir çığlık attı ve kalçalarını ona doğru sertçe iterken vücudu şiddetle sarsılmaya başladı. Genç adam, kızın doruğa ulaşmasının kendisinin de şiddetli bir rahatlamaya ulaşmasını tetiklediğini şaşkınlıkla fark etti. Bedenlerini ve ruhlarını bir araya getiren ateş her ikisini de kasıp kavururken genç adam kızı sınıksıkı kavramıştı.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca, nefes alıp vermeleri düzensiz, birbirlerine öylece sarılı kaldılar. Genç kadını, kaburgalarını acıtacak kadar sıkı tuttuğunu farkedene Adam, kollarını gevşetti. Saçlarını yana atarak ensesinden öptü. "Seni seçmek, hayatımda yaptığım en iyi şeymiş," diye fısıldadı.

Genç kadın çok hafif bir sesle, "Bu... bu gösteri umduğumdan biraz fazlaydı," dedi.

Genç adam zayıf bir kahkaha attı. "Benim de yapmayı planladığımdan fazlaydı." Dolaptan iki tane havlu almak üzere yataktan kalktı.

Adam'ın ayak sesleri, dışarıdan umut dolu havlama seslerinin gelmesine ve kapının tırmalanmasına yol açtı. Genç adam, dikkatlerinin biraz dağılmasının belki de daha iyi olacağını düşünerek, Bhanu'yu içeri aldı. Köpek, açılan kapıdan fırlayarak içeri daldı ve mutlu bir şekilde solunmaya başladı. Adam, hayvanın kulaklarını kaşıyarak, yatağa geri döndü ve

havlulardan bir tanesini Mariah'ya uzattı. Temizlendikten sonra, "Birazdan yatakta bir misafirimiz olabilir. Tabii bu Bhanu'nun yatağa sığramayı becerebilmesine bağlı," dedi.

Önce, dört direkli karyolanın ayak ucundaki ceviz sandıktan tırmalama sesleri geldi. Sonra Bhanu yatağa sığradı ve birkaç kere kendi etrafında döndükten sonra, ayaklarının dibine yerleşerek kıvrılıp, sıcaklığını onlara da hissettirdi. Mariah kıkırdadı. "Akıllı Bhanu. Şansımız var ki, yatak üçümüze yetecek kadar büyük."

Adam ciddiyetle, "Bütün kimsesiz yaratıklar teselli bulmak için koş koş sana geliyorlar," dedi.

Mariah, Adam'a yaslandı. "Bhanu'nun fazla ayırım yapacağını hiç sanmıyorum. İçinde sıcak bir vücut olan herhangi bir yatak ona yeter."

"Ama bana yetmez." Adam onun boynunu öperek sözlerine devam etti. "Bana sadece sen yetersin. Sadece karım."

Mariah nefesini tutarak genç adamın göğsünde duran elini sıktı ama bir şey söylemedi. Kısa bir süre sonra uykuya dalarak düzenli bir şekilde soluk alıp vermeye başlamıştı.

Adam, yitirdiklerinin acısıyla dolu o kâbusun arkasından, bu gece bir daha uyuyabileceğini tahmin etmemişti. Şimdi de uyumayarak, Mariah'nın kollarının arasında olmasının hissettirdiği o harika duygunun tadını çıkartmak ve dokunuşlarına verdiği o coşkulu karşılığı hatırlamak istiyordu.

Yine de, hiç beklemiyorken, esnemeye başladı ve kısa bir süre sonra hayaller dünyasına sürüklendi. Ama bu seferki kesinlikle bir kâbus olmayacaktı. Bu sefer değil...

Hava hem pıslu, hem de yola çıkar çıkmaz batağa saplanacağı kesin olan at arabasını almasına izin vermeyecek kadar sertti. Yağan dondurucu sulu kar, yolun karşısına doğru savruluyordu. Bu yüzden en dayanıklı ve en güvenilir atını alarak yola koyuldu.

Normalde şehrin dışına atla çıkması bir saatten fazla sürmezdi ama fırtına ancak yirriyüç hızında ilerlemesine izin veriyordu. Birkaç defa, anayoldan ayrıldığını düşünerek korktu. Vücudu uyuşmaya

başladığında, yanında birini getirmiş olsa daha iyi olacağını düşünmekten kendini alamadı. Ama bu tip bir yolculukta yanında ona eşlik edecek birini istemiyordu.

Nihayet manzarası Thames'e tepeden bakan hoş görünümüne vardı. Hemen ahıra yöneldiğinde; hem at hem de kendisi acı rüzgârdan kurtuldukları için eşit derecede minnettardılar. Ahırda seyyis yoktu çünkü evin seyyisi, mesaj götürmek için Londra'ya gitmişti. Hemen geri gelmek isteyen seyyisin dönmesini Adam yasaklamıştı çünkü adamcağız o zorlu yolculuktan sonra zaten yarı ölü gibi görünüyordu.

Böylece Adam atın koşumlarını kendisi çözerek eve girmek için sabırsızlanmasına karşın önce atına su ve yiyecek verdi. Eve doğru geçerken yeni bir buz ve yağmur dalgası, üzerinde patlıyormuşçasına yağıyordu ve sonunda karşıya geçebildiğinde, evin kapısını vurmaya başladı.

Hizmetçi kapıyı açmadan önce geçen süre, bu berbat havada dışarıda beklerken ona çok uzun geldi. Uşak zorlukla soluyarak konuştu. "Efendim! Tanrı'ya şükür buradasınız! Fırtına geçene kadar gelebileceğinizi hiç sanmıyordum."

"Yolladığınız, görmezden gelebileceğim bir mesaj değildi." Hemen üzerinde çıkarttığı ceketi o kadar ıslanmıştı ki sanki ceplerine taş doldurulmuş gibi ağırdı. "O nerede?" diye sordu.

"Üst kattaki odalarındalar. Karısı... karısını bırakmıyor."

Adam çıkarttığı ceketiyle şapkasını uşağa verip üst kata yöneldi. Bu evi daha mutlu dönemlerde sık sık ziyaret etmişti. Şimdiyse ke-der, evdeki havaya yoğun bir biçimde sinmişti.

Arkadaşını, genç karısıyla paylaştığı odada buldu. Etraf, sadece şöminede yanan titrek alevlerin ışığıyla aydınlanıyordu. Yataktaysa zayıf, ince bir vücut, battaniyenin altında bir tümsek oluşturunuyordu.

Geniş omuzlu ve uzun boylu arkadaşı, yatağın yanındaki sandalyede çökmüş ve başını ellerine gömmüştü. Kapı açıldığında başını kaldırıp ziyaretçisini görünce hiç şaşırmadı.

"O gitti." Yıkılmış yüzü, alevlerin ışığında çok genç görünüyor.

"Biliyorum." Adam yaklaşarak elini arkadaşının omzuna koydu. "Peki ya bebek?"

“O çok... hayatta kalabilmek için çok küçüktü.” Elini Adam’ın elinin üzerine koyarken titrek nefesini bıraktı. “Onsuz nasıl yaşayacağım?”

Adam usulca, “Dayanacaksın,” dedi. “Yas tutacaksın ve ruhundaki izler sonsuza dek seninle kalacak. Ama nihayetinde devam edeceksin. O da senden bunu isterdi.”

Genç adam düz bir sesle, “Sanırım haklısın,” dedi. “Ama bu tam bir cehennem.”

“Orası kesin.” Yan masanın üzerinde bir brendi şişesi görünce, farklı sebeplerden de olsa, her ikisinin de o an buna ihtiyacı olduğunu düşünerek iki tane bardak çıkartıp doldurdu.

Arkadaşı sert içkinin yarısını bir yudumda dikti, ikincisindeyse tamamını bitirdi. Tekrar nefes alabildiğinde, “Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi.

“Yeni bir eve ve meşgaleye ihtiyacın var. Seni meşgul edecek bir şeylere.” Adam yavaşça brendisinden bir yudum aldı. “Evlenmeden önce orduya katılmayı düşünüyordun. Belki de şu anda sana uygun olan yol budur.”

Diğer adam dalgın bir şekilde elindeki boş bardağı çevirdi. “Belki de. Ülkeme hizmet etmek ve hatta yabancı topraklarda kendime bir kurşun bulmak. Her ikisi de gayet saygın beklentiler.”

Adam’ın sesi havada kırbaç gibi şakladı. “Gidip de kendini öldürtmeye sakın cüret edeyim deme! Bunu yasaklıyorum.”

Rüyası tamamen başka bir sahneye doğru kaymadan önce Adam’ın son duyduğu, arkadaşının çıkarttığı ve neredeyse kahkaha denebilecek sestti...

Mariah o güne kadar gördüğü en mutlu rüyanın içindeydi – sıcak, güvenli ve sevgiyle dolu. Ta ki uyanıp bunun gerçek değil, sadece bir rüya olduğunu fark edene kadar. Bir gece önce Adam’la arasında geçenleri hatırlayınca içinde bir tedirginlik hissetti. Kendisine o şekilde dokunmasına izin vermek için delirmiş olmalıydı! Her ne kadar böyle bir mutluluğu hiç yaşamamış olmayı diliyor olmasa da. Aynen Sarah’ının söylediği gibi, tam bir şehvet düşkünüydü.

Gözlerini dikkatle araladığında kendini, Adam'ın kolu üzerinde sırtüstü yatarken buldu; erkeğin yemyeşil gözleri sevgi dolu bir sıcaklıkla ona bakıyordu. Kemiklerinin yapısındaki farklılığın yarattığı etkiyle, inanılmaz derecede yakışıklı bir görüntüye sahipti. Sadelikten yana biri erkeğin saçlarının kesilmesi gerektiğini söyleyebilirdi ama genç kadın, onları olduğu gibi seviyordu. Elini kaldırarak koyu renkli ve parlak buklelerin arasında gezdirdi. "Günaydın."

Adam, "Günaydın," diye cevap verdi. "İyi uyuyabildin mi?"

Adam'ın gülümsemesi, herhangi bir kadının bir erkeğin yatağında ilk defa uyandığında hissedeceğine benzeyen endişeyi dağıtıvermişti. Bu evlilik diye düşündü Mariah – kendi özel cennetlerinde sadece ikisini bağlayan bir mahremiyet çemberiydi. Çok tehlikeli bir şekilde cezbedici.

Mutluluğu, Adam'ı bu şekilde gören başka bir kadının var olma olasılığını düşününce soldu. Rastgele bir sevgili değil, sevilen bir eş.

Mariah'ın midesi düğümlenerek kasıldı. İlk defa, Adam'ın hafızasını bir daha asla kazanmamasını, ölüm onları ayıracaya kadar yanında kalmasını ve kocası olmasını diledi.

Bu dileğinin bencilliği ve yanlışlığı yüzünden dehşete düşerek ayağa kalktı ve zorlukla gülümsedi. "Harika uyudum. Ya sen?"

Genç adam düşünceyi görünüyordu. "Uyuyabileceğimi sanmıyordum ama uyudum. Rüya da gördüm, neyse ki bir önceki kâbus gibi değildi."

Bhanu önce yatağın ayak ucundan kafasını kaldırdı, sonra da yukarı çıkıp ikisinin arasına kuruldu. Güzel. Ne kadar uzaklaşırlarsa o kadar iyi. Genç kadın, köpeğin sarkık kulaklarını okşayınca keyifli bir iç çekişle ödüllendirildi. "Gördüğün rüya neydi?"

"Bir sürü şey gördüm. Bir tanesinde at sırtında, karısını yeni kaybetmiş bir dostumun yanına gidiyordum. Çok hüznünlüydü ama kâbus değildi. Daha sonra biri kız, biri erkek

iki çocukla oyun oynadığımı gördüm. Oğlan benimle yaşıtı ve sanırım kız daha küçüktü. İkisinin de gözleri yemyeşildi. Merak ediyorum, acaba bir kardeşim mi var?”

Daha fazla yalan söylememek için, “Varsa bile bana onlardan hiç bahsetmedin,” dedi Mariah.

“Acaba öldüler mi diye merak ediyorum. Çünkü rüyamda büyük bir kayıp duygusu hissettim.” Adam kafasını sallayarak, yataktan kalktı. “Sanki elimde koca bir yapbozun sadece birkaç parçası var ve onu asla tamamlanmış olarak göremeyeceğim.”

“Biraz zaman tanı. Julia Bancroft, beynin vücudun en karmaşık bölümü olduğunu söylüyor.” Mariah genç adamın sabahlığını ve terliklerini giymesini seyrederken, en iyi çıkış yolunun erkeğin hafızasını geri kazanması, biriyle evli olmaması ve kendisinin yaptığı hilekârlığı affetmesi olduğuna karar verdi. Belki o zaman beraber bir gelecekleri olabilirdi – ama durum, umutsuzca onun aleyhinde görünüyordu.

Yapabileceği tek şey beraber geçirecekleri zamanın tadını çıkarmaktı. “Bu sabah beraber ata binmeye ne dersin?”

“Çok hoşuma giderdi.” Genç adam gülümsedi. “Ondan sonra da, benim sevgili leydim, sizin bahçenizi inşa etmeye başlayacağım.”

Bölüm 13

Greenock, İskoçya

Yine uzun bir gün boyunca ayrı ayrı sürdürdükleri araştırmalardan sonra, üç arkadaş kendilerine genel merkez olarak seçtikleri hanın özel odasında akşam yemeği için bir araya geldiler. Kirkland ıslak paltosunu bir iskemlenin arkasına atıp elindeki uzun, deri kılıfı masanın üzerine bıraktı.

Arkadaşları çoktan gelmişlerdi. Randall ateşe bir kürek daha kömür attıktan sonra şöminenin yanındaki sandalyeye doğru topallayarak yürürken sıkıntılı bir sesle söylendi. “Bu buz gibi İskoç havasına lanet olsun!” Araştırma, yaralı bacağını çok zorlamıştı.

Kirkland sırıttı. “Bu hava insanı canlandırır. Kanı incelmış İngilizlerden başka kimse şikâyet etmez. Yemek ısmarlayan oldu mu?”

Will, “Söyledik, geliyor,” diye cevap verdi. “Yeni bir şey öğrenebildin mi?”

“Sadece bir ihtimal. Oldukça da zayıf. Sizlerden ne haber?” Kirkland, Will’in uzattığı şarap kadehini alarak ateşin yanındaki bir sandalyeye kendini bıraktı ve yorgunlukla bacaklarını esnetti.

Will devam etti. “Buhar makinesini incelemeleri için çağırdığım diğer mühendisler de Mactavish’le aynı fikirdeler.

Kazandaki yamannmış deliğin amacı gemiyi imha etmektir. Hiçbir mühendis bir kazanı bu şekilde tamir etmeye kalkışmaz çünkü böyle bir yamanın tutmayacağı apaçık ortada. Ama hiçbirimiz böyle adice bir şeyi yapanın kim olduğuna dair bir kanıt bulamadık.”

Kirkland, “Makinelerden anlayan biri olmalı,” dedi. “Hem de sebep olduğu tahribatın zamanlamasını çok iyi ayarlamak zorundaydı ki yaptığı ortaya çıkmasın,” diye fikrini belirtti.

Will başıyla onayladı. “Tahminimizce adam, kazan makine dairesine yerleştirilip yerine monte edilmeden önce, karanlık çökünce gemiye çıkmış olmalı. Clyde’daki meyhanelerin çoğunda bu proje konuşuluyor olduğuna göre, kurnaz bir adam ne vakit harekete geçebileceğini kolaylıkla önceden kestirebilir. Yamayı zamanında görseler bile, belki kaza önlenirdi ama buna sebep olan kişinin kimliğini ortaya çıkarmak imkânsız olurdu; yani böyle bir şeye kalkışmakta onun açısından hiçbir tehlike yoktu. Randall, *Enterprise*’ın inşasında çalışanların kim olduklarını öğrenebildin mi?”

“Birçoğuyla konuştum. Hepsisi de başka birinin gemisini imha etmeyecek kadar itibarlı ve saygın insanlar. Ash’i tanırsın – hiçbir zaman en iyi adamları bulmak için para harcamaktan kaçınmazdı. Yanındakilerin tamamı, Clydeside’da çalışan herkesin mühendislik alanındaki bu yeniliklerden faydalanacağına inanıyorlardı.”

Kirkland kadehindeki şarabı tazeledi. “Birçoğuyla dedin. Aralarında o kadar dürüst olmayan birileri de mi vardı?”

Randall, “Gemi battığında kaybolanlardan biri buraların yabancısıymış. Adı Shipley,” diye cevap verdi. “Kimine göre İrlandalı, kimine göre de Londralıymış ama fazla konuşmayan biriymiş. Kimse onun hakkında, fazla arkadaş canlısı olmadığı ama becerikli bir çarkçı yardımcısı olduğundan başka bir şey bilmiyor. Bir de dövümleri olduğundan bahsettiler.”

“Cesedi bulunmuş mu?”

Randall başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Henüz değil.”

Kirkland, “Eğer patlamada kendisi de öldüyse, muhtemelen kazaya sebep olan o değildir,” dedi. “Tabii ki tuzağı hazırlayıp patlamadan önce gemiyi terk etmiş olabilir. Ama bence böyle yapmış olsaydı, yokluğu fark edilirdi. Kurtulanlardan hiçbiri böyle bir şeyden bahsetmediler.”

Will usulca, “Leydi Agnes’e öğrendiklerimizi yazdım ve Ash’in ölmesini isteyebilecek birilerini tanıyıp tanımadığını sordum, dedi.

Kısa bir süre için odaya ağır bir sessizlik hâkim oldu. Sonunda Kirkland sessizliği bozdu. “Gemideki patlamada Ash’in hedef alındığından emin olamayız.”

Will sözünü sakınmaksızın, “Hayır, ama akla en yakın açıklama bu,” dedi. “Gemide ondan başka cinayete hedef olması muhtemel hiç kimse yoktu ve etrafta bir sürü gemi varken neden birisi sırf batırmak için Enterprise’ı seçmiş olsun? Öte yandan Ash sadece bir düğüm değil, aynı zamanda sadece varlığıyla bile bazı çevrelere rahatsızlık veren bir adamdı.”

Randall söze karıştı. “Eğer birileri Ash’in ölmesini isteseydi, silah veya bıçak kullanarak onu ortadan kaldırmak daha kolay olurdu. Patlama onu hedef alan bir cinayet teşebbüsüyle, ölümüne bir kaza süsü vermek için bir hayli çaba harcanmış”

Will, “Kaza süsü vermek, öldürmeyi şansa bırakmak demektir,” diye devam etti. “Hayatta da kalabilirdi. Nitekim Enterprise’taki insanların yarısı kaldılar.”

Kirkland başka bir noktaya işaret etti. “Eğer hayatta kalsaydı, tekrar öldürmeyi deneyebilirlerdi. Enkazı bu kadar çabuk bulup kazanı inceleme konusunda şansımız vardı. Eğer gemi daha derin sularda batmış olsaydı bulunamayacaktı ve biz de hiçbir zaman olup bitenden şüphelenmeyecektik.”

Will masanın üzerindeki deri kılıfa bakarak, “Eh biz raporumuzu verdik, ya sen neler buldun Kirkland?” diye sordu.

Kirkland kılıfı açıp içinden rulo halinde bir harita çıkarttı. “Biz enkazı çıkarttıktan sonra, hâlâ üç kişinin kayıp olduğu

anlaşıldı. Ashton, Shipley ve O'Reilly isminde bir gemici daha. Bu sabah öğrendiğime göre sahilin epey aşağısında bir ceset daha karaya vurmuş.”

Randall gerildi. “Ash mi?”

“O'Reilly. Üstünde, boğulan gemicilerin kolaylıkla teşhis edilebilmesi için kullanılan özenle hazırlanmış İrlanda tarzı desenleri olan bir kazak varmış. Yani hâlâ kayıp olanlar sadece Ashton ve Shipley.” Kirkland, haritayı masaya yaydı ve diğerlerinin Glasgow'un kuzeyinden Lancashire'a kadar olan bütün sahil şeridini görebilmeleri için köşelerine ağırlıklar koydu. “Bütün öğleden sonramı bir balıkçı meyhanesinde önüme gelene içki ısmarlayıp akıntıları sormakla geçirdim. Özellikle de Arran Adası civarında kaybolan bir cesedin ne kadar uzağa sürüklenebileceğini ve sonunda nerede ortaya çıkacağını soruşturdum.”

Randall tatsız bir sesle, “Tabii bulunacağını varsayarsak,” dedi. Haritayı inceleyebilmek için Kirkland'ın yanına geldi. “O'Reilly nerede bulunmuş?”

Kirkland haritada bir yeri işaret etti. “Şu köye yakın bir yerde. Southernness.”

Randall hafifçe ısıkl çaldı ve, “O kadar uzakta mı?” diye sordu. “Orası İngiltere'deki Solway Firth'ün hemen karşısında.”

“Rüzgâr, hava durumu ve gelgit gibi bir sürü etken var. Araştırmamıza İrlanda'da devam etsek daha doğru olur – sonuçta orası Arran Adası'na Southernness'tan daha yakın.” Kirkland içini çekerek devam etti. “O kadar uzaklara sürüklenen hiç kimse hayatta kalamaz. Hele de bu soğuk sularda. Eğer Ashton sağ salım kıyıya varabilseydi, şimdiye kadar çoktan Glasgow'a dönmüş veya hiç olmazsa oradaki adamlarına bir haber göndermiş olurdu.”

Will inatla, “Çok ciddi bir şekilde yaralanmış ve bu yüzden bu dediklerini yapamamış olabilir,” dedi.

Kirkland, Will'in ne kadar zayıf da olsa umudunu kaybetmeye tahammülü olmadığını farkına varmıştı. “Tabii ki

mümkün.” diyerek ona katıldığını belirtti. “Ama bu ihtimal çok zayıf. Kazadan bu yana çok zaman geçti. Yarası böylesine ağırsa... muhtemelen hayatta kalmayı başaramamıştır.”

Randall haritada sahil boyunca çarpı işaretleri olan yerleri parmağıyla göstererek, “Bu işaretlerin anlamı ne?” diye sordu.

Kirkland, “Bilinen akıntılar göz önünde bulundurulduğunda bir cesedin büyük olasılıkla karaya vuracağı yerler,” diye açıkladı. “Bence ayrılıp Southernness civarındaki diğer bölgelere gitmemiz ve boğulan birileri karaya vurmuş mu diye bakmamız gerekiyor. Bazı kasaba ve çiftliklerde oranın sakinleri, kim olduğu belli olmayan bir cesedi kısa bir duadan ardından hemen gömerler.”

Will, “Bölgeyi nasıl bölüşeceğiz?” diye sordu.

Birbirleriyle çakışmamak için sahil şeridinin muhtemel bölgelerini aralarında çabucak paylaştılar. Bu karar verildikten sonra, Randall kasvetle, “Geriye yapabileceğimiz bir tek bu kaldı. Sonrasında, hepimiz normal hayatlarımıza dönmek zorundayız,” dedi.

Will içini çekti. “Doğrusu Leydi Agnes’e başarılı olamadığımızı söylemek hiç hoşuma gitmeyecek.”

Kirkland, “Onun öncelikle önem verdiği, bizim daima elimizden geleni yapmamız olmuştur,” dedi. “Başarıya değer verir ama onu esas şart olarak kabul etmez.”

Ellerindeki tepsilerde et, ekmek ve patates olan iki hizmetçi kız içeri girdiler. Kirkland aklıktan ölmek üzere olduğunu fark ederek artık konuşmayı bitirme zamanının geldiğine karar verdi. Haritanın en güneyindeki çarpı işaretine baktı. “İşimiz bittiğinde, Solway Firth’ün İngiltere tarafındaki şu kasabada buluşalım. Zira orası aşağı yukarı Southernness’in tam karşısında ve büyüklüğüne bakılırsa kalabileceğimiz bir hanı da vardır.” Parmağını haritanın üzerindeki bir noktada tıkırdattı. “Hartley.”

Bölüm 14

Mariah kısa zamanda Adam'ın ona bir bahçe yapacağından bahsederken şaka yapmadığını anladı. İlerleyen günlerde genç adam kasabadan beş altı işçi tutmuş ve ihmal edilen çiçek ve bitki yataklarını temizletmeye başlamıştı. Baharla beraber bitkiler büyümeye başlamış, bu yüzden de bahçeye bir düzen getirmek zorunlu olmuştu.

Gündüzler böyle geçerken, geceleri ise her ne kadar Mariah'nın koyduğu fiziksel sınırlamalara uysalar da aynı yatağı paylaşıyorlardı. Bir keresinde Adam kendini aşırı derecede uyarılmış bulup, içinden lanetler okuyarak kontrolünü kaybetmeden önce kalkıp kendi odasına gitmişti.

Genç kadın bir yandan erkeğin kendine hâkim olmasından memnun, bir yandan da o gittiği için üzgündü. Onun kendisine yakın olmasına ve ondan öğrenmekte olduğu yeni hazlara bayılıyordu. Aynı zamanda kendisi de erkeğe zevk vermesini çekingenlikle öğrenmeye başlamıştı, öyle ki, o geceden sonra Adam'ın bir daha odayı terk etmesine gerek kalmamıştı.

Bütün bunlar nerede son bulacaktı? Adam'ın hafızasını kazanıp onu terk etmesiyle mi, yoksa gerçek birer sevgili olmalarıyla mı? Veya bu sıralamayla olmasa bile her ikisi de mi?

İşi kadere bırakmıştı. Geleceğini mahvedecek herhangi bir şey yapmaktan kaçınarak, erkeğin varlığından olabildiğince zevk almaya çalışacaktı.

Adam'ın işçi takımı büyük bahçelerle uğraşırlarken, kendi de kapalı bahçede çalışıyordu. Amacı, gelen herkese iç huzuru verebilecek gerçek bir meditasyon bahçesi yaratmaktı. Sarmaşıkları kesmek ve yabancı otları temizlemek her ne kadar ona derin bir tatmin duygusu veriyorsa da, günün sonunda çamura bulanmış görüntüsü, bir beyefendi olup olmadığı sorusuna şüpheye yer kalmayacak şekilde açıklık getiriyordu. Olmadığı kesindi.

Marialı, meditasyon bahçesini görmek için sabırsızlanıyordu, ama genç adam, hazır olmadan önce ona izin vermiyordu. Her gün bir kez, genç kadın hava almak için çalışma odasından çıkarak bahçesine sızmaya çalışıyor, Adam da onu her defasında durduruyordu. Bu, aralarında ikisinin de hoşlandığı bir oyuna dönüşmüştü.

Bhanu'nun yaklaştığını duyduğunda - ki, bu Marialı'nın da yakınlarda olduğu anlamına geliyordu - duvara gömülü bulduğu yıpranmış taş fiskiyciyi temizlemeyi yeni bitirmişti. Aceleyle ayağa kalktı ve ellerini eski bir havluya sildi, sonra da bahçenin girişine ulaşmasın diye, genç kadının yolunu kesmeye gitti.

Marialı, genç adamın içini gıcıklayan bir gülümsemeyle bakıyordu. Gösterişsiz mavi elbisesinin içinde büyüleyiciydi. "Hâlâ bitirmedin mi? Meraktan çatlayacağımı!"

Genç adam, gözleri parlayarak başını iki yana salladı. "Henüz değil. Tabii ki, bir bahçe hiçbir zaman tam anlamıyla bitmez, ama burayı sen görmeden önce oldukça düzenli bir hale sokmak istiyorum."

"Buraya girmemi yasaklaman, beni meraktan deli etmenin en iyi yolu." Marialı bahçeye girebilmek için hızla hareket etti ama Adam gülerek onu yakaladı.

"Bazı şeyleri beklemeye değer." Genç kadını dudaklarından öptü. Sadece dudakları birbirine değiyordu çünkü üzerindeki çamurun Marialı'nın elbisesine bulaşmasını istemiyordu. Genç kadının ağzı doyulmaz bir ziyafetti ve erkek, içinde her zaman onun açlığını hissedecekti.

Öpücük sona erdiğinde Mariah nefesi kesilerek, “Sen sadece benim dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.” dedi.

“İşe yarıyor mu bari?”

“Korkarım yarıyor.” Mariah erkeğin gözlerine baktığı zaman, yüzündeki şaşkınlık özellikle abartılmıştı. “Buraya acaba neden geldim?”

Genç adam okşar gibi bir dokunuşla çenesini avcunun içine aldı. “Buraya bana bahçenin ne zaman ziyaretine hazır olacağını sormaya ve o gün de burada piknik yapabilmemiz için Bayan Beckett’a bir sepet hazırlatmayı önermeye geldin.”

Genç kadın kıkırdadı. “Benim amacım bu muydu? Peki o ziyaret ne zaman gerçekleşecek?”

“İki gün sonra, tabii bu güzel hava devam ederse.” Gök yüzüne bakarak ekledi. “Maalesef havanın ne yapacağı dünyanın bu kısmında hiçbir zaman belli olmuyor.”

“Her şeyin yolunda gideceğini umuyorum. Bayan Beckett yardım etmekten mutluluk duyacaktır. Zaten senin iştahının yerinde olmasına bayılıyor.” Yine erkeğin yanından sıyrılıp bahçeye girmeye çalıştı.

Süzülmeye çalışan kızı sıkıca tutup tekrar öptü. “Daha sonra yemekte görüşür ve birbirimize neler yaptığımızı anlatırız.”

“Pekâlâ.” Mariah etrafta dolaşıp ilginç kokuların peşinde dolanan Bhanu’ya bakarak, “Bhanu, benimle mi geleceksin, yoksa Adam’la mı kalacaksın?” diye sordu.

Köpek ona bir bakış attıktan sonra, etrafı koklamaya devam etti. “Galiba şimdilik sen ve bahçen, köpeğimizin bağılığını kazandınız.”

“O çok maymun iştahlı bir hayvan ve emin ol, çok geçmeden seni aramaya başlayacaktır.” Köpeği inceledi. “Bir yaratığın hem bu kadar çirkin hem de bu kadar sevimli olması nasıl mümkün olabilir ki?”

“O çok ayrıcalıklı yeteneklere sahip bir köpek.” Mariah genç adama alımlı bir şekilde son bir kez baktıktan sonra dönüp eve doğru yollandı.

Adam kendini, sanki kalbi genç kadının peşinden gidiyormuş gibi hissetti. Ne şanslı bir adamdı. Puslu rüyalarından başka, geçmişine ait hâlâ hiçbir hatırası yoktu ama Mariah şuanın ve geleceğin çok daha önemli olduğunu söylemekte son derece haklıydı. Genç kadına sahip olduğu sürece, belki de geçmişin hakikaten hiçbir önemi yoktu.

~~~~~

İyi hava devam etmiş ve Mariah buna çok sevinmişti. Adam'ın dışarıda çalışmasına inreniyordu. Zamanının çoğunu çalışma odasında geçiriyor ve elindeki mütevazı parayla çiftliği nasıl geliştirebileceğinin planlarını yapıyordu. Adam ona çok yardımcı olmuştu. Daha da iyisi, papaz onu Horace Cochrane'le tanıştırmıştı.

Bay Cochrane, Northumberland'da senelerce bir konutun kahyalığını yapmıştı. Yaşlandığı için, kısa bir süre önce emekliye ayrılmış ve doğduğu yer olan Hartley'e geri dönmüştü. Bir ay süren dinlenmeden sonra, daha az yorucu bir tempoda da olsa çalışmayı tercih ettiğine kanaat getirmişti. Hartley'de geçirdiği birkaç gün bile, burada bir fark yaratmasına yetmişti.

Adam'ın bahçesini ziyaret edeceği gün, hesaplarına odaklanamadığını fark etti. Öğlen olunca işini bırakabilmesi, genç kadını rahatlattı. Adam kahvaltıda, bahçeye girişinin tam bir sürpriz olmasını istediği için onun gözlerini bağlayacağını söylemişti. Bundan dolayı o da genç adama bir sürprizle karşılık vermek istiyordu. Gözleri neşeyle parlayarak Bayan Beckett'in hazırladığı piknik sepetini almak için mutfığa indi.

Her zamanki gibi, Adam genç kadının patikadaki ayak seslerini duyarak onu karşılamaya geldi. Açık havada çalışmak genç adama iyi gelmişti. Morluklar kaybolmaya yüz tutmuştu. Gayet sağlıklı ve formda görünüyordu. Şapkası olmadığı için siyah saçları rüzgârdan dağılmıştı ve gözlerinin

canlı rengi, etraftaki yeşillikle daha da ortaya çıkmıştı. Beyaz gömleği ve koyu mavi pantolonunun içinde, son derece enerjik görünüyordu.

Genç adamı gülümseyerek selamladı. “Sipariş ettiğin güzel ve güneşli bahar günü tam da planımıza denk geldi.”

“Doğrusu bundan çok memnunum. Hava siparişleri çoğu zaman tersine gider.” Genç adamın öpücüğü, Mariah’ın zevkten ürpermesine sebep oldu. Son günler öylesine ahenkli geçmişti ki genç kadın kendini balayında gibi hissediyordu. Genç adam ağır sepeti aldı. “Gözlerini bağlamak için sepetten sarkan bu fiyonklardan birini mi kullanacağım?”

Genç kadın başıyla onayladı. “Sapına eşarp bağlamanın sepeti daha şenlikli göstereceğini düşündüm. Ne de olsa bugün özel bir gün.”

Adam’ın gözleri patikaya doğru kaydı. “Bhanu nerede?”

“Bana katılmayı düşündü ama sonra mutfakta kalmaya karar verdi – Bayan Beckett akşam yemeği için fırında but pişiriyor.” Mariah sırtıttı. “Üstelik, Annabelle’le Bhanu da çok iyi geçiniyorlar. İkisini ocağın yanında kıvrılmış yataarken gördüm.”

“Vefasız köpek.” Genç adamı sepeti yere koydu ve Mariah’ın, elbisesine uyması için özenle seçtiği mavi eşarabı çözdü. Kumaşı gözlerini tamamıyla kapatabilmesi için başına sararken, genç kadın, “Bu çok çocukça biliyorsun değil mi? Eminim işin içinde şaşırtmaca olmasa da yaptıklarına bayılacağım,” dedi.

“Ben de öyle umuyorum.” Adam genç kadının elini alıp kendi koluna koydu, sonra da yerden piknik sepetini aldı. “Ama gözlerini bağlamamın asıl sebebi, bahçeyi öncelikle diğer duyularınla algılayabilmen. Görmek o kadar kuvvetli bir duyuyu ki, öbürlerini bastırıyor.”

“Çok ilginç bir düşünce.” On adım sonra, genç kadın, “Haklısın,” dedi. “Gözlerim kapalıyken ayağımın altındaki taşları çok daha iyi hissedebiliyorum. Ufak tefek çıkıntılar, taşların arasında bir parça çimen, taşların oluşturduğu girin-

tiler ve yükseklikler.” Oldukça alçak bir taşla basınca erkeğin kolunu sıkıca tuttu. “Yürümek kadar basit bir şey için bile başkasına bağımlı olmak ne kadar garip.”

“Senin kaybolmana izin vermem, korkma.” Erkeğin sesi kısık ve zorlayıcıydı.

Mariah, Adam’ın sesindeki zengin tonların son derece farkında olarak sordu, “Yoksa benim gözlerimi bağlaman, sen geçmişini hatırlayamadığın için bugüne kadar benim sana rehberlik etmeme bir benzetme mi?”

Adam sesi şaşkınlıkla dolu, cevap verdi. “Hiç bu açıdan düşünmemiştim ama doğru.” Genç kadının alnını öptü. “Sen de benim kaybolmama izin vermedin.”

Erkeğin genç kadına duyduğu güveni yansıtan sesi, Mariah’nın içinin ezilmesine sebep oldu. Birkaç adım sonra, genç kadın, “Şimdi bahçenin girişindeki kemerli geçitte miyiz? Bir an için hava... daha yoğunmuş gibi geldi,” dedi.

“Çok dikkatlisin.” Genç kadını on adım daha ilerlettikten sonra durdu ve kolunu onun elinden çekti. “İşte geldik. Neler hissettiğini anlat bana.”

“Öncelikle, sepeti yere koyduğunu duydum. Şu anda üstüne bastığımı taşlar, patikadakilerden daha değişik geliyor. Bunlar daha düz ve yumuşak.” Kendi etrafında yavaşça bir daire çizdi. “Hava çok durgun. Duvarlar bizi rüzgârdan koruyor. Hem de güneşi üstlerine çekiyorlar. Bahçen dışarıya nazaran daha sıcak.”

“Ne duyuyorsun?”

Genç kadın nefesini tuttu. “Su akıyor! Sesin tamamı, birbirinden alçak veya yüksek pek çok tondan oluşuyor. Fıskiye mi yaptın?”

“Sarmaşıkların altında gizli kalmış bir fıskiye onardım sadece. Başka neler duyuyorsun?”

“Kuşların şakımasını. Kuş sesleri her yerde var ama çoğunlukla onları bu kadar fark etmem. Bahçende incir kuşları var, değil mi? Çalibülbülleri ve serçeleri duyuyorum sanırım. Ama biraz daha uzaktan geliyor. Harika sesler. Ve parfümsü

kokular! Nergisler tam çiçek açmış gibi. Kokularını alabiliyorum. Her zaman bana tereyağı kokusunu hatırlatırlar. Ama başkaları da var. Farklı bitkilerin kokuları. Ve galiba şu meyva ağacı da çiçek açmaya başlamış. Elma mı?”

Adam güldü. “Çok iyi gidiyorsun. Kokuyu, sesi ve dokunmayı çok güzel tarif ettin. Tat alma duyusu hariç hepsini. dudaklarına bir çiçek değdirmemi ister miydin?”

“Bundan daha iyisini yapabilirim.” Mariah erkeğin sesini bir rehber gibi kullanarak ona yaklaştı ve kollarını tuttu. Sonra uzanarak boynundan öptü. “Mmm, tuzlu, çok hoş.” Erkeğin kollarını sıktı. “Kuvvetli ve esnek. Çok güzel ve güven verici bir his.”

Adam gülerek onu kucaklamak için kendine doğru çekti. Genç kadın vücudunun boylu boyunca erkeğine yaslanmış olduğunun son derece farkındaydı. Göğüslerinin erkeğine olan uyarıcı basıncı, birbirlerine olan yakınlıktan dolayı en özel yerlerinden nabız gibi atarak dolaşan kanı.

Erkek Mariah’nın gözlerindeki eşarby çekince, aniden görme duyusu geri geldi. Her ne kadar duyularıyla sarmalanmış dünyasından çekip çıkartıldığı için üzgünse de, erkeğin esmer ve yakışıklı yüzünü kendininkine bu kadar yakın görmekten mutluydu. “Sınavdan yıldızlı pekiyiyle geçtin,” diyen genç adam devam etti. “Sanırım çocukken ben de gözlerim bağlı olarak bir bahçeye getirilmiştim. Gerçekten hatırlamıyorum ama sanki senin yaşadığın tecrübeyi uzun zaman önce ben de yaşamışım gibi geliyor. Onun için bunu denemeni istemiştim.”

Mariah, adamın kollarından sıyrılarak, “Bu ziyaret hatırladığın o diğer bahçeye mi yapılmıştı?” diye sordu.

Kaşlarını çatan genç adam, başını sallayarak, “Belki,” dedi. “Ama hakikaten bilmiyorum.”

Mariah, Adam’ın yüzündeki karanlık bulutları dağıtmak istercesine, bahçeye göz gezdirdi. Vahşi halinde bile burası sevimli görünüyordu ama Adam’ın itinalı çalışması, bahçede derin bir ahenk yaratmıştı. Eski bir tahta sıra, insanı davet

edercesine bir ağacın altına konmuştu ve daha önce başıboş büyümüş otların yerinde şimdi göze hoş gelen bir çimenlik uzanıyordu.

Ama en güzeli fiskiye idi. Daha yakından bakmak için o tarafa yöneldi. "Suyun aslanın ağzından akıp farklı seviyelerdeki havuzlara dökülmesine ve değişik tonda sesler çıkartmasına bayılıyorum. Bu fiskiye yi sarmaşıkların altında mı buldum demiştin?" Aslanın başını oluşturan pütürlü taş dokundu, sonra parmaklarını aşağıdaki havuzun berrak sularında dolaştırdı.

"Tamamen gizlenmişti. Ben zaten bir çeşme yapmaya niyetlenmiştim, yani bunu bulmak büyük şanstı. Boruların ve havuzların temizlenmesi gerekiyordu o kadar."

Mariah bahçede dolaşıp etrafa dokunarak inceledi.

"Harika bir iş başarmışsın. Buradaki havayı solumak bile insanı rahatlatıyor."

"Beğendiğine memnun oldum." Adam etrafına hoşnutlukla baktı. "Daha çok iş var ama istediğimi yolda ilerlemesinden memnunum."

"Eserini kutlamamızın zamanı geldi." Mariah sepetin kapağını, ancak içinden eskice bir örtü çıkaracak kadar araladı. Bunu çimenlere yaydıktan sonra, sepeti örtünün ortasına koydu ve yanına zarafetle yerleşti. "Benim için bir sürprizin vardı. Şimdi de sıra bende." Ona muzipçe gülümsedi. "Yemegimizi karanlıkta yiyeceğiz."

Bölüm 15

Mariah'nın bu sözleri üzerine Adam, başını kaldırarak küçük bir pamuk yumağı görüntüsündeki bulutlardan başka bir şey olmayan güneşli gökyüzüne baktı. "Umarım bu, yemek yemek için gece karanlığın çökmesini bekleyeceğiz anlamına gelmiyordur."

"Şimdi yiyeceğiz ama gözlerimiz bağlı olarak. Babam bir keresinde Paris'teki bir oyunevinde souper noir – siyah yemek olarak sunulan yemeğe katılmıştı. Yemek odası zifiri karanlık ve hizmetkârlar da kör oldukları için karanlıkta çalışmaya alışkınlarımış. Değişik yemekler ikram ediliyormuş. Babam tedirgin edici ama aynı zamanda çok ilginç bir duygu olduğunu söylemişti." Genç kadın yüzünde çarpık bir ifadeyle sırtıttı. "Babam aynı zamanda bu yemeğin esasen çılgın bir âlemin başlangıcı olduğunu söylemişti."

Adam şaşkınlık içinde sordu. "Baban gencecik kızına böyle bir şey mi anlatmıştı?"

"Tabii çok daha uygun kelimeler kullanarak ama evet, yemeğin ana hatları buymuş." Mariah, bir an için yine babasının kaybından doğan o boğucu acıyı hissetti. Ama Adam'ın ortaya çıkmasından bu yana, ıstırapı o kadar da yoğun değildi. Hatta artık neredeyse babasından gelecek, neşeli ve bu kadar uzun süredir yazamadığı için özür dileyen bir mektup ümit etmekten vazgeçmişti.

Kendini devam etmeye zorlayarak, “Onunla beraber bütün bu taşra partilerine katıldığım için babam, dünyanın her türlü halini bilmemi isterdi,” dedi. “Siyah yemek hikâyesi sadece eğlence içindi, zaten bu olay onun çok seneler önce başından geçmişti. Sanırım o dönemde Avrupa turuna çıkmış bir delikanlıymış.”

“Avrupa turu mu yapmış? Böyle bir fırsat eline geçtiği için çok şanslıymış.”Adam battaniyenin üzerine kıvrıldı. “Fransız ihtilalinden bu yana, genç İngiliz beyleri Avrupa’nın metropollerinde kendilerini eğlendirme fırsatından mahrum bırakıldılar. Baban zengin bir aileden mi geliyordu?”

Genç kadın yüzünü buruşturdu. “Ailesinden hiç bahsetmezdi. Benim anladığım, büyük bir lordun genç varisine seyahatlerinde refakat ediyormuş. Doğrusu genç birinin babama emanet edilmesi korkutucu bir düşünce!”

Adam kıkırdadı. “Geçmişte ne hataları olursa olsun, kızını mükemmel yetiştirdiği belli.”

Sepetin sapından diğer eşarbi da çözen Mariah, “Bu sepette ne olduğunu ben de bilmiyorum. Bayan Beckett’a siyah yemekten bahsettim ve hayal gücünü kullanmasını söyledim. Bu fikre bayıldı, yani herşeye hazır ol!”

Dizlerinin üzerine kalkarak eşarbi Adam’ın gözlerine sardı. “Bir şey görebiliyor musun?”

“Kumaştan geçen çok zayıf bir ışık huzmesi hayal meyal geliyor ama hiçbir şey göremiyorum. Bu çok acayip bir duygu.” Genç adam düşünceli bir halde sözlerine devam etti. “Gece karanlığından çok farklı. Çok daha... korunmasız. Sıra sende. Kendi gözlerini bağlayabilecek misin? Hile yapmak yok!”

“Hile yaparsam bu işin tadına varamayız. Ben gözlerimi sararım ama düğüm atmaya yardım etsen iyi olur.” Eşarbi başına sararken gözlerinin Adam’a yaptığı gibi tamamıyla kapalı olduğuna dikkat ediyordu. “Eşarbi düğümleyebilmen için sepetin üzerine eğileceğim.”

Erkeğin pozisyonunu değiştirirken çıkarttığı hafif sesleri duydu. Daha sonra genç adamın araştıran parmakları ense-

sine dokundu. Bu dokunuşla içinden geçen dalgalanma yüzünden nefesini tuttu. “Orası boynum. Eşarp sana doğru biraz daha yukarıda.” Genç kadının sesi titriyordu.

“Affedersin.” Erkeğin elleri eşarbin uçlarını tutan elleriyle buluştu. Adam eşarbi ustalıkla bağlarken, genç kadın ikisinin de gözleri bağlıyken aralarındaki her dokunuşun gitgide ne kadar mahrem bir hale büründüğünü düşünüyordu. Erkeğin parmak uçlarının saçlarının üzerinde hafifçe kayması bile ne kadar heyecan vericiydi.

Eşarp bağlanınca, Mariah sepetin kapağını açtı. “Bakalım neler varmış. Ah, dört peçete, bunlarla dizlerimizi örtebiliriz ve dökülenleri temizleyebilmek için yedeğimiz de olur. Al – seninkini sepetin üstünden uzatıyorum.”

“Çok akıllı bir kadın. Üstümüzü batırmamız kaçınılmaz, ama sanırım eğlenceli olacak.” Adam, eliyle arayarak uzatılan peçeteleri buldu.

“En iyisi her şeyi sırayla yememiz, örtünün üzerine koyarsak bulamayabiliriz.” Mariah peçetelerden birini kucağına yayıp elini tekrar sepete daldırdı. “Önce içeceklerimizle başlayalım. Bayan Beckett ortama uygun iki şişe içecek koyduğunu söyledi ama ne olduklarını belirtmedi. Al bu seninki.”

Adam’ın parmakları önce şişenin altını yoklamış, sonra da yukarıya doğru çıkarak avuçları genç kadının kollarıyla buluşmuştu. Saniyeler süren bu temasın etkisiyle genç kadın, içinden gelen onu ısırma isteğini bastırıp, kuruyan dudaklarını ıslattı.

Vücudundaki her hücre, erkeğin varlığının farkındaydı, onu görmekten çok daha yoğun bir farkındalıktı bu. Vücudunun sıcaklığı. Ona doğru uzandığı zaman havadaki hareketlenme. Bir insanın sessizce otururken bile çıkarttığı hafif sesler. Bilinçliyen farkına varmadığı, erkeğin kendine has kokusu. Onunki... baş döndürücüydü. Erkeksi. Yüzünü onunkiye sürmek istiyordu.

Genç kadın, battaniyenin üzerinde çırılçıplak olsalar bile, şuurunun bu kadar keskin olamayacağını düşünerek kızardı. Tanrı’ya şükür genç adam tepkilerini göremiyordu!

Adam'ın parmakları genç kadının elinin kenarına hafifçe değerek şişeyi kavradı. "Tamam, tuttum, sen bırakabilirsin. Hımm, çok derine itilmemiş bir mantar." Şişeyi açınca önce hafif bir mantar sesi, sonra da köpüklerin kabarcıklanması duyuldu. "Şampanya! Bayan Beckett kesinlikle bu olayın ruhunun bilincine varmış. Bakalım diğer şişe de aynı mı."

Onu da açtı. Yine köpük sesleri geldi. "Her ikimize de şampanya koymuş. Seninkini uzatıyorum."

Genç kadın uzatılan şişeyi bir yudum almak için dudaklarına doğru kaldırdı. Şampanya köpürerek boğazından aşağı kaydı. "Çok lezzetli! Burke'ün mahzeninin gurur kaynağı olsa gerek."

"Hakikaten çok güzel. Sırada ne var?"

Mariah genç adamın şişesinden bir yudum aldığını duydu. Gözünün önüne erkeğin şişenin ağzını kavrayan dudakları gelince aklını çelen bu düşünceyle titredi. Şişesini dik tutabilmek ve kolayca bulabilmek için bacaklarının arasına sıkıştırdığında, genç adamın bir hanımefendiye yakışmayan bu hareketini görememesine şükretti. "Sen seç."

Adam sepeti karıştırırken hafif sesler duyuldu. "Bir sürü ilgi çekici şekil var. İnce bir beze sarılı şu yuvarlak nesneye bakalım." Söylediklerine pişman olup güldü. "Özür dilerim, bakmak ve görmek dilimizin o kadar büyük bir parçası olmuş ki, bu kelimeleri kullanmamak çok zor."

Genç kadın da onunla beraber gülümsedi. "Seçtiğin şey nasıl kokuyor ve neye benziyor?"

Önce kımıldatılan bir kumaşın hışırtısı, sonra da Adam'ın burnunu çekerek koklaması duyuldu. "Paketin içinde aşağı yukarı yedi sekiz santim eninde iki yuvarlak var. Sıcak ve esnekler. Gevrek ve yağlı. Sanırım bir tür kızarmış et." Bir an durdu. "Bazı yerlerde bir boğanın... üreme organları özel bir yemek olarak... pişirilir ve yenir. Sence... Bayan Beckett bunu yapar mı?"

"Tabii ki yapmaz, gerekli malzemeyi bulsa bile!" Mariah

da bir an telaşlanarak durakladı. “Yoksa yapar mı? Hangimiz önce bunun tadına bakacak?”

“Ben bakacağım, ne de olsa koca olarak karımı nahoş olaylardan korumak benim görevim.” Çıkan seslerden, ısırırken tedbirli olduğu anlaşılıyordu. “Etten yapılmış ama içi yumuşak ve kaygan. Biraz önce tartıştığımız şey olduğunu hiç sanmıyorum. İkincisini de sen al. Belki sen ne olduğunu anlarsın.”

Parmaklarının birbirine zevkle değmesinden sonra, genç kadın sıcak ve yuvarlak nesneyi ondan aldı. Isırır ısırmaz tahmininde yanılmadığını anladı. “İskoç yumurtası! Anlamam gerekirdi ama ben onları her zaman görüntüsünden tanırım.” Ağzındaki lokmayı, şampanyadan içerek yuttu. Alkolün etkisiyle kendini hafiflemiş ve mutlu hissetmeye başlamıştı. Şimdi bir baloda olsalar, bütün gece dans ederlerdi. “Katı bir yumurtayı kıyma haline getirilmiş sosisle kaplıyorlar, sonra da yumurta sarısına ve galeta ununa batırıp kızartıyorlar. Ne olduğunu bilersen oldukça lezzetlidir.”

“Şimdi bildiğim için gerçekten çok daha lezzetli.” Adam’ın sesinden sırtıttığı belli oluyordu. İskoç yumurtalarını bitirdikten sonra genç adam, “Sıra sende,” dedi.

Mariah elini sepete soktu. “İki tane kısa ve geniş kavanoz buldum, Üstlerinde mantar var ve hâlâ sıcaklar. Sanırım çorba. Bayan Beckett’in çorbaları harikadır. Biraz ister misin?”

Adam sıcak kavanozu aldı ve ağzındaki mantarı çıkardı; burnuna egzotik ve baharatlı bir koku geldi. “Aman Tanrım, Hint körisi!” diye bağırdı.

Genç kadın kendi kavanozunu açıp kokusunu içine çekti. “Çok kendine has bir kokusu var değil mi? Daha önce de körili yemek yemiştin, görünen o ki sen de yemişsin.”

Genç adam yavaşça, “Bu koku bana bir şeyleri çağrıştırıyor,” dedi. “Sanırım sık sık bu baharatın kullanıldığı yemekleri yiyordum. Ama belirgin bir anım yok.”

“Belki de çorbayı içmen, hafızanı tazeleyecektir. Sepette kaşık olmalı. Ah, buldum. İşte seninki.”

Sepetin üzerindeki aynı bölgeyi kullanarak eşyaları birbirlerine alıp verme konusunda bir tür yetenek geliştirmişlerdi. Elleri birbirine değdiğinde, genç adamın parmakları onun bileğini okşayarak nabzının attığı yere doğru kaydı. “Hımm, yumuşak,” dedi. “Kaşık olmadığı belli.”

Genç kadının parmakları istemsizce kaşığı sınıksı kavradı. Sakin bir sesle konuşmak, çaba gerektiriyordu. “Kaşığınız efendim.”

Adam kaşığı alınca Mariah da çorbasının tadına baktı. “Kremalı. Sanırım içinde doğranmış soğan ve havuç var, ama bu küçük et parçalarının ne olduğundan emin değilim. Aca-ba tavuk mu?”

“Ya tavuk ya da tavşan eti. İkisini ayırt edebilmek kolay olmadığı için söylemesi zor. Ama çorba çok lezzetli.”

Çorbalarını bitirdikten sonra Mariah boş kavanozları sepete geri koyarken Adam, “Körünün lezzetinin geçmişimden geldiğini biliyorum ama yine de hiçbir anı ortaya çıkmadı,” dedi.

Erkeğin sesindeki hayal kırıklığını duyan Mariah, “Anıların şekillenene kadar Bayan Beckett’a körüli yemekler pişirmesini söyleyeceğim,” dedi. “Artık seçme sırası senin.”

Adam tekrar sepeti karıştırdı. “Burada yine ince beze sarılı yumuşak bir şey var. Bakalım neymiş... kenarında hamur olan iki parça yumuşak nesne. Senin dilimini uzatıyorum.”

Mariah’a uzattığı porsiyonun aroması gayet yoğundu. Tanındık olmasına rağmen, ne olduğu aklına gelmiyordu. “Peynir değil. Etlı bir şey.” Küçük bir ısırık alıp tadına varabilmek için lokmasını ağzında eritti. “Ciğer ezmesi.”

Genç adam ekledi. “Hem de mantarlı. Bayan Beckett’ın çeşnisi çok etkileyici.”

Mariah diliminin geri kalanını da yiyerek üstüne şampanyasını yudumladı. Her şey şampanyanın eşliğinde daha lezzetli geliyordu. “Doymaya başlıyorum ama sepet henüz boşalmadı. Bakalım yemeği bitirmek için bir tatlı bulabilecek miyim?”

Araştıran eli, dokunduğunda sıcaklığını hissettiği kapaklı oval bir kase buldu. “İçinde fırınlanmış puding olabilecek bir çömlek var. Bakalım neymiş...” Kapağı açarak temkinli bir şekilde parmağını içine sokmasıyla geri çekmesi bir oldu. “Ooooh, çok iğrenç! Doğranmış solucanlar varmış gibi!”

“Eminim değildir.” Adam kaseye doğru uzandığında parmakları yine genç kadının kilelere dokundu. Parmakları kâsenin içine girmeden önce genç kadının kileri hafifçe okşadı. “Kesinlikle.... tuhaf bir duygu. Ama güzel kokuyor ve benim Bayan Beckett’a güvenim tam. Bir tadına bakacağım.”

Mariah onun yemekten bir parça alarak yuttuğunu duydu. “Peynirli makarna,” diyen genç adam devam etti. “Hem de çok güzel pişirilmiş. İnsan yediğini göremezse peynirli makarnanın ne kadar korkutucu olabileceğini hiç fark etmemiştim.”

Bu genç kadının sevdiği bir yemektir, o yüzden, “Sadece bir kâse olduğuna göre paylaşmamız gerekecek,” dedi. “Bir çatal al. Kâseyi aramızda tutarsak ikimiz de içinden yiyebiliriz.”

Yemek o kadar lezzetliydi ki, çatalları birbiriyle çarpışırken çocuklar gibi gülüyorlardı. “Dibinde kalıp kalmadığını anlamak için parmaklarımı kullanmak zorundayım. Ah, bir parça daha kalmış. Sen cesaretle doğranmış solucan yemeyi göze aldığına göre, bu da senin hakkın. Bu son parçayı benim parmaklarımdan yiyebilecek misin?”

Genç adam, “Beni ellerinle beslediğini ispat edebilmen için mi?” derken sesinden gülümsediği anlaşılıyordu. “Seve seve yerim.”

Erkeğin sıcak dudakları, parmaklarındaki kırıntıları kemirirken, Mariah zevkle ürperdi. Adam, parmak uçlarını nazikçe öperken hiç acele etmiyordu.

Genç kadının bütün vücudu uyarılarak diken diken olurken, keskin bir şekilde soluğunu içine çekti. “Parmaklar... me-nüye dahil değil.”

“Değil mi?” Erkek dilini, genç kadının avucunun en hassas bölgelerinde gezdirdi. Mariah’nın dudaklarından boğuk bir inilti çıkıyordu.

Adam nefesini tutarak bir anlığına yanağını genç kadının avucuna bastırdı. “Sen yaratılmış en lezzetli yemekten bile daha tatlısın,” diye fısıldadı. Sepeti kenara itip genç kadını battaniyenin üzerine çekti. Ağzı onunkini buldu ve dilleri hararetli bir duyarlılıkla birleşti.

Oynadıkları bu zevkli oyun ve şampanyanın etkisiyle başı dönen Mariah, genç adamın dokunuşlarını varlığının her noktasında yoğun bir biçimde hissediyordu. Geceleri birbirlerinin vücutlarını tanımaya çalışmaları, genç kadına tutkunun vazgeçilmezliğini öğretmişti. Şimdi onu istiyordu – hem de tamamen. Gözlerinin bağlanmış olması, onları gerçek dünyadan alıp sadece zevkin hüküm sürdüğü bir yere götürmüştü. Duyguları alev almıştı. Erkeğin tadını, kokusunu ve sesini seviyordu.

En çok da şu an elleriyle dudaklarının vücudunda gezinmesini ve tenini okşamasını seviyordu. Eli bacaklarının arasına kayıp parmakları da hünerli ağzı kadar ona yakınlaştığı an, genç kadının nefesi kesildi. Genç adam, “Çok güzelsin. Her açıdan, hem vücudun hem de ruhun çok güzel,” diye fısıldadı.

Mariah, arzudan ve şampanyadan çakırkeyif bir halde, ne faziletli olmayı, ne de geleceğini veya oluşacak sonuçları umursuyordu. İlk karşılaştıkları geceden beri aralarında tutkulu bir ilişki gelişmişti ve şu anda en ilkel şekilde birleşmelerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Erkeğin parmakları genç kadının en mahrem yerinin derinliklerine doğru kaydığında, dudaklarından bir inleme yükseldi. Her tarafı ateşli ve sıcak bir arzuyla kavruluyordu. Genç adam pantolonunun düğmelerini açarken aradan geçen süre, ona çok uzun geldi. Onu yemek istercesine erkeğin omzunu ısırdı.

Adam onu kendine çekerken pürüzlü bir sesle, “Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“Umurumda değil!” Genç kadın kollarını onun vücuduna sardı ve kendini ona doğru itti.

Vücutları, ikinci bir düşünceye yer bırakmayacak bir çabuklukla birleşti. Artık birbirlerine olan ihtiyaçları, tek vücut olmalarıyla doyuruluyordu. Hissettiği kısa süren acı, genç kadının arzularını köreltmemiş, aksine onunla bir bütün olma isteğini arttırmıştı. Erkeğin kaslı ve güçlü vücudunu hissederken birbirlerinin içinde eridiler.

Kısa bir süre içinde yakıcı zevki daha da yoğunlaştıran bir ritme kapıldılar. Erkeğin parmakları ikisinin arasına girip de genç kadına hünerle dokunana kadar, gitgide daha da gerilen kurulu bir yay gibiydi.

Mariah birlikte olmalarına mani olan engelin bilincinde olmaksızın, kendini kaybetti. Şu an, rüyalarında bile göremeyeceği günah dolu bu yakınlık ve zevkten başka hiçbir şeyin farkında değildi. *Aman Tanrım, Aman Tanrım...*

Tırnakları erkeğin sırtına saplandığında, genç adam kas-katı oldu ve ağzından boğuk bir ses çıktı. Erkek onun içinde zevkin doruklarına ulaşırken, Mariah da kollarını ve bacaklarını ona dolamış, onu sımsıkı tutuyordu.

Arzuları köreldikten sonra, gerçek dünyaya geri döndüler. Mariah, eski bir battaniyenin üzerinde kenetlenmiş olduklarını fark edince derin bir nefes aldı. Kuşlar, sanki biraz önce iki insan ilişkilerini geriye dönülemeyecek şekilde değiştiren bir davranışta bulunmamışlar gibi hâlâ şakıyorlardı. Baş şampanyanın etkisiyle ve hissettiği şaşkınlıkla dönüyordu.

“Mariah, sevgilim.” Adamı yanına doğru döndü ama onu hâlâ sımsıkı tutuyordu. Önce kendi gözlerindeki bağı çözdü, sonra da Mariah’ninkileri çekip çıkarttı. Mariah ışıktan gözlerini kırparken, genç adam da onun gözünün kenarını acıtan bir şefkatle öptü. O an Mariah onun ne kadar dürüst ve samimi olduğunu düşünürken kendisinin hiç de öyle olmadığını hatırladı.

“Karım olduğun güne şükrediyorum. Ama...” Sesi kararsızlıkla dolu olan genç adam, tereddütle devam etti. “Belki ben yanıyorum ama, düğünümüzden sonra, evliliğinizi tamamlamamış mıydık?”

Gerçeklerin genç kadının ona söyledikleriyle uyuşmadığı şu an bile hâlâ karısı olduğunu düşündüğü kişiye güveniyordu. Üst üste söylediği yalanların yarattığı suçluluk duygusu Mariah paramparça ediyordu. Genç kadın ıstıraplı gözyaşları yanaklarından süzülürken kendinden nefret ederek zorlukla ayağa kalktı ve nefesi kesilerek. “Özür dilerim,” dedi. “Çok özür dilerim.”

Tamamen yıkılmadan önce oradan kaçma isteğiyle Mariah dönüp bahçeden dışarı koşmaya çalıştı ama genç adam ondan çok daha hızlıydı. Kollarını beline sararak genç kadını arkasından yakaladı ve kendine doğru çekti. “Çok üzgünüm Mariah. Benimle birlikte olmak istediğini sanmıştım,” derken sesi şaşkınlıkla doluydu.

Genç kadın boğulurcasına cevap verdi. “Evet, istedim.”

“Seni incittim mi? Hayatta isteyebileceğim en son şey bu.” Adam bir eliyle Mariah’yı belinden tutarken, öbür eliyle sanki hırçın bir kısrakı sakinleştirmek istermiş gibi omzunu ve kolunu okşuyordu.

“Önemli bir şey yok,” diye fısıldadı.

“O zaman sorun ne Mariah? Seni seviyorum ve sana iyi bir koca olmak istiyorum. Geçmişte olduğumdan çok mu farklıyım?”

Mariah o an yerin dibine geçip ortadan kaybolmayı ne kadar istese de, ona gerçeği söylemeliydi. Derin bir nefes alıp erkeğin kollarından sıyrılarak yüzünü ona çevirdi. Yalın bir sesle, “Önceden nasıl bir insan olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Biz karı koca değiliz. Seni denizden çekip çıkarttığım geceden önce hayatımda hiç görmemiştin.”

Bölüm 16

Adam'ın nefesi, sanki karnına bir yumruk yemiş gibi keşildi. Mariah'nın parlak sarı saçları gevşek ve iç gıcıklayıcı bir şekilde, tam da Adam'ın görmeye can attığı gibi omuzlarına dökülüyordu. Adam, onu kollarına alabilmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu – ama o birbirlerine ait olmadıklarını söylüyordu. Uyuşmuş bir halde, “Evli değil miyiz?” diye sordu. Genç kadının kendisine ait olmadığına inanamıyordu. “Sen benim karım değil misin?”

Mariah gözyaşlarını silmek için eşarplardan birini kullandı. Şişmiş gözlerle ve kırmızı bir burunla bile çok sevimli görünüyordu. “Hayır. Çok üzgünüm. Yalan söyledim ve... ve işler çığrından çıktı.”

“Neden evli olduğumuzu söyledin?”

Mariah ıslak eşarbbı parmaklarının arasında sıktı. “Çok yalnızdım ve George Burke bana kur yapıyordu.” Tereddüt ederek devam etti. “İçimde bir yerlerde onunla evlenmemin çok büyük bir hata olacağım biliyordum ama yanımdayken genellikle etkileyici ve mantıklı davranıyordu. Onun teklifini kabul etmeye doğru sürüklendiğimi hissediyordum. Böylece hem beni dava etmesinden kurtulacak hem de kökleri Hartley'de olan biriyle evlendiğim için kabul görecektim – her şey çok daha kolaylaşacaktı. Zayıf bir anımda, ona evet diyebilirdim. Bu... bu yüzden, ona Yarımada'da savaşta olan bir kocam olduğunu söyledim.”

“Fransızlarla savaşıyor bir koca mı?” Adam bunu sorarken askerlerin görüntüleri, yüksek, sıcak ovalar ve kanlı savaşlar gözünün önüne geldi. Böyle bir şey yaşamış mıydı? Belki de savaşı sadece gazetelerde okumuştur, çünkü bu görüntüler rüyalarındaki berraklığa sahip değillerdi. “Sonra ben kendimi bilmez bir halde çıkageldim. Olmayan kocanın yerine geçmek için çok uygun bir aday.”

“Dahası da var.” Mariah ağacın altındaki sıranın ucuna ilişti. “Büyükanne Rose’dan değişik küçük ritüeller öğrenmişim. İnsanın istediği veya ihtiyacı olan şeyler üzerinde odaklanabilmesi için birkaç basit yöntem. Bir gece yarısı umutsuzlukla uyandım ve Burke’le olan sorunumu çözebilmek için bir dilek ritüeli yapmaya karar verdim.” Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Büyükanne her zaman bu ritüellerin şifalı bitkiler eklenmiş dualar gibi olduğunu söylerdi.”

“Yani sen de kendine bir koca diledin.”

“Bu kadar belirgin olarak dilemedim. Ama çardakta tütsüyü yakarken kendimi... rüyalarımın erkeğini isterken buldum. Burke gibi olmayan birini. Ritüelden sonra büyük bir huzur hissederek oracıkta bir süre uyuyakaldım. Kafamın içinde büyükanne minikine benzer telaşlı bir sesin beni çağırmasıyla uyandım. Bana sahile gitmemi söylüyordu.” Bakışlarını erkeğe çevirdi. “Seni de o zaman buldum.”

“O an bir insanın rüyalarındaki erkek gibi görünebileceğime inanmakta zorluk çekiyorum.” Genç adam, Mariah’dan mümkün olduğunca uzağa, sıranın diğer ucuna oturdu. Kim olduğuyla ilgili duyguları paramparça olarak onu ümitsizce bir karmaşanın içine sürüklemişti. *Adam Clarke* değildi. O hiç kimse değildi.

Mariah’nın karısı olduğunu düşünerek geçmişte onu sevdiğini varsaymıştı, bu yüzden tabii ki onu sevmeye devam etmişti. Buna inanmak, genç kadının güzelliği ve şefkati düşünülduğünde çok kolay olmuştu. Ama aralarında geçen her şey, bir yalan üzerine kuruluydu. Birbirlerine tamamen yabancıydılar ve artık genç kadına karşı neler hissettiğini bilmiyordu.

Mariah sözlerine devam etti. “Başlangıçta seni dilek ritüelimle bağdaştırmamıştım. Sadece seni kurtarıp karaya çıkartmayı istemiştim.” Bir süre sessizliğe bürünen genç kadının kalbi hızla çarpıyordu. “Sana karın olduğumu hatırlayıp hatırlamadığını sorduğunda, konuşan sanki büyükannem Rose’du. Ama bu yalanda onu suçlayamam. Sözler benim ağzımdan çıktı ve sonradan gerçeği itiraf etmedim.”

Genç adam içinde bulundukları şartların bu yalanları o an için mantıklı gösterebileceğini tuhaf bir şekilde anlıyordu. Ama – söylenen bu yalana fırtınadan kaçan bir geminin limana sığındığı gibi sığınmış, şimdi ise sığınağı yok olmuştu. “Zavallı görünüşüm kaderimi çizmiş olmalı. Peki ama neden Burke gittikten sonra bana doğruyu söylemedin?”

“Söylemeyi istedim, ama karın olduğumu düşünmekten çok mutluydun.” Elinde buruşturduğu eşarba baktı. “Kim olduğunu hatırlayamadığında bu dünyada yapayalnız kaldığının farkına varırsan ne tepki göstereceğinden korktum.”

Endişelenmekte haklıydı ama ona kalsa, birbirlerini tanımadıklarını kabul etmesi başlangıçta daha kolay olurdu. Kendine geldiği ilk andan itibaren genç kadının evli oldukları açıklamasına dört elle sarılmıştı. Sonrasında da kendini başka hiçbir şey bilmesine ihtiyacı yokmuş gibi hissetmişti.

Artık o esrar perdesi aralanıyordu. Mariah’nın onun ailesi, mesleği ve geçmişi hakkında hiçbir şey bilmemesinin sebebini şimdi anlıyordu. Belki de başına yediği darbenin verdiği sersemlik yüzünden onun açıklamalarını bu kadar kolaylıkla kabul etmişti. Geriye bakınca, genç kadına daha fazla soru sormamış olmasına şaşıırıyordu. “Neden bana isminin Adam olduğunu söyledin?”

“Adam – Adem. Yeryüzündeki ilk erkek. Sen de bu ismi yadırgamadın.” Genç kadın içini çekti. “Hafızanın geri gelmesini bekliyordum ki ben de itiraf edebileyim. Bu bir iki gün içinde olsaydı sana yalan söylemiş olmamı o kadar önemsemezdin. Sebeplerimi daha mantıklı bulabilirdin. Ama bu hile uzadıkça gerçeği anlatmak zorlaştı.”

Yani aşığılık bir heriften korunmaya muhtaç bir kadının sadakasıyla ayaklarının üzerinde durabilen ismi cismi belirsiz bir yabancıydı. Nasırlı ellerine baktı. Bu eller soylu bir beyefendinin elleri olamazdı. Bir bahçıvan ya da denizci olması ihtimali onu hiç rahatsız etmiyordu. Ama kim olduğunu bilmemek ediyordu. “Yarın gidiyorum, fakat hiçbir şeyim olmadığı için üzerimdekileri ödünç almak zorundayım.” Kederle boğuk bir kahkaha attı. Hiçbir şeyi yoktu, hiçbir şey bilmiyordu ve zaten kendi de hiçbir şey değildi.

“Hayır!” Genç kadın korku dolu gözlerle ona baktı. “Sana kıyafet ve para seve seve veririm ama nereye gidebilirsin ki ve gitsen de ne yapacaksın?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama senin kapıda bir dilenci gibi kalırsam bana lanet olsun!”

“Sen dilenci değilsin!” diye bağırdı Mariah. “Sen benim... benim dostumsun. Burada her zaman bir yerin var.”

“Dostun.” İçindeki boşluk yayılıyor, Mariah sayesinde elde ettiği gücü ve mutluluğu yok ediyordu. “Bir dosttan çok daha fazlası olduğumu sanıyordum. Ama yatağını benimle paylaşmaktan niye kaçındığını şimdi anlıyorum.”

“Ben... ben sadece akıllıca davranmaya çalışıyordum,” diye fısıldadı.

Genç adam kızın yüzünü inceledi. “Peki bugün neden fikrini değiştirdin? Bekaretini bir yabancıya hediye etmen düşüncesizce bir hareketti.”

“Sen artık benim için bir yabancı değilsin.” Mariah utançtan kıpkırmızı olmuştu. “Ve bugün seni o kadar arzu ettim ki, sonuçları umurumda bile değildi.”

Bu açıklama gururunu okşamasına rağmen onun içini donduruyordu. “Peki ya bu sonuçlardan biri hamile kalmansa?”

Mariah'nın yüzündeki kan birden çekildi. “Bb...ben o anda seni ne kadar istediğimden ötesini düşünmüyordum.”

“Bebekler böylesi bir yakınlığın doğal sonucudur. Ve hatta genelde bu yakınlığın sebebidir.” Artık kendisine ait olmayan bahçeye boş gözlerle baktı. “Eğer ben gittikten sonra hamile

olduğunu anlarsan, ciraftakilere benim ölmüş olduğumu söylersin. Bu sayede saygıdeğer bir dul olarak kabul edilirsin. Söz veriyorum, geri gelip hayatını daha fazla karıştırmayacağım.”

“Gıtmeni istemiyorum!!” Mariah’nın gözleri yaşlarla parlıyordu.

Adam genç kadının yüzünü tekrar inceledi. Belki de yalanlarına çok kızgın olması gerekiyordu ama tek hissedebildiği, derin bir kederdi. Küçücük, ayaküstü söylenmiş bir yalanın nasıl bir çığ gibi büyüdüğünü ve kontrolden çıktığını anlıyordu. Şimdi genç kadının ıstıraplı yüzü dürüstlikle adeta şeffaf bir görünüm almıştı. Biraz önceki iltirası da kesinlikle gerçektir. Yine de, şu ana kadar ona sorgusuz sualsiz güvenmesi, bundan sonra artık imkânsızdır.

Ama onu hâlâ arzu ediyordu. Genç kadının elini tuttu. Mariah’nın soğuk parmakları onunkileri sıkıca kavradı. “Eğer kalmamı istiyorsan, bu yalanı gerçeğe çevirmemiz lazım. İskoçya sınırı o kadar uzak değil.”

Genç kadın dudaklarını ısırır. “Hayatta bundan daha çok isteğim hiçbir şey yok, ama ya senin önceden bir karın varsa?”

Adam kendini öldürücü bir darbe yemiş gibi hissetti. Başka bir kadınla evli olmak mı? “Ben... benim bunu düşünecek zamanım olmadı.”

“Evli bir erkek rolüne o kadar yatkındın ki, ben de önceden evli olduğunu düşünmeden edemedim.” Dudakları büküldü. “Bu, zaten senin bekâr olmandan daha olası. Fazlasıyla yakışıklısın ve kadınların karşı koyamayacağı bir tıpsın. Hatta belki de benim gibi ufak tefek sarışın bir kadınla evliysen sana tanıdık gelmişimdir.”

Daha çok iltifat, ama bu, Adam’a sırtında bir gömleği ve cebinde on parası olmadığı gerçeğini unutturamıyordu. Zonklayan şakaklarını ovaladı. Damarları patlayacak gibiydi. “Önceden bir karım olduğu fikri, şu an kabullenebileceğimden çok daha fazla.”

Mariah serbest eliyle eşarbtı parçalarcasına sıktı. “Dönüşünü ümitsizce bekleyen bir karın olduğunu düşünmekten

kendimi alıkoyamıyorum. Ve belki de çocuklarımız olduğunu. Yokluğunda kırık bir kalple baş başa kalmış bir karın olma ihtimali varken bile bile seninle nasıl evlenebilirim? Bu sadece kanundışı değil, aynı zamanda yanlış olur.”

Genç adam sanki hasta gibiydi. Çocuklar hiç aklına gelmemiş olan bir konuydu. Öte yandan genç bir aileye sahip olma ihtimali kulağa hiç de mantıkdışı gelmiyordu. “Çocuklarım varsa, tabii ki onları bile bile terk edemem. Ama ya hiçbir zaman kim olduğumu hatırlayamazsam? O zaman bundan böyle hayatımı tek başıma mı sürdüreceğim?

“Bunun üzerinde çok düşündüm.” Genç kadının yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Kazadan bu yana henüz çok zaman geçmedi. Gördüğün rüyaların, eskiden yaşadıklarının olabileceği ihtimali, yakında kim olduğunu hatırlayabileceğine işaret ediyor.”

Adam bu rüyaları düşündü. Beyninde bir yerlerde kim olduğunu bildiğinden emindi. Tek yapması gereken bu yeri bulmaktı. “Yeni hayatıma devam edebilmek için ne kadar beklemem gerekiyor?”

“Sanırım bir adamın ölmüş kabul edilebilmesi için en azından yedi sene kayıp olması gerekiyor.” Mariah teredditle sözlerine devam etti. “Bu sürenin sonunda hâlâ kim olduğunu ve nereden geldiğini hatırlayamayırsan, o zaman yeni hayatından geriye dönüş olmadığını kabul etmen gerekecektir.”

Düz bir sesle, “Yedi yıl,” dedi Adam. “Bu çok uzun bir süre. Yedi yılda çok şey olabilir.”

“Bana tekrar güvenebileceğini zannediyor musun?” diye fısıldadı Mariah. “Güven değilse de... en azından affedeceğini?”

“Umarım.” Adam Mariah’nın hassas yüz hatlarını ve arzu dolu mükemmel vücudunu incelerken, onu bir kerecik bile olsa çıplak görmüş olmayı diliyordu. Geçmişini hatırlamayan bir adam için ilk tanıdığı kadının gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünmesi çok şey ifade etmiyordu ama Mariah

sadece güzel değil aynı zamanda... şefkatliydi. Güven ve arzu birbiriyle çok da bağlantılı şeyler değildi. "Ama henüz çok erken."

Genç kadın başıyla onaylarken bu sözlere hiç şaşırılmamıştı. "Keşke hatırlaman için yapabileceğim bir şeyler olsaydı. George Burke'ten kurtulmamı sağlayarak bana çok yardım ettin. Artık beni koruyacak biri olduğunu düşündüğü için dava açmaya kalkışmadı."

"Burke'ün artık seni rahatsız etmediğine ben de memnunum." Fiskiyeden akan suya gözleri yakıldığında içini çekti. "Eğer hamile kalmışsan, sanırım evlenmemiz en doğrusu. Ondan sonra günün birinde uyanıp bir yerlerde ailem olduğunu hatırlarsam, gittiğim için benim zamansız ölümümün yasını tutarsın. Hiç olmazsa çocuğumuz da evlilik dışı dünyaya gelmiş olmanın yükünü sırtında taşımaz."

Mariah boğulur gibi, "Bu... bu oldukça mantıklı," dedi.

Adam ne kadar genç kadına itimat edemiyorsa da, onu mutsuz görmeye de dayanamıyordu. Oturdıkları sıranın üzerinde yanına yaklaştı ve onu kollarının arasına aldı. O sırada ihtiraslı sevincinin ne kadar çabuk yoğun bir üzüntüye dönüşüverdiğini düşünüyordu.

Genç kadın da ona sımsıkı sarılmıştı. Başlangıçta titreyen vücudu az da olsa rahatlamıştı. Adam, onun saçlarını okşarken parmaklarını bu altın yığnında gezdirdi. Onu yumuşak çimenlerin üzerine çekerek tekrar sevişmek istiyordu. Hem bu kez birliktelikleri, bütün elbiselerden arınmış, tenleri birbirine değerek çok daha yavaş ve tatminkâr olacaktı.

Ama Adam artık evli olmadıklarını bildiği için ihtiras başrolde değildi. Eğer bugün bir çocuğun tohumlarını atmamışlarsa, her şey bu kadar belirsizken böyle bir riski tekrar alamazlardı.

Yüzünü genç kadının saçlarına gömerken, gelecekte onları nelerin beklediğini merak ediyordu.

O gece her ikisi de kendi odalarında uyudular. Daha doğrusu, uyuyamadılar.

Bölüm 17

Hartley, Kuzey İngiltere

İlkbahar, yaza dönüşürken, günler gergide uzuyordu. Will Masterson böyle olmasından çok memnundu, çünkü aksi halde karanlıkta yol alıyor olacaktı. Kuş uçmaz kervan geçmez yabancı yollarda seyahat ederken akıllıca bir şey olmazdı bu.

Hartley'in yegane hanı olan Bull and Anchor'un avlusuna atını sürdüğü sırada gün ışığı yavaş yavaş İrlanda Denizi'nin üzerinde solmaktaydı. Han küçük olmasına karşın temiz görünüyordu. Boş bir odaları olduğunu ümit ediyordu, ama o kadar yorgundu ki, ahırdaki samanların üzerinde bile uyu-maya razıydı.

Şansı vardı. Handaki beş odanın üçü boştu, böylece Randall ve Kirkland planladıkları gibi ertesi gün geldiklerinde onlara da yer olacaktı.

Bu gece içinse, Will yalnız olduğuna memnundu. Hanın meyhanesindeki haşlanmış et ve bira, iştah açıcı görünüyordu. Hancıya son haftalarda hiç karaya vurmuş bir ceset olup olmadığını sormayı düşündü ama sonra, arkadaşlarının gelmesini beklemeye karar verdi. Bu akşam kötü bir haber kaldıramazdı. Yemeğini sessizlik içinde yerken, Hartley'in, soruşturmalarının son durağı olduğunun bilincindeydi.

Yemeğini bitirdikten sonra, kuzeyin uzun süren alaca-

karanlığından faydalanarak, kasabanın küçük sahiline indi. Beş altı tane balıkçı teknesi, küçük iskelelere bağlanmışlardı. Dalgaların sahile vurdukları zaman çıkarttıkları sesler ve martıların yasalı çığlıkları teskin ediciydi.

Arkadaşları onu her zaman tedavi edilemez bir iyimser olarak görseler de, Ashton'ı hayatta bulma şanslarının fazla olmadığını başından beri biliyordu. Yine de, hiç olmazsa vücudunu bulup beraberlerinde evine götürebilmeyi ümit etmişti. Ash, doğru dürüst bir cenaze merasiminin onuruna layıktı. Konumundan dolayı bazı düşmanları olsa da, kişiliği dolayısıyla arkadaşları çok daha fazlaydı.

Artık uygun bir cenaze töreni düzenleme ihtimalleri çok zayıftı. Bu kadar zaman geçtikten sonra, deniz aldığı canın bedenini iade etmezdi. Will günbatımına doğru bakarken, bu gerçeği kabullenerek huzur buldu. Ash denize âşıktı ve deniz de, bir insanın sonsuz uykusuna dalması için hiç de kötü bir yer değildi.

Tabii bir de Ashton'ın nasıl öldüğü meselesi vardı. Will birçok arkadaşını savaş, hastalık veya kaza yüzünden kaybetmişti, hatta dostu olacak bir sersem pantolonunu ilikli tutamadığı için kıskanç bir İspanyol koca tarafından vurulmuştu.

Ama hiçbir arkadaş şoğukkanlı bir cinayete kurban gitmemişti. Ashton'ın cesedini aramaları bitmişti. Ama onun katilini aramaları, hiçbir zaman bitmeyecekti. Ta ki, aşağılık adam bulunana kadar.

Ertesi sabah, Will handa verilen kahvaltayı görünce sevin-di. Hancının güzel kızı Ellie, üstünde dumanları tüten bir maşrapa, bir sepet fırından yeni çıkmış ekmek ve bir tabak dolusu sosisli yumurta, kızarmış patatesle soğan olan tepsiyle içeri girdi.

Ellie tepsiyi bırakırken sordu. "Başka bir arzunuz var mı Bay Masterson?"

"Teşekkür ederim, bu yeter de artar bile." Çayından bir yudum aldıktan sonra, artık soru sorma zamanının geldiğine karar verdi. "Bir arkadaşım, gemisi buranın kuzeyinde ba-

tınca kayboldu. Ben ve iki arkadaşım daha, cesedinin karaya vurup vurmadığını araştırıyoruz. Son iki üç hafta içinde buralarda hiç boğulmuş birinin bulunduğunu duydun mu?”

Genç kadın başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Bir tek Bayan Clarke’ın kocası buraya gelmeye çalışırken kaza geçirip karaya vurdu, ama hayatta. Şükürler olsun ki hiç ceset bulunmadı.”

Will şaşırmıştı. “Bu Bay Clarke, buralarda iyi tanınan biri sanırım. Deniz kazası mı geçirdi?”

Ellie, “Kaza konusunda haklısınız ama kendisi Hartley’e yeni geldi,” diye cevap verdi. “Hartley Malikanesi, karısına miras kaldı. Bay Clarke da buraya onunla buluşmaya gelirken gemisi batmış veya ona benzer bir şey.” Kızın kashları çatıldı. “Kasabadaki hiç kimsenin tam olarak ne olup bittiği hakkında bir fikri yok.” Belli ki yeterli bilgiye sahip olamamak, genç kadını rahatsız ediyordu.

Will aniden nefes almakta zorluk çekerek, “Bay Clarke’ı sen gördün mü?” diye sordu. Genç kadın başıyla onayladığında, devam etti. “Nasıl biri?”

“Ah, çok yakışıklı bir adam ve tam bir beyefendi. Onu Hartley’den atla geçerken birkaç kere gördüm. Çok uzun boylu değil, ama görünüşü hoş bir adam. Oldukça koyu tenli ve gözleri nadir görülen bir yeşil. Boğulmadığı için şükürler olsun.”

Will içinden küfürler ederek iskemlesinden fırladı. Daha Ellie konuşmasını bitiremeden o ahıra doğru koşmaya başlamıştı bile.

Bölüm 18

Marialı bütün geceyi, Adam'ın şaşkınlığı ve uyuşukluğunun öfkeye dönüşüp dönüşmeyeceğini düşünerek geçirdi. Gerçeği itiraf ettiğinde erkeğin yüzünde beliren kederi hatırladıkça, kendini hasta gibi hissediyordu. Ve suçlu olmasına rağmen, onun yatakta yanında olmasını özliyordu. Sadece birkaç gece beraber yatmalarına ve bir kere de sevişmelerine rağmen, onun yokluğu vücudundan bir parçası kesilmiş gibi canını yakıyordu. Bedensel olarak bir daha asla yakın olmaları ihtimalini düşünmeye bile dayanamıyordu.

Uyandığında Annabelle'i göğsünde yatarken bulmak ona biraz huzur verdi. Kedinin siyah beyaz yüzü zayıf ışıktaki gayet ciddi duruyordu. Genelde mutfaktaki ateşin başında uyurdu, ama herhalde Marialı'nın huzursuzluğunu hissetmiş olmalıydı. Sebep her neyse, yanında bu ince hatlı siyah beyaz vücudun bulunmasından memnundu.

Kalkıp alt kata indiğinde oldukça sinirliydi. Adam kahvaltı odasında değildi. Gözünün önünde aniden onun gece yarısı birkaç eşyayı da yanına alarak at sırtında yalanlarından ve kendisinden uzaklaştığı canlandı. Hayali ikizi Sarah asla kendini böyle bir durumda bulmazdı.

Kendine çay koyarken eşikte beliren genç adam, uzattığı fincanı kabul ettiğinde genç kadın ona hafifçe gülümsedi. Adam, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

“Dürüst olmam gerekirse hayır.” Mariah mahcup gülümsedi. “Neyse ki Annabelle beni yalnız bırakmadı.”

“Bhanu da benimleydi.” Adam bir dilim kızarmış ekmeğe yağ sürerken, “Beklediğimden daha da... kötü geçti,” diye ekledi.

Buruk bir biçimde bakıştılar. Genç kadın hissettiği rahatlama ile neyedeysen eriyecekti. Belki gelecekte tekrar birlikte olmaları imkânsızdı ama Adam’ın kendisinden nefret etmiyor olması da çok önemliydi.

Erkeği öpme isteği çok tehlikeli biçimde yoğunlaşırken, Adam’ın her an genç kadına yer olmayan eski hayatını hatırlayabileceğini düşünerek kendini uyardı. “Böğürtlen marmeladının tadına bakmak ister misin? Bayan Beckett’ın kızı yaptı.”

“Teşekkür ederim.” Marmelattan silme bir kaşık alan Adam, “Sanırım davranışlarımıza önceden olduğu gibi devam etsek iyi olacak. Tabii bir noktaya kadar,” dedi.

Mariah o noktanın hangi nokta olduğunu çok iyi biliyordu. Bahçedeki o son ümitsiz kucaklaşmadan beri birbirlerine hiç dokunmamışlardı. Akli başında bir adamdı. Kendisinden çok daha fazla. “Sana katılıyorum. Seninle arkadaşça bir ilişkim olmasını tercih ederim.”

“Ben de,” dedi Adam yumuşak bir sesle.

Aralarında Mariah’nın itirafından önce olduğu gibi tatlı tatlı sohbet ederlerken, hizmetçi kız kahvaltı odasına telaşla girdi. Gözleri heyecanla açılmıştı. “Bay Clarke’ı görmek isteyen bir beyefendi var. Bay Masterson diye biri. Oturma odasına aldım.”

Büyükannesi Rose, bazen gözünün önünden, olacakların saniyenin binde biri kadar bir zaman içinde geçmesinin insana kendini nasıl üzerine buzlu su sıratılmış gibi hissettirdiğini anlatırdı. Hayatında ilk defa Mariah bu dondurucu duyguyu iliklerine kadar hissetti.

Adam ayağa kalkarak, “Herhalde kasabadan gelmiş, iş arayan biridir,” dedi. “Cochrane’e başvurması gerekirdi ama bel-

ki de bizim bir kahya tuttuğumuzu bilmiyordur. Ben onunla konuşurum. Tuttuğumuz adamların...” Bir anlık tereddütten sonra devam etti. “Daha doğrusu tuttuğun adamların işe yarayıp yaramayacağını tartmayı tercih ederim.”

Mariah da kalbi çarparak ayağa kalktı. “Ben de seninle geleceğim. Belki onu kiliseden tanıyorumdur.” Adam’ın yanında oturma odasına doğru yürürken, onun elinden tutup çok uzaklara kaçmayı istiyordu ama kaderden kaçılmayacağını bilincindeydi.

Oturma odasına girdiklerinde, genç kadın hizmetçinin ziyaretçiyi neden “beyefendi” diye tarif ettiğini anında fark etti. İri yarı ve uzun boylu yabancı, Masterson, vücudu geginlikten kasılmış bir halde camın kenarında ayakta duruyordu. Kumral saçları, gri gözleri ile güç ve otorite ona üzerindeki iyi dikilmiş elbiseleri kadar oturmuştu. Adam’la aşağı yukarı aynı yaşta görünüyordu ve onun kadar yakışıklı olmasa da, çıkık elmacık kemikli yüzü gülmeye alışkın bir adamın hatlarına sahipti.

İçeri girdiklerinde konuk onlara doğru dönerek gözlerini Adam’a dikti ve “Ash!” diye bağırdı.

Acı Mariah’ya bir bıçak gibi saplandı. Felaket, kapılarını çalınıştı bile.

Masterson telaşla yaklaşıp Adam’ın sağ elini iki elinin arasına aldı. Mariah’nın farkında bile değildi. “Tanrım, hayattasın! Hepimiz senin boğulduğunu sanmıştık!”

Genç kadın Adam’ın hissettiği şoku yüzünden okuyordu. Hem şok, hem de hevesli bir merak içinde olduğu belliydi. Ziyaretçiye sordu. “Beni tanıyor musunuz?”

“En azından yirmi yıldır tanıyorum.” Masterson’ın kaşları çatılmıştı, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlayarak Adam’ın elini bıraktı. “Beni tanımadın mı?”

“Maalesef hayır.” Adam kapıyı kapattı. “Konuşmamız lazım. Neden benim ölmüş olduğumu sanıyordunuz?” Mariah’nın elini tutup genç kadını kanepeye doğru götürdü. Elini uyuşturacak kadar sıkı tutuyordu.

Masterson bir sandalye çekip karşısına geçti. "Glasgow civarında buharlı gemin bir deneme seferi esnasında infilak etti. Sen kayıptın ve öldüğünden korkuluyordu. Randall, Kirkland ve ben haberi alır almaz Glasgow'a gelip o gün bugündür seni ölü veya diri bulabilmek için bütün sahil şeridini araştırdık. Nasıl oldu da bu kadar günece gelebildin?" Adam'ın hissiz yüzüne baktı.

"Kafamı çarptığımı için aklım karmakarışık." Adam farkında olmaksızın kafasındaki iyileşmekte olan yaraya dokundu. "Kazayı hatırlamıyorum ama enkazdan arta kalmış bir parçaya çok uzun bir zaman tutunarak suyun üzerinde dalgalandığımı hayal meyal hatırlıyorum. Günlerce. Sonunda burada karaya vurduğumda geçmişime dair hiçbir şey hatırlamıyordum, adımı bile." Masterson'a bakarken suratı asıktı. "Öte yandan... sizin yüzünüzü rüyamda gördüğümü hatırlıyorum. Yanılmıyorsam Londra yakınlarında, buz gibi bir gecede bir kadının ölümüyle ilgiliydi."

Masterson'ın yüzü soldu. "Öyle bir gece yaşandı. Suyu düşmeden öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Sadece belki de gerçek olabilecek rüyalarım var, ondan başka hiçbir şey." Adam'ın sesi daha bir kararlılık kazandı. "Peki biz nereden tanışıyoruz?"

"Westerfield Akademisi'nin ilk sınıfına yazılmış olan on on bir yaşlarında altı çocuktuk. O gün bugündür hepimiz birbirinden ayrılmayan dostlarız." Masterson hafifçe gülümsemi. "Bu okul, sorunlu çocuklar içindi. Benim adım Will Masterson. Benim problemim şiddetli inatçılıktı." Geldiğinden beri farkına varmadığı Mariah'yı yeni görüyormuşçasına bakarken gözleri rahatsız edecek kadar keskinleşmişti. "Beni hanımefendiyle tanıştıracak mısın?"

"Bu Bayan Mariah Clarke. Beni sudan çıkartıp hayatımı kurtaran ve evine kabul eden insan." Adam'ın genç kadını tutan eli daha da sıkılaştı. "Nişanlım."

Mariah da, şaşkınlıktan ağzı açık kalan Masterson kadar afallamıştı. Anlaşılan Adam, onların hâlâ bir çift oldukları

hayalini devam ettirmek istiyordu. Tabii olabilirlerse. Kendini en kötüyü duymaya hazırladı. “Önceden olan bir evliliği yok, değil mi?”

“Hayır.” Masterson kendini toplayarak devam etti. “Kabalığımı bağışlayın. Olayların bu kadar hızlı gelişmesinden dolayı şaşkınım. Sizinle tanışmak benim için bir zevktir Bayan Clarke, özellikle Ash’in hayatını kurtardığınızı öğrendikten sonra.”

Marialı hissettiği rahatlama ile neredeyse eriyecekti. Şükürler olsun ki korktuğu gibi Adam’ı bekleyen sadık bir eş ve çocuklar yoktu! Adam’ın kendisini niye nişanlısı olarak tanıştırdığından enin değildi ama talimini, Marialı’yı bu belirsiz yeni duruma bir kalkan olarak kullanmak istemesiydi.

“Hatırlayamadığım bir ailem olmamasına sevindim. Ama hâlâ bana kim olduğumu söylemediniz.”

Masterson özür dilercesine gülümsedi. “Üzgünüm, benim de kafam çok karıştı. Seni hayatta bulmama sebep olan bu mucize beni öyle afallattı ki, hâlâ kendime gelemedim. İsmi Adam Darshan Lawford.”

“Adam?” Genç adam şaşkınlıkla Marialı’ya baktı.

Genç kadın, “Ben bu ismi tesadüfen seçmiştim.” diye fırladı.

“Bu ismi neden yadırgamadığımı şimdi anlaşıyor.” Adam, Masterson’a dönerek sordu. “Yani benim adım Adam Lawford. Evim nerede? Mesleğim ne? Ve hatta bir mesleğim var mı?”

“Senin bir sürü evin var. Tabii ki Londra’da da.” Masterson bunu, sanki Londra’da bir sürü ev sahibi olmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi söylemişti. “Çok sayıda mülkün sahibi olmakla beraber, esas ikamet ettiğin yer, Wiltshire’daki Ralston Manastırı.”

Marialı böylesine bir servetin düşüncesiyle dudağını ısırırken, Adam yorgun bir sesle, “Kulağa... çok varlıklıymışım gibi geliyor,” dedi.

“Varlıklı olmanın da ötesinde.” Masterson keyifli bir sesle devam etti. “Çok da meşgul bir adamsın. Sen, yedinci Ashton Düküsün.”

Mariah'nın Adam'ın bekâr olmasından doğan rahatlığı anında kayboldu. "Adam bir *Dük* mü?"

Şimdi Adam erişemeyeceği kadar uzaktaydı. Hatta belki daha da uzakta...

Adam Mariah'nın heyecandan nefesinin kesildiğini fark etti. Genç kadının şaşkınlığı, onunkinin bir yansımasıydı. Artık bütün bu duygu karmaşasından yorgun düşmüştü. "Bir dük. Yanılmıyorsam, bu çok yüksek mevki, değil mi?"

"Kraliyet ailesinin haricinde en yükseği."

Bir dük... Adam bu fıkirden nefret etmişti. Sadece düşüncesi bile onu adeta boğuyordu. "Dük olmam bana pek olası gelmiyor."

Masterson sabırla, "Sana olası gelmese de gerçek bu," dedi. Eski bir arkadaşının kendisini tanımaması ne kadar tuhaf bir duyguydu. ama yine de, bu eski arkadaşının yerinde olsa, kendini çok daha tuhaf hissedeceği şüphesizdi.

Adam, genç Masterson'ın sevgili karısını kaybettiği o rüyayı gözünün önüne getirdi. Aralarında bir dostluk olduğu aşikârdı. Her ne kadar bu dostluğu oluşturan binlerce küçük olayın hiçbirini hatırlayamasa da, içinde bu adama karşı derin bir güven vardı. Will Masterson'ın doğruyu söylediğinden hiç şüphesi yoktu.

Geçmişini yeniden keşfetmekten son derece memnun olacağını sanıyordu ama anılarının kendiliğinden geleceğini düşünüyordu. Geçmiş hayatının kendisine başka biri tarafından açıklanması, inanılmayacak kadar tuhaftı. "Arkamdan yas tutan bir karım ve çocuklarım olmamasına sevindim." Tekrar Mariah'nın elini sıktı. Durumlarının acayıplığına rağmen hiç olmazsa genç kadını tanıyordu. "Acaba başka ailem var mı? Annem veya kardeşlerim?"

Masterson kaşlarını çatarak, "Pek fazla yakın akrabam yok," dedi. "En iyisi başından başlayayım. Hindistan'da doğmuşsun. Baban bir Hindu sarayında İngiltere temsilcisi olarak görev yapıyormuş. Hangi saray olduğunu bilmiyorum. Her ne kadar Ashton Dükü'nün kuzeniyse de unvan ona

miras kalacak kadar ön sıralarda değilmış. Anladığımı kadarıyla ondan önce sırada olan dört veya beş tane akraba varmış. Yani çok güzel soylu bir Hindu kızına aşık olduğu zaman onunla evlenmemesi için ortada hiçbir sebep yokmuş. Zaten Hindistan'da görev yapan pek çok İngiliz subayı da aynı şeyi yapıyor.”

Adam, serbest olan eline baktı. Koyu ve İngilizce benzemeyen ten renginin kaynağı demek buydu. Dilinde körünün tanıdık tadını hissetti ve egzotik çiçeklerle dolu bahçeyi düşündü. Hepsinin ötesinde rüyalarına giren esmer ve güzel kadını düşündü. “Tahminime göre önce diğer mirasçılar, sonra da babam öldü; böylece Ashton unvanı İngiliz olmayan bir meleze kaldı.”

“Aynen öyle. Sanırım baban altıncı düğ olduğunu henüz öğrenmiş ve İngiltere'ye geri dönüş planları yaparken hummaya yakalanmış ve ölmüş.” Masterson'ın sesi katılaştı. “Doğal olarak yetkililer işe karışmış ve seni geriye dönmekte olan bir İngiliz ailesinin yanına verip Londra'ya göndermişler ki düzgün bir İngiliz soylusu gibi yetiştirilebilesin.”

Çocuk yaşındayken, sözü geçen “yetkililer” onu ne kadar da gelişigüzel bir şekilde alıstığı ve bildiği her şeyden koparıp alabilmişlerdi? “Peki ya annem? Benden küçük kardeşlerim var mı?” Yeşil gözlü bir oğlan ve kız çocuğuyla oyun oynadığı rüyayı hatırlamıştı.

Masterson cevap vermeye hazırlanırken, durakladı. “Şimdi düşünüyorum da, annenin ölümü hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Geçmişinle ilgili pek konuşmazdın. Belki de baban mirası devralmadan önce ölmüştür. Senden daha küçük çocuklar da yokmuş, aksi halde seninle beraber onlar da İngiltere'ye gönderilirlerdi.”

“Peki benim sorunlu çocuklar okuluna verilmeme hangi suçum sebep oldu? Yabancı olmam mı?” Adam'ın ses tonu keskindi.

Masterson utanmışa benziyordu. “Sanırım başlıca sebep buydu. Zor bir çocuktun ve vasilerin seninle nasıl başa çıkı-

caklarını bilemiyorlardı. Ama Westerfield Akademisi'ne gönderilmek senin için en iyisiydi. Leydi Agnes Westerfield, akademinin kurucusu ve müdiresi olduğu gibi tanıyan herkeste hayranlık uyandıran bir kadındır. Tüm dünyayı dolaşmış, vahşi ve tehlikeli yerlere gitmiş biridir. Uslu durduğumuz vakit bize başından geçen maceraları anlatırdı. Okulu açmasının baş sebebi, kendine bir meşgale bulmakmış. Aslında, onun ilk öğrencisi sensin.” Daha kısık bir sesle ilave etti. “O, hiçbirimizin sahip olamadığı annemiz yerine geçmiştir.”

Adam esmer ve nasırlı ellerine bir kez daha baktı. Kimse bu haliyle onu bir düke benzetemezdi. “Başka akrabalarım yok mu?”

“Yaz tatillerini babanın birinci dereceden kuzeninin evinde geçirirdin. Sen Hindistan’dan döndüğünde o ve ailesi İngiltere’de değillermiş. Yoksa herhalde Westerfield yerine onların yanına gönderilirdin. Onlara Henry Amca ve Georgiana Yenge diye hitap ederdin. Henry bir süre önce öldü ama karısı ve iki çocukları, Hal ve Janey hayattalar.”

Adam tamamıyla kimsesiz olmadığına sevinerek sordu. “Kuzenlerimin gözleri yeşil mi?”

Masterson biraz düşündükten sonra, “Evet, yeşil,” dedi. “Onların gözleri de aynı seninkiler gibi. Bildiğim kadarıyla, her ikisiyle de çok iyi anlaşıyorsun. Hal iyi bir adamdır ve Janey de gerçekten çok alımlıdır.”

Adam’ın aklına bir fikir geldi. “Bu kuzenim Hal, sanırım benim de mirasçım o, değil mi? Hayatta olduğumu öğrenince pek de sevinmeyebilir.”

“Galiba haklısın.” Masterson’ın yüz ifadesi, sanki o an aklına tatsız bir şey gelmiş gibi değişti. “Sekizinci dük olamayacağı için biraz hayal kırıklığına uğrayabilir, bu da zaten gayet doğal. Ama bence seni hayatta gördüğüne üzülmekten çok sevinecektir.”

Masterson’ın sözleri oldukça düşündürücüydü. Kuzeni ondan hoşlanıyor olsa bile, kendisine miras kalan unvanı geri alındığında hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Keşke Adam

Hindistan'ı hiç terk etmeseydi de bu kuzeni dük olsaydı. Kuzeninin bu rütbeyi ondan çok daha mutlulukla kabulleneceli şüphesizdi.

Sessizce ve üzgün yüzüyle bir kenarda oturan ve ellerini sıkıca kendisinininkilere kenetlemiş Mariah'ya baktı. Sarışın güzelliği ve ciddi ifadesiyle yaralanmış bir Meryem Ana portresi gibiydi Mariah. Eğer Hindistan'ı terk etmemiş olsaydı onunla hiç tanışamayacaktı, dolayısıyla genç kadınla ilgili karmakarışık hislerine rağmen, mirasına şükretmesi gerekirdi.

Masterson ellerini açarak sordu. "Başka neler bilmek istiyorsun? Nereden başlayacağımı bilemiyorum ki. Saygı duyulan birisin ve pek çok dostun var. Bir buhar makinası inşa etmek veya bahçeni kazmak olsun, ellerinle çalışmayı seviyorsun." Bakışları Mariah'ya takıldı. "Ve yüksek sosyeteye takdim edildiğinden bu yana koca bulma denizinde en büyük balık olarak görülüyorsun."

Adam irkildi. "Bu konuyu bilmemeyi tercih ederim." Mariah onu denizden çıkardığından beri başı hiç bu kadar ağrıamamıştı. Şimdi her şeye rağmen, onunla yalnız kalmak istiyordu. "Sanırım şimdilik bundan fazlasını kaldıramayacağım."

Yapılan imayı anlayan Masterson, ayağa kalktı. "Kirkland ve Randall beklenmedik bir şey olmazsa bugün Hartley'ye geliyorlar. Hayatta olduğunu kendi gözleriyle görmek isteyeceklerdir. Seni ziyaret edebilmemiz için ne zaman müsait olursunuz?"

Adam'la Mariah da ayağa kalkarken, genç kadın, "Neden bu akşam bize yemekte katılmıyorsunuz?" diye sordu. "Tabii senin için de uygunsu Adam."

Bu Adam'a günün geri kalan kısmında kendini toplama fırsatı verecekti. Başıyla onayladı. "Öyleyse daha sonra görüşmek üzere Bay Masterson."

"Bana her zaman Will diye hitap ederdin. Bütün dostlarım gibi." Masterson Adam'ın önünde kapıya doğru giderken bir an durakladı. "Ben kendim giderim. Ve... Şükürler olsun ki hayattasın." Hislerini böylesine açıkça göstermekten utanıyormuş gibi aceleyle çıktı.

Masterson çıkar çıkmaz, Adam dönüp Mariah'yı kollarının arasına aldı. "Kim olduğumu öğrendiğimde mutlu olacağımı sanıyordum. Şimdiye keşke Masterson beni hiç bulamayıp diye düşünüyorum."

Genç kadın yüzünü erkeğin omzuna gömerken, o da Adam'a sınıksıkı sarılmıştı. "Bence bilmek daha iyi. Ama bu bilgi... muazzam."

"Evet, gerçekten öyle." Adam durgunlaşmıştı. Genç kadını kucaklamayı bırakarak, "Hadi, dışarı çıkalım, biraz huzura ihtiyacım var." dedi.

Yan yana, dışarı çıkıp meditasyon bahçesine doğru yürümeye başladılar. Mariah, Adam, "Birçok kolu olan som altından varlıklarla ilgili bir rüya görmüştüm," dedi. "O zaman manasını anlayamamıştım ama şimdi düşünüyorum da, onlar herhalde Hindu Tanrıları olmalı."

"Çocukluğunda Hindistan'dayken heykellerini görmüş olmalısın." Adam'ın yüzüne baktı. "O hatırladığın bahçe - o da mı Hindistan'daydı?"

"Öyle olsa gerek. Çiçekler ve şekiller pek Avrupa'da rastlanacak şeyler değildi." Bahçeyi gözünde tekrar canlandırma-ya çalıştı. "Birkaç kez de rüyamda, ipekler giymiş çok güzel, esmer bir kadın gördüm. Sanırım, annemdi."

Mariah, güç vermek istercesine, Adam'ın elini sınıksıkı tuttu. "Onu çok küçükken kaybetmiş olman ne kadar üzücü."

"Hiç olmazsa benim onu anımsayabileceğim kadar yaşamış. Senin bu şansın da olmamış." Aralarında melankolik bir bağ oluşmuştu. Bahçeye giden yolun kalanını sessizlik içinde tamamladılar.

Kapalı bahçeye geldiklerinde Adam'ın gerginliği hafiflemeye başladı. Yumuşak akan su teskin ediciydi. Ağacın altındaki sıraya, birbirlerine değecek kadar yakın oturdular. "Acaba evvelce bir düğ olmam hoşuma gidiyor muydu diye düşünüyorum. Şimdiki halimle beni hiç de cezbetmiyor. Bana sanki... altın parmaklıklı bir kafesmiş gibi geliyor."

"Bunu düşünmek benim de hoşuma gitmiyor." Genç ka-

dın içini çekti. “Yeni yeni farkına varıyorum ki, bir gün belki sonsuza dek beraber olabiliriz diye, küçük de olsa kalbimde bir umut ışığı varmış. Ama şimdi bu ışık söndü. Senin mevin, benim olabileceğimden çok daha yüksek.”

Adam’ın sesi sertti. “Bunu asla söyleme!”

“Ama gerçek bu.” Mariah’nın sesinde kederli bir sakinlik vardı. “Bu kadar büyük serveti ve nüfuzu olan bir adamın pek çok mesuliyetleri ve uğraşları vardır. Genellikle de geçmiş ve altyapısı kendininki gibi olan bir kadınla evlenir ki, eşi onun evlerinin idaresini üstlenebilsin, misafirlerini kirbarca ağırlayabilsin ve adını layığıyla yükseltebilsin. Böyle bir adam, saygınlığı şüpheli bir kumarbazın kızıyla evlenmez.”

Adam, “Masterson senin babanın kim olduğunu bilmiyor,” diye belirtti.

“Hayır, sadece, en savunmasız ve şaşkınlaşmış bulunduğu bir sırada, seni pençesine geçirmiş bir fırsat düşkününü olmamdan kuşkuluyor.” Mariah kederle gülümsedi. “Ama, hırslı genç bayanlar ve onların annelerinden korunmak için bir kalkana ihtiyacın olduğun sürece, benimle nişanlı olduğunu iddia edebilirsin. Konumuna alışıp kendini güvenli hissettiğin an, nişanımızı nazik bir şekilde bitiririm ve ikimizin de adı bir rezaletle lekelenmemiş olur. Bunun için sana söz veriyorum.”

Adam’ın onun verdiği sözden şüphe etmek için çeşitli sebepleri olduğu aklına gelince, Mariah’nın yüzünün ifadesi değişti. “Büyükanneimin mezarı üzerine yemin ederim ki, seni istemediğin bir nişanlılıktan mesul tutmayacağım.”

Adam bu yemine inandı. Ona her zaman inanmıştı. Zaten asıl dert de bu değil miydi? “Verdiğin sözünü kabul ediyorum. İtiraf etmeliyim ki, kim olduğumu böylesine zor şekilde keşfetmeye çalışırken, senin yanımda bulunman için bir sebebi-miz olduğuna memnunum.”

Mariah onu uyardı. “Benimle nişanlı olduğunu iddia etmek, olan dertleri halledeceğine yenilerini getirebilir. Ben her zaman toplumun kenarında köşesinde yaşamış biriyim.

Asiller ve soylular kendilerinden daha aşağı gördüklerine karşı zalimce davranabilirler. Masterson bile, kaygısız bir adam gibi görünmesine rağmen, bizim nişanlı olduğumuzu söylediğinde hiç de sevinmedi.”

Adam onun elini ağzına götürerek avucunu öptü. Mariah, erkeğin dudaklarının değmesiyle ürperdi.

Parmaklarını genç kadınınkilere geçirirken, “Meğer Masterson ortaya çıkana kadar hayat ne kadar basitmi,” dedi Adam. “O vakit tek üzüntüm hafızamı kaybetmiş olmamdı. Şimdi ise kendimi dipsiz bir kuyunun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum.”

“Durumunun ne kadar huzur bozucu olduğunu tahmin edebiliyorum.” Mariah’nın parmakları erkeğinkileri sıktı. “Benim rolüm bu durumu daha da kötüleştirdiği için çok üzgünüm.”

“Mariah, bana dost olduğumuzu söylemiştin. Lütfen... benim dostum olmaya devam et. Masterson’dan hoşlandım, ama şu anda, seni tanıdığım herkesten daha iyi tanıyorum.” Hem de çok yakından tanıyordu. Bedeninden yayılan tatlı kokuyu da, gülüşündeki zevki de tanıyordu... Genç adam, arzuya boyun eğerek karşı karşıya oldukları güçlükleri daha da felakete sürükleyecek bir şey yapmadan, hayal gücünü dizginledi.

Genç kadın sade bir şekilde, “Her istediğini vermeye çalışırım,” dedi. “Bu benim sana olan borcum.”

Adam haşin bir şekilde soluklandı. “Güçlü bir adam olsaydım, minnettarlıktan doğan bir yardımı asla kabul etmezdim. Ama şimdilik, benim yanımda olmana ihtiyacım var.”

“Sen güçlü bir adamsın. Senin başına gelenler kimin başına gelse soluğu akıl hastanesinde alırdı.” Genç kadın bir an durdu. Sonra, “Sana Ashton diye mi hitap etmem lazım? Yoksa Ekselansları mı?” diye sordu.

Genç adam irkildi. “Sadece Adam yeterli. Önce düğ olduğumu hazmetmem gerekiyor.”

Genç kadın erkeği şaşırtarak, “Aslında seni bir düğ olarak

görmek hiç de zor değil benim için," dedi. "O kadar çok şey hakkında bilgin var ki. Halin, tavrın ve duruşun nerede olursan ol kendini rahat hissedebileceğini gösteriyor. Emretmeye ve itaat edilmeye alışkınmışsın gibi otoriter bir havan var."

"Bu son söylediğini ben de düşünmüştüm. Ama bu halimi bir gemi kaptanı olmama yormuştum." Kendini bir dük olarak görmeden önce Adam'ın alacağı çok yol vardı.

Bölüm 19

Will, Hartley'e dönmeden önce can sıkıntısından at sırtında engebeli arazide saatlerce dolaştı. Bull and Anchor'ın avlusuna vardığında vakit öğleyi geçmişti. Kirkland'la Randall'ın atlarını ahırda gördüğünde, hep beraber Hartley Malikanesi'ne akşam yemeğine gidebileceklerini düşündü.

Hemen atının eğerini çözüp doğruca kendileri için ayırtmış olduğu özel salona gitti. Tam da tahmin ettiği gibi, arkadaşları soğuk et ve peynir çeşitlerinden oluşan bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyorlardı.

Kirkland bir sürahidен bira koyup Will'e uzattı. "Herhalde bir şeyler yemek istersin. Hancı dün akşam gelip sonra da bir yerlere gittiğini söyledi."

Randall ilave etti. "Bizde yeni bir haber var mı diye merak ediyorsan, cevap hayır."

"Sizinkinin tam tersine bende var." Will biradan kocaman bir yudum çekip iskemlelerden birine yerleşti. "Tamamıyla olmasa da, iyi bir haber."

Kirkland nefesini tuttu. "Ash'in cesedi buralarda bir yere mi vurmuş?"

"Çok daha iyisi. Onu hayatta ve genel olarak sağlıklı buldum, ama başından bir yara almış ve Enterprise'ın batmasından önce olan hiçbir şeyi hatırlamıyor." Will birasından bir yudum daha aldı. "Biz de dahil. Beni tanımadı bile."

“Aman Tanrım!” Randall o kadar hızlı ayağa fırladı ki, sandalyesi yere devrildi. “Nerede? Niye onu buraya getirmedin?”

Kirkland’ın yüzü sevinçle aydınlanmıştı. “Onun hayatta olabileceğini hiç tahmin etmiyordum. Ama hafıza kaybı...” Tereddütle devam etti. “O olduğundan emin misin?”

“Ash olduğu şüphesiz, iki sokak köpeğini ayırırken elinden yaralandığında oluşan ize kadar her şeyiyle o. Onu neden getirmediğime gelince...” Will’in kaşları çatıldı. “Buralı bir bayanla beraber. Hancının kızı bana Ash’in sahilde bulunduğunu söylediğinde Adam’ın adının Bay Clarke olduğunu ve bahsettiğim bu kadınla evli olduğunu da belirtmişti. Adı Mariah Clarke. Ash onun nişanlısı olduğunu söylüyor. Görünen o ki, Ash’i sınıksız yakalamış ve bırakmaya da niyeti yok.”

Randall iskemlesine çöktü. “Yani bu hazine avcısı vampir, pençelerini Ash’e geçirmiş. Biz o işi hallederiz. Önemli olan Ash’in hayatta olması.”

“Kadının hazine avcısı olduğunu sanmıyorum. Onun dükkân olduğunu öğrenince bayağı şaşırdı.”

Randall alaycı bir sesle, “Belki de sadece iyi bir artisttir,” dedi. “Onu önceden Londra’da görmüş ve burada yardıma muhtaç ve kafası karmakarışık bir halde ortaya çıkınca tanımıştır.”

“Belki de, ama sanmıyorum.” Will kendine iki dilim ekmek kesti. “Ona kim olduğunu söylediğimde Ash de çok şaşırdı, hem de duyduklarından hiç memnun olmadı.”

Kirkland, “O muhtemelen İngiltere’nin en alçakgönüllü dükkândır,” dedi. “Zaten onun asıl sevdikleri bahçeyle uğraşmak, buhar gemileri ve diğer uğraşları.”

“Belki de dükkân olmamak daha fazla hoşuna gitmiştir.” Will bir dilim ekmeğe kalın bir tabaka halinde acılı sos sürdükten sonra üzerine jambon ve peynir dilimleri koyup sandviç yaptı. “Kim olduğunu bilmemek çok sinir bozucu olmalı, ama içinde biraz da özgürlük var. Bayan Clarke, Ash’in hayatını

kurtarmış, çok güzel bir kadın ve Hartley Malikanesi'nin de sahibi. Şartlar tuhaf görünebilir ama bu kadın beş parasız ve sosyal statü peşinde koşan biri değil."

Kirkland, "Kadına minnettar olmasına şaşmamak lazım," dedi. "Ama minnettarlık, illa ki evliliği gerektirmez."

Randall, "Ashton kendine bir eş seçebilecek durumda değil, hele başına böylesine şiddetli bir darbe yedikten sonra," diye ekledi.

"Belki de ilk bakışta birbirlerinden etkilenip âşık olmuşlardır." Will Ellen'la ilk karşılaştığında hissettiklerini hatırlamıştı. Sandviçini sertçe ısırды. "Çok hoş bir kadın ve dürüst olmak gerekirse, Ash'i böylesine âşık görmekten memnunum. Zaman zaman kadınlara ilgi duyup duymadığımı merak ederdim. Onları kendinden uzakta tutma konusunda bir uzman."

Kirkland, "O herkesi kendinden uzakta tutar," dedi. "Bizi bile. Arkadaşlarımız arasında en sağlamı o. Ama kaç kere duygularından bahsettiğini hatırlıyorsunuz? Veya bizden yardım istediğini? Onunla beraber büyüdük ama pek çok açıdan bizim için hâlâ bir muamına."

Randall yavaşça, "Bazen içinde bir yerlerin hâlâ yabancı kaldığını düşünmüşümdür," dedi.

Will, "Aynı şeyi ben de düşündüm," diye itiraf etti. "Ama sanırım, bu mesafeyi koymasının sebebi, her zaman hoş karşılanmadığı bir toplumdan kendisini korumaktır" Karakteri ne olursa olsun, Mariah Clarke, Ash'in bu zırhını delmiş gibi görünüyordu. Veya belki de kim olduğunu hatırlamaması, Ashton Dükü olarak yapamayacağı şekilde, içine atacağı hislerini açığa vurmasını sağlamıştı. İlginç bir düşünce.

Randall sordu. "Londra'ya dönebilecek kadar iyi durumda mı? Sabah yola çıkabiliriz. Dünyanın bu öbür ucunda daha fazla oyalanmamıza kesinlikle hiç gerek yok."

"Burada kalmayı tercih edebilir." Will bu sefer de kendine dilimlenmiş etten oluşan bir sandviç yaptı. "Sonuçta onu kaçıramayız ya."

Randall omzunu silkti. “Ash’i, bu haspanın pençelerinden kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Yaralı olduğuna göre, kendi iyiliği için onun adına karar almaya hakkımız var.”

Kirkland, “– Kendi iyiliği için – çok sağlıksız bir klişe,” diye mırıldandı. “Tıpkı çocukluğumuzda büyüklerin bizim için en iyisi olduğuna karar verdiği şeyleri yapmadığımız zaman bize de söylendiği gibi.”

Randall irkildi. “İskoçyalıya bir puan.”

Will lafa karıştı. “Leydi Agnes bize hiçbir zaman kendi iyiliğimiz için karar aldığını söylemedi. Ne istediğimizi sorar, başarının bedelinin ne olduğunu anladığımızdan emin olur ve hâlâ istiyorsak, o başarıyı elde etmemize yardımcı olurdu. Leydi Agnes’ten laf açılmışken, hem ona, hem de Hal Lawford’a mektup yazıp Ash’i bulduğumuzu söylemem lazım.”

Randall ağzını açmadan önce odaya düşünceli bir sessizlik hâkim oldu. “Bu haber, Hal için bir şok olacaktır. Ash’le hep iyi geçinirlerdi ama cinayet işlemeye sebebi olan birini arıyorsak, eh, Hal kesinlikle bundan en çok çıkar sağlayacak kişi gibi görünüyor.”

Kirkland hayır anlamında kafasını salladı. “Hal’u oldukça iyi tanırım, bu onun yapabileceği bir şeye benzemiyor. Ashton Dükü olmaktan memnuniyet duyabilir ama cinayet? Hiç sanmıyorum.”

Will yumuşak bir sesle sordu. “Kim bir başkasının kalbinden geçenleri bilebilir ki?”

Randall omzunu silkti. “Ben pek felsefi bir tip olmadığım için, Lawford’ı şüpheli olarak kabul ediyorum. Ayrıca Ashton’a yanaşmış olan bu haspayla da tanışmak istiyorum.”

Will kendine biraz daha bira koydu. “Çok yakında isteğine kavuşacaksın. Haspa hepimizi bu akşam onlarla yemeğe Hartley Malikanesi’ne davet etti.”

Bölüm 20

Mariah beklenmeyen akşam yemeği davetine özenle giyinerek hazırlandı. Elbiselerinin hiçbirisi yeni değildi. Babasıyla seyahat ederlerken, kaldıkları evin hanımı ona bazen eski kıyafetlerini verirdi. Bu elbiseleri kendine uydurmak, ona çok iyi bir terzi olmayı öğretmişti. Sahip olduğu en güzel gece elbisesi, kesinlikle bir hanımefendi sayılamayacak ama ona dünyevi konularda çok kıymetli bilgiler veren neşeli bir bayan tarafından hediye edilmişti.

Bu gece Mariah'nın giymiş olduğu mavi elbise, sade fakat şıktı. Omuzlarına aldığı dantel şal ise onu hem masum, hem de genç gösteriyordu. Adam'ın arkadaşlarının onun hakkında düşündükleri gibi bir hazine avcısına benzememeye kararlıydı.

Yemekleri seçimi de aynı şekilde pratikti. Bayan Beckett bir Fransız şefi olmamakla beraber, iyi bir taşra aşçısıydı. Mariah'nın deneyimlerine göre, erkeklerin çoğu ortada iyi pişmiş bir incik varsa ve yemek bol miktardaysa mutlu olurlardı, Hartley Malikanesi de bunu sağlayabilirdi. Herhalde misafirler o gün öğleden sonra tutulmuş ve enfes bir şarap sosuyla terbiye edilmiş taze balığa kusur bulamazlardı. Adam'ın hatırına, menüye körili tavuk ilave etmişti. Bir de bunlara iyi seçilmiş ordövr tabaklarını eklediği zaman, kimse'nin şikâyet etmeye sebebi kalmazdı.

Ashton Dükü'ün bir yerlerde dolaplar dolusu titizlikle dikilmiş elbiseleri olmalıydı, ama Adam bu akşam babasının en iyi ceketi ve pantolonuyla idare etmek zorundaydı. Mariah ceketi onun vücuduna uydurabilmek için saatler harcadı. Adam, "Bu kadar zahmet etmene gerek yok," dedi. "Masterson'ın söylediğine göre, ben bu adamları yirmi senedir tanıyordum. Dolayısıyla kimseyi etkilemeye gerek yok."

Mariah sertçe karşılık verdi. "Senin etkilemene gerek yok, ama benim var. Her ne kadar gerçek olarak sözlü değilsek de, onların hiç olmazsa sana iyi baktığımı düşünmelerini istiyorum."

"Ben buna kefil olurum." Erkeğin bakışlarındaki sıcaklık, genç kadının yüzü kızarak yere bakmasına sebep oldu.

Misafirlerini beklerken kanepede konuşmaksızın elele oturdular; Mariah da gözünün ucuyla Adam'ı inceliyordu. Bu akşam özellikle yakışıklı, yüz hatları sakin ve mesafeli idi. Masterson'ın ziyaretinden bu yana çok sessizleşmişti. Kendisi hakkında çok şey bilen, öte yandan onlarla ilgili kendisinin hiçbir şey bilmediği bu üç adamla buluşma planı, onun sınırlarını bir okun yayı gibi germiş olmalıydı. Her ne kadar bunu itiraf etmeyecekse de.

Kapının tokmağı vurulup çıkan ses giriş holünde ve etrafındaki odalarda yankılandığında Mariah yerinden sıçradı. Adam ayağa kalkarken ona gülümsedi. "Gel, leydim. Bu akşam öğrenebileceğimiz çok şey var."

"Her şeyi hafife almakta uzmansın." Erkeğin elinin belinde olmasına minnettar, ayağa kalktı. Bu yabancılarla karşılaşmak, onları birbirine yakınlaştırmıştı.

Hizmetçi kız misafirleri odaya alıp takdim ederken gözleri heyecanla kocaman açılmıştı. "Lord Masterson, Lord Kirkland ve Binbaşı Randall." Ardından yemek servisine yardım etmek için mutfaka koşturdu.

Aman Tanrım, Masterson ve Kirkland da birer lord muydu? Hiç olmazsa Masterson, muhtemelen daha önce karşılaştıkları için olsa gerek, ona gülümsedi.

Diğer ikisi kendilerine hâkim olmaya çalışarak telaşlı bir şekilde Adam'a yöneldiler. Randall sarışın, gergin ve tehlikeli görünümlü bir erkekti. Yürürken dik durmasından bir subay olduğu anlaşıyor ve topallaması gözden kaçmıyordu.

Siyah saçlı Kirkland ise çok daha kendine hâkim görünüyordu. Genç kadın, aklından ne geçirdiğini tahmin etmek zor diye düşündü. Ama o an için, her ikisi de neşeliydiler.

"Aman Tanrım, Ash!" Kirkland, Adam'ın sağ elini iki eliyle kavradı. "Neredeyse Masterson'ın aklını kaybettiğini sanıyordum ama bu kesinlikle sensin."

Randall Adam'ın omzuna hatırı sayılır bir yumruk attı. "Bir daha sakın ha kendini böyle öldürtme! Senin boğulmuş cesedini aradığımız haftalar boyunca İskoç mutfağından, benim damak zevkime uymayacak kadar kötü yemeklerden tatmak zorunda kaldım."

Adam, Randall'ın elini sıktı. Mariah, Adam'ın kendisine yabancı olan adamlar tarafından böylesine samimi selamlanmasından duyduğu rahatsızlığın öbürleri tarafından da anlaşıp anlaşılmadığını merak etti. Adam, "Masterson size hafızamı yitirdiğinden bahsetti mi?" diye sordu.

Kirkland başıyla onayladı. "Çok lanet bir duygu olmalı. Umarım sana kendin hakkında gerekli olanları anlattığımızda, her şeyi kendiliğinden hatırlayacaksın. Bir pompaya su basmak gibi."

Adam Randall'a bakarken kaşları çatılmıştı. "Masterson'la ilgili bir rüya görmüştüm. Bir tane de seninle ilgili gördüm. Sen hastaydın ve ben... seni zorla bulunduğun yerden alıp götürdüm."

Randall'ın yüzü ekşidi. "Hatırlanacak o kadar çok anı varken bu lanet şeyi mi hatırladın?" Nezaket kurallarını hatırlayarak, Mariah'ya döndü. "Bayan Clarke, lisanımı ve sizi uygun bir şekilde selamlamayışımı bağışlayın."

Mariah, erkeğin bakışlarındaki düşmanlığı görebiliyordu. Masterson hoşgörülü ve Adam'ın hatırı için ona tolerans gösterebilecek birine benziyordu. Kirkland her ne kadar onunla

ilgili kararını ertelemiş gibi görünse de, yeri geldiğinde adil olacağını tahmin ediyordu. Fakat Randall onu, eski dostuna bir tehdit gibi görüyordu ve genç kadını kolayca kabulleneceği benzemiyordu – tabii eğer kabul edebilirse.

Yumuşak bir sesle, “Gayet tabii,” dedi. “Kayıp arkadaşınızı görünce heyecanlanmışsınızdır. Ben de Adam’ı kaybetsem, onu tekrar bulduğuma kesinlikle memnun olurum. Siz beyler, birer şeri içer miydiniz?”

Hepsi kabul edince, Mariah bardakları doldurma görevini üstlendi. Adam, Kirkland’a, “Seni rüyamda gördüğümü hatırlamıyorum,” dedi. “Ama galiba... çocukluğumuzdan bir rüya... Okul yatakhane gibi bir yerdeyiz ve itişip kakışıyoruz. Bir kadın içeri giriyor ve bizi yatıştırıyor. Bize, enerjimizi harcayabilmemiz için civardaki çocuklarla yarışmamız gerektiğini söylüyor.”

Kirkland sırtarak, “Lady Agnes,” dedi. “Bizi az mı susturması gerekmişti?”

Adam, elinde şeri kadehi, Mariah’la beraber kanepeye doğru yürüdü. “Bana bu okuldan biraz daha bahseder misiniz?”

Oturma odasının çeşitli koltuklarına yerleşen ziyaretçiler, Adam’ın bu isteğine uymaktan memnun görünüyorlardı. Westerfield Akademisi’ni anlatırlarken, Mariah Masterson’ın, öğrencilerden hiçbirinin düzgün bir annesinin olmadığını söylerken şaka etmediğini idrak etmişti.

Annelerinin yerini, bir Dük kızı olan ve altın kalpli, dünyaya kızgın küçük çocukları hizaya getirebilen bu muhteşem ve egzantrik Lady Agnes almıştı. Misafirlerin tarifinden – yardımcı Bayan Emily, general, resim gibi yemyeşil Kent vadisi – hepsi canlıymış gibi gözünün önünde belirmişti.

Ama Adam ne kadar ilgiyle dinlemişse de, bu anılardan hiçbirini hatırlayamıyordu. Yemek odasına yöneldiklerinde, “Anlattıklarınızdan oldukça değişik ve mükemmel bir okul olduğu anlaşılıyor,” dedi. “Peki ben bu okula ne kadar devam ettim?”

Kirkland, "Sekiz sene, sonra da Oxford'a gittin," diye cevap verdi. "Birincilik ödülleri çiftler çiftler alıyordun. Tatillerde de genellikle kuzenlerinin yanında kalıyordun. Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?"

"Hayır, ama öte yandan bu tarif ettikleriniz.... tanıdık gelmiyor değil." Bakışlarını teker teker arkadaşlarının üzerinde dolaştırdı. "Biz dördümüz mü bu okulun ilk sınıfıydık?"

Masaya otururlarken Kirkland cevap verdi. "İki öğrenci daha vardı. Ballard okulu bıraktıktan sonra zamanının çoğunu Portekiz'de ailesinin Porto şarabı işini idare etmekle geçiriyor. Yılda bir iki defa buraya ziyarete geliyor. Wyndham ise... onun hayatta olup olmadığından emin değiliz. Amiens Barış Antlaşması bitip de Fransızlar memleketteki her İngiliz tutsak aldıklarında o da Fransa'daydı. O gün bugündür hiç haber alamadık."

Masterson ilave etti: "Ara sıra tutsaklar Fransa'dan İngiltere'ye mektup göndermeyi becerebiliyorlar. Wyndham'ın bahsi hiç geçmedi ama bu hayatta olmadığı anlamına gelmez." Şarap bardağını Adam'ın şerefine kaldırdı. "Baksana, sen de ölümler diyarından geriye döndün."

Diğerleri de bu teklifsiz kadeh kaldırmaya katıldılar. Mariah da kadehinden bir yudum alırken düşünceliydi. Demek ki bu adamlar daha önce de içlerinden birinin yaşayıp yaşamadığını bilmemenin belirsizliğini tatmışlardı. Bu da Adam'ı böylesine hummalı bir şekilde aramalarını açıklıyordu.

Masterson, Mariah'yla göz göze gelince, "Sizi okul günlerimizle sıkığımız için üzgünüm Bayan Clarke," dedi. "Biraz da siz bize kendinizden bahsedin. Kaldığımız anda, bu mülkün yakın bir zamanda size miras kaldığını söylediler."

Genç kadın zaten kendini olduğundan daha farklı biri olarak tanıtmamaya karar vermişti. "Babam burayı eski sahibi George Burke'ten bir oyunda kazandı. İlkbaharın başlarında buraya geldik. Birkaç hafta sonra babam Londra'ya gitmek üzere yola çıktı ve yolda... eşkiyalar tarafından öldürüldü. Böylece Hartley Malikanesi'nin sahibi ben oldum." Bunları

söylerken, avukata yeni bir mektup göndermeyi aklının bir kenarına yazdı. Hâlâ ondan bir cevap almamıştı ama mirasla ilgili formaliteler devam ediyor da olabilirdi. Belki de avukat, babasının ölümü hakkında daha çok bilgi edinene kadar mektup yazmayı geciktiriyordu.

Masterson, “Kaybınıza üzüldüm,” diye mırıldandı.

Randall o kadar kibar değildi. Keskin bir sesle, “Babanız Charles Clarke mıydı?” diye sordu.

Mariah kendine hakim olmaya çalıştı. “Evet. Onu tanıyor muydunuz?”

“Şahsen değil ama bahsini duymuştum. Oyun tarzının pek de dürüst olmadığını ve Kaptan Kurnaz ismiyle şöhret yaptığını biliyorum.”

Genç kadın soğukkanlılığını muhafaza ederek, “Edindiğiniz bilgiler yanlış,” dedi. “Babam yetenekli bir oyuncuydu. Hiçbir zaman da hile yapmaya ihtiyacı olmadı. Rakipleri sarhoş veya yeteneksiz, hatta bazen her ikisi de oldukları için kendi beceriksizlerini itiraf etmektense babamın dürüstlüğüne dil uzatmayı tercih ettiler.”

Randall, “Babanızın bu mülkü kazandığını söylediniz,” dedi. Sesi havada bir kırbaç gibi şakladı. “Genç bir adamı soyup soğana çevirmek, beyefendiliğe yakışacak bir hareket değil.”

Genç kadın farkında olmaksızın elindeki çatalı sımsıkı kavramıştı. Aklından, Sarah’nın masasındaki bir misafirc asla saldırmayacağını geçirdi.

Sarah’nın canı cehenneme! Buz gibi bir sesle, “Evimde babam hakkında bu şekilde konuşamazsınız,” dedi. “Derhal özür dileyin, yoksa masayı terk etmenizi istemek zorunda kalacağım.”

Genç kadın tam o anda masanın altından gelen sesin, Masterson’ın Randall’a attığı tekmeden kaynaklandığını tahmin etti. Sarışın adam katı bir sesle, “Özür dilerim,” dedi. “Sözlerimle haddimi aştım, özellikle de babanızla hiç tanışmadığımı düşünülürse.”

“Özrünüzü kabul ediyorum.” Bakışları birbirine kenetlendi. İkisi de pek birbirlerini affetmişe benzemiyorlardı. Neyse ki görgü kuralları, böyle zor durumları atlatmaya yardımcı oluyordu.

Havayı yumuşatmak isteyen Masterson, “Aşçınız harika, Bayan Clarke,” dedi. “Acaba bu soslu mantarın tarifini bizimle paylaşmayı kabul eder mi? Yediklerimin en güzeli.”

“Kendisine sorarım. Bence Bayan Beckett buna ikna edilebilir. Pişirdiği yemeklerin takdir edilmesine bayılır.” Ve eğer yemeklerin çoğunu silip süpürmek takdir etmek anlamına geliyorsa, Adam’ın arkadaşları iltifat doluydular.

Yemeğin sonlarına doğru Kirkland, “Londra’ya dönmeyi isteyeceğini varsayıyorum Ash,” dedi. “İstersen beraberce dönebiliriz.”

Adam gerginleşti. “Londra’ya gitmek istediğimden emin değilim.”

Bu sözler üzerine Adam’ın arkadaşlarının keyifleri kaçmıştı. Mariah, acaba bu adamların, Adam için böylesine aleyhinde ve kendisine karmakarışık gelecek bir dünyaya dönmemesinin ne kadar zor - hatta korkutucu - olabileceğini bilip bilmediklerini merak etti. Etrafındakiler ondan taleplerde bulunacaklar ve onun eskisi gibi olmasını bekleyeceklerdi. Kime güveneceğini bilemeyecekti. Adam’ın konumundaki insanlar, ahlaksızları bir mıknatıs gibi kendilerine çekerlerdi.

Kirkland, “Senin birçok sorumluluğun var,” dedi. “Onları sonsuza dek görmezden gelemezsin. Hiç olmazsa, ölümünün ilan edilmesiyle ortaya çıkan karışıklığı gidermen gerekir.”

Adam, “Hiçbirini hatırlayamadığım bu sorumlulukları yerine getirebileceğimden şüpheliyim,” diye kuru bir sesle cevap verdi. “Emrimde benim yokluğumda mülklerimi gözetecek birileri çalışmıyor mu? Eminim onlar bu işleri hallederler.”

Masterson, “Tabii ki hallederler,” diyerek söze karıştı. “Ama eskisi gibi başlarında durmasan da, tanıdık bir çevrede olmak hafızanı tetikleyebilir.”

Adam'ın yüzü ciddileşti. "Haklı olabilirsin. Beni bulup kim olduğumu ortaya çıkartmanız iyi hoş ama ben kendi kendime kim olduğumu anımsayabilsem çok daha iyi olurdu."

Mariah, kalbine çöken bir ağırlıkla onu kaybetmekte olduğunu anladı. Günlük hayatına döndükten sonra, Adam için artık sadece hatırlamaktan hoşlandığı ama solmaya yüz tutmuş bir anı olacaktı. Masanın altındaki elleri sinirle birbirine kenetlendi. En iyisi de buydu zaten. Genç kadını hayatında istese bile, onun dünyasına uyum sağlayabileceğinden şüpheliydi. Ama yine de Adam'ı bu kadar erken kaybetmeyi beklemiyordu.

Adam, genç kadına baktı. Yeşil gözleri kararlıydı. "Ben Londra'ya gideceksem, Mariah da benimle beraber gelir."

Arkadaşları bu sözlerin üzerine rahatsızlıkla kımıldandılar. Mariah, genç adamın kendisini istediğini anlayınca rahatlamıştı ama yine de şüpheliyle doluydu. "Nişanlın olarak bile, senin yanında üç erkekle beraber seyahat edemem. Senin konumunda olan biri dikkatle takip edilir. Yanımızda olmam bir rezalete sebep olabilir."

"O zaman yola çıkmadan önce evlenelim. İskoç sınırı uzak değil."

Mariah'nın kalbi heyecandan sıkışmıştı. Zorlukla nefes alarak, "En az senin kadar evlenmeyi istememe rağmen, bunun için henüz çok erken," dedi. "Hayatını yeniden keşfetmek için zamana ihtiyacın var."

Diğerlerinin de Mariah'nın bu itirazına katıldıkları belli oluyordu. Masterson, "Böyle bir evlilik hem skandal olur, hem de Bayan Clarke'ın namına gölge düşürür," dedi. "Seni, zayıf bir anından yararlanarak evliliğe ikna ettiği düşünülür."

Randall'ın kaşlarını anlamlı bir şekilde havaya kaldırması, bu sözlerin hakikatin ta kendisi olduğuna inandığını gösteriyordu ama söze karışmadı.

Adam'ın suratı asıldı. "Mariah'nın namını hiçbir şekilde lekelemek istemem, ama Londra'ya da onsuz gitmeyeceğim kesin."

Kirkland, "Eğer Bayan Clarke yanında bir şaperonla seyahat ederse, rezalet falan olmayacaktır," dedi. "Bize yolculukta katılabilecek bir arkadaşınız var mı Bayan Clarke? Eğer yoksa, Glasgow'a gider ve bir kuzen veya hâlâ bulurum ama bulacağım kişinin arkadaşlığından hoşnut kalacağınızı garanti edemem."

Adam düşünceli görünüyordu. "Sence Bayan Bancroft bize katılır mı Mariah? Hem bir dul hem de gayet anlayışlı bir insan. Aynı zamanda da senin arkadaşın."

Mariah bu sözler üzerine düşündü. Adam'la beraber olmayı ümitsizce istiyordu ama Londra'ya gidip babasının ölümüyle ilgili daha fazla şey öğrenebilmeyi de aynı derecede arzuluyordu. "Julia'nın kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum ama sorarım. Bana şaperonluk etmeyi kabul etse bile, Londra sosyetesine girmeyi isteyeceğinden şüpheliyim. Eminim bundan nefret eder."

Masterson, "Londra'da saygıdeğer şaperonların eksikliğini hissetmeyeceksiniz," dedi. "Bunların başında Ash'in yengesi Georgiana ve kuzeni Janey geliyor. İhtiyacımız olan tek şey seyahatimizin bir skandala dönüşmesini engellemek için size eşlik edecek biri."

Adam, "Bu plana herkes katılıyor mu?" diye sordu. Fikri kabul eden mırıldanmaların ardından, "O zaman istikamet Londra," diyerek kararını bildirdi.

Sesi isteksizdi ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Londra'ya gitmekten daha fazla kaçamazdı ve Mariah'nın varlığının yaratacağı güven duygusuna ihtiyacı vardı.

Masayı temizlemek için iki hizmetçi içeri girdiler. Bu esnada mutfaktan kaçan Bhanu, hizmetçi kızların bacaklarının arasından sıvışıp içeriye girdi. Adam parmaklarını şaklatınca köpek üzerine zıpladı. Randall nadir görülen gülümsemelelerinden biriyle, "Çirkin köpekleri bulmakta üstüne yok Ashton," dedi.

O gece Adam ilk defa içtenlikle bir kahkaha attı. "Bhanu çirkin değil. Sadece daha önce görmediğin ve tanımadığın bir güzelliğe sahip."

Masterson nefesini tuttu. "Okulda da Bhanu adında bir köpeğin vardı. O da çok çirkindi ama herkes onu çok seviyordu. Westerfield Akademisi'ne gelmende dolaylı yoldan da olsa bir rolü var. Leydi Agnes bize bununla ilgili bir hikâyeye anlatmıştı."

"Gerçekten mi?" Adam köpeğin kafasını kaşıdı. "Bhanu'nun anlamı ne?"

Kirkland, "Güneş," diye cevap verdi. "Hindu dilinde."

Adam gülümsedi. "Belli ki her iki Bhanu da Hindu tarzında bir güzelliğe sahipler."

Erkekler bu sözlerle gülüşürlerken, Mariah'nın, genç adamın hafızasını tekrar kazanacağından hiç şüphesi kalmamıştı. Köpeğin adı ve rüyaları gibi küçük şeyler, geçmişin çok yakınlarında olduğunu, sadece ortaya çıkmak için bir fırsat kolladığını gösteriyordu.

İşte o zaman, genç kadına hiçbir ihtiyacı kalmayacaktı.

Bölüm 21

Hizmetçi kız bir sürahi Porto şarabıyla dört de kadeh getirdi. Adam, Mariah'nın tavrına uymayan bir hızla ayağa kalktığını görünce pek şaşırmadı. Genç kadın aşırı canlı bir şekilde, "Siz beyleri Portonuzla başbaşa bırakayım," dedi.

Adam bir kadehi doldururken, Kirkland Mariah'ya hitaben, "Bu acaba Ballard'ın Portosu mu?" diye sordu. "Eğer öyleyse evvelce bahsettiğimiz okul arkadaşımızın şirketinde yapılmıştır. Hem de çok iyi kalitedir."

"Gerçekten bilmiyorum." Mariah kapıya yaklaştı. "Sürahiyi başka biri doldurdu."

Adam sürahiyi Kirkland'a uzattı. "Eminim bu da hoşumuza gidecektir." Mariah'ya dönerek, "Daha sonra salonda görüşürüz," dedi. Genç kadına bakarken onun misafirlerden bir süre için kaçma arzusunu gayet iyi anladığını ifade eder gibiydi.

Ne yazık ki Masterson da ayağa kalktı. "Bu kadar kuzeyde gün batımı bayağı uzun sürüyor. Malikanenin arazisine bir bakmak isterdim. Tabii bana rehberlik yapına lütfunda bulunabilerseniz, Bayan Clarke."

Mariah pek sevinmiş gibi görünmemekle beraber, misafirinin isteğini reddetmeyecek kadar nazikti. "Memnuniyetle. Yalnız önce üstüme bir şal alayım."

Döndüğünde, eski püskü olmasına rağmen, büyükanne-

sinin şalına sarınmıştı. Herhalde büyükannesinin desteğine ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Masterson ona kapıyı açtı ve Bhanu peşlerinde, dışarı çıktılar.

Adam, Masterson'ın görüldüğü kadar insaniyetli olduğunu ümit ediyordu. Mariah, evini istila eden bu yabancılardan yeterince çekmişti. Zaten kendisi de onlar hakkında neler hissettiğinden emin değildi. Şüphesiz onurlu ve zeki insanlardı. Hatta, Mariah'dan kuşkulandığı apaçık meydanda olan Randall bile. Ama Adam kendini onlarla özel bir bağı varmış gibi hissetmiyordu. Zonklayan şakaklarını ovarken, eski hayatının devamlı bu tip baş ağrılarının kaynağı olduğunu düşündü. Kapı kapanınca, "Hartley'de bizim evli olduğumuzu sanıyorlar," dedi. "Bu bize, aynı çatı altında yaşamamızın doğuracağı rezaleti önlemenin bir yolu gibi geldi. Sizden, burda olduğunuz süre içinde bu rolü devam ettirmemize zıt bir şey yapmamanızı rica ediyorum."

"Gayet tabii. "Kirkland'ın yüzü ciddileşmişti. "Ash, hazır Bayan Clarke burada değilken seninle konuşmak istediğimiz başka bir şey var."

"Umarım beni, onun eşim olmaya uygun biri olmadığına ikna etmeye çalışmazsınız." Adam cevap verirken sesinden, duyduğu rahatsızlık fark ediliyordu.. Genç kadına itimat edip edemeyeceğinden emin olmayabilirdi, ama, lanet olsun, onun kendisini hemen hemen hiç tanımayan bu adamlar tarafından eleştirilmesine izin vermeyecekti.

"Alakasız yok. O gayet alımlı ve zeki bir hanım ve birbirinizden hoşlandığınız da belli oluyor. Bunlar bir evlilik için sağlam ve iyi temeller. Bizim konuşmak istediğimiz tamamiyle farklı bir konu." Kirkland'la Randall manidar bir şekilde birbirleriyle bakıştılar. "Senin yaralanmana ve denizde kaybolmana sebep olan kazayla ilgili hiçbir şey hatırlıyor musun?"

Bu ilk ve bulanık anılarını hatırlamaya çalışırken Adam'ın kaşları çatılmıştı. "Bir kalasa tutunup buz gibi sularda sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyuca çalkalandığımı hayal meyal hatırlıyorum. Bunun şu anda ne önemi var?"

“Çünkü seni aramaya gemin *Enterprise*’ın enkazını çıkartmakla başladık.” Bu sefer cevap veren Randall’dı. “Dolayısıyla, buhar kazanının kasıtlı olarak hasara uğratılıp, sonra da bir patlamaya kesinkes sebep olacak şekilde yarım yamalak onarıldığını keşfettik. Anlaşılan biri seni öldürmeye çalışmış.”

Adam, bu açıklamadan afallamıştı. “Öldürmek mi?” diye bağırdı. “Böyle bir düşman kazanmak için ne yapmışım ki?”

Kirkland cevap verdi. “Hiçbir şey. Ama bazıları yarım Hindu bir İngiliz Dük’ü kabul edemiyorlar. Sen daha önce de bir hayli kaba saba, aşağılık karikatürlere hedef olmuştun. Senin şahsınla hiçbir ilgisi olmasa da, senden prensip olarak hoşlanmayan insanlar var.”

“Kanının karışık olması yüzünden hor görülmemi anlayabilirim.” Adam’ın sesi boğuktu. “Ama bu öfke, bir İskoç gemisini ve Britanyalı mürettebatını havaya uçurmaya nasıl yeterli olabilir? Kalbe bir kurşun sıkıp bu işi halletmek varken, bu yöntem bana çok karışık görünüyor. Acaba bu cani gemiyi yok etmeye çalışmış olamaz mı? Belki de buharlı gemi yapan başka biri, rakibini ortadan kaldırmak istemiştir.”

Kirkland’ın yüzündeki ifade kederliydi. “Her şey olabilir tabii. Elimizde hiçbir delil yok. Ama geçmişte İskoçyalı gemi yapımcıları ve mühendisleri arasında sonu cinayete kadar dayanan bir rekabet olmamıştı.”

“Öldürmek istedikleri ben idiysem, yeniden denemeye kalkışabilirler.” Adam, kendisini öldürmeye çalışan biri olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. “Eğer Mariah’ı beraberimde Londra’ya götürürsem, peşimde olan biri varsa ona da zarar verebilir.”

Randall’ın halinden, bunun genç kadını geride bırakmak için iyi bir mazeret olduğunu düşündüğü belli oluyordu. Ama Kirkland, “Bizimleyken emniyette olacağınızı sanıyorum,” dedi. “Kaldı ki, sen de kendi yeteneklerinle yenilmesi güç birisin. Fakat senin kötülüğünü isteyen biri olduğunun farkında ve tetikte olman lazım.”

“Ben yenilmesi güç biri miyim? Bilmiyordum.” Adam kafası karışmış gibi görünüyordu.

Randall, gözleri parlayarak, “Şanslı bir gününde en az benim kadar iyi nişan alabilirsin,” dedi.

Kirkland da ilave etti, “Hem şansız bir gününde bile ol-
san, Masterson’ı, Randall’ı veya beni göğüs göğüse kavgada
yenebilirsin. Çocukluğunda Hindistan’da acayip birtakım
yakın dövüş taktikleri öğrenmişsin ve dalaşacak arkadaşlara
ihtiyacın olduğu için sınıf arkadaşlarına da bunları öğrettin.
Ama hiçbirimiz senin kadar iyi olamadık bu konuda.”

“En etkili hareketleri bize öğretmediğinden her zaman
kuşku duymuşumdur.” Randall’ın bakışlarından aklının
uzaklarda, başka bir yerde olduğu anlaşılıyordu. “Yine de, sa-
vaşta canımı birkaç kere kurtarabilecek kadar öğrendim.”

Adam kupkuru bir ses tonuyla, “Yani hem bir düküm,
hem de ölümcül kavgaların piriyim,” dedi. “Hiç farkında
değildim. Ama farkında olduğum bir şey varsa, o da şu ki,
eğer siz beni bulmasaydınız hayatım çok daha kolay ve basit
olacaktı.”

Kirkland yavaşça sordu. “Sen bunu mu tercih ederdin?”

Adam bu soruyu düşünürken yine ağrıyan şakaklarını
ovdu. Geride bırakmış olduğu hayatı kulağına bunaltıcı ge-
liyor ve ona pek de çekici bir yaşam tarzı gibi görünmüyor-
du. Hartley çok daha sakın bir yerdi. Hem burada, Mariah
hakkındaki karmakarışık hislerini de bir düzene sokabilecek
zamanı da olacaktı. Ama, hafızası geri gelmediği takdirde,
ömür boyu neler kaybettiğini merak edeceği şüphesizdi.

“Sanırım... gerçekleri öğrenmem daha iyi olur.”

Ama, ağzından dökülen bu sözlerle rağmen, o kadar da
emin değildi.

Mariah, misafiriyle beraber dışarı çıktığında, “Adam balı-
çenin bir bölümünü restore ediyor, Lord Masterson,” dedi.
“İsterseniz oraya gidebiliriz. Veya sahile, onu bulduğum yere
inebiliriz. Uzak değil.”

Masterson, genç kadının yürüyüşüne ayak uydururken, "Bana herkes gibi Will deyin lütfen. Ash'i bulduğunuz yeri görmek isterdim," dedi. "Bize bahçeyi belki yarın kendisi gezdirir. Adam oldum olası bahçe düzenlemesine ve peyzaja ilgi duymuştur. Ralston Manastırı'nın bahçeleri İngiltere'de bulunacakların en güzellerindendir. Tabii Ashton Konağı'nın arazisi daha küçüktür ama o da çok nefistir. Orada dolaşırken, insan Londra'nın göbeğinde olduğuna inanamaz."

Mariah, birkaç hafta içersinde Londra'da bir dükün misafiri olacağına inanamıyordu. Londra'ya bu seyahati, daha önce babasıyla yaptıklarından çok değişik olacaktı. O zamanlar kenar mahallelerde veya en iyi ihtimalle gösterişsiz denebilecek yerlerdeki kiralık odalarda kalmışlardı. Babasının hayatta olduğu ve hep birlikte oldukları günleri çok özlemişti ama geriye dönüş yoktu artık. Oysa, Adam'la beraber oldukça, ne kadar zayıf olursa olsun, gelecek için bir şansı vardı.

Patikadan aşağı küçük plaja doğru yürüdüler. Genç kadın Masterson'ın sohbet etmeye çok hevesli olmamasına memnundu. Günlerin bu kadar kuzeyde bayağı uzun olduğu konusunda Masterson haklıydı. Akşam yemeği saati geçmiş olmasına rağmen, güneş hâlâ ufkun üzerindeydi. Yazın ortalarına geldiklerinde geceler iyice kısılacaktı.

Sahil rüzgârlıydı. Çırpıntılı dalgalar kıyıdaki kum ve çakıllara sertçe vuruyordu. Bhanu denizin kenarına gidip de, bir dalga burnuna sular sıçratınca tiz bir sesle havladı. Masterson, "Onu kurtardığınız akşam sular yine böyle sert miydi?" diye sordu.

"Daha kötüydü. Saat gece yarısına yaklaşıyordu." Mariah eliyle Adam'ı ilk gördüğü yeri işaret etti. "Neyse ki, suyun üstünde bir karartı olduğunu görebilecek kadar ay ışığı vardı. Önce boğulmuş bir adam sandım." Yüzü buruşmuştu. "İçimden kaçıp saklanmak geldi. Ama nerdeyse gelgit başlayacaktı. Cesedin tekrar kıyıdan açılacağını düşünüp suya girdim ve Adam'ı buldum. Hayattaydı ama ölmesi yakınmış gibi görünüyordu. Sanırım daha fazla dayanamazdı."

Masterson merakla sordu. “Sizi gece yarısında sahile getiren neydi peki?”

Genç kadın Büyükannesi Rose’un ritüelleriyle ilgili ona gerçekleri söylese, olanlar bir lordun gözüne kesinlikle çok acayip görünecekti. “Huzursuzdum ve uykum kaçmıştı. Malikanenin eski sahibi Burke beni kendisiyle evlenmeye ikna etmeye çalışıyordu. Zayıf bir anımda bunu kabul edeceğimden ve sonra da hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağımdan korkuyordum. Onun için biraz temiz havada yürüyüp kendimi yormaya karar vermiştim.”

Masterson, sanki bu gayet mantıklı bir açıklamamış gibi başını salladı. “Ash’in bu kadar güneye sürüklenmesine ve buz gibi suya rağmen hayatta kalabilmesine hayret ediyorum. Gemisi Glasgow’da değil, Arran Adası civarında battı ama yine de günlerce denizde çalkalanmış olmalı. Hayatta olması gerçekten bir mucize.”

“Tam bir mucize sayılmaz.” Mariah, Adam’ın söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlamaya çalışıyordu. “Bana ilk söylediği, nefesini yavaşlattığı ve kendini koruyabilmek için beyninin bir köşesine çekildiğiydi. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım ama belki de bu şekilde hayatta kalabildi.”

Masterson ilgilenmişe benziyordu. “Bu onun Hindu sihirlerinden biri olsa gerek.”

Mariah temkinle sordu. “Sihir mi?” Sihir diye bir şey olduğunu zaten inkâr edemezdi. Büyükannesinin sayesinde, insanoglunun anlayamadığı pek çok şey olduğunu fark etmişti.

“Tam manasıyla sihir değil tabi. Ama herhalde sizin de bildiğiniz gibi, Ash bazı Hindu eğitim yöntemleri uygular, mesela her günkü meditasyonu da bunlardan biri.”

Mariah kendini budala gibi hissetti. “Böyle bir şey yaptığını bilmiyordum, bana hiç bahsetmemişti.”

Masterson ciddileşti. “Belki unutmuştur. Sabahları yıkandıktan sonra odasında sessiz sedasız meditasyonunu yapardı. Hâlâ yapıyorsa da, siz bilmeyebilirsiniz. Adam oldukça ketum bir insandır. İngiltere’deki hayatı boyunca, melez olduğu için

hor görüldü ve hakarete uğradı. Buna çareyi de, Hintli kalıtımını saklamak ve mükemmel bir İngiliz beyefendisi olmakta buldu.”

“George Burke zorluk çıkardığında hasta yatağından kalkıp adamı odanın ta öbür ucuna fırlattı.” Mariah düşünceliydi. “Nasıl olduğuna şaşıtm. Hareketleri boks yapar gibi değildi. Bu da mı Hindu uygulaması?”

Masterson başıyla onayladı. “*Kalarippayattu* denen, Hindistan’ın güneyindeki Kerala kentinden gelen bir döğüş taktiği. Adam orada kuzeydeydi ama, *Kalarippayattu* tekniğini kaldığı saraydaki asilzadelerin çocuklarıyla beraber öğrenmiş. Anlaşılan bu çocuklara her türlü savaş sanatı öğretiliyormuş. Sonra o da bize öğretti, genellikle gecenin geç saatlerinde.” Masterson, o günleri hatırlayarak gülümsedi. “Küçük çocuklar ne kadar da canavar olabiliyorlar. Ash tabii ki, döğüşmedeki hüneri yüzünden çok büyük saygı görürdü.”

Mariah, “Bana bunları neden anlatıyorsunuz?” diye sordu. “Bu rastgele bir konuşmaya benzemiyor.”

Masterson’ın yüzünde üzüntülü bir gülümseme belirdi. “Farkına varacağınızı tahmin etmiştim. Ash’in geçmişini size en ince detaylarıyla açıklamamın sebebi, sizin şu anda onun hayatında çok önemli ve ona en yakın insan olmanız. Onu yakinen tanıyabilmeniz ikiniz için de daha iyi olacaktır.”

Genç kadın kaşlarını kaldırdı. “Yani Adam’ın nişanlısının bir kumarbaz kızı olmasını reddetmiyor musunuz?”

Masterson, “Siz de kumarbaz mısınız?” diye sordu.

“Kesinlikle hayır.” Ben kumarın belirsizliğinden hoşlanmıyorum.” Mariah gülümsedi. “Benim için para değer verilecek ve dikkatle kullanılacak bir şeydir, sokağa atılacak bir şey değil.”

“Akıllıca bir yaklaşım. Peki başka zaaflarınız var mı?”

Genç kadın gülerek, “Yoksa benimle Adam’ın eşi pozisyonu için görüşme mi yapıyorsunuz?” diye sordu.

Masterson da güldü. “Belki de. Sosyete de tanışanlar genellikle birbirlerinin altyapılarını bilirler veya kolaylıkla öğ-

renebilirler. Buradaysa durum farklı. Ama siz akli başında ve iyi yürekli bir insana benziyorsunuz, ve Ashton'a ilgi duyuyorsunuz. Bu pozisyona gayet uygun olabileceğinizi düşünüyorum.”

Genç kadının denizi seyreden gözleri daldı. Ashton Düşesi olmasının ne kadar ihtimal dışı olduğunu düşünüyordu. Adam'ın kendisine güvenmediğini ve nedenlerini anlatmak istemiyordu ama, gerçeklerin bir kısmını açıklayabilirdi. “Dürüstçe söylemek gerekirse, Adam eski hayatına dönüp hafızasını kazanınca nişanımızın sona ereceğini sanıyorum. Dostlarımı yeniden hatırlayınca bana şimdi olduğu gibi ihtiyacı olmayacaktır.”

“Dostlarımı hatırlamasını içtenlikle ümit ediyorum.” Masterson, genç kadının şüphe dolu yüzüne bakarken bir an için karamsar göründü. “Onu kaybetme olasılığı hakkında kayda değer bir şekilde soğukkanlısınız. Bense sizi Adam'a... oldukça bağlı zannediyordum.”

Mariah içini çekti. Masterson, ona doğrudan doğruya Adam'ı sevip sevmediğini sormamakla anlayışlı davranıyordu. Bu, genç kadının tartışmak istediği bir konu değidi. “Hayatımda her zaman gerçekçi olmak zorundaydım. Romantik hayaller çoğunlukla mutsuzlukla son bulurlar.” Büyükannesini yakınında istermiş gibi şalına sımsıkı sarındı. “Adam evli değil ama yine de görüşmekte olduğu bir sevgilisi var mı diye merak ediyorum. Böyle biri varsa, onun hayatta olduğunu öğrenir öğrenmez ortaya çıkacaktır.”

Masterson şaşkınlıkla, “Böyle bir hanımın varlığından habirim yok,” dedi.

Bhanu sıçrayıp çamurlu ayaklarını Mariah'nın en iyi elbisesinin üstüne dayadı. Genç kadın köpeğin uzun kulaklarını okşamak için öne eğilirken, “Olmadığından emin olabilir misiniz?” diye sordu.

Erkek, “Hayır,” diyerek kabullendi. “Söylemiş olduğum gibi, Ash gayet ketumdur. Ben de geçtiğimiz senelerde

Londra'da fazla bulunmadım. Fakat böyle bir kadın mevcut değilse ve hâlâ sizinle evlenmek isterse, onunla evlenir miydiniz? Yoksa nişanlılık rolünü sadece onun bu kadar yalnız olması yüzünden mi üstlendiniz?”

Masterson dikkate değer şekilde algılama kabiliyeti olan bir insandı. “Eğer Adam’ın istediği buysa, ben onunla memnuniyetle evlenirim. Ama daha bir süre ne istediğini bilecek durumda olacağını sanmıyorum. Ve eninde sonunda beni istemezse —” Çok önemli bir şey değişmiş gibi omuzunu silkti. — bunu saygıyla kabullenirim ve bir düşes olamadığım için de hiç üzülmem. Sanıyorum böyle bir mevki zaten başkaları tarafından devamlı olarak gözlenmek, ölçülmek ve yargılanmak anlamına geliyor.”

Masterson genç kadının fikrine katılıyordu. “Özellikle genç ve güzel bir düşes. Ama hayatınızın ne kadar gözler önünde olacağı sizin seçiminizdedir. Aslton düzenli olarak sosyal çevrelerde görünür, ama kesinlikle sosyete turlarına bağımlı biri değildir. Muhtemelen sizinle evde başbaşa kalmasına sebebiyet verdiğiniz için mutlu olacaktır.”

Bu kulağa o kadar da fena gelmiyordu. “Benim zaafılarımı sordunuz, Will. Benim hayal gücüm fazlasıyla kuvvetli ve bu da bazen başımı derde sokuyor.” Aklına bir an için yine hanımı hanımcık Sarah geldi. “Ama genelde bu zaafımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum.”

“Bu dünyada hayallerden çok daha kötü şeyler var.” Denize sırtını çevirirken, güneş altın sarısı, kızıl ve mor şeritler yayarak batıyordu. “Hava serinledi. Artık eve dönsek daha iyi olur galiba.”

Genç kadın şalına sımsıkı sarılıp yürümeye başladı. Bhanu da bu esnada ayakları ve sarkık kulakları sırılsıklam, patikada onlara eşlik ediyordu. Mariah, Adam’ın bu arkadaşını sevmiştii. Ne de olsa bir taraftarı olması iyi bir şeydi.

Mariah ile Masterson eve döndüklerinde, yemek odasına çay servisi yapılıyordu. Aradan kısa bir zaman geçince misafir-

ler ayaklandılar. Adam'ın arkadaşları güneye doğru olan seyahatlerini çoktan planlamışlardı bile. Adam da daha iyi bir önerisi olmadığı için onların tekliflerini seve seve kabul etmişti.

Mariah'yla birlikte misafirlerini kapıya kadar geçirdiler ve üç adam kapıdan çıktığında rahatlayarak derin bir nefes aldılar. Yorgun bir halde kapıya sırtlarını döndüklerinde, Adam genç kadını kollarına almak için dayanılmaz bir istek duymasına rağmen kendini dizginledi. Eski yakınlıklarına geri dönmek çok kolay olacaktı ama bu, genç adam henüz ne hissettiğini bilmezken her ikisine de haksızlık olurdu.

Mariah, "Bu akşam neredeyse umduğumuz kadar iyi geçti," dedi. "Arkadaşlarıyla konuşurken hafızanın herhangi bir bölümü tazelendi mi?"

Adam şakaklarını ovdu. "Hayır, ama niye arkadaş olduğumuzu anlayabiliyorum. Onları hatırlamamama rağmen, beraberken kendimi çok rahat hissettim."

Adam'ın yaptığı hareket, genç kadının ciddileşmesine sebep oldu. "Başın mı ağrıyor?"

Genç adam elini şakaklarından çekerek, "Biraz." diye cevap verdi. "Bütün gece ümitle bana bakıp herhalde benim – şimdi her şeyi hatırlıyorum! – diye bağırمامı beklediler." İcini çekerek devam etti. "Keşke bunu yapabilseydim. Başımındaki bu ağrı... sanki geçmişime ait bütün bilgiler içerde beynimde kilitlenmiş ve her an patlamaya hazır gibi. Ama bu henüz olmadı."

Genç kadın Adam'ı rahatlatmak istercesine, "Olacak." dedi. "Kendi evine döndüğünde büyük ihtimalle bir sabah uyandığında herşeyin geri dönmüş olduğunu göreceksin."

"Belki de." Ona kalsa yarın sabah uyandığında Mariah'ı yanı başında görmeyi tercih ederdi. Genç kadına dokunma isteğini bastırabilmek için ellerini birbirine kenetledi. "İyi geceler. Eski arkadaşlarımı bu kadar iyi ağırladığın için de ayrıca teşekkür ederim."

Genç kadın, bir iyi geceler öpücüğü veya en azından bir

dokunuş beklercesine tereddüt etti. Fakat erkekten böyle bir hareket gelmeyeceğini kabul edince yüzü yumuşadı. "İyi uy-
kular Adam."

Adam, genç kadının zarif adımlarla uzaklaşmasını seyretti. Evet, kanındaki ateşin arzu olduğundan emindi. Ama arzu-
nun ötesinde onu neyin beklediğinden emin olamıyordu.

Adam o geceyi rüyaları kızgın tanrılarla ve tanımadığı ca-
nilerle dolu olarak geçirdi. Anıları buysa, hiç hatırlamaması
daha iyiydi.

Bölüm 22

Ertesi sabah Mariah kasabaya inip Julia Bancroft'un ziyaretine gitti. Arkadaşı kapıyı gülümseyerek açtı. "Seni görmek ne hoş! Adam yeterince iyileşip de artık benim bakımına ihtiyacı kalmadığından bu yana görüşemedik. Çaya ne dersin?"

"O kadar oldu mu? Sanırım olmuştur." Mariah şapkasını çıkarıp arkadaşının peşinden kulübenin arkasındaki mutfağa yöneldi. "Çok üzgünüm. Bu aralar dikkatimi dağıtacak çok şey oldu."

Julia, Mariah'ya çayını koydu ve yanında bir tabak dilimlenmiş zencefilli kek ikram etti. "O üç etkileyici beyefendi Bull and Anchor'a geldiklerinden beri etrafta bir sürü dedikodu dolaşıyor. Dün akşam da malikanede sizinle yemek yediklerini duydum."

Mariah içini çekti. "Evet, yediler."

"İşin aslını senden öğrenmeyi umuyordum." Julia kıkırdarak devam etti. "Bu da senin konuşmanı sağlamayacaksa, o zaman merakımla yaşamayı öğrenmem gerekecek."

Genç kadın önündeki kekten küçük bir ısırık alırken, nereden başlayacağını düşünüyordu. "O beyler Adam'ın arkadaşları ve şaşılacak bir durum ama adı hakikaten Adam'mış. Arran Adası'nda gemisi battığından beri Adam'ı, daha doğrusu cesedini arıyorlarmış. Nihayet onu buldular ama Adam'ın hafızası hâlâ yerine gelmedi."

“Arkadaşlarının kıyafetlerine bakılırsa Adam bir güverte tayfası olmasa gerek. Yoksa geminin sahibi miymiş?”

“Çok, çok daha kötüsü.” Mariah’nın yüzü buruştu. “Adam Ashton Dükümü.”

“Aman Tanrım!” Julia donakalmıştı. “O bir Dük müymiş?”

“Ya öyle ya da arkadaşlarının hepsi yalan söylüyorlar.” Genç kadın sinirle önündeki keki ufalamaya başladı. “Onu Londra’ya evine götürmek istiyorlar. O ve ben... biz birbirimize derin duygularla bağlıyız ama korkarım onu kaybettim Julia. Arkadaşları gelmeden önce, ona evliliğimiz hakkında yalan söylediğimi itiraf ettim. Bunu duyunca tabii ki altüst oldu ve şimdi de benim hakkımda ne düşünmesi gerektiğinden emin değil. Benden nefret etmediği kesin ama bana güvenmiyor da. Sanırım eski hayatına döndüğünde, orada benim için bir yer olmayacaktır.”

Julia yavaşça, “Çok üzüldüm,” dedi. “Kaderin bir cilvesi sizi çok çabuk bir araya getirdi. Neden evli olduğunuzu iddia ettiğini çok iyi anlıyorum ama onun bunu öğrenince niye altüst olduğunu da anlayabiliyorum. Belki de zaman içinde, ona gerçekleri en başında söylemememi affedecektir.”

“Belki ama buna çok güvenmiyorum.” Mariah’nın ağzı keyifsizce büzüldü. “Ama onunla beraber Londra’ya gitmemi istiyor. Sanırım etrafında tanıdık bir simaya ihtiyacı var. Eski hayatına uyum sağladığında bu ihtiyacı ortadan kalkacaktır. Öte yandan ben de gitmek istiyorum, başka hiçbir sebep olmasa bile babamın ölümü hakkında avukatımızla konuşmam gerekiyor.”

“Hâlâ bir haber yok mu? Belki de avukat hasta olmuştur.”

“Ya öyle ya da bir bayan müşteri için kendini fazla yormaya niyeti yok. Eğer sorun buysa, kendime yeni bir avukat bulmam gerekecek.” Mariah üşengeç bir avukatla uğraşmaya pek de istekli değildi ama lazım olduğu takdirde bunu da yapacaktı. Belki de Masterson ihtiyacı olursa daha iyi bir avukat bulmasına yardım ederdi.

Julia, "Eğer Londra'ya bu yakışıklı genç erkeklerle beraber gideceksen, yanında bir hizmetçi kızın olması lazım." dedi. "Hatta daha doğrusu, bir şaperon."

Mariah ikna edici bir gülümsemeyle, "Bugün seni ziyaret gelmemin sebeplerinden biri de bu zaten," dedi. "Bütün masrafların ödenmesi şartıyla bir Londra seyahatine ne dersin?"

"Benim de mi gelmemi istiyorsun?" Julia elindeki çay fincanını masanın üzerine bıraktı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Hastalarım ne olacak?"

Mariah arkadaşının bu fikre karşı çıkacağını biliyordu. Julia, Cumberland'ın yerlisi değildi. Aksanından iyi eğitim almış olduğu ve muhtemelen bir doktorun veya bir rahibin kızı olduğu anlaşılıyordu. Mariah onun İngiltere'nin bu ücra köşesine geçmişinden kaçmak için geldiğinden şüpheleniyordu. Ama Londra'nın bahsi geçince arkadaşının yüzündeki özlem dolu ifadeyi görmüştü. "Yardımcının bu işte çok usta olduğundan bahsetmiştin. Eğer çok acil bir durum olursa Jenny veya hastanın kendisi başka bir ebe çağırabilirler."

Julia her ne kadar imreniyorsa da, henüz ikna olmamıştı. "Uygun kıyafetlerim yok. Seyahat masraflarım karşılanırsa bile, ufak tefek harcamalarım olacaktır." Gülümsedi. "Gelirim çoğu takastan geliyor ve Londra'da bir tavuğu para olarak kullanabileceğimi hiç sanmıyorum."

Mariah güldü. "Ben de. Ama ikimiz de hemen hemen aynı bedendeyiz, yani elbiselerimizi paylaşabiliriz. Benim gardrobum da Londra standartlarında değil ama seyahatlerimde bazı hanımefendiler bana güzel şeyler hediye ettiler. Ayrıca oldukça iyi bir terziyimdir. Kullanılmış birkaç kıyafet alırız, ben de onları bize uydururum." Yaklaşımını değiştirerek ilave etti. "Biraz uzaklaşmak sence de iyi olmaz mı? Beraber Londra'da iyi vakit geçirirdik."

Julia, "Gerçekten yapamam," dedi. Ama gözlerinde istek pırıltıları dolaşıyordu.

Mariah, "Sosyeteye karışmak zorunda da kalmazsın," dedi. "İstemiyorsan tabii."

Julia'nın gülümsemesi hüznünlüydü. "Sosyeteden kaçınmak istediğimi nasıl anladın?"

"Sadece bir tahmin." Genç kadın suratını buruşturdu. "Bu fikre ben de bayılmıyorum ama Adam'la evlenmemizin ufak da olsa bir ihtimali varsa, bu sulara yüzüp yüzemeyeceğimi anlamam lazım. Babamla hiç yüksek tabakada dolaşmadık ama sürekli olarak yeni ortamlara ayak uydurmak gerekmişti, o yüzden sanırım bunu da becerebilirim."

Julia'nın kararsız yüz ifadesi değişmişti. "Yapmamam lazım biliyorum ama... peki, seninle geleceğim. Benim de Londra'da bir işim var." Ayağa kalktı. "Kıyafete gelince, bir dakika burada bekle."

Bir dakika, Julia'nın tekir kedisinin Mariah'nın kucasına zıplayıp yerleşmesine müsaade edecek kadar uzadı. Julia kolları elbiselerle dolu olarak geri gelinceye kadar, Mariah bir fincan çayla bir dilim kek daha yemişti. Elbiselerin hepsi son moda olmasa da zengin renklere sahip çok kaliteli kumaştan dikilmiş gündüz kıyafetleriydi. Mariah heyecanla nefesini tutunca kucagındaki kedi sıçrayarak uzaklaştı. "Nereden...?"

"Hiç sorma." Julia kıyafetleri bir sandalyenin üzerine yığıldı. "Lütfen."

Mariah başıyla onayladı. Bu elbiselerin Julia'nın önceki evliliğinden kaldığını tahmin ediyordu. Kocasını öldüğünde Julia çok genç olmalıydı, çünkü Mariah'dan çok da büyük değildi ve yıllardır Hartley'de yaşıyordu.

En üstteki elbisenin etek kenarını ters çevirerek dikişleri inceleyen Mariah, "Çok iyi dikilmiş," dedi. "Günümüze göre biraz eski ama yapacağım değişikliklerle modaaya uygun hale gelir."

Julia düz bir sesle, "Modaya uygun olmak istemiyorum," dedi. "Sade ve göze batmayan bir halde olmaları yeterli."

Julia'nın bu isteği, şimdiki tarzına uygundu ama Mariah bu elbiselerin, arkadaşının geçmişinin çok daha parlak olduğunu kanıtladığını düşünüyordu. "Nasıl istersen. Değişiklikleri

yapmam fazla uzun sürmez. Bir iki aksesuar değişikliği ve belki de dekoltesi açık olanlara birer şal uydurmak yeterli olur.”

Julia yığından gülkurusu renginde bir elbise çekti. “Bunu almanı istiyorum. Bu renk sana benden çok daha fazla yakışacaktır.”

Mariah elbisenin kolunu keyifle okşadı. “Emin misin? Bu harika bir saten. Elbiseyi ortadan kesip siyah saçlarına yakışacak renklerle ayrı ayrı parçalar halinde giyebilirsin.”

“Ben senin olmasını istiyorum.” Julia’nın kaşları, elbise sanki kötü anıları canlandırmış gibi çatılmıştı.

Mariah yeşil bir yürüyüş elbisesi seçerek arkadaşına uzattı. “Bunu giy de, yapacağım değişikliklere karar verelim.”

Julia’nın genelde ciddi olan yüzü neşeyle aydınlandı. “Bu seyahatten büyük keyif alacağımı Mariah. Sosyeteye karışmadığım süreç, çok iyi zaman geçireceğimden eminim!”

O sabah Adam uyandığında, gördüğü kötü rüyaların etkisiyle yorgundu ve Mariah da çoktan kahvaltısını bitirmiş, evden ayrılmıştı. Sakin bir kahvaltının tam ortasında, Randall kendisine kapıyı açmış olan hizmetçi kızın önünde odaya rüzgâr gibi girdi. “Günaydın Ash. Beraber atış talimi yaparız diye düşünmüştüm.”

Adam gözlerini kırıştırdı. “Kahvaltımı dahi bitiremeden çıkıp savunmasız yaratıkları öldürmemi mi gerekiyor yani?”

Randall sırtıttı. “İşte senin hâlâ sen olduğunun en inandırıcı kanıtı. Biraz jambon yiyebilir miyim?” Cevap beklemeksizin, kendine jambonlu bir sandviç yapıp çay koydu ve Adam’ın karşısına oturdu. “Senin bir ava katıldığını hiç görmedim ama dün akşam da söylediğim gibi, çok keskin bir nişancısın. Beraber hedef atışı yaparız diye düşünmüştüm. Bakalım hâlâ eskisi kadar iyi misin.”

“İlginç bir soru; atış kabiliyeti vücutla mı yoksa beyinle mi alakalı?” Adam düşünceliydi. “Bir silahı nasıl tutacağımı bile bilmiyorum.”

“İyi işte! Kafana yediğin darbe senin nişancılığını yok ettiyse, seni bugün yeneceğimi demektir.” Randall bir sandviç daha yaptı.

Adam kuru bir sesle sordu. “Senle diğerleri, benimle zaman geçirip acaba hangi hatıraları canlandırabiliriz diye sıraya mı girdiniz?”

“Bunu keşfetmen o kadar da uzun sürmedi.” Randall jambonlu sandviçinden bir ısırık aldı. “Bayan Clarke’ın aşçısı mükemmel. Neden gitmek istemediğini anlaşıyor.”

“Hatırlamamda en çok kimin başarılı olacağına dair aramızda bir yarışma mı var?”

“Henüz değil, ama bu da bir fikir.” Randall sandviçini süpürüp Adam’ın boş tabağına baktı. “Nişancılığını denemeye hazır mısın?”

“Seçme şansım yok gibi görünüyor. Herhalde silahı yanında getirmişsindir.” Genç adam yeteneğine hâlâ sahip olup olmadığını içten içe merak ederek ayağa kalktı.

“Silahlar benim uzmanlık alanımdır.” Girişe doğru giderlerken, Randall bir köşeye bırakmış olduğu deri tüfek çantasını aldı.

Sabah çiseleyen yağmur, yerini soluk bir ilkbahar güneşine bırakmıştı. Adam Mariah’nın nerede olduğunu düşündü. Genç kadının yakınlarda olduğunu bilmek onu daha mutlu ediyordu. Herhalde Julia Bancroft’u ziyaret etmek için kasabaya inmişti. “Bahçenin arkasında atış alanı olabilecek iyi bir yer var. Ağaçlar seyrek ve arkadaki tepe de attığımız kurşunların fazla uzağa gitmesini engeller.”

“Yani hatırladığını bilmesen de, bir şeyleri anımsıyorsun.” Randall düşünceliydi.

“Belki de. Veya sadece mantıksal bir çıkarım yaptım.” Adam arkadaşını inceledi. Her ne kadar yay gibi gerilmiş sinirleri bir İngilizde çok rastlanmasa da uzun boyu, sarışın ve yapılı vücuduyla Randall tipik bir İngilizdi. “Dün akşama nazaran çok daha neşelisin. Dün gece etrafındakileri ısıracak gibiydin. Genel ruh halin bunlardan hangisi?”

“Sanırım ısırarak. Bugün daha keyifliyim çünkü hayatta olduğun nihayet kafama dank etti. Birinden vazgeçebileceğim kadar çok sayıda arkadaşımı yok. Savaşta arkadaşlarımı yitirmek doğal bir şey, ama İngiltere’de lüksün kucağında yaşayan dostlarımı kaybetmek değil.”

“Özür dilerim. Seni neredeyse hayal kırıklığına uğrattım.” Adam, sadece eski arkadaşların arasında olabileceği gibi birbirlerine takılmaya başladıklarını fark etmişti. Bu çok ilginçti. “Gördüğüm rüyada, seni Londra’daki bir evden kurtardığım zaman neredeyse ölmek üzereydin. Bu gerçekten oldu mu?”

Randall’ın ifadesi sertleşti. “Benden çok hoşlanmayan bir adamın yeğeniyim. Beni doğrudan doğruya öldüremediği için savaştan yaralı olarak döndüğümde bakımsızlıktan öldürmeye çalıştı.”

Adam irkildi. “İyi ki müdahale etmişim. Olay kanuna aksettirildi mi?”

Diğeri başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Yaptığımı itiraf etmeden hiçbir suçlamada bulunamayacağı için, olay kapandı. Sonrasında Ashton Malikanesi’nde gayet iyi bir şekilde kendimi toparladım. Bu hadise geçen yaz olmuştu. Benim hayatımı kurtardın. Bu da benim gözümde oldukça kayda değer bir borç.”

“Hafıza kaybımı hesaba katacak olursak, bana olan borcundan dolayı endişelenmene gerek yok bence.” Artık bakımlı bahçeleri geçmiş ve arkasında bir tepe olan düzlüğe gelmişlerdi. “Atış talimini burada yapabiliriz diye düşünmüştüm.”

“Mükemmel.” Randall tüfek çantasını hemen oracıkta olan masa büyüklüğündeki bir kayanın üzerine koyarak açtı. İçinde iki tane ince ve zarif tüfekle bir çift de tabanca vardı.

Adam silahları inceledi. “Her zaman böyle silahlı mı seyahat edersin?”

“Bunun gibi uzun bir yolculukta yanımda hem bir tüfek hem de bir tabanca bulundururum. Tabii ki bir de bıçak.”

Adam da kuru bir sesle onu taklit etti. “Tabii ki. Bir beyefendi ve cephaneliği.”

Randall sırtarak tüfeklerden birini işaret etti. “Bu benimki, diğeri de Masterson’ın. Tabancalardan birini de Kirkland verdi. Ne kadarını hatırladığını göstermek ister misin?”

Fazla düşünmesine gerek kalmaması için Adam çabucak Masterson’ın tüfeğini aldı ve dengesini kontrol etmek için elinde tarttı. Silah güzeldi. Temiz olup olmadığına baktığında kusursuz olduğunu fark edince hiç şaşırmadı. Seri ve ustaca hareketlerle barut, çaput ve gülleyi namluya yerleştirdi, sonra da bir hedef bulmak için etrafına bakındı. “Bakalım bu tüfeğin ayarı nasılmış. Şu karaçalının üstündeki çiçeğe ateş ediyorum.”

Yine içgüdülerini kullanarak, tüfeği omuzladı ve ateş etti. Sarı çiçek zerreler halinde dağılmıştı. “Oldukça hassas ama sanırım çok az sola doğru atıyor.” Tüfeği indirdi. “Şaşılacak şey ama ata nasıl bineceğimi de hatırlıyordum. Anlaşılan kasların, beyinden bağımsız kendi hafızaları var.”

“Öyle gibi görünüyor. Nişancılıktaki ustalığımı kaybetmediğin kesin. Doğrusu buna sevinmeli mi, yoksa üzülmeli miyim pek emin değilim.”

“Bence sevin. Gülümsemek kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlar. Dün akşamki konuşmamızı doğru hatırlıyorsam, sen de benim kadar ustasın. Eh, göster bakalım.”

Randall da silahını doldurdu. Havada uçan bir kargayı görünce tüfeği ona doğrulttu. “Hareket eden bir hedef daha heyecanlı.”

Adam clini kaldırdı. “Yapma. Bu yaratık sana hiçbir zarar vermedi.”

Randall yüzünde şaşkınlık ifadesiyle silahı tekrar indirdi. “Gerçekten değışmemişsin. Pekâlâ, ben de aynı çalının sol tarafındaki çiçeğe ateş edeceğim.” Çabucak nişan alıp tetiği çekti.

Çiçek paramparça olurken Adam, “Artık başka bir çalılık bulmamız lazım,” dedi. “Bu, bizim amacımız için yeterince fedakârlıkta bulundu.”

Randall bir kahkaha attı. “Bu da tam senin karakterine uygun bir söz. Geri gelmene çok sevindim Adam. Hadi artık tabancaları deneyelim mi?”

Bölüm 23

Londra'ya hareketlerinden önceki üç gün boyunca Mariah Adam'ı nadiren görebildi. Zamanının çoğunu Julia'nın evinde kıyafetleri üzerinde çalışarak geçirirken, Adam da arkadaşlarıyla meşgul oluyordu. Genç kadın, arkadaşıyla zaman geçirmenin Adam'la olmaktan daha dinlendirici olduğunu düşünüyordu.

Yine de birbirlerine olup biteni haber verebilecek kadar bir araya geliyorlardı: Evet, Julia Mariah'ya refakat etmeyi kabul etmişti. Evet, Kirkland Carlisle'da iki posta arabası kiralamıştı. Evet, bu arabalar salı gününü herkesi alarak yola çıkacaktı. Hayır, Cochrane'nin Mariah'nın yokluğunda mülkü idare etmesinde hiçbir problem yoktu. Zaten o da acil bir durum olduğunda Ashton Konağı'na mektup göndererek genç kadını haberdar edecekti. Kahya genç kadının bir dükün misafiri olacağını öğrendiğinde çok etkilenmişti.

Genç kadın, hafızasında bir değişiklik olduğu takdirde Adam'ın kendisine bundan bahsedeceğini tahmin ediyordu. Ama o henüz bir şey söylememişti. Her ne kadar arkadaşları Adam'a eski hayatını izah ediyorlarsa da, şimdiye kadar bu anlatılanlar onun hafızasını tetiklememişti.

Mariah son gecesini çalışma odası olarak kullandığı kütüphanede geçirdi. Bir elbisenin koluna dantel işlerken kapı hafifçe vuruldu. Adam odaya girdiğinde sakin ve mesafeli görünüyordu ve dayanılmaz derecede yakışıklıydı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim.” Çok yaklaşımdan kaçınmak istercesine kapının eşiğinde duruyordu. “Sadece sabah hareket edebilmemiz için her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istemiştim. Yapmamı istediğin bir şey var mı?”

“Hayır, ben de bu elbiseyi bitirip çantaya koyar koymaz hazırım demektir. Julia da seyahat için toparlandı. Bu yolculuğu dört gözle bekliyor.” Genç kadın ipliği düğüm yaparak kopardı.

“İyi o halde.” Adam başını ovaladı. Saçları iyileşmekte olan yaranın izini kapatacak kadar uzamıştı ama yine de bu yaranın varlığı onu hâlâ rahatsız ediyordu. “Benimle Londra’ya gelmeyi isteyip istemediğini sana hiç sormadım. Kendimi yalnız hissetmemek için senin orada olmanı istedim. Ama bu seyahate katılmamayı tercih ediyorsan, fikrini değiştirmek için henüz çok geç değil.”

Bunu söylemek için çok geç kalmıştı. Genç kadın iğnesine yeni bir iplik takarken, “Aramızda bundan sonra ne geçerse geçsin, ben Londra’ya gelmek istiyorum,” dedi. “Avukatım Bay Granger’la görüşüp yolladığım mektuplara niye cevap vermediğini öğrenmem gerek. Belki babamın ölümü hakkında bana bildirdiğinden fazla bir şey öğrenemedi ama şimdiye kadar ondan hiç olmazsa mirasıyla ilgili haber almış olmam gerekirdi.”

“Tabii ki. Belki de bu konuda yardımcı olabilirim. Bir dükün varlığının olayları değiştirebileceği bir durum gibi görünüyor.” Adam huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Ama görüldüğü kadarıyla gitmeye hazır değildi. Arzu erkeğin vücudundan dalgalar halinde yayılıyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, genç kadın da aynı arzuyu hissediyordu.

Evli olmayan erkek ve kadınların birbirlerinden ayrı tutulmalarınınmelbette bir sebebi vardı. Sadece ikisinin olduğu bu odada, günahkâr düşüncelere kapılmak çok kolaydı. Genç kadın, onun yanına koşup kollarını erkeğin ince ve kaslı vücuduna sararak onu öpse, Adam’ın ne tepki vereceğini düşündü.

Herhalde, Adam bütün şüphelerini unutarak genç kadına hemen oracıkta, kütüphanenin halı kaplı zemininde sahip olurdu. Ve Mariah da buna hiç itiraz etmezdi. Birlikte oldukları o haz dolu dakikaları hatırlayınca utançtan bir an için gözlerini kapattı.

Hayır!

Onu vermesi gereken haber aklına gelince, “En azından bir konuda rahatlayabilirsin,” dedi. “Bugün hamile olmadığımı öğrendim.”

“Tanrı’ya şükür.” Genç adam duyduğu rahatlamayla derin bir nefes aldı.

Ona karşı olan sorumluluğundan kurtulduğu için ne kadar da sevinmiş görünüyordu. Genç kadın elindeki iğneyi elbisenin cteğine öyle bir şiddetle batırdı ki, iğne parmağına saplandı. “Beni Londra’ya götürmene gerçekten hiç gerek yok. Arkadaşların seni yalnız bırakmayacaklardır, zaten şimdiye kadar da kendini yalnız hissetmeyecek kadar onlara alışmış olman lazım. Ben Londra’ya tek başıma seyahat ederim.”

“Bu çok saçma. Bizimle beraber daha emniyette olursun. Hem de daha rahat bir yolculuk olur.” Adam, genç kadının öfkesini criten, alaycı bir gülümsemeyle ekledi: “Ve senin yakınında olmanı hakikaten istiyorum. En azından ben de sana misafirperverliğimi göstermeye mecburum, hatta çok daha fazlasına...”

“Peki. Zaten sizlerle seyahat edersem masraflarım çok daha azalır.”

“Arkadaşlarıma bağımlı olmaktan nefret ediyorum. Önce sen, şimdi de onlar. Kirkland posta arabalarını ödüyor, Randall’la Masterson da yemek ve konaklama paralarını nasıl paylaşacaklarını kararlaştırıyorlar. Herkese bunları geri ödemeyi planlıyorum ama şu an için, sırtımdaki elbiseler bile benim değil.”

“Geçmişte arkadaşların için çok şey yapmış olduğun anlaşıyor ve şimdi de sana yardım edebildikleri için çok mutlular.” Genç kadın bir dikiş daha atmak için durakladı. “Bunu neza-ketle kabul etmek, kendini iyi hissetmeni sağlayacaktır.”

Adam rahatlamıştı. “Harika bir tavsiye. Elimden geleni yapacağım,” dedi.

Genç kadın bir dikiş daha attı. “Nişanlının rolüne devam etmemi istiyor musun?”

“Evet.” Genç adam derin bir nefes aldı. “Lütfen biraz sabır göster Mariah. Sana olan ilgini kaybetmedim. Bir nebze bile. Fakat – neleri değiştirebileceğime ve neleri kabul etmek zorunda kalacağıma karar vermeden önce içinde bulunacağım hayatı anlayabilmem gerek.”

Genç kadın, aynı durumda olsalardı Adam’ın arkadaşlarının da bu şekilde savunmasızlıklarını itiraf edip etmeyeceklerini merak etti. Masterson büyük ihtimalle ederdi. Kirkland... genç kadın pek emin değildi. Randall ise herhangi bir zayıflığını açığa çıkarmaktansa atların arkasında sürüklenip parçalara ayrılmayı tercih ederdi herhalde. “Tedbirli davranmakta haklısın. Hayatındaki bu değişikliklerle başa çıkmanın ne demek olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ama benimki, tahminden öteye gitmiyor.” Genç adama gülümsedi. “Bence sen bu mücadelede son derece başarılısın.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Kendimi beceriksiz ve yetersiz hissediyorum. Senin böyle düşünmemene sevindim.”

Mariah ellerini kucığındaki kumaşın üzerinde birleştirdi. “Hafıza kaybı, bir felaket olduğu kadar bir armağan da olabilir. Yetiştirilişini veya etrafındakilerin senden beklentilerini hesaba katmaksızın, nasıl biri olmak istediğini keşfetme fırsatına sahipsin. Arkadaşların seni eskisinden farklı mı buluyorlar?”

Adam şaşkınlıkla, “Masterson bugün tam da buna benzer bir yorumda bulundu,” dedi. “Benim daha az mesafeli olduğumu söyledi. Sanki... düklükten uzaklaşmışım gibi.”

“O kadar genç yaşta dük olmak zorunda bırakılman göz önüne alınırsa, kötü bir şey değil bu.” Genç kadının kaşları çatıldı. “Kazadan önce seninle tanışsaydım hakkında ne düşüneceğimi merak ediyorum. Bugüne kadar yüksek sos-

yeteyle pek bir alakam olmadı. Büyük ihtimalle seni erişilemeyecek kadar yükseklerde görürdüm. Ama şimdi kolaylıkla yaklaşılabilen bir insansın.”

Genç adam bir kâhkaha attı. “Yaklaşılabılır olmak gayet iyi ama pek çok erkeğin isteyeceği gibi ben de güzel bir kadının beni yakışıklı, göz kamaştırıcı veya gizemli bulmasını tercih ederdim.”

Mariah yumuşak bir sesle, “Bunların hepsi sende zaten var,” dedi.

Göz göze geldikleri an, Adam’ın kapının tokmağındaki eli dondu. Ah Tanrım, Mariah da onunla birlikte olmayı istiyordu. Adam gergin bir şekilde, “İkimiz de sonradan pişman olacağımız bir şey yapmadan gitsem iyi olacak,” dedi. Koridora doğru dönerek kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Mariah kendisini deli eden bir hayal kırıklığıyla sağ elini yumruk yapıp ağzına götürdü. Sadece birkaç dakikalık konuşmaları bile, kanının kaynamasına yetmişti. Gerçek bir hanımefendi böylesine... böylesine bir *şehvet* hissetmezdi. Mesela Sarah. Mariah kendini daha çok iffetsiz bir hizmetçi gibi hissetti.

Tek tesellisi, Adam’ın da aynı duyguları hissediyor olduğunu bilmektir.

Adam yatmadan önce Mariah’yla konuşmanın bir hata olduğunu fark etti, genç kadını görmek onu uyarmış ve arzularını kamçılamıştı. Hem çok saf ve dürüst hem de insanı kendinden geçirecek kadar güzel görünüyordu. Ama yatağının üzerinde ilk gözünü açtığı zaman ona bakarken de dürüst görünüyordu. Adam bu yargısında yanılmıştı. Belki genç kadına güvenilebilirdi. Ama asıl güvenemeyeceğinin kendisi olduğu apaçık ortadaydı.

Sonunda uykuya dalabildiğinde, rüyaları şimdiye kadarkilerin en üzücüsüydü. Bu seferkine evinden zorla kopararak alınan küçük bir çocuğun hıçkırıkları hâkimdi. Olay belli ki Hindistan’da geçiyordu ve hissettikleri de kolaylıkla anlaşılabilirlerdi. Bu anısını hatırlamasa daha mutlu olacaktı.

Bunu, çok güzel genç bir kadının kollarında olduğu başka bir rüya takip etti. Adam kadınla konuşuyor ve kadın da ısıltılı yüzünü kaldırıp ona bakıyordu. Rüyasındaki bu kadın sarışın, yeşil gözlü ve belli ki İngilizdi. Annesi değil. Bir karısı olmasa da, acaba bir sevgilisi olabilir miydi? Mariah kendisinin, Adam'ın hayatında olabilecek başka bir kadını hatırlatıp hatırlatmadığını merak etmişti. Belki de bu şüphesinde haklıydı.

Gördüğü rüyaların en kötüsünde, güzel ve seçkin giyimli insanlarla dolu bir balo salonundaydı, birden kendisinin çıplak olduğunu ve insanların koyu tenine dikkatle baktığını fark etmişti. Kalbi çarparak uyandığında başı dayanılmaz bir şekilde zonkluyordu.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver. Sakinleştiğinde, gördüğü rüyada çarpık bir mizah olduğunu fark etti. Böyle bir hadisenin hiçbir zaman cereyan etmediğinden oldukça emindi. Rüya, onun Londra sosyetesine girmek üzereyken ve kendini bu kadar hazırlıksız hissederken duyduğu korkularla ilgili olmalıydı. Kıyafeti ne olursa olsun, kendini çıplak ve korunmasız hisseceği şüphesizdi.

Şükürler olsun ki arkadaşları vardı. Hafızasını geri kazanamaması onları hayal kırıklığına uğratsa da, kendisini terk edeceklerine dair bir belirti göstermemişlerdi. Onu sonuna kadar koruyacakları belliydi.

Mariah'ya da teşekkür borçluydu. Evli olmalarıyla ilgili yalanı, her ne kadar düşünmek istemediği derin bir acıysa da, genç kadın hâlâ kendisine en yakın olandı. Adam'ı olduğu gibi kabul eden de oydu. Beraber olduklarında kendini çok daha iyi hissediyordu.

Maalesef, beyni arzuyla bulanmadan onunla konuşamıyordu bile ve onu ne kadar az görürse, o kadar çok istiyordu. Uyumakta güçlük çekmesinin diğer bir sebebi de buydu.

Mariah'yla birlikte olmaktan daha az tatmin edici olsa da, günahkâr şehvetini köreltmenin yolunu bulmuştu. Elleri vücuduna dokunurken, böyle bir hareketin İngiliz sosyetesinde yasak olup olmadığını merak ediyordu. Ama bunun cevabını bilmesine de olurdu.

Üç günlük yoğun çalışmadan sonra, Adam'ın onu "sarı araba" denen posta arabasına bindirmesi, Mariah'yı rahatlatmıştı. Parlak sarı gövdeleriyle, bu arabaları başkalarıyla karıştırmamanın imkânı yoktu. Bu bindikleri, dört yolcu taşıyabilen ve dört at tarafından çekilen bir arabaydı. Adam'ın arkadaşlarını Hartley'den alacak olan araba da, herhalde bunun aynısı olacaktı.

Her gün birkaç defa at değiştirerek, aşağı yukarı bir haftada Londra'ya varmış olurlardı. Özel ulak arabası bundan daha hızlı olurdu ama bu bindikleri de onları hedeflerine diğer seyahat metotlarından daha hızlı ulaştıracaktı. Babasıyla beraber yaptığı seyahatlerde genellikle normal at arabasını kullanırlardı ve bu yöntem, daha yavaş ve konforsuzdu, yani yapmakta oldukları yolculuk, genç kadın için bir lüks sayılabilirdi.

Deri koltuğunda arkasına yaslanan Mariah, esnemesini bastırdı. Bir önceki gece, hem Adam'ı düşünmekten, hem de ihtiyacı olacak her şeyi yanına alıp almadığının endişesinden çok az uyuyabilmişti. Bu sabah Annabelle yatağından yere atlamış ve ona kırgın bir bakış attıktan sonra mutfağın yolunu tutmuştu. Mariah geri geldiğinde kedinin yokluğunu unutacağını ve onu affedeceğini umuyordu. Ama gerek kedi, gerekse malikane, Bayan Beckett'la Bay Cochrane'in ellerinde güvendeydiler.

Adam tam arabaya binmek üzereyken, Bhanu coşkuyla içeriye atladı. Sanki yerine yerleşip Londra'ya onlarla beraber seyahat etmeye hazırmış gibiydi. Mariah öne eğilip köpeğin başını okşadı. "Kusura bakma ama burada kalman gerekiyor. Düşünsene, gelsen Annabelle seni ne kadar özler."

Adam hayvanı kollarının arasına aldı. "Sanırım onu içeriye kapatmamız gerekecek yoksa bizi takip edecektir. Onu mutfığa götürüyüm de gittiğimizi fark etmesin."

Bhanu'yu içeri götürüp kısa bir süre sonra geri dönünce arabacı yola koyuldu. Uzaklaşırlarken Adam'ın bakışları eve kenetlenmişti.

Genç kadın sesini sakın tutmaya çalışarak, "Bir daha geri dönmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Adam'ın sesinden rahatsız olduğu belli oluyordu. "Kesinlikle geri gelmeyi umuyorum, ama... bilemiyorum." Araba köşeyi dönüp anayola çıktığında evin görüntüsü kaybolmuştu. Adam'ın bakışları Mariah'ya döndü. "Burada o kadar çok şey oldu ki..."

"Bazen merak ediyorum ya bütün hafızan geri gelip de bu sefer kazadan bu yana olanları unutursan ne olacak diye." Genç kadın düşünceli bir sesle devam etti. "Bir keresinde başa alınan yaralar konusunda uzmanlaşmış bir doktorla tanışmıştım ve anladığım kadarıyla her şey mümkünmüş."

"Seni unutabileceğimi hayal bile edemiyorum." Erkeğin bakışları duygu yüklüydü.

Adam'ın bakışları altında tedirginlikle kıpırdanırken araba bir tümseğe çarptı. Bu sarsıntıyla ikisinin dizleri birbirine değdiğinde genç adam heyecanla nefesini tuttu. "Bence öbür arabada seyahat etsem daha iyi olacak. Seninle olmak istemediğimden değil... aksine."

Genç kadın da "Çok akıllıca," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Tabii ki Julia benimle seyahat edecek ama etmeseydi, aramızdaki kıvılcımların alevlenme tehlikesi her zaman olacaktı." Öne eğilip erkeğin omuzlarını yakaladı ve onu kelimelere dökemediği her şeyi anlatırcasına öptü. Ona âşık olduğunu, onu ne kadar arzuladığını ve yalan söylediği için ne kadar üzgün olduğunu...

Acaba evli olduklarını iddia etmeseydi, bu kadar yakınlaşabilirler miydi? Artık bunu merak etmenin hiçbir anlamı yoktu.

Genç adam nefesini tutarak kollarını Mariah'nın beline sarı ve onun öpücüğüne tutkuyla karşılık verdi. "Bu çok tehlikeli." Sesi boğuktu.

Genç kadın gülerek, "Neyse ki bu arabada daha fazla ileriye gitmemize izin verecek kadar yer yok," dedi.

"Emin misin?" Adam genç kadını belinden tutup kendine doğru çekti ve onu ata biner gibi kucağına oturttu.

Genç kadın birbirlerine bu kadar yakın olmalarının yarattığı şokla sarsılmış ve uyarılmıştı. Erkeğin elleri sırtını okşarken, kolları arasında eriyordu. “Ne kadar kolay olurdu...” Nefesi kesilmişti. Arabanın sarsıntıları baş döndürücü hareketlerine daha da heyecan katıyordu. Genç kadının eli erkekle vücudunun arasına doğru kaydı.

Adam’ın nefes alış düzenlenmişti. “Kolay olabilir ama akıllıca değil.” Genç kadının eli daha aşağıya inmeden erkek onu yakaladı. “Şansımız var ki buradan Hartley’e gitince uzun sürmüyor.”

“Aman Tanrım!” Genç kadın aklının başına gelmesiyle ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Adam onun kucağından kalkmasına izin vermedi. Elleri okşamaya devam ediyordu. “Ama daha birkaç dakikamız var.”

Sadece birkaç dakika. Genç kadın bunun son öpüşmeleri olup olmadığını merak ediyordu. Bu seyahat boyunca yalnız kalmaları mümkün olmayacaktı ve Londra’ya vardıklarında ise, olacaklar herhalde ikisinin arasına girecekti. Önlerinde uzanan günleri düşünerek genç adamın omzuna başını yasladı. “Londra için kendini hazır hissediyor musun?”

“Olabileceği kadar.” Adam kolunu genç kadının omuzlarına sardı. “Diğerlerinden hafıza kaybına uğradığından kimseye bahsetmemelerini rica ettim. Yakın arkadaşlarım ve ailem mecburen öğrenecek ama bu zayıflığının Londra’da sosyetesindeki herkesin diline dolanmasını istemiyorum.”

“Bu bir zayıflık değil. Sadece yaralanma.”

“Hayatım hakkında herkes benden daha fazla bilgi sahibi olduğu için zayıflık mış gibi geliyor.”

“Sen bir düksün. Hepsine yukarıdan bakarsın olur biter.”

Genç adam şaşkınlıkla bir kahkaha attı. “Sen çok muzip bir şumarıksın.” Kolları genç kadını sımsıkı kavradı. “Böylesine yanlış bir şey nasıl bu kadar doğru gelebilir?”

“Çünkü sen iki ayrı açıdan bakıyorsun.” Mariah’ın eli erkeğin göğsünü okşuyordu. “Duygu... duygudur. Tatmak,

dokunmak, his, heyecan – bunlar kalple ilgili şeyler. Doğru ve yanlış ise bunlardan tamamıyla farklı. Onlar ahlakı, akli ve adaleti temsil ediyorlar – beyinle ilgili şeyler.” İçini çekerek devam etti. “Çoğunlukla birbirleriyle bağdaşmazlar.”

“Bilgeliğine diyecek yok. Londra’ya vardığımızda, aklım-daki bu ejderhalardan kurtulacağımı umuyorum. Ondan sonra – ne olacağını beraberce göreceğiz.” Eliyle genç kadın yanacağını şefkatle okşadı, sonra da onu kucağından kaldırdı. “Ağırbaşlı görüntünün yanıltıcı.”

“Bu da benim özelliğim.” Eldivenli ellerini kucağında birleştirdi. Bu gayet ağırbaşlı bir hareketti.

Birkaç dakika sonra Bull and Anchor’ın önünde durdular. Diğer araba orada duruyor ve Adam’ın arkadaşları dar bir yere kapanmadan önce açık havada olmanın tadını çıkarıyorlardı. Onlar da arabaya bindikten sonra, Julia’nın kasabanın çikış yolunda olan kulübesine doğru yola koyuldular.

Mariah yanında Adam’la birlikte arabadan inip kulübe doğru yürüdü. Julia kapıyı açtığı anda başlığını giymiş ve yola çıkmaya hazırdı. Mariah’nunki gibi, onun da bagajı küçük bir sandık ve bir kutudan ibaretti. Adam sandığı yerinden kaldırdı. “Ben bunu alayım.”

Julia ona şaşkın bir bakış attı. “Düklerin eşya taşıdıklarını bilmiyordum.”

“Eminim Londra’ya yaklaştıkça kibirim de artacaktır. Ama şimdilik faydalı olmayı tercih ediyorum.” Adam bu sözleri ciddiyetle söyledikten sonra dönerek arabalara doğru yöneldi.

Mariah, Julia’nın kapıyı kilitlemesini bekledi. “Bu seyahati bir kez daha kafanda tartmışa benziyorsun.”

Julia arabalara doğru yürürlerken alaycı bir sesle, “Bir kez, iki kez, hatta üç beş kez daha,” diye cevap verdi. “Ama – git-tiğime memnunum. Orada, çok geç olmadan görmek istediğim biri var.”

“Birbirimize destek oluruz. Korkarım buna da ihtiyacımız olacak.”

Arabalara vardıklarında Adam Julia’yı, inmiş olan arka-

daşlarıyla tanıştırdı. Masterson her zamanki gibi uyumlu kişiliğine bürünmüştü. Kirkland da kusursuz bir kibarlık sergiliyordu. Fakat Randall'ın suratı asıktı ve Julia'ya yönelen bakışları, karşısındakini donduracak kadar soğuktu. Buz gibi bir ses tonuyla, "Sizinle tanışmak büyük bir zevk Bayan Bancroft," dedi.

Julia kaşını bile kıpırdatmadan, "O zevk karşılıklı," diye cevap verdi. Adam'ın kendisine arabaya binerken yardım etmesine izin verdi ve Mariah da onu takip etti. Adam Mariah'nın binmesine yardım ederken genç kadın elinin özel bir şekilde sıkıldığını hissetti ama hemen ardından genç adam arkadaşlarına dönerek iki güzel bayanı kendisine saklayacak kadar bencil olmadığını söyledi ve yolculuğun ilk bölümünü onlarla paylaşmaya kimin istekli olduğunu sordu.

Erkekler aralarında kimin nerede oturacağını konuşurlarken Mariah arkadaşına fısıldadı. "Bu da neydi şimdi? Yoksa Randall'ı tanıyor musun?"

Julia başını iki yana salladı. "Hiç karşılaşmadık. Belli ki daha ilk görüşte benden hoşlanmadı."

Mariah bir hanımefendi tavrıyla burun kıvrıdı. "Randall kadınlar hakkında yüksek düşüncelere sahip değil. Benim bir servet avcısı olduğuma ve Adam'ı tuzağa düşürüp evlenmek istediğine kendini inandırmış."

"Ama onu bulduğunda Adam'ın kim olduğundan haberin bile yoktu."

"Öyle ama Randall gerçeklerin öfkesiyle arasına girmesine izin verecek bir adam değil."

Karşılıklı gülümsediler. Masterson kapıyı açıp onlara kattı. "İki güzel bayanla seyahat etmeye hak kazanan şanslı adam benim."

Mariah bir kalıkaha attı. "Arabadaki güzelliği eşitlemek için Bhanu'yu da yanımıza almalıydık. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ben onu da güzel buluyorum."

Masterson cevap vermekte gecikmedi. "Şayet çirkin bir köpeği sevebilecek kadar güzel bulabiliyorsanız, Ash gibi

yakışıklı bir adamla evlenerek kendinizi harcamamalısınız. Benim gibi, gerçekleri görmezden gelebilme yeteneğinize ihtiyacı olan bir adamla hayatınızı birleştirdiyseniz daha iyi olur.”

Genç kadın bir an için erkeğin gözlerinde bu sözlerinde ciddiyet payı olduğuna dair bir ışık yakaladı ama o an hemen geçti. Genç kadın, “Londra’ya vardığımızda, birbirimize bakmaktan yorgun düşmüş olacağız,” dedi.

Julia da ilave etti. “Hem de her tarafımız tutulmuş ve yolculuktan yıpranmış olacağız.”

Masterson da, “Ama en azından yavaş bir arabaya nazaran çok daha hızla rahatsız olacağız,” dedi.

Bu sözler üzerine hep beraber güldüler. Bu, uzun bir yolculuk için iyi bir başlangıçtı.

Bölüm 24

Adam, Ashton Malikanesi'nin oldukça büyük bir şehir evi olduğunu sanmıştı. Böylesine uçsuz bucaksız, etrafı bahçelerle ve yüksek taş duvarlar üzerindeki sivri uçlu demirlerle çevrili olan bir Mayfair Konağı beklemiyordu. Demir parmaklıklı giriş kapısının önünde durduklarında, "Aman Tanrım," dedi. "Bu beklediğimden oldukça fazla."

Arabada karşısında oturan Kirkland, "Sana bunun Londra'daki en özel malikane olduğundan bahsetmemiş miydik?" diye sordu. "Gerçekten de güzel bir yerdir. Dostların için ayırdığın bir sürü odası var. O yüzden de harika bir otel havasında."

Randall söze karıştı. "Londra'ya her geldiğimde Ashton Malikanesi'nde kalırım. Aslında sen bana kendi odalarımı tahsis etmiştin. Bu hâlâ geçerli mi?"

"Gayet tabii." Adam önünde seraserpe uzanan eve baktı. "Burası o kadar geniş ki, büyük ihtimalle seni günlerce görmem."

Yolculuk olabildiğince rahat geçmişti, defalarca at değiştirmişler ve sadece bir kez insanın iliklerine işleyen yağmurun altında çamura saplanma tehlikesi atlatmışlardı. Oldukça iyi hanlarda kalmış ve buralarda genellikle bayanlar için bir, erkekler içinse iki oda olmak üzere üç oda tutmuşlardı. Aina arabanın içinde geçen günler, insana düşünmek için çok fazla zaman bırakıyordu.

Adam'ın Londra'yla ve bu şehrin talepleriyle başa çıkabileceğinden şüphesi yoktu ama kendisini öldürmeye çalışmış birisinin olma ihtimali, olaya biraz fazla heyecan katıyordu. Her ne kadar bu konu bir daha hiç açılmadıysa da, arkadaşlarının etrafı keskin gözlerle incelediklerinin farkındaydı. Masterson, Ashton Konağı'ndakilere ve kuzenlerine Adam'ın dönüş yolunda olduğunu yazdığına göre, kararlı bir caninin onların hangi yoldan geleceklerini kestirmesi imkânsız değildi. Mariah ile aynı arabada seyahat etmemesi için bu da iyi sebeplerden biriydi. Böylece, vurulduğu takdirde, hiç olmazsa genç kadın emniyette olurdu.

Ama tabii bu da birbirlerini hemen hemen hiç görememeleri anlamına geliyordu. Genç kadının yokluğunu, yeni çekilmiş bir dişin ağrısı gibi hissediyordu. Birbirlerini bir tek, hep beraber kaldıkları hanın özel yemek odasında akşam yemeği için toplandıklarında görüyorlardı. Gün ne kadar yorucu ve çetin olursa olsun, Mariah soğukkanlılığını ve derli topluluğunu muhafaza edebiliyor ve hiçbir şeyden şikâyet etmiyordu.

Julia Bancroft da onun kadar iyi bir seyahat arkadaşıydı. Fazla konuşmasa da, varlığıyla etrafa huzur yayıyordu. O ne vakit etrafta olursa sinirle gerginleşen Randall'ın dışında herkes kendisinden hoşlanıyordu. Nitekim Randall yolculuk boyunca kadınlarla aynı arabayı paylaşmamıştı. Akşam yemekleri, Masterson ve Kirkland'ın sohbeti sürüklemeleri sayesinde gayet keyifli geçmişti.

Yemeklerden sonra bayanlar paylaştıkları odalarına çekiliyorlardı. Bu yüzden de Adam, Mariah'yla Hartley Malikanesi'nden kasabaya olan yolculuklarından beri hiç başbaşa kalamamıştı. Kuşkusuz bu muazzam boyuttaki ev, onlara biraz mahremiyet sağlayacaktı. Ona tekrar sahip olmak istediğinden değil – aslında sahip olmayı da istiyordu ama böyle bir şeye kalkışmayacaktı – beraberce oturup çay içmek ve belki de onun elini tutmak yeterli olacaktı. Onunlayken hiç kimseyle olmadığı kadar rahat ediyordu.

Özel üniformalı, yaşlıca fakat keskin bakışlı bir bekçi, kulübesinden çıkarak çamur içindeki sarı arabaları incelemek için yaklaştı. Adam'ın arabasının sürücüsü görkemli bir şekilde, "Ashton Dükü ve arkadaşları!" diye bağırdı.

Bekçi, Adam'ın hayatta olduğunu şimdiye kadar çoktan öğrenmiş olmalıydı ama arabanın içine bakıp gelenin kim olduğunu anlayana kadar yüzü şüphe doluydu. "Evinize hoşgeldiniz Ekselansları." Yerlere kadar eğildi ve giriş kapısını açtı.

Önlerinde boylu boyunca uzanan giriş yolunda ilerlerken, Randall, "Telaşlı uşakların ve sosyal zorunlulukların dünyasına geri geldik," dedi.

Kirkland cevap verdi. "İstediğin kadar şikâyet et. Ama ben temiz bir elbiseye kavuşacağım ve beni uşağım giydireceği için gayet memnunum." Üzerindeki yıpranmış görünen koyu yeşil cekete ve çuha pantolona bakarak, "Jones'a bu üstümdekileri yakmasını söyleyeceğim." dedi. "Ama kim ne derse desin, insan çetin bir yolculuktan sonra medeniyetin rahathğını takdir ediyor."

Randall kuru bir sesle, "Çetin yolculuk, Corunna'ya savaş alanına dönmektir," dedi. "İskoçya'ya seyahat sadece yorucudur. Ama yine de itiraf etmeliyim ki seninle ve Masterson'la haftalar boyu aynı odayı paylaşmak da bana başlı başına bir ceza gibi geldi."

Adam'la Kirkland gülerlerken, araba konağın kapısında durmuştu. Saçları pudralı genç bir uşak, yüzü heyecanla parlayarak evden dışarı fırladı. Adam kapıyı açıp arabadan inerken, "Karşılama komitesinin ne büyüklükte olacağını merak ediyorum," dedi.

Randall yüzünü buruşturdu. "Çok büyük. Tam varış saatimizi kesin olarak kimse bilmese de, eminim akşam olmadan Londra'nın bütün sosyetikleri senin döndüğünü haber alacak ve yarısı da hayatta olduğunu kendi gözleriyle görmek için buraya akın edecektir."

Kirkland da ilave etti. "Tabii içerideki çalışanları saymazsak."

İkinci araba onların arkasında durduğunda uşak Julia ve Mariah'nın inmesine yardımcı oldu ve Masterson da peşlerinden indi. Adam kolunu Mariah'ya uzatarak, "Aslanın inine girelim mi?" diye sordu.

Genç kadının eli, erkeğın dirseğinin altına yerleşirken gözlerinde ona güven veren bir gülümsemeye vardı. "Buyurun Ekselansları." Hartley'den bu yana ilk defa birbirlerine dokunuyorlardı. Bunun etkisi... adeta güç veriyordu.

Yolculuk esnasındaki tereddütlerinin aksine, genç adam şu anda kendini yeni hayatına atılmaya son derece hevesli hissediyordu. Kuşkusuz burada, kaybettiklerini tekrar elde edecekti.

Hep beraber üç kat yüksekliğinde ve genişliği seslere yankı verecek kadar büyük bir hole girdiler. İçerisi hizmetçilerle doluydu. Hem de düzinelerle.

Mariah'yla beraber göründüklerinde, kadınların diz bükmesi ve erkeklerin reverans yapması, bir dalgalanma oluşturdu. Nereye baksa pırıl pırıl gülünisemeler görüyordu. Tanınmadığı bu insanlar onu hayatta gördükleri için gerçekten mutluydular. Çok sayıda genç ve güzel hizmetçi kız gözüne takıldığında, onları taciz etmeyecek kadar efendilik göstermiş olduğunu ümit etti.

Uşaklardan yaşlıca olan üç tanesi öne çıkararak ona yaklaştılar. Kusursuz giyimli ve etrafına güven yayan orta yaşlı kadın, baş hizmetkâr olmalıydı. Onun sağındaki ve aynı şekilde mükemmel bir görüntüye sahip olan adamsa herhalde evin kahyasıydı. Adam'ın arkadaşları ona baş hizmetkârla ilgili bilgi vermiş oldukları için, bu çiftin Bay ve Bayan Holmes olduğunu anlamıştı. Geniş bir evin nasıl işlediğini hatırlayıp da, kendi hayatını anımsayamamak ne kadar tuhaf bir şeydi.

Üçüncü adamsa... diğerklerinden çok daha farklıydı. İyi giyimli olmakla beraber, iri yarıydı ve yüzündeki eski yara

izleriyle bir sokak dövüşçüsünü hatırlatıyordu. Randall mırıldandı. "Solda duran adam senin uşağın Wharf. Sana ondan bahsetmem lazımdı."

Artık bunun için çok geçti. Üçlü bu arada onun yanına gelmişti ve hep beraber, mükemmel bir uyumla, "Evinize hoş geldiniz, Ekselansları," dediler. Adam, daha önce bunu prova etmiş olabileceklerini düşündü.

"Burada olmak çok güzel," dedi. "Arkadaşlarımın çoğunu zaten tanıyorsunuz ama Bayan Bancroft ve Bayan Clarke'ı daha önce hiç görmediniz. Kendileri Ashton Malikanesi'nde misafir edilecekler. Onlara son derece ihtimam göstermenizi istiyorum."

"Tabii ki Ekselansları," diyen Bayan Holmes, düşünceli görünüyordu. "Mavi dairenin aynı oturma odasına açılan iki yatak odası var. Orası sizce yeterli olur mu?"

Mariah, "Elbette," diye mırıldandı. Julia da başını sallayarak ona katıldığını belli etti. Her ikisi de, sanki düzenli olarak dükkân malikanelerinde kalıyorlarmış gibi sakinliklerini ve soğukkanlılıklarını koruyan birer maske takmışlardı. Genç adam bunu eğlendirici bulmuştu ama aynı zamanda Mariah'nın ne kadar iyi rol yapabildiğini hatırlamak hiç hoşuna gitmemiştir.

"Bay Randall, her zamanki daireniz emrinize amadedir efendim." Baş hizmetkârın bakışları tekrar Adam'a döndü. "Sizin için de uygunsa Ekselansları, öğle yemeği bir saate kadar servis edilecek, böylece misafirlerinizin ve sizin yol yorgunluğunuzu üzerinizden atacak kadar zamanınız olacaktır."

Kahvaltıyı şafak vakti yaptıkları için Adam'ın karnı acıkmıştı ve arkadaşlarının da aç olduğunu tahmin ediyordu. Masterson ve Kirkland, Londra'daki evlerine gitmeyi planlamışlardı ama artık eski imkanlarına kavuştuğuna göre onları en azından yemeğe alıkoymak istiyordu.

"Gayet iyi Bayan Holmes. Masterson, Kirkland, yemeğe kalıyorsunuz değil mi?"

Kirkland, "Önümüzdeki bir saati kütüphanende bir to-mar gazete ve bir bardak şeriyle geçirmekten keyif alacağım." dedi. "Ben hiçbir yere kıpırdamıyorum."

Masterson güldü. "Ben de sana katılayım bari."

Sıraya giren uşaklar, Adam'ın arkadaşlarına yol göstererek değişik yönlelere dağıldılar. Adam uşağına dönerek, "Ben de üstümü değiştirsem iyi olacak," dedi. "Beni daireme götürür müsün?"

"Gayet tabii efendim."

Şimdilik her şey yolundaydı. Wharf'un peşinden yukarıya çıkarken Adam öğleden sonra onu nelerin beklediğini merak etmekten kendini alamadı.

Mariah eşyalarını yerleştiren hizmetçiyi yalnız bırakarak oturma odasına açılan kapıyı araladı. Julia da kendisi gibi hizmetçiyi eşyalarıyla bırakıp oturma odasına geçmişti. Mariah kimsenin duymaması için kapıyı kapatıp heyecanla, "Hiç böyle bir yer gördün mü Julia?" diye sordu. "İnsan düklerin zengin olduklarını kabul eder ama burası Carlton Evi'ni bile utandıracak kadar görkemli bir yer!"

"Carlton Evi daha görkemli ama böylesine sıcak değil, en azından benim gördüğüm kadarıyla." Julia odanın öbür ucuna giderek pencereden bahçeye doğru baktı.

Mariah şaşırmıştı. "Sen Carlton Evi'nde bulundun mu?"

Julia gülümseyerek, "Yıllar önce," dedi. "Ama bunu o kadar büyük bir öncelik sanma. Veliaht Prens tarafından davet edilen her asil için orada düzinelerle uşaklar, hizmetkârlar ve çamaşırcı kadınlar var."

Mariah, Julia'nın Kraliyet Malikanesi'ne bir çamaşırcı kadın olarak gittiğini pek sanmıyordu ama konuyu daha fazla kurcalamadı. "Seninle etraflı görmek için sabırsızlanıyorum. Ama önce avukatımın nerede olduğunu bulup onu ziyaret etmem lazım."

Julia ipek kaplı koltuklardan birine yerleşti. "İkimizin de yerine getirmemiz gereken görevlerimiz var ama eminim gezmek için de yeterince zamanımız olacak."

Julia'nın yüzünün gerginleştğini gören Mariah, yumuşak bir sesle, "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, senin yapman gereken, oldukça zor bir iş," dedi. "Sana faydası olacaksa memnuniyetle yanında olurum."

Julia başını iki yana salladı ama yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Gerek yok. Evet, biraz üzgünüm ama bu çok olağan bir üzüntü. Büyükanne mi ziyarete gideceğim. Kendisi artık çok yaşlı ve güçsüz olduğu için bu herhalde onu son görüşüm olacaktır. İyi ve uzun bir hayatı oldu, o yüzden yakında bu dünyaya veda edeceğini kabullenmek o kadar da zor değil. Ama onu görmek istiyorum ve sen beni Londra'ya gelmeye ikna etmeseydin, bu asla gerçekleşmeyecekti. Çok teşekkürler."

"Gelmek ikimizin de yararına oldu." Mariah, Julia'nın karşısındaki şık kanepeye oturarak özenle yapılmış taç şeklindeki duvar süslemelerini ve muhteşem yağlıboya tabloları inceledi. Bu oturma odası ve yatak odası, şimdiye kadar kalmış olduklarının en güzeliydi.

Ashton Malikanesi'ni görmek, genç kadının kendisiyle Adam arasındaki uçurumun ne kadar geniş olduğunu fark etmesine sebep olmuştu.

Bu uçurum, bir köprü kurulamayacak kadar genişti.

Bölüm 25

Wharf özel dük dairesinin kapısını açtığında, Adam, “Başıma aldığım darbeyle hafızamı kaybettiğimi sana söylemişler miydi?” diye sordu. Uşağının başıyla evet işareti yaptığını görünce devam etti. “Önceki hayatımdan çok az şey hatırlayabiliyorum. Buna sen de dahilsin.” Gözlerinde muzipçe bir pırıltı dolaştı. “Maaşını artırmaya söz verdiğimi söylemen için çok ideal bir durum yani.”

“Hayır efendim!” Wharf koridora açılan kapıyı kapatırken çok şaşırılmış görünüyordu. Başka odalara açılan bir sürü kapısı olan geniş bir oturma odasına girmişlerdi. “Ben zaten gayet cömertçe mükafatlandırılıyorum efendim.”

Anlaşılan adam patronunun zayıflığından istifade etme düşüncesini eğlenceli bulmayacak kadar dürüsttü. Bu iyiye işaretti. “Umarım zamanla hafızam yerine gelir ama şimdilik, bu zaafımın duyulmamasını tercih ediyorum. Böyle bir şeyi tabii ki tamamen bir sır olarak saklamak imkânsız ama ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olur. Bu tip bir bilgiyi verebilecek baş kaynak sen olduğun için, ketum biri olduğumu umuyorum.”

Wharf şimdi daha da şaşırılmış görünüyordu. “Ben hiçbir zaman ekselanslarının şahsi meseleleriyle alakalı konuşmam efendim. Hele de şimdi katiyen.”

Bu daha da iyiydi. “Sen tipik bir uşağa benzemiyorsun. Benim için çalışmaya nasıl başladın? Bana geçmişini anlatır mısın?”

Wharf'un yüz ifadesi temkinliydi. "Doğu yakasında dünyaya gelmişim. Babam limanda bir vinç operatörüymüş. Limanda çalışırken üstüne bir sandık şeri düşünce ölmüş. Annem çamaşırcıydı ve hepimize bakamıyordu, ben de bu yüzden yeterince büyük görünür görünmez orduya katıldım ve aldığım ikramiyeyi, küçüklere bakabilmesi için anneme verdim."

Londra aksanı şimdi anlaşılıyordu. Adam oturma odasını geçerek içinde ağır mavi ve gümüş brokar saçaklı bir yatak olan odanın kapısını açtı. "Gerçekte kaç yaşındaydın?"

"On üç, ama yaşıma göre büyük duruyordum. Orduya yazılanların bazıları çok zayıftı, o yüzden ben kabul edilebilecek kadar büyük görünüyordum."

Adam yatak odasını da boydan boya geçerken Wharf peşindeydi. Bir başka kapı, içinde özel olarak tasarlanmış kıyafetlerin, ceketlerin, pantolonların ve gömleklerin olduğu büyük bir giyinme odasına açılıyordu. Çizmeler, şapkalar ve diğer erkek aksesuarları düzgün bir şekilde raflara dizilmişti. "Aman Tanrım, bütün bunları gerçekten ben mi giyiyorum?"

Uşak biraz da gurur duyarak, "Ekselansları ne çok uçar! ne de çok muhafazakâr olan muntazam ve kusursuz giyimiyle ünlüdür," dedi.

"Sanırım bu ünümün çoğunu sana borçluyum." Adam tahta askılardaki gömleklerden birinin kaliteli pamuğunu eliyle yokladı. Giyinme odasının en uç köşesindeki kapı, Wharf'un kendi özel yatak odasına açılıyor, oradan da koridora bağlanıyordu. "Nasıl oldu da benim uşağım oldun?"

"Orduda yaralanıp bir de hummaya yakalanınca çürüğe çıktım. Arkadaşım Reg ve ben iyileşebilmemiz için eve gönderildik. Londra'ya döndüğümüzde, bir grup sarhoş serserinin saldırısına uğradık. Binbaşı Randall gelip bizi kurtarana kadar epeyce dayak yedik."

Adam, "Randall sizi tek başına mı kurtardı?" diye sordu. "Serseriler kaç kişiydi?"

“Reg’le ikimiz dört tanesini indirmıştık, ama dört tane daha vardı.” Wharf’un bakışlarında eski günlerin özlemi vardı. “Formumuzda olsak, Reg’le ben onların hepsini alaşağı ederdik. Ama o haldeyken buna imkân yoktu. Yine de, Binbaşı’yı hareket halinde görmek, başlıbaşına bir ayrıcalıktı.

“Binbaşı, eski askerlerin sokaklarda açlıktan ölmesine karşıydı, onun için bizi size getirdi ve iş verebilir misiniz diye rica etti. Karnım tok olduğu sürece ve İngiltere’de kalabildikçe, bir kiler hizmetçisi gibi mutfakta yerleri silmeye bile razıydım. Ama siz bize çok daha iyisini verdiniz. Atlardan iyi anladığı için Reg’i ahırlara seysis olarak yerleştirdiniz. Bana da yeni bir uşağa ihtiyacımız olduğunu ve bu işle ilgilenip ilgilenmediğimi sordunuz. İş kabul ettiğimde, bana bir beyefendinin gardrobunun nasıl muhafaza edileceğini öğrenmem için bir acentadan uşak kiraladınız.”

Belki de Adam çok daha önceden sadakatin referanslardan daha önemli olduğunu hissetmişti. “İş için eğitilmeni istediğime göre seni beğenmiş olmalıyım.”

“Hem o öyle, hem de açlıktan ölecek gibi görünsem de kıyafetlerim her zaman çok düzgün olmuştur.” Wharf manalı bir sesle devam etti. “Modaya uygun olarak yetiştirilmedim, o yüzden sizin uşağınız olmak benim için ender bulunacak bir şanstı.” Adam’ın üzerindeki bir göz attı. “Şu anda giydikleriniz fena değil ama bizim standartlarımıza erişemezler.”

Adam dönerek uşağın gözlerinin içine baktı. “Aramızda ne gibi bir yakınlık vardı? Neden seni İskoçya’ya yanımda götürmedim?”

Wharf’un suratı gerginleşti. “Annem ölüyordu, Londra’da onunla kalmamı söylediniz. Kaza haberiniz bize ulaşmadan kısa bir süre önce vefat etti.”

Adam yavaşça, “Taziyelerimi kabul et,” dedi. “Bu şartlar altında senin benimle beraber gelmeni istemek gaddarlık olurmuş.”

Wharf açıkça, “Lordların çoğu kendi rahatlarının ötesini pek düşünmezler,” dedi. “Sizinle gelmem konusunda ısrar etmedi-

ğiniz için size minnettardım ama sizinle beraber Enterprise’da olsaydım belki de bu kadar kötü yaralanmazdınız.”

“Veya şimdi sen de ölmüş olurdun. Geçmişî deşmenin hiçbir anlamı yok.” Adam uşağın yara izleriyle dolu yüzünü inceledi. “Normalde bir dükün... uşağıyla olduğundan daha sami mi bir bağıımız var gibi görünüyor.”

“Ben her zaman haddimi bildim efendim.” Wharf sözlerini dikkatlice seçerek devam etti. “Ve umarım hiçbir zaman da ileri gitmemişimdir. Siz Londra’daki en mükemmel beyefendisiniz ve ben bunu sizin için çalıştığımından dolayı da söylemiyorum. Fakat – siz ve ben, diğerlerinden biraz daha farklıız. Galiba... belki de birbirimize yaklaşımımızdaki en büyük etken budur.”

“Sanırım benim farklılığım damarlarımdaki Hindu kanı.” Adam bu esnada çok güzel dikilmiş ve bir gökkuşağı gibi zengin renklere sahip ceketlerin asılı olduğu bölümü inceliyordu. “Peki ya senin farklılığın ne? Hizmet etmek için yetiştirilmiş olman mı?”

Wharf, bu sözler üzerine kıpkırmızı kesilerek mutsuz bir sesle cevap verdi. “O da var, ama... ben... başka biri sizi bir kenara çekip de Reg ile aramda doğal olmayan bir ilişki olduğu suçlamasında bulunmadan önce... benden duysanız daha iyi olur.”

Doğal olmayan ilişki? Bu herhalde cinsel bir ilişki anlamına geliyordu. Adam hafızasının derinlerinde bir yerde, böylesi bir ilişkinin toplum ve kanun tarafından büyük bir suç olarak kabul edildiğini anımsadı. Wharf’un kıpkırmızı kesilmesine şaşmamak gerekti. “Peki böyle bir ilişkiniz var mı?”

“Evet efendini.” Wharf’un sesi adeta bir fısıltıya dönüşmüştü. “Eğer isterseniz hemen gidebiliriz.”

Bu tip “doğal olmayan” bir ilişkilerinin olması, Wharf ve arkadaşının kızgın sarhoşlar tarafından saldırıya uğramalarını açıklıyordu. Adam böyle bir ilişki içinde olan iki erkeğin tam manasıyla ne yaptıklarını bilmiyordu, zaten sormak için uygun bir zaman da değildi. “Ben bunu daha önceden de biliyor muydum?”

Uşak başıyla onayladı.

“Sanırım bu bilgi beni rahatsız etmiyordu.”

Wharf başını iki yana salladı.

“O halde şimdi niye rahatsız etmesi gerektiğini anlayamadım.” Adam tekrar elbiselere döndü. “Bana öğle yemeğine uyacak bir şeyler ayarlar mısın? Seçebileceğim o kadar çok şey var ki burada, şaşkına döndüm.” Aynadan kendine baktı. “Şu an üstümde olanları ödünç almıştım. İade edilmek üzere temizlenip tamir edilmeleri lazım.”

“Gayet tabii ekselansları.” Wharf’un sesi duyduğu rahatlamadan dolayı titriyordu.

Adam giyinme odasından çıkarak başka bir kapıyı açmayı denedi. Ama bu kilitliydi. Kaşlarını çattı. “Bu odaya niye giremiyorum?”

“Orası... sizin özel odanız. Onun için orayı kilitli tutuyorsunuz.”

“Anahtarın nerede olduğunu biliyor musun?”

Uşak başıyla onayladı. “Hizmetçilerin oraya girmesini istemediğiniz için orayı ara sıra ben temizliyorum.” Çok şık ve karmaşık görünen bir masaya yaklaştı, çekmecelerinden birini yerinden çıkarttı ve altındaki anahtarı Adam’a uzattı. “Anahtarın yeri burası efendim.”

Adam incelikle inşa edilmiş gizli bölmeyi inceledi. “Anlaşılan kimsenin girmemesi konusunda oldukça ciddiymişim.”

“Gayet ciddiydiniz efendim.” Wharf anahtarı Adam’a verdi. “Siz içeriye girerken ben de kıyafetlerinizi hazırlayayım.”

Uşağın mahremiyetine gösterdiği saygıdan memnun olan Adam, kapının kilidini açarken eskiden neden bu kadar sırlarla dolu olduğunu düşünüyordu. Odaya girdi – ve kendini bir Hindu tapınağında buldu. Havada tütsü kokusu vardı ve yüksek pencerelerden içeri süzülen ışık, tanrıların itinayla boyanmış heykellerinin durduğu sunakları aydınlatıyordu. Zengin renkli kumaşlar tavanın ortasından yerlere kadar sarkıyor ve odaya egzotik bir çadır havası veriyordu. Piring lambalar rüyalarındakilerin aynısıydı.

Kapının tam karşısında fil başlı tanrı heykeli duruyordu. *Ganesha*. Tanrıların isimlerini ve ne ifade ettiklerini şu an kolaylıkla hatırlayabiliyordu. *Ganesha* sevilen bir tanrıydı. Engellerin düşmanı ve yeni başlangıçların lordu. Sanat, bilim ve bilgeliğin efendisi. Sunağının üzerindeki bir demet o kadar kurumuştur ki, ne tür çiçekler olduğunu söyleyebilmenin imkânı yoktu.

Adam buketi eline aldığı anda yaprakları yere döküldü. Eğer burayı temizlemeye gelen bir tek *Wharf*'sa, demek ki Adam bu çiçekleri *İskoçya*'ya hareket etmeden önce sunmuştu. Acaba ne için dua etmişti? Gemisinde başarı elde etmek için mi, yoksa daha belirsiz bir şey için mi?

Burası, bir meditasyon bahçesi gibi derin bir sükunete sahipti. Sağ tarafına döndüğünde, *Vishnu*'nun kraliçe eşi olan ve güzellik, aşk ve bereket tanrıçası -*Venüs* ve *Afrodit* gibi- *Lakshmi*'nin heykelini fark etti. Işıkların kutlaması olan *Di-
vali* bayramında dişiliğin özü olan *Lakshmi*'ye adaklar sunulurdu. *Mariah* bu koyu saçlı tanrıçaya görünüş olarak hiç benzemese de, aynı şekilde dişiliğin özüne derinlemesine sahipti.

Başka tanrıların da sunakları vardı. Yeniden doğmanın dans eden Tanrısı *Yok Edici Shiva* ve hepsinden daha yukarıda olan *Vishnu*. Rüyalarında gördüğü tanrılar. Adam bu odada, *Ashton Malikanesi*'ne girdiğinde hissettiğinden daha yoğun bir şekilde, eve dönmüş olmanın verdiği huzuru bulmuştu. Bir daire çizerek odanın içinde döndüğünde, yerdeki kalın halı ayak seslerini yutmuştu.

Bu oda onun gizli Hindu tarafını temsil ediyordu. Annesinden zorla kopartılıp mirasına layık bir şekilde yetiştirilmek üzere *İngiltere*'ye getirildiğinde, içgüdüleri ona aklını kaybetmemesi için bir *İngiliz* gibi görünmeye mecbur olduğunu söylemişti. Koyu renk tenini ortadan kaldıramazdı, ama bir *İngiliz* lordu gibi konuşabilir, giyinebilir ve davranabilirdi. İçerideki odada asılı o muhteşem kıyafetlerin sebebi de bu olmalıydı.

Bu özel tapınağı Wharf'tan başka gören olmuş muydu acaba? Hayır. Adam onun boğulmuş cesedini aramak için her şeyi bırakıp İskoçya'ya gidecek kadar kendisine bağlı arkadaşlarının bile bu gizli tapınaktan haberdar olmadıklarını hissediyordu. Dilini tutması için kendi özel sebepleri olan uşağından başka hiç kimseye bu gizli tarafından bahsedecek kadar güven duymamıştı.

Kafasında tam olarak açıklayamadığı düşüncelerle boğuşarak, ortasında dans eden Shiva olan bronzdan yapılmış ateş çemberine parmaklarının ucuyla dokundu. Kendi içsel doğasını, kimseye bahsetmeyecek kadar derinlere saklamış olmasıyla şü anki hafıza kaybının arasında karmaşık bir bağlantı vardı. Ama genç adam kendisini tekrar bir bütün haline nasıl getireceğini bilemiyordu.

Mariah'yla Hartley'de bir keresinde kilise ayinine katıldıklarını hatırladı ve orada da kendini aynı bu odada olduğu gibi doğal ve aydınlanmış hissettiğini düşündü. Tapınaktan çıkarak kapıyı arkasından kilitledi. Wharf giyinme odasında pek de fırçalanmaya ihtiyacı olmayan koyu lacivert bir ceketı fırçalamakla meşguldü. "Wharf, ben kendimi bir Hristiyan olarak mı görüyordum?"

Uşak dönerek genç adamın yüzüne baktı. "Bir keresinde bana hem Hristiyan hem de Hindu olduğunuzu, ama pek çok insanın bunu anlayamayacağını düşündüğünüzü söylemişsiniz."

Adam şaşırarak bir kahrkaha attı. "Muhtemelen anlamazlar. En iyisi ben yine bunu kendime saklayayım. Bu... bu özel tapınağı bilen bir tek sen mi varsın?"

"Sanırım öyle efendim."

Bir an için bakışları birbirine kenetlendikten sonra Adam başını çevirdi. Her ikisinin de sırları vardı ve birbirlerinin sırlarına saygı gösteriyorlardı. "Anladığımı kadarıyla misafirlerimin yanına inerken giyeceğim ceket bu olacak."

"Evet efendim. Diğer giyeceklerinizi de hazırladım. Arkadaşlarınız yolda giydiklerini değiştiremeyeceklerine göre, size de gündüz kıyafeti seçtim."

Adam birkaç dakika içinde kusursuzca dikilmiş ceketi, yeleği ve pantolonuyla tam Ashton Dükü'ne yakışacak biçimde giyinmişti. Mükemmel terziliğin yarattığı farkın etkileyici olduğunu itiraf etmeliydi. Çizmeleri pırıl pırıldı ve parmakları da boyunbağını modaya uygun bir şekilde bağlamayı unutmamışlardı. Kendini ilk geldiğinden bu yana daha iyi tanıdığını hissederek sordu. "Misafirlerimi nerede bulacağım?"

"Ben size yolu göstereyim efendim. Bu evi öğrenmeniz biraz zaman alabilir."

Wharf'un rehberliğinde, Adam diğer misafirleriyle aynı zamanda küçük yemek odasına vardı. Mariah, Julia'nın söylediği bir şeye gülüyordu, o kadar etkileyici ve sevimli görünüyordu ki, Adam, kalbini bir yumruk tarafından sıkılmış gibi hissetti. Genç kadının evli olmalarıyla ilgili söylediği yalan yüzünden çok sarsılmıştı ama gizli Hindu tapınağı, kendisinin de hayatında her zaman gerçekleri söylemediğinin bir kanıtıydı. Henüz bir vaatte bulunmak için çok erkendi – önce kendisiyle ilgili yeniden bir araya getirmesi gereken bir sürü parça vardı. Ama genç kadınla sonsuza dek birlikte olmak istediğini kabul etmeye hazırdı. Aralarında özel bir gülümseme paylaşarak, genç kadının kolunu tuttu. "Ashton Malikanesi'nin mutfaklarının bize neler hazırladığına bakalım mı?"

Mariah, "Eminim her şey çok lezzetli olacaktır," diye mırıldanırken, erkeğin yüzündeki ifadeyi görünce gözleri parladı.

"Her şey lezzetliden de öte olacak. Londra'nın en iyi aşçısı sende Ash." Kirkland kolunu Julia'ya uzattı. "Bu, yol boyunca yemek zorunda kaldıklarımızın ödülü olacak."

Kahya Holmes Adam'ın bakışlarını yakalayıp gözleriyle ona nereye oturması gerektiğini işaret etti. Adam yerine geçerken sağındaki sandalyeyi Mariah için çekti ve, "Konuşmamız gerekiyor," diye fısıldadı. "Daha sonra sana göstermek istediğim bir şey var."

Ona gizli tapınağını gösterecekti çünkü eğer bir gelecekleri olaksa, kendisinin gömmüş olduğu bu gizli taraflarını

da genç kadının anlaması ve kabul etmesi gerekti. Ama genç adam bunun bir sorun olacağını sanmıyordu. Mariah güzel olduğu kadar hoşgörülüydü de. Bakışları bir an için birbirine kenetlendiğinde Mariah, genç adamın gülümsemesinden, onun herkesin içinde kelimelere dökemediği hislerini çok iyi anlamıştı.

Adam tam oturacağı sırada, üç kişi yemek odasına girdi. Bir tanesi Adam'ı önceden posta arabasında karşılayan uşaktı. Arkasında iyi giyimli, sarışın, Adam'ın yaşlarında bir adam ve orta yaşlı ve gayet alımlı bir kadın duruyordu. Adam genç erkeğin yeşil gözlerine baktı. Kendisinininkiler kadar koyu olmasalar da, renkleri kesinlikle yeşildi. Acaba bu...?

Uşak nefesi kesilircesine ilan etti. "Bayan Lawford ve Bay Lawford."

Adam'ın kuzeni ve yengesi – en yakın akrabaları. Genç adamın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ashton, bu gerçekten sensin!"

Hızlı adımlarla yaklaşıp Adam'ın elini tuttu. Sessizce, "Ben kuzenin Hal'u, biliyorsun değil mi?" dedi.

Adam da aynı şekilde fısıldayarak cevap verdi. "Emin değildim. Söylediğin için teşekkür ederim." Hal'un elini sıkarken, kendisi hayatta olduğuna kuzeninin içtenlikle memnun görüldüğünü düşündü.

Tabii ki Hal, Adam'ın hayatta olduğu haberini önceden almış olduğundan bu karşılaşmaya hazırlanmak için zamanı olmuştu. Eğer memnun olduğuyla ilgili yalan söylüyorsa, çok iyi bir aktör olmalıydı. Adam onu denemek istercesine sordu. "Varis olamadığın için kızgın değil misin?"

Hal'un yüzünde üzüntü dolu bir ifade belirdi. "Unvana sahip olmayı istedim elbette ama henüz çok erken. İleride sadece kız çocukların olduğu için unvan bana geçmeden önce kaygısızca keyfini süreceğim yıllarım olmasından çok daha memnunum." Adam'ın elini kavrayışı sınıksıydı.

Hal'un annesi uzun boylu, iyi giyimli ve sarı saçlarında gri tonların parıldadığı bir kadındı. "Sevgili oğlum! Hayatta

olduğunu öğrenmenin ne kadar harika bir sürpriz olduğunu sana anlatamam.” Yanağını öpmesi için ona uzatırken, açık mavi gözlerinde sıcaklıktan eser yoktu. “Hal, senin evde olduğunu duyar duymaz gelinemiz için ısrar etti.”

Yengesinin adının daha önceden ona söylenmiş olmasından mutluluk duyan Adam, “Yeniden evde olmak çok güzel Georgiana Yenge,” dedi. “Umarım yemek için bize katılırsınız.” Yengesinin başıyla onaylaması üzerine, masaya iki tane daha servis ilave edilmesi için uşağa emir verdi.

Hizmetçi dışarı çıkıp odada sadece akrabalarıyla arkadaşları kaldığında, Adam sözlerine devam etti. “Hafızamla ilgili sorunlar yaşadığımı duymuş olmalısınız. Yengemin bu kadar güzel olduğunu anımsamıyordum.”

Genç adamın bu iltifatı üzerine yengesinin bakışları yumuşadı. “Çektiğin bütün bu sıkıntılardan sonra seni bu kadar iyi gördüğüme çok sevindim. Seni buldukları için arkadaşlarına çok şey borçluyuz.”

“Yapmaları gerekenden çok daha fazla özveride bulundular.” Elini Mariah’nın omzuna koydu. “Sizlere yeni arkadaşlarımı takdim etmeme izin verin. Bayan Bancroft,” – başıyla Julia’yı gösterdi – “ve Bayan Clarke. Bizimle beraber kuzeyden buraya seyahat ettiler.” Mariah’nın omzundaki eli sıkılaştı. “Bayan Clarke ile ben nişanlıyız.”

Georgiana’nın ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. “Ashton, bu imkânsız! Sen benim kızım Janey ile nişanlısın!”

Bölüm 26

Janey ile nişanlı! Kelimeler Mariah'nın kalbine bir çekiçle vurulur gibi çakılırken Adam'ın parmakları da genç kadının omzuna batıyordu. Yemek odasının dışında karşılaştıklarında Adam'ın bakışlarındaki sıcaklık içinde, sorunlarını halledebileceklerine dair bir umut doğurmuştu. Şimdiyse bu umut uçup gitmişti.

Adam'la Janey beraber büyümüşlerdi. Janey, genç adamı Mariah'nın asla tanıyamayacağı kadar yakından tanıyor olmalıydı. Evlenmeye karar vermişlerdi ve bir beyefendi sözünden dönmezdi. Asla.

Adam, sesi son derece gergin, "Niye bana bundan daha önce kimse bahsetmedi?" diye bağırdı.

İrkilmiş ama duyduklarına hiç şaşırmamış olan Hal, kaşlarını kaldırdı. "Bir tarafım bunu yıllardır bekliyordu, gerçi yaramaz kız kardeşim nişandan bana bahsetmeliydi. Siz ikiniz birbirinize hep çok yakındınız. Janey'nin yirmi birinci yaş gününü bekleyip ondan sonra evlenme teklifinde bulunacağını sanıyordum. Nitekim doğum gününe de birkaç hafta kaldı." Sırtarak, "Tebrikler," dedi. "Kendime senden daha iyi bir damat düşünemezdim."

Georgiana, "Başlangıçta beklemeye niyetliydin Ashton," dedi. "Ama benim rızamı almaya geldiğinde, İskoçya'ya gideceğin için, gitmeden önce Janey'yle sözlenmek istediğini

söyledin.” Şefkatle gülümsedi. “Balo sezonunda kızımın bir başkasına âşık olmasını istemiyordun.”

Adam yavaşça, “Ben... ben anlıyorum,” dedi. Mariah genç adamın, hatırlayamadığı bir kadınla nişanlı olmayı kabullenmekte ne kadar zorlandığını görebiliyordu. “Janey nerede peki? Neden sizinle beraber buraya gelmedi?”

Georgiana, “Senin teklifinden sonra seyahate çıktı,” diye açıkladı. “Londra’da iki kez balo sezonunda yer aldığı için, bu seferkine sensiz katılmayı istemiyordu, bu yüzden de sen dönene kadar Lincolnshire’daki kız kardeşimi ziyaret ederek orada kalmaya karar verdi. Janey’nin doğum gününde büyük bir balo tertiplemeyi ve nişanınızı duyurmayı düşünüyordum ama daha öncesinde kaza haberi geldi.” Georgiana’nın ifadesi ciddileşti. “Ölümünü ona haber verdiğimde yıkıldı. Londra’ya dönmektense Lincolnshire’da kalıp tek başına yas tutmayı tercih etti.”

Adam, “Hayatta olduğumu biliyor mu?” diye sordu.

“Masterson’ın mektubu elime geçer geçmez ona yazdım, yani şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekiyor. Seni karşılamak için buraya gelmek isteyecektir ama hasta olduğu için seyahatini geciktirmesi gerekecek.”

“Umarım ciddi bir şey değildir.” Adam’ın kelimeleri ağzından ruhsuzca dökülüyordu.

“Nöbete yakalanmış, herhalde üzüntünün ve oradaki bataklıklardan gelen rutubetin birleşiminden olsa gerek.” Georgiana kaşlarını çatı. “Janey bu ziyarete karar verdiği zaman oradaki nemli havanın beni endişelendirdiğini söylemiştim ama o teyzesini ve kuzenlerini görmek istediğinde ısrar etti. Kız kardeşim tamamen iyileşene kadar onun seyahat etmesine izin vermeyecektir. Bu da haftalarca sürebilir.”

Masterson, “Umarım bir an önce iyileşir,” dedi.

Georgiana’nın Mariah’nın üzerine çevrilen bakışları buz gibiydi. Kızının bir düşes olacağından mutluydu ve yüzündeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, taşradan gelmiş kimin nesi

olduğunu bilmediği bir kadının, bu mükemmel aile içi anlaşmayı bozmasına izin vermeyecekti. “Sizin de gördüğünüz gibi Bayan Clarke, Ashton’la nişanlı olmanıza imkân yok.”

Mariah olabildiğince vakur görünmeye çalışarak, “Tabii ki Ashton’la ben, kendisinin geçmişinde henüz açıklanmamış bir ilişkinin var olabileceğini hesaba katmıştık,” dedi. “Biliyorsun ki en iyi dileklerim her zaman seninle olacak Ash.” Genç kadın, Masterson ve Julia’nın endişeli bakışlarına rağmen soğukkanlı görünmeyi başarabildiğini düşünüyordu.

“Teşekkür ederim.” Adam’ın eli genç kadının omzundan düşerken, sesi adeta bir fısıltı gibiydi.

Bıçakla kesilecek kadar yoğunlaşmış olan sessizlik, hizmetçilerin iki yeni servis getirmeleriyle bozuldu. Misafirler oturdular ve başlangıç yemeği olarak ortaya bol miktarda kâse ve tabak kondu. Masterson ve Kirkland, Hal Lawford’un da yardımıyla sohbeti devam ettirmeye çalıştılar. Kadınların hepsi tam bir sessizlik içindeydi ve Randall da kaşlarını çatmış, gözlerini tabağına dikmişti. Adam son derece donuk görünüyordu. Sunulan yemekler şüpheye yer bırakmayacak şekilde enfes olmasına rağmen, Mariah’nın midesine taş gibi oturmuştu.

Yemek herkese hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Nezaket kurallarının izin verdiği ilk fırsatta, Mariah seyahatten dolayı yorgun olduğunu ve istirahat etmesi gerektiğini öne sürerek müsaade istedi. Genç kadın odadan çıkarken, Adam’ın yaralı bakışları onu takip etti. Genç kadın bencil bir karaktere sahip olsaydı, Adam’ın da kendisi kadar mutsuz olmasından memnuniyet duyabilirdi.

Kendisiyle gurur duyuyordu. Güvenli bir şekilde odasına dönene kadar, gözyaşlarını kontrol etmeyi başarmıştı.

Öğle yemeği, Mariah’nın ayrılmasının ardından kısa bir süre içinde sona erdi. Misafirler gitmeye hazırlanırken, Adam Masterson’ı bir kenara çekti. “Janey Lawford’la bu ilişkim – yani ona evlenme teklif etmem sence akla yatkın mı?”

“Ona böyle bir teklifte bulunacağına dair hiçbir ipucu ver-

memiştin, ama evet, kulağa mantıklı geliyor.” Will kaşlarını çatarak devam etti. “Jancy’ye her zaman çok düşkündün. Ben senin onu küçük bir kız kardeş gibi gördüğünü sanıyordum, ama duygular değişebilir. O da yaramaz bir çocukluktan çıkıp serpilerek genç ve güzel bir hanımefendiye dönüştü.”

Adam, yeşil gözlü genç ve güzel bir kadını kollarının arasında tuttuğu rüyasını hatırladı. Acaba Jancy’yle olan nişanını mı görmüştü? “Bu nişanı duyunca kimse şaşırmış gibi görünmedi.”

“Sen Jancy’nin yanındayken, şehirdeki bütün kadınlarla olduğundan daha rahat görünüyordun, ama kanuni vasisi olarak, ona olan duygularını rüştünü ispat etmeden önce ifade etmeyi, uygunsuz kabul etmiş olabilirsin.” Will düşünceli görünüyordu. “Eğer sabırla yirmi bir yaşını doldurmasını bekliyor idiyse, bu da senin başka kimseyle niye flört etmediğini açıklar.”

Adam hapishane demirlerinin üstüne kapandığını hissediyordu. Hatırlayamadığı bir kadınla nişanlıydı. Cevabı duymaktan korkmasına rağmen sordu. “Eğer doğru hatırlıyorsam, bir erkeğin nişanı bozması kabul edilemez, değil mi?”

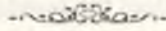
“Evet. Şerefli bir adam asla böyle bir şey yapmaz.” Masterson’ın yüz ifadesi anlayışla doluydu. “Jancy’yle tekrar karşılaştığınızda onunla neden evlenmek istediğini hatırlayacaksınız. O çok sıcak, çekici ve zeki bir genç kadın.” Bir an durakladı. “Bayan Clarke’la Jancy’ye talip olmadan önce karşılaştaysanız, sonuç daha farklı olabilirdi. Bayan Clarke da aynı derecede sıcak ve zeki, üstelik onda henüz Jancy’nin geliştirme fırsatı bulamadığı bir olgunluk ve tatlılık var. Ama Bayan Clarke’la çok geç tanıştınız.”

Çok geç. Lanet olsun, keşke zamanında Mariah’la İskoçya sınırına gidip evlenmekte ısrar etseydi!

Adam daha fazla bir şey söyleyemeden, ağırbaşlı görünüm-lü ve orta yaşlı bir beyefendi yanlarına yaklaştı. “Ekselansları, ben sekreteriniz George Formby’im. Bugün öğleden sonra vaktiniz varsa ilgilenmeniz gereken acil işleriniz var.”

Mariah'nın peşinden gitme planı böylece suya düşmüştü. Görev onu çağırıyordu ve anlaşılan, Ashton Dükü öncelikle daima görevini yapardı.

Oldukça düzenli bir adama benzeyen Formby, Adam'ın önüne değerlendirmesi için dağ gibi bir evrak yığını koydu. Adam, basit, acil ve karar vermesi kolay olanları imzaladı. Karmaşık konularla ilgili olanları daha sonra değerlendirmek için bir kenara ayırdı. Sekreter, sabırla her şeyi açıklıyordu. İşle ilgili olan konular, Adam'a muğlak bir tanıdıklık hissi veriyordu ama Formby olmasa bunlarla başa çıkması mümkün değildi.

Her ikisi için de yorucu bir çalışma olmuştu. Akşama doğru Adam, "Bugünlük daha fazlasını kaldıramayacağım," dedi. "Acil olan başka bir şey var mı?"

Formby birkaç evraka daha uzanırken durakladı. "Beklemeyecek kadar acil hiçbir şey yok. Evdeki ilk gününüz için çok iyidiniz." Adam'ın imzaladığı kâğıtları topladı. "Bütün ev halkı adına, hayatta olmanıza çok memnun olduğumuzu söylemeliyim Ekselansları."

Adam ağrıyan şakaklarını ovaladı. "Teşekkürler Formby. Ve benim acemiliğime gösterdiğin sabrına da teşekkür ederim." Sekreter Adam'ı başıyla selamladı ve odadan çıktı. Genç adam yıpranmış bir halde masasında oturmaya devam etti. Zemin katındaki bu çalışma odası, koyu renk lambripleri, zengin şark halıları, rahat mobilyası ve duvarlarında sayısız kitaplarıyla insanın içini ısıtıyordu. Saklanmak için uygun bir mağara gibiydi.

Bundan sonra ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Seyahat esnasında, gerçek hayata dönmesinin, ona hafızasını ve bir yere ait olma hissini geri getireceğini ummuştu. Halbuki şimdi kendini buraya eziyet çekmek için gelmiş bir yabancı gibi hissediyordu.

Kapısı vurulduğunda içeri girilmesi için izin verdi. İçeriye girenin Mariah olduğunu görünce kalbi adeta takla attı. Yerinden kalkarak genç kadına olan açlığını bakışlarıyla gidermeye çalıştı. Mariah'nın yüz ifadesi normal gibi görünmekle beraber, her an için kaçmaya hazırmış gibi, sırtını kapıya dayamış ayakta duruyordu.

“Yarın sabah avukatımın ofisine giderken hizmetkârlardan birini yanıma almak istiyorum. Buna müsaade eder misin diye sormaya geldim.” Sesi son derece doğaldı. “Bir an önce işlerimi halledip evime dönmek istiyorum.”

Adam kendini boğazı sıkılıyormuş gibi hissetti. “Londra’dan kaçarcasına gitmene gerek yok. Bu evde senin yerin her zaman hazır.”

Genç kadın yumuşak bir sesle, “Bir an önce gitmem için çok sebep var,” dedi. “Ve benim bu evde bir yerim yok.”

Mariah akıllıydı. Ondan çok daha akıllı olduğu kesindi çünkü kendisinin tek istediği genç kadını yakınında tutabilmekti. Ama bunu dile getirmek hem yanlış olacaktı hem de içinde bulundukları durumu daha kötü bir hale getirecekti.

Sesinin normal çıkmasına kendini zorlayarak, “Tabii ki hizmetkârlardan birini alabilirsin,” dedi. “Ama neden öncesinde bir not göndermiyorsun? Bu şekilde bir randevu kararlaştırabilirsiniz. Çünkü haber vermeden gidersen avukatını orada bulamayabilirsin.” Gülümsedi. “Ashton Malikanesi’nin antetli kâğıtlarını kullan. Bu onun dikkatini çekecektir.”

Genç kadın yüzünü buruşturdu. “Unvanına sığınmaktan nefret ediyorum ama bu işe yarayacaktır. Çünkü Bay Granger gerçekten beni ihmal etti. Tek bir mektubuma bile cevap alamadım. Gerçi belki de adam hastadır ve o yüzden cevaplayamamıştır.”

“Onun cevap yazmamasına bir bahane bulman son derece cömertçe ama muhtemelen avukatın sadece beceriksiz. Elinden iş gelen bir adam kendine, hasta olduğunda işlerin devam edebilmesi için bir katip tutardı. Ben de seninle gele-yim mi? Bunu senin için seve seve yaparım.”

Mariah bu teklifi biraz düşündükten sonra başıyla kabul ettiğini belirtti. “Yalnız başına olan bir kadın ciddiye alınmayabilir. Adamı görünce başka bir avukata ihtiyacım olup olmadığını anlayacağım.”

“Hem sana hem de Bayan Bancroft’a yardım etmekten mutluluk duyacağım.” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Hiç olmazsa bu multheşem konumumun biraz faydasını görmüş oluruz.”

Genç kadının yüzündeki gülümseme de aynı şekilde alaycıydı. “Şu düzensiz hayatımda bir tek şey öğrendiysem, o da pratik olmaktır. Eminim avukatı hazırola geçireceksin ve George Burke geri gelip beni dava açmakla tehdit ederse senin onu da dehşete düşürmeni zevkle seyredeceğim. Teşekkür ederim Ekselansları.”

Genç adamın aldığı soluk, ciğerlerini yakıyor gibiydi. “Lütfen bana o şekilde hitap etme. Adam, Ash veya Ashton’ı tercih ederim ama senin ağzından Ekselansları kelimesini duyduğumda kendimi gülünç hissediyorum.”

“Peki Ash.” Mariah arkasını dönerek kapının koluna uzandı.

Genç adam, onun kendisine Adam demesini arzu ededi ama bu hitap tarzı geçmişteki yakınlıklarını ortaya koyardı. İçinde bulundukları durumu konuşma ihtiyacı hisseden Adam duraklayarak, “Bana belki de geçmişte bir kadınla bağlantım olduğunu söylerken böyle bir şeyin olabileceğine inanmamıştım,” dedi. “Ama sonunda sen haklı çıktın. Gerçekten çok... çok üzgünüm.”

Mariah’nın gözleri özlem doluydu ama başını iki yana salladı. “Ben de üzgünüm ama yengen nişanınızı açıkladığında, aceleyle bir şey yapmadığımız için akıllıca davrandığımızı anladım.”

Adam, o gün bahçede aceleyle davrandıklarını ama bundan hiç de pişmanlık duymadığını fark etti. “Sen benden daha iyi bir insansın. Benim aklıma ilk gelen düşünce İskoçya’ya gitmediğimize pişman olduğumdu. Londra’ya evli olarak dönseydik kimse bir şey diyemezdi.”

“Janey’yi hatırlayamadığın için böyle söylüyorsun ama kendini onun yerine koy. Seni hayatı boyunca tanıyan ve herhalde bütün bu süre zarfında seven bir insan. Eğer eve bir gelin getirseydin zavallı kız mahvolurdu.” Mariah’nın yüz ifadesi kırılğanlaştı. “Kaldı ki senin için çok daha iyi bir eş olacağını tahmin ediyorum. Senin çevrende yetişmiş, arkadaşlarını tanıyor ve nasıl bir düşes olunacağını benden daha iyi biliyordur.”

Adam içini çekti. “Haklı olabilirsin ama bu duyguları tanımadığım bir yabancıya karşı hissetmek çok zor. Tanıdığım ve istediğim sensin.”

Genç kadının gözleri kısıldı. “Yemek odasının önünde karşılaştığımızda bana bakışların çok değişti.”

“Dairemde tek başımayken, kendi hayatımda hiç de dürüst olmadığımı fark etmiş ve senin söylediğin o tek yalanı gereğinden fazla abarttığıma karar vermiştim. O an senden beni affetmeni isteyecek ve bıraktığımız yerden devam etmemizi rica edecektim.”

“Affedilecek hiçbir şey yok.” Genç kadın daha fazla onun gözlerine bakamayacağını hissederek bakışlarını kaçırdı. “Londra’dan ayrıldıktan sonra seni bir daha hiç göremeyecek bile olsam, tanıştığınıza gerçekten çok memnunum.”

Genç kadının söyledikleri ne kadar canını da yaksa, Adam bunların doğruluğunu inkar edemezdi. Başka bir kadına bağlı ise, Mariah’yı bir daha görmesi aptalca ve her iki tarafa da haksızlık olurdu.

Ama her ne kadar hayatını Mariah’yla birleştiremeyecek olsa da onun, içindeki gizli yönünü öğrenmesini istiyordu. “Benimle daireme gelir misin? Orada sana göstermek istediğim bir şey var.” Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Biliyorum ,seni oraya götürmem ahlaki kurallara uygun değil ama şerefisizce bir niyetim yok ve sanırım görececeklerini... ilginç bulacaksın.”

“Merakım her zaman kararlarımı etkilemiştir.” Bunu söy-

lerken Mariah'nın yüzündeki gülümseme, genç adamın, şerefli niyetlerini neredeyse unutmaya sebep olacaktı. "Buyrun Eskelansları – Ash."

Çalışma odasından çıkarak merdivenlere yöneldiklerinde Adam sordu. "Odan rahat mı?"

"Hayatımda gördüklerimin en iyisi. Ve bunu birçok taşra evinde ağırlanmış biri olarak söylüyorum." Merakla genç adama baktı. "Bu ev hakkında sen ne hissediyorsun? Sana tanıdık geliyor mu?"

"Biraz. Ama eve dönmemin geçmişimi geri getireceğini sanmıştım." Merdivenleri çıktıklarında, genç kadını sağa doğru götürdü. "Halbuki tam tersine bir işkenceye dönüştü. Burada bana hitap eden tek bir yer var, seni de şimdi oraya götürüyorum."

Dairesinin kapısını açarak çalışma masasına yöneldi ve gizli bölmeden anahtarı aldı. Anahtarın gizlendiği yeri saklamaya çalışmamıştı. Bu hareket, içindeki sırları açacağı insana duyduğu güveni gösteriyordu.

"Gizli sığınağıma hoşgeldin." Kapıyı açarak genç kadını içeri davet etti.

Mariah'nın gözleri, gördüklerinden dolayı faltaşı gibi açılmıştı. Heykelleri şaşkınlıkla inceliyordu. "Sanırım burası sanata değil, ibadete yönelik bir yer."

Erkek başıyla onayladı. "Benim söyleyebileceğimden daha iyi açıkladın."

Genç kadın Lakshmi'nin sunağındaki kurumuş çiçeklere dokundu. "İnancımı çocukluğundan beri kalbinde saklamışsın."

"Benim putperestçe âdetlerim seni korkutmadı değil mi? Gördüğün gibi düzgün bir Hristiyan İngiliz beyefendisi değilim."

Genç kadın düşünceliydi. "Seninle kiliseye gittiğimizde en az benim kadar Hristiyan dualarını biliyordun. Bence senin sıradan bir İngilizden fazlan var, eksikğin yok."

Genç adam hissettiği rahatlamayla içini çekti. "Bunun-

la ilgili ne hissedeceğinden emin değildim. Belki de Hindu tabiatım hakkında ne düşündüğünün umurumda olmaması gerek ama... umurumda. Benden tiksinsenmi istemiyorum.”

“Büyükanнем Rose çok çok eski zamanlarda, Roman – Çingenelerin Hindistan’dan geldiklerini söylemişti. Belki de biz çok uzaktan akrabayız.” Lakshmi’ye işaret etti. “Sana damarlarımda çingene kanı olduğunu söylediğimde, sen de benden iğrenmemiştin. Aynı hoşgörü bende de var.”

Genç adam yavaşça, “Beni olduğum gibi kabul ettiğin için teşekkür ederim,” dedi. “Bu Tanrılar hakkında daha çok bilgi sahibi olmak ister miydin?”

Mariah gülümsedi. “Lütfen.”

Farklı ilahlardan bahsetmek, genç adamın içinde kaynayan şelvetini yatıştırmasına yardımcı oluyordu. Odadan çıkarlarken genç kadın, “Bu tanrılarla çok şey hatırlıyorsun,” dedi. “Sanırım hafızanın bu kısmı geri gelmiş gibi.”

Adam şaşırmıştı. “Öyle görünüyor. Umarım bu iyiye işarettir. Taibatımın Hindu yönünü kabullenmek, geçmişimi geri getirebilmek için çok önemli bir anahtar sanırım.” Kapıyı kilitledi. “Acaba Janey bu yönümü kabullenecek mi, yoksa benden tiksinecek mi?”

“Bence kabulleneceğine inanmasaydın, ona evlenme teklifinde bulunmazdın. Aslında, belki de önceden onu buraya getirmişsindir.”

“İlginç bir düşünce. Sen daima benden bir adım öndesin.” Genç adam, Janey’yi tapınağında hayal etmeye çalışırken, kaşları çatılmıştı. “Onu buraya getirdiğimi sanmıyorum ama Janey’nin yüzünü bile hatırlayamadığıma göre bu duygularıma da çok güvenilemez.”

“Peki onun hiç hatırladığın bir tarafı var mı?”

Adam isteksizce, “Sanırım,” dedi. “Gözümün önüne onun gülümseyerek bana sarıldığı bir sahne geliyor. Belki de ona evlenme teklif ettiğim gündü.”

“Büyük ihtimalle.” Mariah bunu söylerken, yüzündeki

canlılık solmuştu. Koridora açılan kapıya doğru süzülürken genç kadın, “Bu kadar önemli bir tarafını benimle paylaştığın için teşekkür ederim,” dedi.

Genç kadının yüzündeki ifade, Adam’ın kalbine bir bıçak gibi saplandı. İşte şimdi uzaklaşıyordu ve yakında hayatından tamamen çıkmış olacaktı. Bu ne kadar dayanılmaz bir düşünceydi.

Genç kadın kapıyı açmadan yanına yaklaştı. “Mariah...”

Mariah, yüzünde ısırap dolu bir ifadeyle ona döndü. Bir ateş kasırgası gibi sarılarak çığınca öpüşineye başladılar. Genç adam parmaklarını, Mariah’nın bir güneş gibi parlayan saçlarının arasında gezdirdi. Genç kadının dudaklarının tadı, erkeği şarap içiyormuş gibi kendinden geçiriyordu ve vücudu sanki kendi vücudu için yaratılmıştı. Aralarındaki engelleri unutan genç adam, onu okşayarak kokusunu içine çekti. Mariah, onun kurtarıcısı ve yaşam sevinciydi, hayatının merkezi. Onu sonsuza dek korumak ve kollarında tutmak istiyordu.

“Doğru olan şeyi yapmaya çalışıyorum Adam.” Genç kadın kırılgan bir sesle fısıldadı. “Ama sana sahip olamayacağımı bile bile seni bu kadar isterken, bunu başarabilmem çok zor.”

Kapının arkasına yaslanırlarken, farkına bile varmadıkları bir arzuyla kalçaları birbirine kenetlenmişti. Duyduğu şefkat ve istekle yanan genç adam, Mariah’nın boynunu öptü. “Bu duygu nasıl yanlış olabilir?”

Tırnakları erkeğin sırtına gömülürken, genç kadın nefesini tuttu. Sonrasında kollarının arasından sıyrılıp kontrolünü kazanmaya çalıştı. “Yaptığımız şey çok onursuzca. İhtiras bizi ne kadar zorlarsa zorlasın, buna devam edemeyiz.”

Adam onu tekrar kollarının arasına almayı istiyordu. Daha da fazlası, onu yatağına taşımak istiyordu. Ama zihninin hâlâ mantıklı düşünebilen bir köşesinde, genç kadının haklı olduğunu biliyordu. “Benim senin için hissettiklerim ihtirastan çok daha öte. Ama...onurumuzu hiçe sayamayız.”

“Bir daha yalnız kalmamalıyız.” Saçlarını düzeltirken genç kadının yüzünde sarsılmış bir gülümseme belirdi. Bu altın sarısı bukleler hangi arada dağılmıştı? “Buna ikimizin de iradesi yeterli değil.”

“Yalnız kalmamamız gerektiği doğru, ama geriye kalan kısacık zamanımızda başkalarının yanında beraber olabiliriz.” Adam’ın genç kadın gittikten sonraki karanlık yıllar için şimdiden onunla geçecek hatıraları depolaması gerekiyordu. “Sabah benimle ata biner misin? At sırtında, bir parkta ve arkamızda bir seyisle duygularımıza gem vurabilmemiz kolaylaşır.”

Genç kadın üzüntüyle içini çekti. “Eğer birazcık sağduyum olsaydı, bu teklifini kabul etmezdim ama olmadığını defalarca kanıtladım sanırım. Pekâlâ, yarın sabah atla geziyoruz. Ama bu akşam, yemeğimi odamda yiyeceğim. Bu yaşadıklarımızdan sonra seninle aynı masayı sakince paylaşabileceğimi sanmıyorum.”

Genç kadının gitmesine soğukkanlı görünmeye çalışarak izin verdi, nasıl olsa sabah beraber olacaklardı. “Koridora bir göz atayım. Benim dairemnden çıkarken birisinin seni görmesi iyi olmaz.”

Genç kadın saçını düzeltti ve yüzüne ilgisiz bir ifade oturtmaya çalıştı. “Evet iyi olur, uygun davranabilmemiz için çok geç olduğundan, hiç olmazsa görüntüyü kurtaralım.”

Genç adam kapıyı açıp dışarıya baktı. Görünürde kimseler yoktu. Geriye çekilerek genç kadının geçmesine izin verdi.

Ama giderken, genç kadının parlayan saçlarına dokundu ve bu küçük anıyı hafızasının bir köşesine kazıdı.

Bölüm 27

Mariah odasına girer girmez kendini titreyerek yatağa bıraktı. Acaba Adam onun yalanını affetmese daha mı iyi olacaktı? Genç adamın kendisini istediğini anlamak ama aralarında karşı koyamayacakları bir sosyal tabu olduğunu bilmek Mariah'ya çok acı veriyordu.

Bir an için –Sarah'a hiç yakışmayacak bir şekilde – aklına Adam'ı kendisiyle evlenmeye ikna edebileceği düşüncesi geldi. Hafıza kaybı, normalde bir beyefendinin şeref sözü anlayışını Adam'da zayıflatmış olabilirdi. Bu düşünce çok baştan çıkarıcıydı ama Adam'ın hayatı askıda ve bir sürü değişikliklerle doluydu. Erkeğin sonsuza dek pişman olacağı bir şeyi ona yaptırması, büyük bir aptallık olurdu.

Ama yine de.... bu olasılık ona acı verecek derecede çekiciydi.

Mariah ertesi sabah oturma odasında Julia'yla beraber çay içerek kahvaltı etti. Daha sonra Julia arkadaşının, Adam'ın daha önce görmediği gümüş rengi işlemeli koyu kahve elbisesini giymesine yardım etti.

Julia onu yalnız bıraktıktan sonra, Mariah aynada kendini inceledi. Görüntüsü bir dükü utandırmayacak nitelikteydi. Elbise yıllar önce kendisinden yaşça büyük bir kadın tarafından hediye edilmiş olsa bile, genç kadının usta ellerinin dokunuşundan sonra, yeni ve modaya uygun bir görünüm almıştı.

Adam'la arasındaki büyük mesafenin altını çizebilmek için kıyafetin nereden geldiğini kendisine acımasızca hatırlattı. O bir düktü, genç kadınsa saygınlığı bile şüpheli, başkalarının gönlünden kopan kullanılmış elbiseleri giyen biriydi. Üstelik genç adam nişanlıydı. Apayrı dünyalarda yaşıyorlardı.

Dağılmış bir saç tutamını dikkatle binici şapkasının altına sıkıştırdı. Görüntüsü tamamen kontrolü altındaydı. Hiç olmazsa, asla sahip olamayacağı bu adamla parkta bir gezintiye becerebilecek kadar.

Odasından çıkarak alt kata inen büyük merdivenlere doğru yürüdü. Adam onu bekliyordu ve onu selamlarken, bakışlarında hayranlık dolu bir ifade vardı.

Genç kadın bir an olduğu yerde donakaldı, görünüşünü kontrol altında tutabilse bile aynı şeyin bakışları için geçerli olmadığını fark etmişti. Kendi gözlerinin Adam'ın kollar kadar hislerini ele vermiyor olması için dua etti.

Merdivenden inmeye devam ederken, "Ata binmek için harika bir sabah," dedi.

"Hakikaten öyle ve seyisin bizim için seçtiği atlar da çok güzel." Sesinin Mariah'nınki gibi doğal çıkmasına özen gösterdiği belliydi.

Havadan sudan konuşarak evden çıkıp ahırlara doğru yö-neldiler. İki de göz göze gelmemeye dikkat ediyorlardı.

Atlar gerçekten çok güzeldiler. Mariah, kendisi için seçilmiş olan doru atın eğrine bir binek taşı kullanarak oturdu. Böylesi, Adam'ın onu ata bindirmesinden daha iyiydi. Onun varlığının bu kadar yoğun bir şekilde bilincinde olması, genç kadına bu daveti reddetmesinin daha akıllıca olacağını düşündürdü. Ama Adam'la olmayı arzu ettiği kadar, içindeki huzursuz enerjiyi dört-nale giderek yakıp tüketmeyi de istiyordu.

İnce ve sert görünümlü bir İrlandalı olan Murphy'nin önderliğinde, sabahın erken saatlerinde olmasına rağmen etraflarındaki insanların dikkatlerini çekerek Mayfair Caddesi'nden geçip parka doğru ilerlediler. Hyde Park'a geldiklerinde genç

kadın biraz olsun rahatlamıştı. Öğleden sonra burada gezinmek moda olduğundan, parkın içindeki Rotten Row Caddesi o saatlerde at arabaları ve insanlarla dolu olacaktı ama şimdi neredeyse bomboştu. Adam'a seslenerek, "Rotten Row'un sonuna kadar yarışalım!" diye bağırdı.

Onun cevabını beklemeden atını geniş ve kumlu yola sürdü. Yüzünde rüzgârı hissetmek muhteşem bir duyguydu, sanki bütün sorunlarından kaçıp gidiyormuş gibi. Arkasından gelen Adam'ın kalkahasını duydu. Yan yana Rotten Row boyunca dörtlü gittiler.

Yolun sonuna yaklaştıklarında genç kadın atını yavaşlatınca Adam da ona ayak uydurdu. Geri döndüklerinde Mariah doru atın boynunu okşadı. "Gerçekten harika atların var Ash."

"Doğrusu atları seçmekteki ustalığımdan ben bile etkilendim ama sanırım bunun için Murphy'ye de teşekkür etmem lazım." Hayranlık dolu bakışları genç kadının üzerinde dolaştı. "Bu binici kıyafetinin içinde mükemmel görünüyorsun. Normalde koyu kahve her sarısına yakışmaz."

Bu sözlerdeki iltifatı görmezden gelerek, "Modayla ilgili hafızan geri gelmiş gibi," dedi Mariah. "Başka şeyleri de hatırlayabiliyor musun?"

"İnsanlardan çok eşyaları hatırlıyor gibiyim." Genç adam içini çekerek devam etti. "Bir şeylerin hafızamı tetikleyeceğini ve büyük bir sel gibi her şeyi bir anda hatırlayacağımı umuyordum ama böyle bir ihtimalin gitgide ne kadar zayıf olduğunu görüyorum."

"Belki de Janey döntünce her şey yerli yerine oturacaktır." Genç kadın sesini dikkatle duygusuzlaştırmıştı.

Adam omzunu silkti. "Belki de. Konağa döndüğümüzde herhalde uşak avukatından bir haber getirmiş olacaktır. Baban resmi bir vasiyetname bırakmamış bile olsa, onun tek varisi olarak her şeyin sana kalacağını tahmin ediyorum."

"Büyük ihtimalle ama bir vasiyetname olsaydı işler daha pürüzsüz hallolurdu. Babamın vasiyetini yazdırmaya niyet-

li olduğunu biliyordum ama... ölümünden önce buna zaman bulup bulamadığından emin değilim.” Ne zaman babasının ölümünden irkilmeden bahsedebileceğini merak ediyordu.

Adam yavaşça, “Hiçbir şey kaybedilen anne babanın yerini dolduramaz,” dedi. “Ama en azından seni rahat yaşayabileceğin bir durumda bırakmış.”

“Sadece şans.” Genç kadının gülümsemesi tekrar geri geldi. “Bu duruma minnettarım. Hartley’in Bayan Clarke’ı olmak, kendime olan güvenimi artırıyor.”

Her ikisi de birlikteliklerinin sona ermesini istemediği için, Rotten Row’dan geri dönüşleri gayet yavaştı. Murphy aralarında uygun bir mesafe bırakmış, arkalarından geliyordu. Adam haklıydı: seyisin yakınlarında olması, yanlış dürtülerini bastırmaya yardımcı oluyordu. Buna rağmen genç kadın yine de Adam’ın yanı başında olduğunu ve zamanın gitgide kısaldığının farkındaydı.

Artık çevrelerinde başka atlılar da vardı. Asker görünümlü bir beyfendi, güzel atını tırısı kaldırmış onlara yaklaşıyordu ve uzakta birkaç atlı da serbestçe geziniyorlardı. Parkın Londra’nın göbeğinde olduğuna inanmak zordu. Sağ taraftaki ağaçlar şehrin sokaklarını gözlerden saklıyor, sol taraftaki Serpentine’in serin sularında ördekler yüzüyordu.

Birdenbire Murphy’nin çılglığı duyuldu. “Efendim, ağaçta tüfekli bir adam var! Uzaklaşın!”

Mariah hızla başını sağa çevirince, onlara doğrultulmuş uzun bir namlunun güneşten parladığını gördü. Adam atını mahmuzlayarak Mariah’yla nişancının arasına girdi ve genç kadının atını kamçılayarak “Kaç!” diye bağırdı.

Bir silah sesi sabah sükunetini paramparça ederken genç kadının doru atı şaha kalkarak ileri atıldı. Mariah eyere tutunmaya çalışırken Adam’ın atı da dörtmala gelip onun yanına varmıştı.

Genç kadın dengesini çabucak sağlayarak arkasına dönüp baktığında Murphy’nin örkeyle, elinde bir tabanca, atını çalıklara doğru koşturduğunu gördü. Asker görünümlü adam da atını ağaca doğru sürüyordu.

İkinci bir patlama duyuldu. Mariah bu sefer kurşunun çok yakınlarından geçtiğini hissetti. Atların üzerinde eğilerek hızlarını artırdılar. Dörtmala Rotten Row Caddesi'nin yarısını geçtikten sonra Adam atını yavaşlattı. "Artık menzil dışındayız."

Genç kadın erkeğin suratının asılmasından, diğerleri saldırganı kovalarken kendisinin oradan kaçmasının hoşuna gitmediğini anladı. Ama o, Mariah'nın güvenliğini, takip etme isteğinden üstün tutmuştu. "Nasıl bir çılgın parkta yabancılara ateş edebilir ki?"

"Bilmiyorum." Genç adam sağ omzuna dokundu ve elini çekince parmaklarının kıpkırmızı olduğunu gördü.

Mariah onun beyaz gömleğinde kırmızı bir lekenin gitgide büyüdüğünü görünce heyecanla nefesi kesildi. "Adam, yaralanmışsın!"

Adam kanlı parmaklarına şaşkınlıkla bakıyordu. "Sen söyleyene kadar fark etmemiştim. Omzum acıyor ama kendimi vurulmuş gibi hissetmiyorum."

Erkeğin kötü bir şekilde yaralanmış ve şokta olduğunu düşünen Mariah atından hızla indi. "İn atından da yarana bakayım."

Adam acıyla yüzünü buruşturarak itaat etti. Mariah'nın yardımıyla ceketinin sağ kolunu çıkardı. Gömleğin sağ omzunun üzerine denk gelen kısmındaki bir delikten kan sızıyordu. Mariah gömleği yırttığında kurşunun genç adamın omzunu sıyrıp geçtiğini gördü. "Tehlikeli gibi görünmüyor, tabii eğer mikrop kapmazsa. Temizleyip biraz da fesleğen tozu dökersek çabucak iyileşirsin."

Genç adam omzunu işaret ederek, "Görünüşü çok kötü," dedi. "Kendi kanımı görmek hiç hoşuma gitmiyor."

"Ben de kanının görüntüsünden hoşlandığımı söyleyemem." Maria'nın mendilini katlayıp tampon haline getirdi ve erkeğin boyunbağını çözerek çıkardı. "Boyunbağlarının sargı bezi olarak kullanılabilecek kadar uzun olması iyi bir şey."

“Modanın işe yarayacağı kimin aklına gelirdi?” Sesinin tonu, yaralanmasını hafife alır gibiydi ama genç kadın tamponu yarasının üzerine bastırınca acıyla irkildi. “Wharf bu ceketin mahvolmasından hiç hoşnut olmayacaktır.”

Mariah boyunbağını çaprazlamasına geçirip düğümledi ve yarayla kanın o kadar bariz görünmemesi için ceketini omzuna koymasına yardım etti. “Emin ol Wharf senin hayatta olmana daha çok sevinecektir. Kurşun birkaç santim daha aşağı gelseydi şimdi ölmüş olacaktın.”

O sırada Murphy ve askere benzeyen adamı yanlarına geldiler. Seyis atından inerken, “Namussuzu yakalayamadık efendim,” dedi. “Tuzağını parkın kenarına kurmuş ki hemen şehrin sokaklarına sıvışabilsin.” Bandajı gördüğünde seyisin yüzü karardı. “Yaralandınız mı ekselansları?”

“Sadece bir sıyrık Murphy. Serseriye kovaladığınız için her ikinize de teşekkür ederim.”

“Wharf sizi kollamamı söylemişti efendim.”

Adam, sanki seyisin sözleri bir düşüncesini onaylıyormuş gibi başını salladı. “Onunla beraber orduda olan arkadaşları sen misin?”

Murphy temkinli görünerek, “Evet efendim,” dedi.

“Beni koruduğunuz için her ikinize de minnettarım.”

Yanlarındaki dik duruşlu ve gri saçlı adam söze karıştı. “Kullandığı silah Baker marka bir tüfeği. Sesinden tanıdım.”

Murphy başıyla onayladı. “Evet, bir piyade tüfeği ve aşagılık herif lanet bir nişancıydı. Şansınız varmış efendim.” Mariah’nın da yanlarında olduğunu hatırlayarak parmaklarını şapkasına dokundurdu. “Lütfen terbiyesizliğimi affedin bayan.”

“Sözlerine aynen katılıyorum.” Mariah saldırganın gizlendiği yöne doğru baktı. “Bence artık Ashton Malikanesi’ne dönüp bir doktor çağırsak iyi olacak.”

“Tamamdır.” Adam kolunu ceketine sokarken duyduğu acıyı belli etmemeye çalışıyordu. Yabancı askere dönerek,

“Benim adım Ashton, yanımdaki de Bayan Clarke,” dedi. “Salırdırganı daha fazla zarar vermeden kaçırttığımız için teşekkür ederim.”

Diğer adam, güneşten kırıışmış yüzünde parlayan gri gözlerini Adam’a dikerek onu dikkatle inceledi. “Yoksa siz Ashton Dükü müstünüz? Ben Hindistan’da görevdeydim ve İngiltere’ye yeni döndüm. Bahsinizi duymuştum, Londra’ya vardığımızda sizin İskoçya’da bir gemi kazasında öldüğünüz söylentileri dolşıyordu.”

“Yaralandım ama hayatta kalmayı başardım. Ben de Londra’ya daha dün döndüm.”

Yaşlı adamın yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. “Sizi hayatta gördüğüme sevindim. Ben John Stillwell.”

Murphy heyecanla bağırdı. “Yoksa Mysore Generali Stillwell mi efendim?”

Stillwell başıyla onayladı. “Böyle de çağrıldığım olmuştur ama artık ordudan emekliye ayrıldım.”

Marialı’nın gazetede okuduğu haberlere göre, bu adam bir savaş kahramanı olmakla beraber sözlerindeki tevazu, bu gerçeği gizliyordu. Tehlikeli ve eli silahlı bir adamı kovalamasına şaşmamalıydı.

Durum her ne kadar ilginçse de, genç kadın kararlı bir ifadeyle söze karıştı. “Her ikinizin de yanımızda olması çok iyi oldu ama artık gitmemiz lazım. Murphy, ata binmeme yardım eder misin lütfen?”

Seyis öne çıkarak onun doru ata binebilmesi için ellerini birleştirerek bir basamak oluşturdu. Adam acısını gizlemeye çalışarak atına yardım almadan bindi. “General Stillwell, bu olayı gizli tutarsanız çok sevinirim. Daha fazla dedikoduya konu olmak istemiyorum. Ölümünden dönmek yeterince dramatik.”

“Gayet tabii.” Stillwell de kendi atına bindi. “Müsaadenizle bir ara sizin ziyaretinize gelebilir miyim? Hindistan’dayken babanızla tanışmıştım.”

Adam gülümsedi. “Çok memnun olurum efendim. Ashton Malikanesi’nin yerini biliyor musunuz?”

“Bilmeyen var mı?” General bunu söylerken gözünde mizah pırıltıları dolaşıyordu. “Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum Ashton.” Düşünceli bir ifadeyle atını çevirerek Rotten Row Caddesi’nin uzak köşesine doğru ilerledi.

Mariah, “Her ihtimale karşı eve değişik bir yoldan gideyim,” diye önerdi.

Murphy bu teklifi onaylarcasına başını salladı.

Adam’la Murphy bu ölümle sonuçlanabilecek saldırıya hiç şaşırmamış görünüyorlardı.

Bu işte doğru olmayan bir şeyler vardı – ve genç kadın ne olduğunu bulmakta kararlıydı.

Adam, Mariah ve Murphy’yle Ashton Konağı’na dönerken seyisin muhtemel tehlikelere karşı bakışlarıyla etrafı nasıl dikkatle taradığının farkına varmıştı. Bir asker veya bir muhafız gibi. Murphy tetikte olmasaydı tüfekli adam amacına ulaşmış olabilirdi.

Gemisini patlatmaya çalışan gizli bir düşmanın varlığı ona biraz hayal ürünü gibi gelmişti ama şu an omzundaki acı son derece canlıydı. Düşmanını bulmalı ve durdurmalıydı, zira hayatının sonuna kadar kendini evine hapsedmeye hiç niyeti yoktu.

Mariah, Adam’ın yarasını oldukça iyi gizlemeyi başardığı için heyecanlı bir uşaklar ordusu onları karşılamaya koşuşmadılar ama giriş holüne geldiklerinde genç kadın sakin bir sesle, “Adam,” dedi. “Senin Londra’nın göbeğinde vurulma kimse şaşırmadı. Benden sakladığın bir şey mi var?”

Genç kadının bilmeye hakkı vardı. “Arkadaşlarımı birinin beni öldürmeye çalıştığını düşünüyorlar,” diye cevap verdi. “Önceden bundan pek emin değildim ama bugünden sonra onların haklı olduğuna inanmaya başladım.”

Genç kadının rengi soldu. “Neden biri seni öldürmek istesin ki?”

“İlginç bir soru. Keşke cevabını bilseydim. Belki de benim putperest kanım İngiliz aristokrasisine şerefsizce vurulmuş bir damgadır. Kimsenin daha iyi bir teorisi yok.” Onlara

doğru yaklaşan kahyaya dönerek, “Holmes, lütfen bir doktor çağırır mısın? Parkta küçük bir kaza geçirdim de,” dedi.

Adam’ın ceketinin tamamen saklayamadığı kan lekelerini görünce, kahyanın gözleri faltaşı gibi açıldı. “Emrinizi derhal yerine getireceğim Ekselansları.”

Kahya aceleyle uzaklaştığında Adam, “Hedefin ben olabileceğimi düşünürsek, ne kadar çabuk evine dönersen o kadar iyi olur. Bugün vurulan sen de olabilirdin.” Bunu düşünmek kanını dondurmuştu. “Böyle bir şeye asla dayanamazdım.”

Genç kadının gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmıştı. Gergin bir sesle, “Ben de evimde oturup Ashton Dükü’nün öldürüldüğü haberini almaya dayanamam,” dedi.

Adam hissettiğinden daha emin bir tonda, “Böyle bir şey olmayacak,” dedi. “Artık bir düşmanım olduğu kanıtlandığına göre, mevkiimin bütün gücünü bu serseriye bulmak için kullanacağım.” Saldırganı nasıl bulacağını kendi de bilmediği için konuya devam etmek istemeyen Adam, yandaki küçük cilalı masadan gelen mektupları ve mesajları baktı ve içlerinden birini çekerek, “Avukatından gelen cevap burada,” dedi. Notu Mariah’a uzattı.

Genç kadın mührü kırıp içindeki beş altı satıra göz attı. “Bunu avukatımın katibi yazmış. Anlaşılan Avukat Granger şehir dışındaymış ama bugün dönüyormuş. Katip de benim için yarın sabaha bir randevu ayarlamış. Herhalde Bay Granger’ın Londra dışında olması şimdiye kadar cevap vermemesini açıklıyor.”

“Gittiğimizde bize nasıl bir açıklama yapacağını çok merak ediyorum.” Genç kadın kaşlarını çatarak ona baktığında, Adam ilave etti. “Buradan üzerinde arma olmayan basit bir arabayla yola çıksak daha iyi olacak. Tekrar kolay bir hedef olmak istemiyorum.”

Bu açıklamaya rağmen, genç kadının yüz ifadesi hâlâ sıkıntılıydı. “Umarım bu yeterli olur.”

Genç kadını suçlamıyordu. Kendi de onun kadar sıkıntılıydı. Ama hayatının geri kalanını saklanarak geçiremezdi.

Mektuplara tekrar baktı. Aralarından birinin üstündeki yazı, gözüne tanıdık geliyordu. Balmumundan mühürü kırarak mektubu açtı ve bunun Leydi Agnes Westerfield'dan geldiğini gördü.

Sevgili Adam,

Masterson'ın senin hayatta olduğunu bildiren mesajını aldığım zaman hissettiğim mutluluğu anlatmaya kelimeler yetmez. Bu dünyada senin gibi iyi insanlar çok az. O yüzden bir taneniz bile kaybedilmemeli.

Masterson'ın söylediğine göre, aldığın yaralar senin hafızanı kaybetmene sebep olmuş. Fazla başarılı olamasam da, insanın kendi hayatını tanıyamamasının ne kadar garip bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım. Son derece sinir bozucu bir şey olmalı.

Sen de dahil, pek çok öğrencimi tedavi eden Doktor Richards'la konuştum. Başa alınan darbelerle ilgili epey tecrübesi varmış ve ondan öğrendiğime göre, böyle bir durumda hafızanın geri gelip gelemeyeceğini kestirmek imkânsızmış, ki bu iltimal bana göre çok karamsarca.

Eğer hayatının geçmiş yıllarını hatırlayanıyorsan, bu yeni bir yaşama başlıyorsun demektir, ki bu çok da kötü bir şey değil. Hepimizin geçmişte unutmayı tercih ettiğimiz anılarımız vardır. Her ne kadar bu hayata kendisini büyütecek ve koruyacak anne ve babası olan bir bebek olarak başlanıyorsan da, senin için her şeyi yapmaya hazır olan arkadaşların olduğunu unutma. Ve ben de onlardan biriyim.

Şehre gelip seni görmeyi çok isterdim ama öğrencilerimden biri çok zor bir dönem geçiriyor ve bu aralar onu bırakmam doğru olmaz. Ama en kısa zamanda Londra'da olacağım. Bunu ister bir vaat, istersen de bir tehdit olarak al.

Küçük bir çocukken, muazzam büyük değişikliklere göğüs gerdin. Ve hepsine de muhteşem bir şekilde ayak uydurabildin. Bunu yine başaracağından eminim.

En derin sevgilerimle

Leydi Agnes Westerfield

Mektubu okurken bir kadının sıcak sesi beyrinde yankılanıyor ve farklı sahneler aklından nabız atışı gibi geçiyordu. İlki, ağaçta bir dala tünemiş ve kirli bir köpek kırmasını kol-larının arasına almış bir çocukla konuşmak gayet doğalmış gibi hareket eden uzun boylu ve alımlı bir hanımefendiye yukarıdan baktığı andı. Köpeği hatırlamaya çalıştığında, arkadaşlarına hak verdi; orijinal Bhanu hakikaten dünya üzerindeki en çirkin ama aynı zamanda en canayakın köpekti. Leydi Agnes'in de bunu anladığı şüphesizdi.

Kadınla ilgili diğer hatıralar da beyrinde canlanmaya başlamıştı. Onu öğretirken, terbiye ederken ve teselli ederken gözünün önüne getirebiliyordu. Ashton avukatlarından, annesinin öldüğünü bildiren bir mektup aldıktan sonra, hüüngür hüüngür ağlarken onun kendisini nasıl kucakladığını adeta hissedebiliyordu. Leydi Agnes ona ümitsizce ihtiyaç duyduğu sıcaklığı vermekle kalmamış, aynı zamanda onun ağlayacak kadar zayıf olduğunu da kimseye açıklamamıştı. Anılar kafasında acıyla canlanıyordu.

Mariah kolunu yakalayarak onu yakındaki kapıya doğru götürdü. "Gel doktoru küçük salonda bekleyelim." Yalnız kaldıklarında genç kadın yüzünde endişeli bir ifadeyle onu bir kanepeye oturttu. "Ne oldu? Mektubu okuduktan sonra, sanki yumruk yemiş gibi görünüyordun."

Genç adam ağrıyan başını ovduğunun farkına varınca elini indirdi. "Mektup Leydi Agnes Westerfield'dendi ve beyrinde bir sürü okul anımın canlanmasına sebep oldu. Bir nevi yumruk yani. Ama iyi manada."

"Ne kadar güzel!" Mariah erkeğin elini tuttuğunda parmaklarının teması rahatlatıcıydı. "Başka şeyler hatırlayabiliyor musun, mesela gemini denemek için İskoçya'ya gidişin gibi?"

Biraz düşündükten sonra Adam başını iki yana salladı.

"Peki ya Hindistan'daki çocukluğun?"

Genç adam kafasında zamanı geriye çevirmeye çalıştı ama yeni hiçbir şey bulamadı. Öte yandan Mariah'nın soruları,

onun biraz önce keşfettiği anılara odaklanmasına yardım ediyordu. “Çoğunlukla okulu ve arkadaşlarımı hatırlayabiliyorum. Nasıl buluştuğumuzu ve arkadaşlığı nasıl ilerlettığımızı.”

“Peki okul günlerini düzenli bir şekilde sırasıyla hatırlayabiliyor musun?”

“Bir bakalım...” Adam’a anılarının karmaşasını çözmeye çalışırken kaşları çatılmıştı. “Leydi Agnes’le tanışmamı, onun Kent’teki evine seyahatimi ve orada öbür çocuklar geldiğinde onlarla karşılaşmamı hatırlıyorum. Yaptığımız yaramazlıkları. Kuzenlerimle geçirdiğim yazları ve tatilleri.” Şimdi Janey’yle ilgili hatıraları keskinleşmişti. O gerçekten hayran olunacak bir çocuktü. Bu düşüncelerle kendini ihanet ediyormuş gibi hissederek Janey’yi kafasından uzaklaştırdı. “Hatırladıklarım sadece okul yıllarıma aitmiş gibi görünüyor ama bir bütün halindeler.”

Her bir arkadaşlığın nasıl geliştiğini hatırlayınca gülümse-di. Bu arkadaşlıklar, bir duvardaki mozaikler gibi teker teker paylaşılan sevinç, üzüntü ve ara sıra da çatışmalar sonucunda oluşmuştu. Masterson, Kirkland ve Randall’ın İskoçya’ya kadar onca yolu sadece onun cesedini bulabilmek için teptiklerini düşündüğünde hayretler içinde kalmıştı. Şimdiyse kendisinin de onlardan herhangi biri için aynı şeyleri yapacağını anlıyordu. Arkadaştan ziyade kardeş gibi yakındılar.

Öbür çocuklara *Kalarippiyattu* dersi verirken Randall’ı nasıl odanın öbür ucuna fırlattığını canlı bir şekilde hatırlıyordu. Randall’ın kolu kırılmıştı. Çektiği acıya rağmen gülerek Adam’dan daha sonra aynı numarayı ona öğretmesini istemişti. Orta yaşlarda ağırbaşlı bir adam olan doktor Richards, kırık kolu sarmıştı. Arkadaşlarının her biriyle ilgili sayılamayacak kadar hikâye ve anısı vardı – Adam ise bunların hepsini, hatta öbür iki sınıf arkadaşı olan Wyndham ve Ballard’la yaşadıklarını da hatırlamaktaydı.

Genç kadın düşünceli bir sesle, “Bu çok cesaret verici,”

dedi. “Hafızamın büyük bir bölümünü bir kerede kazanabil-
diğine göre, öbür parçalar da aynı şekilde yerli yerine bir büt-
tün olarak oturacaktır.”

Adam, “Belki de mesele, doğru anahtarı bulmaktaydı,”
dedi. “Anlaşılan Leydi Agnes, benim okul günlerimin anahtarıydı.”

Mariah’nın sesi yine ifadesizleşti. “Belki Janey de daha
sonraki yılların anahtarıdır.”

Tam o esnada, Wharf endişeli bir halde odaya girdi. “Ek-
selansları, yaralandınız mı?”

Mariah ayağa kalkarken, parmakları Adam’ın avuçlarından
isteksizce sıyrıldı. “Seni uşağına emanet ediyorum. Za-
ten doktor da birazdan burada olur. Çok heyecanlı bir gün
geçirdin.”

Bir cinayet teşebbüsü ve hafızasının büyük bir kısmının
geriye gelmesi – evet, heyecanlı bir gündü. Hayatının bü-
yük bir kısmını geri alabilmesi soluk kesiciydi. Belki de onu
kimin öldürmek isteyebileceğine dair bir ipucunu da hatırla-
yabilirdi.

Asıl zor olan, Mariah’nın uzaklaşmasını seyretnmekti.

Bölüm 28

Mariah arkasına bakmadan Adam'dan ayrılabilmekte ba-yağı ilerleme kaydediyordu. Belki de son ayrılışlarında, bu işi mükemmel bir şekilde yapabilecekti. Bu sefer dairesine girdiğinde kendini yatağa atıp ağlamadı bile. Onun yerine, körü körüne Julia'yla paylaştığı oturma odasına giderek kendini arkası yüksek bir koltuğa bıraktı. Arkadaşı dışarıdaydı, o yüzden etrafa sessizlik hâkimdi.

Acaba Adam'ın geçmişinin anahtarları, hayatındaki kadınlar mıydı? Leydi Agnes büyük bir kapının kilidini açmıştı ve Mariah da, Jancy Lawford'un Londra'ya dönüşünde aynı şeyi yapacağından kuşkulanıyordu. Adam yatak odasının yanındaki özel tapınağında geçmişinin izlerini yakalamıştı. Çok yakında geçmiş hayatının büyük bir kısmını yeniden elde etmiş olacaktı.

Ona ihtiyacı olmayacaktı. Zaten doğrusu da buydu. İlk tanışmalarından bu yana çok zaman geçmemişti, hepsi hepsi birkaç hafta. Eve dönmeli ve Hartley'in Genç Bayan Clarke'ı olarak kendi hayatını kurmalıydı. Yaşlanıp da saçları ağardığında Adam'la paylaştığı bu günleri, hayatının gölünde küçük bir dalgalanma olarak hatırlayacaktı.

Ama onu unutmuyacaktı. Hayır, asla unutmuyacaktı.

Uyuşukluğu, Julia odaya sevinçle parlayan bir yüzle gi-renc kadar devam etti. "Mariah, seni gördüğüme çok mutlu

oldum! Büyükannemi ziyaretim harikaydı. Biz konuştukça, o sanki daha da güçlenir gibiydi. Bu seyahati yaptığma çok memnunum.”

Mariah tehlikeli bir şekilde kendine acımaya dönüşmekte olan duygularından sıyrıldı. “Sen de en az beş yıl gençleşmiş gibi görünüyorsun. Bana biraz büyükan-nenden bahsetsene.”

Julia’nın ifadesi, eski kontrollü haline döndü. “Büyükan-nem çok akıllı ve nazik bir kadındır. Ayrıca ailede herkes bana sırtını dönmüşken yanımda olacak kadar beni kabul eden tek insan olmuştur. Onsuz ne yapardım bilemiyorum.”

Mariah özlemle, “Büyükanneler de böyle olmalı zaten,” dedi. “Benim büyükan-nem Rose da en yaramaz olduğum zamanlarda bile benim için aynı şeyleri hissetmiştir.”

Julia etekleri uçuşarak karşısındaki koltuğa oturdu. “Ashton’la olan gezintiniz hoşuna gitti mi?”

Mariah alaycı bir şekilde, “Onu birisi vurana kadar hoşuma gitti,” dedi. “Yarası ağır değil ama yine de güne iyi bir başlangıç sayılmaz.” Bu sözlerle Julia’nın soluğu kesilirken genç kadın da parkta olanları anlattı.

Julia, “Bu kadar canayakın bir adam için bir hayli tehlikeli düşmanlar edinmişe benziyor,” diyerek fikrini belirtti. “Kaldı ki sen de yaralanabilir, hatta ölebilirdin bile.”

Mariah içini çekti. “Londra’dan ayrıldığım da güvende olacağım ve buna da sadece birkaç gün kaldı. Tek dileğim, Ash’in de güvende olması.”

“Olacaktır. Güçlü, zeki bir adam ve çok iyi arkadaşlara sahip.”

“Umarım bu yeterli olur.” Adam’ın sıcak ve ihtiraslı vücudunun buz kesmiş bir şekilde ölü olarak boyu boyunca uzandığını düşünmek, Mariah’nın kalbini parampaça ediyordu. Ellerinin sınırsız birbirine kenetlendiğini fark eden genç kadın, onları yavaşça gevşetti. Aklına öyle ahlaksızca bir düşünce gelmişti ki, bunu yüksek sesle bile söylememesi gerekiyordu ama içindeki Sarah tarafı yine yenilmişti. “Julia – bir kadının kendisini hamile kalmaktan nasıl koruyabileceğini biliyor musun?”

Julia gözlerini kırparken sarsılmış olduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. “Birkaç yöntem biliyorum. Kesinlikle garantili olmasalar da, çoğunlukla işe yararlar.” Hafifçe gülümsedi. “Kadınların bana gelmesindeki başlıca sebeplerden biri de budur. Özellikle de çok çocuk sahibi olan anneler. Bir bebeğe sahip olup olmamak, her zaman kadınların problemi olmuştur.”

“Peki bunun önüne geçmenin en iyi yolu nedir?” Mariah gözlerini, yeniden kenetlenmiş olan ellerinden ayırmıyordu. Julia niye böyle bir şeyi öğrenmek istediğini sorsa, utancından yerin dibine geçerdi.

Ama Julia’nın sormaya niyeti yoktu. “Sirkeye batırılmış bir sünger çoğunlukla işe yarar.” Soğukkanlı ve yargılamayan kelimelerle süngerin nasıl kullanıldığını tarif etti. “Aslında yanımda birkaç sünger var. İnsan buna ihtiyacı olabilecek bir kadınla ne zaman karşılaşacağını hiçbir zaman bilemiyor. Sana bir tane vereyim mi?”

“Lütfen.” Mariah’nın sesi, hafif bir fısıltı gibi çıkıyordu.

Julia odasına gidip süngerini getirmek için ayağa kalktı. Mariah’nın yanına geldiğinde, elini nazikçe onun omzuna koydu. “Ne yaptığını bildiğinden emin misin?”

“Yapmayabilirim de.” Mariah tırnaklarını avuçlarına batırmıştı. “Ama... aksi halde hayatımı boyunca pişmanlık duyabilirim.”

“Oldukça makul.”

Julia odasına gitmek için arkasını döndüğünde, Mariah, “Rahip Bay Williams’la aranızda romantik bir ilişki var mı?” diye sordu.

“Aman Tanrım, hayır!” Julia’nın kaşları kalkmıştı. “Geçmişte bir kocam oldu ve ikincisini istemediğimden kesinlikle eminim. Hartley’e döndüğünde onunla dilediğin kadar flört etmene seve seve izin veririm.”

Mariah’nın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Belki de ederim. Hoş ve çekici bir adam. Ayrıca eve dönüp tekdüze hayatıma kavuşunca, karşıma çıkacak en uygun adam muhtemelen o olacaktır.”

Julia bir kahkaha attı. "Londra sosyetesine girersen, erkeklerin senin üstüne balarısı gibi üşüştüklerini göreceksin."

Mariah dudaklarını büktü. "Arılar tarafından sokulmaya niyetim yok."

Julia birden ciddileşti. "Ashton'ın bir başka sahilde mi karaya vurmuş olmasını tercih ederdin?"

"Asla!" Mariah anında cevap vermişti. "Ona âşık olduğum için de hiç pişman değilim." Nihayet yüksek sesle söyleyebilmişti. "Kalbim yaralanmış olabilir ama yaşamaya devam edeceğim. Hem de Bay Williams'dan oldukça hoşlanıyorum, biliyor musun? Belki günün birinde ona karşı daha fazlasını da hissederim."

Julia odadan çıkınca, genç kadın süngerini kullanıp Adam'ı baştan çıkarma cesaretini kendinde bulup bulamayacağını merak etti. Ve eğer bunu denerse, başarılı olup olamayacağını. Adam'ın nişanlanmasıyla ilgili anıları berrak olsaydı, gelecekteki karısına ihanet etmeyerek onuruna bağlı kalacağı şüphesizdi. Ama eğer Janey, kafasında sisler içinde bir mesuliyet gibi kalırsa... eh, o zaman bu durumu değiştirebilirdi.

Janey ona bir ömür boyu sahip olacaktı. Mariah ise o bir geceyle yetinecekti.

Mariah'nın avukatıyla randevusu sabah erken saatlerdeydi, o yüzden genç kadın odasında kahvaltı ettikten sonra evin arkasındaki ahırın avlusuna gitti. Adam küçük ve oldukça şekilsiz, kapalı bir at arabasının yanında duruyor ve Murphy'yle konuşuyordu.

Genç kadın şaşkınlık içinde sordu. "Bu araç önceden de Ashton maiyetinde miydi yoksa bir gecede mi el çabukluğuyla ortaya çıkıverdi?"

Adam gülümseyerek, "El çabukluğu," diye cevap verdi. "Dün Murphy'ye neye ihtiyacımız olduğunu söyledim ve al bak, işte sana bir mucize."

Genç kadın kıkırdadı. "Aferin Murphy. Bu araba Londra sokaklarına kolaylıkla kaynayıp gidecektir."

Adam, "Özellikle de Ashton Malikanesi'nin bir de arka

kapısı olduğunu düşünecek olursak,” diye açıkladı. “Umarım da etrafta saldırganın bütün çıkışları gözleyen arkadaşları olmasın.”

Murphy, “Bu araba kapıdan sabah girdi ve bir seyyar satıcı arabasına benziyor,” dedi. “Yani Dük’ün bunun içinde olacağını kolay kolay tahmin edemezler.”

Belli ki Murphy yetenekli bir koruyucuydu ama Mariah’nın arabaya binmesine yardım ederken, genç kadın keşke böyle yeteneklere ihtiyacımız olmasaydı diye düşündü. Adam’la yan yana oturmamak için onun karşısındaki arabanın arkasına bakan koltuğa oturdu. Aralarında ne kadar mesafe olsa o kadar iyi olurdu. Ve iki yolcu her ne kadar ellerinden geleni yapsalar da, bu küçük arabanın içinde uzak duracak kadar mesafe yoktu.

Arabayı Murphy kullanıyordu. Kıyafeti temizdi ama dikkat çekici değildi. Arka bahçeyi geçerek küçük çıkışa doğru ilerlerken, Mariah çok sayıda koyu renk giyinmiş adamın duvarların iç tarafında yürüdüklerini gördü. “Bu muhafızları yeni mi tuttun?”

Adam başıyla onayladı. “Hepsi eski asker. Sekreterim ve diğerleri ısrar ettiler. Muhafızların sayısı geceleyin artacak.”

Genç kadın rahatsız koltuğa yerleşmeye çalıştı. “Böyle yaşamak hiç de güzel değil.”

“Çok uzun sürmeyeceğini umuyorum.” Adam içini çekti. “Ben bu muhafızları istemiyordum ama evde sen dahil, korunması gereken çok insan var. Eğer benim ihmalimden dolayı birinin canı yatarsa kendimi asla affedemem.” Londra’nın eski iş ve mali yönetim bölgesi olan şehir merkezine doğru ilerlerken, Adam pencereden, gitgide kalabalıklaşan sokaklara baktı. “Önlem almak tabii ki gerekli ama bence insanın kendini kararlı bir suikastçıdan yüzde yüz koruyabilmesi imkânsızdır.”

“Neyse ki silahlar ara sıra tutukluk yapabiliyor, kaldı ki sana doğrudan doğruya saldıran biri olursa kendini kolaylıkla

koruyabileceğini biliyorum.” Genç kadın gerçekçi bir şekilde devam etti. “George Burke’ü odanın öbür ucuna nasıl fırlattığını hâlâ keyifle hatırlıyorum.”

Bu sözler üzerine Adam’ın sırtması, genç kadında öne doğru uzanıp onu öpme isteği uyandırdı. Bu içgüdüstüne hâkim olurken, son zamanlarda Adam’ın fazla gülümsemediği aklına geldi. “Senin tehlikede olduğunu ilk fark edenlerin arkadaşların olduğunu söylemiştin. Onlar nasıl fark etmişler?”

Yüzündeki gülümsemesi kaybolan Adam, arkadaşlarının Enterprise’daki patlamayla ilgili öğrendiklerini kısaca açıkladı. Bitirdiğinde, genç kadın, “Yani biri seni öldürmek istiyor ve damarlarındaki Hintli kanını çekememekten başka görünürde hiçbir sebep yok, öyle mi?” diye sordu.

“Belki de geçmişte birilerini ciddi bir şekilde kızdırmışsındır. Veya belki de ailemin ve arkadaşlarımin bilmediği gizli ve ahlaksızca bir yaşantım vardır, bu yüzden de bir sürü düşman edinmişimdir.” Omzunu silkti. “Ben şu anda sebebinden çok bu adamı durdurmakla ilgileniyorum.”

“Haklısın.” Mariah’nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Senin gizli ve ahlaksız bir hayatın olabileceğini hayal etmek çok zor.”

“Benim için de. Ahlaksızlık hakkında yeterince bir şey hatırlamıyorum ki ne yapmış olabileceğimi bileyim.”

Birbirlerine bakıp kıkıltılarla gülmeye başladılar. Genç kadın eliyle ağzını kapatıp pencereden dışarı bakarken, paylaşılan bir kıkıltının iki insanı ne kadar yakınlaştırdığını düşünüyordu.

Adam’ın gelecekte Janey’yle de bu şekilde gülebilmesini umuyordu.

Mariah arabadan inerken, Bay Granger’ın ofisinin, orta sınıf bir muhitte olduğunu gördü. Bu çok akla yatkındı. Babası kabiliyetli insanlarla çalışmak ister ama bunun aşırı pahalı olmaması için de özen gösterirdi.

Adam’la beraber içeri girerlerken Murphy de arabanın ya-

nında kaldı. Ofis oldukça düzenli görünmekle beraber genç katibin masasının üstü dosyalarla doluydu. Katip gülümseyerek ayağa kalktı. "Siz Bayan Clarke olmalısınız."

"Evet, bu da arkadaşım Ashton Dükü." Genç kadın şu an, Adam'ın asaleti temsil eden varlığından en küçük zerresine kadar faydalanmaya çalışıyordu.

Katibin gözleri açıldı. "Hemen Bay Granger'a burada olduğunuzu söyleyeyim."

Hızla ortadan kaybolup aradan bir dakika bile geçmeden geri geldiğinde, arkasından bir ses duyuldu. "Ve misafirlerimiz için çay hazırlayın!"

Mariah, acaba sadece Bayan Clarke olarak buraya tek başına gelse, çay ikram ederler miydi diye merak etti. Adam'la beraber ofise girdiklerinde, Bay Granger yanlarına gelerek genç kadını içtenlikle selamladı. Avukat, saçları ağarmış, oldukça sağlam görünen biriydi ve Adam'a keskin bir bakış attıysa da, dalkavukluğa yeltenecekmiş gibi görünmüyordu.

Büyük çalışma masasının önündeki iki sandalyeyi işaret ederek, "Buyrun oturun," dedi. "Nihayet tanışabildiğimize çok memnun oldum Bayan Clarke. Babanız her zaman sizi ve iş görme yeteneğinizi metheder. Kendisi de Londra'da mı şimdi?"

Mariah donakalmıştı. "Babamın öldüğünü bilmiyor muydunuz?"

"Aman Tanrım, hayır!" Granger çok şaşırılmıştı. "Ne zaman öldü ki?"

Babasının ölümünü ilk duyduğu anın bir benzerini yaşayan Mariah, zorlukla yutkundu. Onun acısını fark eden Adam söze karıştı. "Birkaç hafta oldu. Bay Clarke Londra'ya giderken yolda soyguncular tarafından saldırıya uğrayıp öldürülmüş. Bize söylendiği kadarıyla Hertfordshire'daki kilisenin mezarlığına gömülmüş."

Avukat yavaşça, "Bay Clarke beni aşağı yukarı iki ay önce ziyaret etmişti," dedi. "Bana, vasiyetnamesini değiştirmeyi

düşündüğünü ve kısa zaman içinde tekrar geleceğini söyledi ama o gün bugündür bir haber çıkmadı. Başına böylesine talihsiz bir olayın gelmiş olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Mariah şaşkınlıkla, “Vasiyetnamesini niye değiştirmek istediğini söylemiş miydi?” diye sordu. “Onun tek varisi benim. Bu benim mirastaki hakkımı değiştirir mi?”

“Nedenini belirtmemişti ama mevcut vasiyetname değiştirilmediğine göre, onun bütün malları size geçecektir.”

Adam, “Hartley Malikanesi’ne kısa bir süre önce sahip olduğu için belki de oradaki eski emektarlara vasiyetinde yer vermek istemiştir,” diyerek fikrini belirtti.

“Belki de ama bundan bana bahsetmemişti. Kimbilir belki de sonradan böyle bir şey düşünmüştür. Zaten çoğunlukla fevri hareket ederdi.” Genç kadın kendini toparlamış gibi görünüyordu. “Sizden babamın ölümünü onaylayan bir mektup aldım Bay Granger.”

Avukat durgun bir sesle, “Buna imkân yok,” diye cevap verdi. “Babanızın öldüğünü bugün ilk defa duyuyorum.”

“Mektup sizin antetli kâğıdınıza yazılmıştı.”

Avukatın yüz ifadesi sertleşti. “Ben yalancı değilim Bayan Clarke.”

Adam araya girdi. “Antetli bir kâğıt çalınabilir veya sahtesi yapılabilir. Mektup yanında mı?”

Mariah başını iki yana salladı. “Ona burada ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Benim niyetim kendisine dört kez mektup yollamama rağmen bana hiç cevap vermediği için Bay Granger’ın hizmetine son vermektir.”

Granger’ın kaşları çatılmıştı. “Ben sizden hiç mektup almadım Bayan Clarke. Alsaydım, derhal cevaplardım. Hartley Malikanesi’nin İngiltere’nin en uzak köşelerinden birinde olduğunun farkındayım. Ama eminim kraliyet postası oraya da ulaşıyordur.”

“Evet gerçekten ulaşıyor,” diyen Adam Mariah’ya baktı. “Kraliyet postası Hartley’de de çalışıyor ama birçok küçük köy ve kasabada postane görevi küçük bir dükkân tarafından

üstlenilmiştir. Eğer Hartley'de de bu böyleyse, belki George Burke dükkân sahibine rüşvet vererek senin mektuplarının yolunu kestirmiş olabilir.”

Avukat yüksek sesle, “Bu tamamıyla kanundışı!” diye söylendi.

Adam da, “Ama imkânsız değil,” diye cevap verdi. “Bence tam da Burke’ün yapabileceği bir hareket.”

Mariah’nın aklına başka bir ihtimal gelmişti. “Eğer durum buysa, babamdan gelen mektuplar da elime geçmemiş olabilir. Belki de hayattadır!”

Adam’ın gözlerinden şefkat okunuyordu. “Belki de. Ama yine de babanın Hartley’den ayrılmasının üzerinden senin tahmininden çok daha fazla zaman geçti.”

Genç kadın onun haklı olduğunu biliyordu. Ayrıca Burke’ün, babasının yüzüğünü getirdiğini de unutmaması lazımdı. Bu da ona babasının gerçekten öldüğünü düşündürüyordu. Zorlukla sandalyesinden ayağa kalktı. “Lütfen beni bağışlayın Bay Granger. Düşünmem gereken çok şey var.”

Granger’la Adam da ayağa kalktılar. Avukat, “Gayet tabii Bayan Clarke,” dedi. “Bu bilmeceyi çözebilmeniz için yapabileceğim herhangi bir şey olursa lütfen bana haber verin.” Bir an tereddüt etti. “Eğer babanızın öldüğüne dair kesin bir kanıt yoksa, Hartley Malikanesi’nin yedi sene boyunca kanunî sahibi olamazsınız.”

Genç kadın uyuşmuş bir halde cevap verdi. “Anlıyorum.”

Adam onun elinden tutarak avukata, “Eğer işimize yarayacak bir şey öğrenecek olursanız Bay Granger, lütfen Ashton Malikanesi’ne Bayan Clarke veya benim adıma bir not gönderin.”

Mariah arabaya binip Ashton Konağı’na doğru yola koyulana dek kontrolünü kaybetmemeyi başardı. Ama daha sonra titremeye başladı ve onu kollarının arasına alan Adam’a döndü.

Umut acıtiyordu.

Bölüm 29

Adam, genç kadının acısını dindirebilmek için ne yapabileceğini düşünerek onu, titremesi geçene kadar kollarının arasında sımsıkı tuttu. Mariah, Adam'ın kollarından sıyrıldığında, Ashton Konağı yolunun yarısını katetmişlerdi. Yüzünün ifadesi katı ve gözleri kupkuruydu. "Babamın ölümünü kabullenmeye başlamıştım. Şimdiyse... ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Bence Burke, Granger'ın mektubunu taklit etti. Malikanenin babana devrini görüşürlerken onun avukatının kim olduğunu öğrenmiş olmalı. Ve yine tahminimce Hartley postanesinde, senin mektuplarının Londra'ya gönderilmesini önleyen bir suç ortağı var." Biraz iyimser olmasının daha iyi olacağını düşünerek devam etti. "Eğer öyleyse, bu suç ortağı sana gelen mektupları da kolaylıkla durdurmuştur. Ama tabii bütün bunlar babanın niye hâlâ geri dönmediğini açıklamıyor."

Mariah içini çekti. "Tamamen haklı olduğunun farkındayım. Ama ya hasta veya yaralıysa ve bu yüzden seyahat edemiyorsa? Böylece bu kadar gecikmesi de açıklanabilir. Şu an... şu anda Hartley'ye gelmiş ve beni orada bulamadığı için şaşırmış da olabilir." Sesi gitgide kısılıyordu. "Ne olduğunu bilmemek çok zor."

Adam genç kadının elini tuttu. "Faciayla başa çıkmak belirsizlikten daha basittir. Daha kolay değil ama daha basit."

Genç kadın başıyla onayladı. “Sanırım haklısın. Ama şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. İnsan kayıp veya ölmüş olabilecek birini nasıl bulur ki?”

Adam kararlı bir ses tonuyla, konuştu “Babanı aramaları için birilerini görevlendireceğim. Granger’ı ziyaret ettiğine göre, Londra’ya vardığını biliyoruz. Onun seyahat programı hakkında ne biliyorsan kâğıda dök: Hartley’den ne vakit ayrıldığını, ne zaman geri gelmeyi umduğunu, ne şekilde seyahat ettiğini, posta arabasıyla mı, normal at arabasıyla mı – hem bildiklerini, hem de tahminlerini. Ayrıca babanın nasıl görüldüğünü ve alışkanlıklarını da ayrıntılı bir şekilde yaz. Mesela Londra’dayken nerelere gitmeyi ve kimleri görmeyi planlıyordu?”

Genç kadının yüz ifadesi, olumlu sonuçlanabilecek bir adım attıkları için düşünceliydi. “İstedğin bilgileri bugün öğleden sonraya hazır edeceğim. Ayrıca Julia’yı gördüğümde, Hartley postanesini işleten karı koca hakkında ne düşündüğünü soracağım.”

“Eminim dışarıda bir yerlerde ihtiyacımız olan bilgiler mevcuttur.” Adam genç kadının elini son bir kez daha sımsıkı tuttu ve bıraktı. “Merak etme, baban hakkındaki gerçekleri öğreneceğiz.”

“Bilmek istediklerimizi öğrenmenin bir yolu da Burke’ü bulmak.”

“İnan bana, o serserinin izini sürmek yapılacaklar listemin en başlarında.”

Duyduklarından dolayı rahatlayan genç kadın, Adam’ın yanından kalkarak karşısındaki koltuğa oturdu. Genç adam hayatında ilk defa, böylesine zengin olduğu için mutluluk duyuyordu. Mariah’nın huzuru için ne kadar gerekiyorsa harcamaya hazırdı.

Adam, genç kadınla beraber Ashton malikanesinden içeri girerken onun artık sakinleştiğini fark etmişti. Bencil bir duyguyla, Mariah’nın babasının etrafını saran bu esrar perdesinin

genç kadını birkaç gün daha Londra'da tutacağını umuyordu. Janey Lawford, Lincolnshire'dan döndüğünde durumun Mariah için katlanılmaz olacağını biliyordu ama şimdilik onun çatisinin altında olmasından acıdan çok zevk duyuyordu.

İçeri girdiklerinde kahya yanlarına yaklaştı. "Ziyaretçileriniz var Ekselansları." Holmes genç adama özenle basılmış bir kart uzattı. "General Stillwell, eşi ve kızıyla beraber küçük salonda bekliyorlar efendim."

General onu ziyaret etmekte hiç vakit kaybetmemişti. Genç adam alaycı bir şekilde bu ziyaretin sebebini düşündü – belki de evlenme çağında olan kızları için sosyal bir lütuf. Ama bu adam tüfekli saldırganı kovalama cesaretini göstermişti ve bir dükün nüfuzunu kullanmayı umuyorsa, böyle bir talepte bulunmaya hak kazanmıştı. Adam bir ara Formby'ye, ne kadar nüfuzu olduğunu ve bunu geçmişte nasıl kullandığını sormayı düşündü. Mariah'ya bakarak, "Stillwell'i sen de görmek ister misin?" diye sordu.

Genç kadın gülümsedi. "Geçen gün ona doğru dürüst teşekkür edememiştim. Bu iyi bir fırsat olur."

Adam Mariah'nın peşinden salona yollandı. Kapıya vardıklarında genç adam – nefes almakta zorlanarak olduğu yerde donup kaldı. Stillwell'in uzun boylu görüntüsünün ve pencerenin yanında duran genç bir kızın hayal meyal farkındaydı ama onun asıl dikkatini çeken, kendisini görünce ayağa kalkan ve ona belli belirsiz bir umutla bakan kadın olmuştu. Çok zarif ve işlemeli, kan kırmızısı bir sarı giymiş olan bu kadın, rüyalarındaki siyah saçlı güzel kadındı. İmkânsız. *İmkânsız!*

Kadın, nasıl karşılanacağından emin değilmiş gibi gülümsedi. "Darshan?"

Adam'ı ikinci ismiyle çağıran tek insan oydu. Hatıralar yine Leydi Agnes'in mektubunu okuduğunda olduğu gibi, ama bu sefer bin kere daha yoğun olarak beyninde canlanmaya başladı. Çocukluğunu, babasını ve İngiltere'ye olan o uzun yolculuğu hatırlamıştı.

Hem sadece çocukluk yıllarını değil, İngiltere’de okulu bitirdikten sonraki yıllarını da hatırlıyordu. Bütün anılarının bir sel gibi geri geleceğini ümit etmişti – ama şimdi, bu selin altında boğulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Mariah koluna dokunarak genç adamın şimdiki zamana dönmesini sağladı. “Adam, iyi misin?”

Genç kadına belli belirsiz gülümseyecek kadar kendini toparlayabildi.

Her ikisi için de ne kadar tuhaf bir gündü; aynı günde, kaybettiklerini sandıkları ebeveynlerinin, aslında kaybolmamış olabileceklerini öğrenmişlerdi. Bir yanı, içini parçalayan bu acıdan kaçmak istiyordu, ama gözlerinin önünde böyle bir mucize duruyorken nasıl kaçabilirdi ki? Karşısındaki kadının gerçek olmamasından korka korka ellerini ona doğru uzattı. “Anne?”

Annesi, gözlerinde bir ışıltıyla onun ellerine sarıldı. Tutuşu güçlü ve sıcaktı. Onun için ağladığı onca geceyi düşünerek annesini kollarının arasına aldı. Şimdi de annesi yüzünü omzuna gömmüş, onun için ağlıyordu. Annesi, rüyalarında olduğundan çok daha ufak tefekti ama onu, İngiltere’de bilinmeyen egzotik ve baharatlı parfümünden nerede olsa tanırdı. Hatırladığından çok daha güzeldi.

Genç adam bu kadar yakından baktığında, annesinin gözlerinin etrafındaki ince çizgileri ve hayatın zorluklarını çekmiş bir kadının yüz ifadesini görebiliyordu. Yine de bu yaşta bir evlada sahip olmak için çok genç görünüyordu. Adam onun babasıyla evlendiğinde çocuk yaşta olduğunu tahmin etti. Boğulurcasına, “Bana senin öldüğünü söylemişlerdi,” dedi.

General Stillwell, “Seni annenin kollarından kopardıktan sonra, Hindistan’la olan bütün bağlarını da yok edebilmek için yetkililer tabii ki öyle diyeceklerdi,” diye homurdandı. “Senin kendi iyiliğin için tabii.”

Kendi iyiliğin için. Adam vasilerinin, çocuk yaşta olan ve

onların sinirlerini bozan bu karışık kana sahip dük için neyin en iyi olduğunu bildiklerine inanarak, aynen bu lafı söylemiş olacaklarını biliyordu.

Annesi geriye çekilirken gözlerinden yaşlar akıyordu. Mükemmel ve etkileyici bir İngilizceyle, "Böylesine sulugöz olduğum için özür dilerim," dedi.

Mariah yumuşak bir sesle, "Bence bu durum gözyaşlarına değer," dedi. "Hepimiz otursak daha iyi olacak galiba. Ben çay söyleyeyim."

Annesi Adam'ı kanepede yanına oturturken Mariah da başka bir koltuğa oturmuş, ihtiyacı olduğu takdirde yanında olabilmek için onu sakın bakışlarıyla süzüyordu. Adam, bu duygu ve hatıra seline kapıldığında yanında olduğu için genç kadına minnettardı. Aynı anda acı veren bir karmaşayla dolu olan beyni, başka bir düşünceyle sarsıldı. Bakışlarını Generale, çevirerek, "Siz benim üvey babam mısınız?" diye sordu.

Stillwell başıyla onayladı. "Parkta karşılaştığımızda söyledim gibi, baban ve ben arkadaşlık. Yetkililer seni alıp götürdüğünde Lakshmi bana mektup yazıp yardımımı istemişti ama maalesef ben o esnada seferdeydim. Döndüğümde ise, sen çoktan İngiltere'ye gönderilmiştin. Annene senin unvanına layık bir şekilde yetiştirileceğinden başka hiçbir şey söylemiyorlardı."

"Hıh, sanki yabancılar oğlumu benden iyi yetiştirebilirlermiş gibi." Lakshmi'nin elleri oğlunun kilere kenetlenmişti. Koyu renk teniyle harika bir tezat oluşturan gri-yeşil gözlere sahipti. "Hep bugünün hayalini kurmuş ama bu anın hiçbir zaman gelmeyeceğini sanmışım. Londra'ya vardığımızda senin öldüğünü duyunca..." Titremesinden sözleri yarıda kesilmişti.

Stillwell şefkat dolu bir sesle, "Bazen Lakshmi'nin benimle, sırf seni bulabilmesi için onu İngiltere'ye getiririm diye evlendiğini düşünüyorum," dedi.

Lakshmi'nin kocasına döndüğünde bakışlarındaki sıcaklık, bu sözleri yalanlıyordu. "Evliliklerimde çok şanslıydım. Kız kardeşin de bu sayede mutlu bir çocukluk geçirdi."

Genç adamın beyni durmuş gibiydi. “Kız kardeşim mi?” Anılar her ne kadar kafasının içinde arka arkaya infilak ediyorsa da, bunların hiçbirinde bir kız kardeş yoktu.

Annesi, bütün bu olup biteni yoğun bir ilgiyle pencerenin yanından seyreden genç kadını eliyle işaret etti. “Bu senin kız kardeşin Leydi Kiri Lawford. Baban öldüğünde ben hamileydim. Onu da almalarından korktuğumdan yetkililere bundan hiç bahsetmedim.”

“Kiri. Ne kadar güzel bir isim.” Adam bunu söylerken, bundan fazla sarsıntıya dayanıp dayanamayacağını düşünüyordu. Yeni tanıdığı kız kardeşi... kendine çok benziyordu. Koyu renk saçlarıyla yeşil gözleri vardı ve annesinden daha uzun boyluydu. Avrupai kıyafetleriyle, her ne kadar uzak ve egzotik diyarları hatırlatıyorsa da, yine de herhangi bir İngiliz konağının oturma odasına mükemmel uyum sağlayacak bir görüntüye sahipti. Annesi gibi o da çok güzeldi.

“Her zaman bir kız kardeşim olsun istemişimdir.” Ayağa kalkarak kız kardeşinin yanına gitti. “Ama senin bir ağabey istediğini hiç sanmıyorum. Galiba korkunç yaratıklar oluyorlar.”

Genç kadın onun bu sözleri üzerine gülümserken, bakışları mutlulukla dans ediyordu. “Neyse ki şansına sevgili ağabeyciğim, küçükken bana cziyet etmek için ctrafta yoktun.”

Adam yavaşça, “Keşke olsaydım Kiri,” dedi.

Genç kadının gülümsemesi kayboldu. Fısıltı halinde, “Bunu ben de isterdim,” diye cevap verdi.

Kiri’nin sözleri genç adamın içinde yankılandı, gerçekten kan kanı çekiyordu. Genç kadının elini tuttu. “O halde ağabey kardeş olmaya biz de şimdi başlarız Leydi Kiri.”

Kiri onun elini sıkarken, General söze karıştı. “Senin birer tane de üvey kız kardeşin ve erkek kardeşin var. Thomas ve Lucia Stillwell.”

Adam bu kadar çok akrabası olduğunu öğrendikçe şaşkına dönmüştü. “Onlar da burada, Londra’dalar mı?”

Stillwell başıyla onayladı. “Evet, ama ilk ziyaretimizde seni çok bunaltmak istemedik.”

Kiri ilgisizce, “Zaten, o ikisi çok yaramazlar,” diye devam etti. “Bizi kabullenmeni bir kere daha gözden geçirmene sebep olabilirlerdi.”

Annesi sertçe “Kiri!” diye onu uyardı.

Adam ise gülümsüyordu. “Onlarla da tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Ama bugün değil. Kafasındaki yarayı eliyle ovaladı. “Bütün bu olup bitenlerden şaşkına döndüm.”

Mariah, “Patlama esnasında Ashton başından yaralandı,” dedi. “Neredeyse ölüyordu ve bu yüzden hafıza kaybına uğradı.”

Stillwell de ayağa kalkarken ekledi. “Bu da yetmezmiş gibi dün de vuruldu. Çaya kalmayacağız, sadece annenle kız kardeşini kabul edip etmeyeceğini öğrenmek istemiştik.”

Adam dehşete düşmüş bir şekilde, “Yoksa etmeyeceğini mi sanmısınız?” diye sordu.

Stillwell sözlerini sakınmaksızın, “O da bir olasılıktı,” dedi. “Sonuçta bu, avukatların ve vasilerinin seni geçmişinden utanmaya ne derece ikna ettiklerine bağlıydı.”

“Beceremediler. Yarın akşam yemeğinde bana katılır mısınız? Bütün aile, Lucia ve Thomas da dahil.” O zamana kadar nasıl olsa kendini toplar ve onları hak ettikleri şekilde ağırlardı. “Umarım Londra’da bir süre kalırsınız.”

Annesi omzunu silkerek, “Belki de sonsuza dek,” dedi. “Bütün çocuklarım yarı İngiliz. Onların da geçmişlerini öğrenmeye hakları var.” Başını bir yana eğerek Adam’a sordu. “Hindistan’ı özlüyor musun? Yoksa İngiltere’ye getirildiğine memnun musun?”

Bu soruyu kendine hiç sormamıştı, o yüzden genç adam cevabını bir süre düşünmek zorunda kaldı. “İkisi de. Hindistan’ı özlüyorum ama burada edindiğim dostluklara da çok değer veriyorum.” Bunu söylerken bakışları Mariah’ya takılmıştı.

Genç kadın endişeli gözlerle hemen ayağa kalktı. “Ash sizden müsaade isteyemeyecek kadar naziktir, o yüzden onun adına ben rica edeceğim. Henüz tam anlamıyla iyileşmedi.”

“Tabii ki.” Annesi ayağa kalktı ve yüzünde pırıl pırıl bir gülümsemeye oğlunun yanağına dokundu. “İyi görünmüyorsun. Şimdi biraz dinlen. Seni yarın göreceğimi bilmek bana yeter.”

Vedalaşırlarken genç adam kendini bırakmamayı başardı. Ama Mariah misafirleri – ailesini – ön kapıya doğru geçirmek üzere odadan çıkınca, kanepeye yığılarak dirsekleri dizlerinde ve elleriyle yüzünü örterek kalakaldı. Bugün bunca iyi olay cereyan etmişti. Peki neden canı bu kadar yanıyordu?

Bölüm 30

Stillwell ailesi arabalarının gelmesini beklerken, Adam'ın annesi Mariah'ya büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. Şimdi den iki kocası olmasına şaşmamak gerekiyordu. "Çok üzgünüm bayan ama bizi tanıştırmadılar."

Mariah, "Aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki," derken, bir yandan da Adam'ın hayatında kendisinin yeri hakkında ne kadar az şey söyleyebileceğini düşünüyordu. "Benim adım Mariah Clarke. Ashton kazadan sonra benim mülkümün kıyılarında karaya vurdu ve ben de onu evime kabul ettim. Şimdi iyileşiyor olsa da, ilk başta kim olduğunu bile hatırlamıyordu. Okul arkadaşları onu arayıp buldular ve arkadaşım Bayan Bancroft'la bana da Londra seyahatimiz esnasında refakat etme nezaketini gösterdiler. Ashton kibarlık ederek ziyaretimiz süresince bize ev sahipliği yapmayı teklif etti."

Lakshmi'nin gözlerinde bir ışıltı oluştu. "Siz onun sözlüsü müsünüz?"

İyi niyetle sorulmuş bu soru, genç kadının canının yanmasına sebep olmuştu. "Hayır, Adam kuzeni Janey Lawford'la nişanlı. Eminim yakında onunla tanışırsınız."

General bu açıklamayı yeterli bulmuştu ama diğer iki kadının yüzünde garip bir ifade belirmişti. Mariah, Stillwell'in arabasının yolda görünmesiyle rahat bir nefes aldı. Böylece bu konuda daha fazla açıklama yapmasına gerek kalmayacaktı.

Vedalaştıktan sonra eve dönerek Adam'ın yanına gitti. Adam'ın yeni keşfettiği ailesi çok güzel insanlara benziyorlardı ve erkeğin hayatına mutluluk katacakları da şüphesizdi. Ama Adam parçalanmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu ve bunun sebebinin de mutluluk olmadığı belliydi.

Salona girdiğinde, Adam'ın acı çekiyormuş gibi iki büküm durduğunu ve zorlukla nefes alabildiğini gördü. Yanına oturup elini erkeğin omzuna koydu. "Cehennemden çıkmış gibi görünüyorsun."

Genç adam ağzını keyifsizce çarpıttı. "Çok uygun bir tarif."

"Çektiğin acı fiziksel mi? Ruhsal mı? Yoksa ikisi de mi?"

Adam vereceği cevabı düşünürken derin bir nefes aldı. "Her ikisi de. Başımdaki yara feci şekilde ağrıyor, ama ruhumdaki yara ondan da beter. Hepsi değilse de, anılarımın çoğu geri geldiler ve sanki kafamın içinde kendilerine bir yer açmak için kavgaya ediyorlar. Sonuç iyi olacak herhalde. Ama bu geçiş süreci... çok zor."

Genç adamın kırılıma noktasına gelmesine şaşmamak gerekirdi. "Üst kata odana gidebilecek kadar iyi misin?"

Derin bir nefes daha alan genç adam ayağa kalktı. "Evet. Fiziksel anlamda bir şeyim yok. Sadece fazla mutluluktan boğuluyorum galiba."

"Bütün dünya değişti ve değişiklik acı verir." Mariah, genç adamın elini tutarak onu salondan çıkartıp üst kata yöneltti. Adam'ın dairesine geldiklerinde, genç kadın çalışma masasındaki gizli bölme açıcı anahtarı aldı ve Adam'ın özel tapınağının kapısını açtı.

Genç adam içini çekerek, "Nereden bildin?" diye sordu. "Haklısın – huzura ve meditasyona ihtiyacım var. Bana eşlik eder misin?"

Erkeğin onunla beraber olmak istemesine memnun olarak genç kadın da içeriye girdi. Sükûnet etrafını sararken, kendisinin de en az Adam kadar buna ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Genç adam kürsünün arkasından iki tanesini çekip çıkartana kadar, Mariah bu minderlerin orada olduğunu fark etmemişti. Dizlerini bir tarafa kıvrarak mindere yerleştğinde, bunların oturmayı çok daha rahatlaştırdığını anladı. Adam da hem üzerindeki iyi özel dikilmiş elbiselerin hem de alışık olmanın verdiği rahatlıkla yanına bağdaş kurmuştu.

Genç kadının elini tutarak gözlerini kapatırken derin ve yavaş soluklar alıp vermeye başlamıştı. Adam'ın yaptıklarının aynısını yapan Mariah, kendi altüst olmuş duygularının da yavaş yavaş bir düzene girdiğini hissediyordu. Adam, babasıyla ilgili gerçekleri ortaya çıkarmasına yardım edecekti ve bu gerçekler ne olursa olsun, genç kadın onlarla yaşamayı başaracaktı.

Uzun ve huzur dolu bir sessizlikten sonra, genç kadının elini sıkan Adam, "Başım hâlâ ağrıyor, ama içinde bulunduğum kaos bir düzene girmeye başladı," dedi. "Yanımda olduğun için sana teşekkür ederim."

Genç kadın gözlerini açtığı anda onun, yüz ifadesindeki bitkinliğe rağmen kendine gelmiş olduğunu fark etti. "Annenin hayatta olduğunu ve haberin bile olmayan kocaman bir ailenin varlığını öğrendiğinde kendini nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

"O kısım harika." Adam yüzünü ekşiterek devam etti. "Bugün ben bir mucizeye tanık olurken sense belirsizliğe boğuldun. Bu bana haksızlıkmiş gibi geliyor."

"Benim babam bir mucize sonucu sapasağlam bana dönmese de, onunla beraber geçirdiğim yıllarda binlerce anıya sahibim. Sense anneni yirmi yıldan uzun bir süredir hiç görmemiştin. Bu da durumlarımızı dengeler sanırım."

"Benim de yanımda bir anne kadar yakın Leydi Agnes vardı." Adam'ın kaşları çatılmıştı. "Leydi Agnes'in yazdığı mektubu okumak bile hafızamın bir bölümünü canlandırmamı sağladı. Şimdi annemle karşılaşmamsa, çok daha büyük bir bölümünü serbest bıraktı. Bu hatıralar, kafamda delicesine

fırtınalar estiriyordu ve bu da beni çok tedirgin etmişti. Sanki depremi oluyormuş da nereye basacağımı bilemeden yürümeye çalışıyormuşum gibi.”

Mariah merakla sordu. “Hafızanın tamamı geri geldi mi?” Bu şekilde sorması genç kadına, Janey Lawford’a âşık olup da ona evlenine teklifinde bulunmasını hatırlayıp hatırlamadığını sormaktan daha doğal görünmüştü.

Genç adam alaycı bir sesle, “Neyi hatırlamadığımı hatırlamak çok zor,” dedi. “Ama meditasyonum esnasında kavuştuğum huzur sayesinde, hatırladıklarımı bir sıraya koymaya çalışıyorum ve epeyce tamamlanmış olduklarını görüyorum. Hiç olmazsa son birkaç aya kadarki kısım. Buharlı gemimin planları üzerinde çalıştığımı ve İskoçya’ya gitmek üzere hazırlandığımı hatırlıyorum ama sonbahardan Hartley’de karaya vurduğum güne kadar olan kısımda bir boşluk var.”

Genç kadın konuyu saptırmamak için uğraşmayı bir kenara bıraktı ve açıkça sordu. “Nişanını hatırlanıyor musun?”

Genç adam başını iki yana salladı. “Tek hatırlayabildiğim Janey’yi kollarıma aldığım o eski rüya.” Bakışlarını kaçırdı. “Ona her zaman.... çok düşkün olduğumu hatırlıyorum.”

Her ne kadar sözleri mümkün olduğunca olayı küçülterek yansıtıyorsa da, yine de genç kadına bir bıçak gibi saplamıyordu. Bu yönde bir mucize olmayacağını artık anlamıştı. Janey, Adam’ın yıllardır en iyi arkadaşı ve evlenmek istediği kadındı. Mariah bu durum karşısında duygularını saklamakta ustalaştığı için çok şanslıydı. “Seni öldürmeye çalışanın kim olduğuna dair bir ipucu olabilecek herhangi bir şey hatırlayabiliyor musun?”

“Ne cinayet işlemeye hazır düşmanların ne de ahlâksızca sürülen gizli bir hayatın izi bile var.” Bir eliyle hâlâ Mariah’nın elini tuttuğu için, serbest eliyle Hindu heykellerini gösterdi. “Anlaşılan tek gizli hayatım bunlardan ibaret.”

Başka neyi bilmek faydalı olabilirdi? “Ölümünden en çok Hal Lawford faydalanacağına göre, onun bu işe bulaştığına dair bir şey hatırladın mı?”

“Onunla ilgili hatırladığım, yüzü kızarmadan yalan bile söyleyemeyen ve kalbinde hiçbir kötülük olmayan bir insan olduğu. Onu beni öldürmeye çalışırken hayal etmek çok zor.”

“Ama insanlar bizi şaşırtabilir.” Ve bir kötü niyeti saklamak için, Hal’un yaptığı gibi dürtüst ve açıksözlü görünmekten daha iyi ne olabilirdi? “Belki zihninin bütün bu karmaşadan kurtulduğunda, daha fazla şey hatırlayacaksın.”

“Belki.” Adam doğrudan doğruya genç kadının da ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra onu tapınaktan çıkarttı. “Zihnini kurcalayıp boş ve yankılanan koridorlarla karşılaşmaktansa, orada bir şeyler bulabilmek hem çok garip hem de harika bir duygu. Ama Leydi Agnes mektubunda, hepimizin hatırlamaktan pişmanlık duyacağı şeyler olduğunu yazmakta haklıymış.”

“Nedir bu kötü şeyler? Senin başına gelenler mi yoksa senin yaptıkların mı?”

“Benim başıma gelenler bugün artık benim birer parçam. Ama benim yaptıklarım – yaptıklarımın yüzleşmem çok daha zor.” Adam devam etmeden önce bir tereddüt etti. “Birkaç yıl önce, bir saraydaki büyük bir resepsiyona davetliydim. Orada Hintli bir adam vardı, herhalde bir diplomat. Oradaki bütün İngilizler adamı görmezden geliyorlardı. Yanına gidip onunla konuşmam gerekirdi. Halbuki ben tam tersini yaparak adama sırtımı döndüm. İnsanların beni onunla konuşurken görüp benim yarı Hintli olduğumu hatırlamalarını istemiyordum.”

Genç kadın irkildi. “Bir bakıma çok küçük bir olay. Diğer bir açıdan bakıldığında, hem nezaket kurallarına hem de özüne ihanet etmişsin.”

“Aynen katılıyorum.” Kafasındaki yarayı ovalarken, yıkılacak gibi görünüyordu. “Sanırım hep bana bakmak zorunda kalmayı son derece yorucu buluyor olmalısın. Şimdi bunu belirtmenin bir anlamı yoksa da, inan ki patlamadan önce gayet sağlıklı bir adamdım.”

Genç kadın onun ince ve güçlü vücudunu düşündüğünde, bu sözlere inanmakta zorluk çekmiyordu. “Yine öyle olacaksın. Bundan bir yıl sonra geriye baktığında, yaşananlar sana ilginç bir rüya gibi gelecek.” Tabii daha önce öldürülmezse. “Seninle kalmamı ister miydin?”

Adam başını iki yana salladı. “Şimdilik dinleneyim ve istirahat zihnimi toparlamama yardımcı olmasını bekleyeyim. Ama belki de çok fazla şey istiyorum.”

“Hiç hafıza kaybına uğramamama rağmen benim zihnim de karmakarışık.” Genç kadın konuyu hafife almaya çalışıyordu. “Formby’ye, babama ne olduğunu soruşturmaya başlamasını istediğini söyleyebilir miyim? Bu araştırmanın olduğunu bildiğince çabuk başlamasını istiyorum.”

Genç adam başıyla onaylarken birden durdu. “Onun yerine Randall’la konuş – böyle bir araştırmayı en iyi o organize eder. Ve şu an bunu hatırlayabilmemin beni ne kadar mutlu ettiğini sana anlatamam!”

Genç kadın yumuşak bir sesle, “Senin nasıl zorlandığını gördükten sonra, bundan böyle hiçbir zaman aklıma ve hafızama daima sahip olacakmışım gibi düşünmeyeceğim.”

“Ben de öyle.” Genç adam Mariah’nın elini yakalayarak dudaklarına kaldırıp bir tüy gibi hafifçe öptüğünde, genç kadının içi titredi. “Sen bulunmaz bir hazinesin Mariah. Beni sana getiren kaderim için tanıdığım bütün tanrılara teşekkür ediyorum.”

“Kader veya şans, ne olursa olsun bu ikimizin de yararına oldu.” O an onun kollarının arasına girmek o kadar kolaydı ki. Ama Mariah bunun yerine elini yavaşça geri çekti. “Belki de Wharf başının ağrısına bir çare bulur.”

Adam düşünceli bir tavırla, “Onda gerçekten de ağrılara iyi gelen ilaçlar var. Bir sorayım,” dedi. Adam uşağı çağırmak için ipi çekerken Mariah onun zayıf ve esmer görüntüsüyle dayanılmaz derecede yakışıklı olduğunu düşündü. Birisinin böyle bir insanı öldürmek isteyebileceğine inanmak çok zordu ama kanıtını kendi gözleriyle görmüştü.

“Daha sonra görüşmek üzere. Akşam yemeğine kalkamazsan, hiç alınmam merak etme.” Odadan çıkarak kendi dairesine yöneldi.

Mariah yıpranmış sinirlerini yatıştırmak için çay istedikten sonra, Julia’yla paylaştıkları oturma odasındaki zarif yazı masasının başına geçti. Babasının tarifini, Londra’ya olan seyahatini ve alışkanlıklarını ne kadar ayrıntılı bir biçimde yazabilirse o kadar faydalı olurdu.

Genç kadın notlarını yazmayı bitirmek üzereyken büyükannesine yaptığı bir başka ziyaretten yüzünde gülümsemeyle dönmüş olan Julia da ona katıldı. Arkadaşı çay içip beraberindeki zencefilli kurabiyelerden yerken, Mariah da ona avukatına yaptıkları ziyareti kısaca anlattı. Sözlerini, “Hartley postanesini işleten çiftin mektuplarımı çalmak için rüşvet alabileceklerine ihtimal verir misin?” diye sorarak bitirdi.

Julia düşünceli görünüyordu. “Bay Watkins böyle bir şeyin teklif edilmesinden bile rahatsız olur. Sorumluluklarından gurur duyan ve işine çok özen gösteren bir adamdır. Ama karısı Annie...” Julia başını iki yana salladı. “Gözü hep etraftaki yakışıklı erkeklerdedir. Belki yanılıyorumdur ama Geroqe Burke’ü onu mektuplarını çalmaya ikna ederken hayal edebiliyorum. Hartley’deyken hiç mektup aldın mı?”

“Hemen hemen hiç. Evi ve mülkü idare etmekle öylesine meşguldüm ki, kimseyle yazışacak vaktim olmuyordu. Babamdan başka akrabam olmadığından ve bunca yıldır oradan oraya savrulmaktan dolayı, pek fazla mektup almamama hiç şaşırmıyordum.”

“Babandan mektup gelmeyince, onun Burke’ün iddia ettiği gibi öldürülmüş olduğunu düşünmüşsündür. Avukatın sana cevap yazmayınca, onun da sadece kötü bir avukat olduğunu sandın herhalde.”

“Aynen.” Mariah terden ıslanmış avuçlarını eteğine sildi. “Kendi kendime babamın ölmüş olduğunu, yoksa şimdiye kadar çoktan Hartley’ye dönmüş olacağımı söyleyip duruyorum, ama ümide kapılmamak imkânsız.”

Julia yavaşça, "George Burke'ün iyi bir insan olmaması, babanın ölümüyle ilgili yalan söylediği anlamına gelmez," dedi.

Aklı bunun bilincindeydi. Ama kalbi çok daha inatçıydı.

Adam'ın yeni ailesiyle ilgili havadisleri arkadaşıyla paylaşıp paylaşmamayı düşündü ve sonunda ondan saklanacak bir şey olmadığına karar verdi. Ailenin bir araya gelmesi yakında herkes tarafından bilinecekti ve Adam'ın dostlarının bunu önceden öğrenmelerinde fayda vardı.

Stillwell ailesinin yaptığı ziyareti ve Adam'ın hafızasının nasıl geri geldiğini anlattıkça, Julia şaşkınlık içinde başını sallıyordu. "Bu evden hiç çıkmamak lazım. Yokluğumda ne çok şey olmuş!"

"Hiç olmazsa bugünküler, Adam'ın vurulması haberinden daha iyi." Mariah notlarını ikiye katlayarak ayağa kalktı. "Aşağı inip bunları Randall'a ulaştırmam lazım."

Merdivenlerin sonuna geldiğinde, Masterson ve Randall'ın bir uşak tarafından içeri alındıklarını gördü. Erkekler yağmur damlalarını şapkalarından silmelerken endişeli görünüyorlardı. Will, "Mariah, seni gördüğüme ne kadar sevindim!" diye bağırdı. "Neler oluyor? Ash vurulmuş, öyle mi?"

Genç kadın "Sadece bir sıyrık," diye onlara güvence verdi. "Ama son iki gün epeyce olaylı geçti. Bana küçük salonda katılın da size olup bitenleri anlatayım." Arkasındaki iki adamla odaya girdiğinde, alaycı bir şekilde bu odaya da Hartley'deki oturma odası kadar alışmış olduğunu düşündü. Önce parktaki hadiseden başlayarak onları tekrar Adam'ın ciddi bir şekilde yaralanmadığına dair temin etti.

Sonra devam ederek ailesine ve hafızasını tekrar kazanmasına geçti. Bitirdiğinde Will de tıpkı Julia gibi başını iki yana sallıyordu. "Bu harikanın da ötesinde. Yani şimdi hemen hemen her şeyi hatırlıyor mu diyorsun?"

"Evet, İskoçya'ya seyahat etmeden önceki birkaç aya kadar her şeyi."

Randall homurdanarak, “Umarım Ash o süreci de en kısa zamanda hatırlar,” dedi. “Bu bizim o haini yakalamamıza yardımcı olacaktır.”

Mariah Randall’a dönerek, “Adam bir soruşturma yapılması için konuşulacak kişinin siz olduğunuzu söyledi.” dedi. “Sanırım araştırmaya şimdiden başlamışsınızdır?”

Randall başıyla onayladı. “Bow Street’teki polis merkezinden, her türlü esrarengiz olayı çözebilecek birini tanıyorum. Rob bu konu üzerinde bizim Londra’ya döndüğümüz günden beri çalışıyor.”

Will ilave ederek, “Bir ihtimal üzerinde duruyoruz,” dedi. “Shipley adında bir adamın, Enterprise’daki patlamayla ölmüş olduğu sanılıyordu ama cesedi hiçbir zaman bulunamadı. Bu adam Londralıymış ve buhar makinelerinde de deneyimi varmış. Kirkland Shipley hakkında Glasgow’da da soruşturma yaptırdı ve daha bu sabah konuyla ilgili yeni bilgiler aldı. Eğer Shipley hayattaysa ve Londra’ya dönmüşse... eh, onunla konuşmak oldukça ilginç olacaktır.”

Anlaşılan Adam’ın arkadaşları hiç vakit kaybetmemişlerdi. Genç kadın, “Şu sizin Bow Street’teki arkadaşınız, aynı anda birden fazla soruşturmayı yürütebilir mi?” diye sordu. “Benim acele cevaplandırılması gereken birkaç sorum var da.”

“Buyrun anlatın.” Randall’ın yüz ifadesi o kadar cesaret vericiydi ki, başlangıçta Mariah’dan nasıl şüphelendiğini unutmuş olmalıydı.

Bir kere daha Bay Granger’in ofisine yaptıkları ziyareti anlatarak, “Babama ne olduğunu öğrenmek istiyorum,” dedi. “Eğer gerçekten ölmüşse – bunu kabullenebilirim. Ama eğer hayattaysa – bunca zamandır neredeydi? Başına ne geldi?” Yazdıklarını Randall’a verdi. “Faydalı olabileceğini düşündüğüm her şey burada.”

Randall sayfaları karıştırdı. “Mükemmel. Bunları Rob’a vereceğim. Sizinle şahsen görüşmeyi arzu edebilir. Böyle bir şeyi yapmayı ister miydiniz?”

Genç kadın şaşırmişti. “Gayet tabii,” diye cevap verdi. “Niçin istemeyeyim ki?”

Randall’ın sesi donuktu. “Bazı hanımefendiler bir Bow Street polisini hassas duyguları için fazlasıyla kaba bulabilirler.”

Mariah sırtıttı. “Sizin gözünüzde bir hanımefendi sınıfına mı yükseldim? Çok şaşırdım ama itiraf etmeliyim ki bu iltifat hoşuma da gitti.”

Randall utançla başını öne eğerken Will kahkahalarla gü-lüyordu. “Siz benim bir beyefendi olmamdan çok daha iyi bir hanımefendisiniz. Umarım benim başlangıçtaki kabalığı-mı affedebilirsiniz.”

“Siz sadece arkadaşınızı korumaya çalışıyordunuz. Böyle bir hareketten dolayı sizi nasıl suçlayabilirim ki?”

“Pek çok kişi suçlardı.” Kâğıtları ceketinin iç cebine koy-du. “Babanızla ilgili bilginin yanı sıra, George Burke’ün de nerede olduğunu öğrenmek ister miyiz?”

“Babam çok daha önemli. Ama belki de Burke’ü bulmak da babamı bulmamıza yardımcı olacaktır.” Genç kadın dişle-rini sıkı. “Eğer babamın ölümüyle ilgili kasten yalan söyle-mişse, çok aşağılık bir adammış.”

Randall kibarca sordu. “Onu sizin için öldüreyim mi?”

Genç kadın, onun bu sözlerinin şaka olup olmadığından emin değildi. Yine de, “Beni kışkırtmayın!” diye haykırdı.

“Peki o zaman. Onu sadece biraz hırpalarım.”

Mariah, Randall’ın gözündeki pırıltıdan, bunun bir şaka olmadığını anlamıştı. Yarım ağızla da olsa, “Yeter ki onu sakat bırakacak kadar hırpalamayın,” dedi.

Alaycı bir şekilde, hayalindeki kız kardeşi gibi gerçek bir hanımefendi olsa, Randall’ın bu teklifini duyduğunda do-nakalması gerektiğini düşündü. Ama geçirdiği son haftalar, onun asla bir fazilet abidesi olamayacağını göstermişti ve ar-tık bunu denemekten vazgeçmesi daha iyi olacaktı.

Adam hâlâ istirahat ettiği için arkadaşları onu bekleme-den gittiler. Mariah da evin içinde Bay Formby’yi aramaya

koyuldu. Sekreterin evin arka tarafında kalan feralı bir ofisi vardı ve adam, Mariah'a Janey Lawford'un Lincolnshire'da kaldığı yerin adresini vermekten mutluluk duymuştu. Hatta genç kadına, posta parası vermemesi için pullanmış bir zarf da vermişti. Adam İskoçya'ya gitmeden önce, ev halkının kullanması için bu zarflardan epeyce bir miktar hazırlatmıştı ve Formby'de halen yarım çekmece dolusu zarf vardı.

Mariah üst kattaki yazı masasının başına geçtiğinde, yazacaklarını kaleme almadan önce dikkatlice düşündü. Adam'la arasında romantik bir ilişkinin olduğunu kesinlikle belli edemezdi. Kendisini Adam'la ilgilenen orta yaşlı bir kadın gibi tanıtmaması daha doğru olacaktı.

Sevgili Bayan Lawford... Önce tanıştırılmış olmamalarına rağmen bu mektubu yazmak zorunda kaldığı için özür dileyerek başladı. Sonra da Adam'la nasıl tanıştığını özetledi. Sonunda da mektubun asıl konusuna geçti.

Tabii ki annenizin sizin sağlığınıza ilgili endişelerinin olması çok doğal ama eğer seyahat edecek kadar iyileştiyerseniz, lütfen mümkün olan en kısa zamanda Londra'ya dönün. Ashton sırf kendi iyiliği için sizin Lincolnshire'dan ayrılmanızı istemeyecek kadar düşünceli bir insandır ama onun durumundan endişelenen bir arkadaşı olarak, nişanlığınızın size yanında ihtiyacı olduğunu söylemeyi kendime bir vazife addediyorum.

En içten saygılarımla

Bayan Mariah Clarke

Derin bir nefes alan genç kadın, sabahleyin gönderilebilmesi için mektubu mühürledi. Gerçek bir hanımefendi olmayabilirdi ama Adam için en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Cennette bir yerlerde, bu asil hareketinden dolayı bir mü-kafatın kendisini bekleyeceğini umuyordu.

Bölüm 31

Adam yavaşça uyanırken, başının artık ağrılamasından dolayı minnettardı. Aslında düşünceleri... çok uzun bir zamandan beri hiç olmadığı kadar berraktı.

Gözlerini açmaksızın zihnini araştırmaya başladı. Pürüzlü ve düzensiz parçalarının yavaş yavaş huzur veren bir bütünlüğe ulaştığını görebiliyordu. Her ne kadar bu bütünlüğün bir kısmı onu zorlasa da, artık kendini önceden hissettiği gibi parçalara ayrılmış hissetmiyordu.

Bir dük olarak sürdüğü hayatı açıkça hatırlıyordu. Mülklerini yönetmesi – Formby ve öbürlerinin becerikli yardımlarına rağmen çok büyük görevdi. Lordlar Kamarası'nda oturması, tartışmaları dinlemesi ve oy kullanması. Kendileri veya çocukları için bir iyilik isteyen insanlarla uğraşması.

Hartley'deyken mevkiini kabul etmekte zorluk çekmişti. Şimdiyse gerçek hayatında bir dük olmaktan gayet memnun olduğunu fark ediyordu. Parasını ve gücünü dikkatli bir şekilde iyi emeller uğruna harcamaya çalışmış ve bunda da başarılı olmuştu.

Hindistan'daki çocukluğundan başlayarak hayatını bir sıraya koymaya çalıştı. Annesini rüyalarında görmüş olmasının yanı sıra, artık babasını da hatırlıyordu: yeşil gözlü ve iyi karakterli olan babası, Hindistan'daki hayatın zenginliğinden büyük zevk alıyordu. Onunla geçirdiği on sene, hem Andrew Lawford'u iyi tanımasına hem de onu sonsuza dek özleyecek olmasına yetecek kadar uzundu.

Gözünün önünden geçen anılar çok canlıydı. Hatırlayabildiklerinin en eskisi, babasının kollarında bir filin sırtında ki tahtirevanla gezinmeleri idi. Babası ormandaki rengârenk çiçekleri ve uçuşan kuşları işaret ediyor, Adam'ın öğrenebilmesi için onların isimlerini sayıyordu. Zihninde renkleri görüyor, kuş seslerini işitiyor, zengin ve birbirine karışmış kokuları canlandırabiliyordu.

Babası kendisini şaşırtan mirastan haberdar edildiği zaman, Altıncı Ashton Dükü olarak İngiltere'ye geri dönmek için seyahat hazırlıklarına başlamıştı. Adam babasının bu seyahate pek de istekli olmadığını açık bir şekilde hissetmişti. Andrew, iki hafta içinde hummaya yakalanmış ve bu humma da onu kırk sekiz saat içinde öldürmüştü. Adam'a, kendisine de bulaşır korkusuyla babasını hasta yatağında ziyaret etme izni verilmemişti. Geriye dönüp baktığında, babasının Hindistan'dan ayrılmayı hiç istemediği için zayıf düşerek bu hastalığa yakalanmış olması ihtimalini merak ediyordu. Şimdi kemikleri sonsuza dek, sevdiği Hindistan'da istirahat edeceklerdi.

Adam hayatının o dönemini gözden geçirdiğinde, genç bir John Stillwell'le ilgili anılarının da olduğunu farkına vardı. Yüksek tabakadan olan Hindu kadınları, genellikle toplumdan izole edilmiş bir yaşam sürerlerdi ama Lakshmi evlendikten sonra, bu ayrımın dışına çıkmıştı. Acaba daha fazla özgürlük istediği için mi bir İngilizle evlenmişti? Aklından bunu annesine sorması gerektiğini geçirdi. Ve bunu sorabileceğini bilmek içini ısıtıyordu.

Stillwell, Lawford Konağı'na istediği vakit girip çıkabilen bir insandı. Bakışları bazen Lakshmi'yi sessiz ve vazgeçilmiş bir arzuyla izliyordu. Adam, annesinin yeniden evlenerek başka çocukları olacağına hiç ihtimal vermemiş olsa da, onu seven ve ona değer veren birini bulmuş olmasından memnundu.

Genç adam yataktan kalkarken daha önceki yorgunluğunun yok olduğunu farkına vardı. Gecenin karanlığı ortalığa

çökmüştü ve bu da onun yemek zamanını uyuyarak geçirdiğini gösteriyordu. Sessizce küçük bir lambanın yanmakta olduğu oturma odasına geçti.

Gizli bölmedeki anahtarı alıp, elindeki lambayla tapınağına girdi ve gizemli tanrıları incelemeye başladı. Heykeller, lambanın zayıfça titreşen ışığında adeta canlı gibi duruyor ve onu geçmişten gelen bir bilgelikle süzüyorlardı.

Bakışları, annesinin adaşı Lakshmi'ye takıldı. Başına aldığı yaradan ve neredeyse ölümden dönmesinden sonra artık kendisine hayat veren Hintli doğasını tamamiyle kabullenmişti.

Ama aynı zamanda ve aynı şekilde hem bir İngiliz hem de bir Hristiyandı. Bir İngiliz beyefendisinin tahsiline ve şeref anlayışına sahipti. İçindeki bu iki ayrı tarafın birbirleriyle kaynaşması lazımdı. Ve bu nihayet gerçekleşiyordu. Bundan sonra da, lanet olsun, ne olduğunu ve kim olduğunu asla saklamayacaktı.

Tapınaktan çıkarak saatin kaç olduğuna bakmak için durakladı. Henüz gece yarısı olmamıştı. Belki Randall hâlâ uyumamış olabilirdi. Ayakkabılarını giymeyi düşündü ama bu onun kendi eviydi. Şayet yalınayak ve gömleğinin düğmelerini iliklemeden dolaşmak istiyorsa, bunu da yapabiliirdi.

Dairesinden çıktığında konak son derece sessizdi. Gün içerisinde buraya, böylesine büyük bir konağın idare edilebilmesi için gereken personelin durmaksızın hareket etmesinden doğan bir uğultu hakimdi. Tek bir adam için bu ev çok büyüktü. Ama genç adam nişanlıydı ve Tanrı'nın izniyle, bir gün bu evdeki boşluğu çocuk sesleri dolduracaktı.

Genç adam sağına baktı. Mariah'nın odası koridorun sonundaydı. Birkaç adımlık mesafede. Nişanlanmasıyla ilgili daha çok şey hatırlamak istiyordu. Geçirdiği kazadan önceki birkaç ayla ilgili olan dönemi hatırlayabiliyordu ama bunların içinde işine yarayacak bir şey yoktu.

Buhar makinesinin gürültüleriyle Clyde Körfezi'ne doğru ilerlediklerinde, Enterprise'ın güvertesinde nasıl neşeyle güldüğünü hatırlıyordu. Hepsi delicesine bir yoğunlukla

çalışmışlar, şimdi de başarının tadını çıkarıyorlardı. Etrafına bakındığında, mürettebatın ve mühendislerinin yüzünde de aynı sevinci görebiliyordu. Onlara fazladan bir ikramiye veremeyi planlamıştı, halbuki şimdi bazıları, sırf onun hesabına çalıştıkları için artık yaşamıyorlardı. Huzur içinde yatsınlar.

Janey'nin parıldayan yüzünü de hatırlıyordu ama ayrıntıları anımsayamamak, onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Acaba hatırlayamadığı bu son birkaç ay içinde ona âşık mı olmuştu? Onu sevdiğinden şüphesi yoktu. Genç kadın onun için bir kız kardeş gibiydi, hem de beraber büyüdükları için hiçbir zaman Kiri'nin boşluğunu dolduramayacağı bir kız kardeş. Ama Janey'yi de Mariah'yı sevdiği gibi mi sevmişti? Bu ona imkânsız gibi geliyordu.

Geriye dönüp baktığında, kendi kanının yükünü çocuklarına da taşıtınamak için hiç evlenmemeyi planladığını hatırladı. Bir aile sahibi olmak için can atmasına rağmen, tabiatının Hindu tarafını dikkatlice gizlemişti. Beyninin derinlerinde saçma bir his onu, kendini açıklamasının ölümcül olacağına inandırmıştı. Bu yüzden de en yakın arkadaşları dahil, herkesi kendisinden belli bir uzaklıkta tutmuştu. Tabii ki bir insanın kendisini karısından gizlemesi daha da zor olurdu.

Janey'ye evlenme teklif etmesinin sebebi acaba bu muydu? Genç kadın onu yıllardır tanıyordu ve tuhaflıklarına alışmıştı, belki de bu yüzden kendisine güvenli bir seçim gibi görünmüş olabilirdi.

Mariah ise onu herkesten daha iyi tanıyor ve olduğu gibi kabulleniyordu. Hatta, Adam'ı diğerlerinden farklı kılan özellikleri, genç kadının hoşuna gidiyor gibiydi.

Mariah'yı sevdiği gibi Janey'yi asla sevmese de, bu nişanı bozamayacağını gayet net bir şekilde görüyordu ve bunun tek sebebi de artık hatırlayabildiği İngiliz ahlak kuralları değildi. Janey onu sevmişti ve kendisini böylesine mutlulukla kabullenmişken onu reddetmek... düşünülemezdi.

Sola dönerek Randall'ın dairesine yöneldi. Eşikten sızan ışığı görünce kapıya vurdu.

Gıcırdayan sandalye seslerinden sonra, Randall kapıyı açtı. Onun arkasında Masterson ve Kirkland, ceketlerini çıkarmış, ellerinde şarap bardaklarıyla bir masanın etrafında oturuyorlardı. “Galiba yine bir komplo peşindesiniz. Demek ki size katılmamanın zamanı gelmiş.”

Kirkland’ın kaşları havaya kalktı. “Dük aramıza döndü.”

“Ben döneli günler oldu,” diyen Adam, odaya girip Randall’ın uzattığı şarap kadehini aldı ve boş sandalyelerden birine yerleşti. Bu daire de hemen hemen kendininki kadar genişti. Randall’ın ailesine yabancılaşması sonucunda Londra’da kalacak yeri olmayınca Adam arkadaşına bu daireyi tahsis etmiş ve burada istediği kadar kalabileceğini söylemişti.

Kirkland, “Öyle dönmek değil,” dedi. “Mariah bize annenin ziyaretini ve hafızanın nasıl geri geldiğini anlattı. Değişiklik gözle görülebiliyor.”

Adam’ın yüzü asıldı. “Nasıl bir değişiklikmiş bu?”

Düşünceli bir sessizlikten sonra Will söze başladı. “Sınırlar çoğalmış. Senin esas tabiatın hafıza kaybının en kötü döneminde bile böyleydi. Ama şimdi deneyimlerinin tamamını da bu sınırlara eklemişsin.” Şarabından bir yudum aldı. “Yani bu söylediklerimden bir anlam çıkarabiliyorsan.”

Adam, çocukluğundan bu yana geliştirdiği insanlarla arasına mesafe koyma özelliğini, Mariah kendini bulduğundan beri bir kalkan gibi kullandığının farkına vardı. Bu arkadaşlarına bile temkinli bir biçimde yaklaşıyordu. Peki ama gerçekten istediği bu muydu?

Ayağa kalkarak, “Gelin benimle,” dedi.

Arkadaşları bu isteğine şaşırarak beraber onun peşinden dairesine yöneldiler. Adam daha da büyük bir lamba yakarak tapınağının kapısını açtı ve onları alaycı bir resmiyetle içeri davet etti. “İşte gizli hayatını.”

Arkadaşları etraflarını incelerken içeriye sessizlik hâkim olmuştu. Randall yüzünde belirsiz bir ifadeyle, “Bu bir Hindu tapınağı, değil mi?” diye sordu.

Kirkland da odayı gezerken her şeyi en ince ayrıntısına kadar inceliyordu. “Bu heykellerin oymaları şahane. Anladığım kadarıyla burası özel bir ibadethane, pek çok büyük malikanede olduğu gibi.”

“Tek farkı duvardaki haçların eksikliği.” Will bunu söylerken Adam’ın içine işleyen bir bakış attı. “Bu çok da büyük bir sürpriz olmadı Ash. Sen hiçbir zaman Hintli geçmişini saklamadın.”

Adam, “Hayır,” diye itiraf etti. “Ama benim için ne kadar önemli olduğunu saklamıştım.”

Will eğlenceli bir tavırla, “Bizi o kadar da hafife alma,” dedi. “Bunu biz de biliyorduk ama sen bu konuyu hiç açmadığın için biz de açmadık.”

“Belki Will biliyor olabilir.” Kirkland dans eden Shiva heykelinin önünde büyülenmiş gibi durdu. “Ben o kadar öngörülü olduğumu iddia edemem. Ama bu bir şeyi değiştirmez.” Eliyle heykelleri işaret etti. “Sen ne idiysen oydun. Şimdi de neysen osun. Ben de senin başka türlü olmanı zaten istemezdim.”

Adam gözlerinin yandığını hissetti. Bunun sebebi lambadan çıkan dumandı şüphesiz. “Niye doğamı saklama ihtiyacı duyduğumdan emin değilim ama saklamışım işte. Hem de oldukça derinlere.”

Will ciddi bir ifadeyle, “Haklı olarak,” dedi. “Biz şaşırmamak da, yabancılar bir sanat koleksiyonu olmayan bu ilah heykellerini evinde görseler, dehşete düşebilirler. Vasilerinin seni; bir İngiliz Dükalığına layık olabilmen için safkan bir İngilizden daha da İngiliz olmaya zorladıklarını unutma.”

Kirkland, “Leydi Agnes’in olağanüstü öğretim metotlarına şükürler olsun,” diye mırıldandı. “Yoksa bu toplumda biz de kurtarılamayacak kadar çarpıtılırdık.”

Doğruya doğru. Adam’ın Hindu köklerine sahip çıkmasına izin veren Leydi Agnes’ti. Hayatında bir sürü değişiklik olurken aklını muhafaza edebilmesine yardımcı olan da buydu.

Randall Adam'a dönerek, "Unutma ki seni öldürmek isteyen adamın da senin karışık kanına duyduğu nefretten başka bir sebebi olmayabilir," dedi.

Kelimeleri, gerçekleri acı bir şekilde hatırlatıyordu. Adam'ı senelerdir tanıyan arkadaşları tabii ki onu, sivri dilli ve önyargılı yabancılardan daha kolayca kabulleneceklerdi. İçindeki inançlarını kendine saklayacaktı. Ama artık bir sır olarak değil.

Acaba Janey'nin tepkisi ne olacaktı? Kabullenebilecek miydi, yoksa onu ayıplayacak mıydı? Belki de öğrendiklerinden sonra nişanı bozardı. Bu düşünce Adam'ın kalbinde bir umut ışığının belirmesine yol açtı. Ama Janey'nin hakkını yememek gerekirse, herhalde ilk tepkisi müthiş bir şaşkınlık da olsa, o da aynı arkadaşları gibi kendisinin bu karışık mizacını kabul ederdi.

"Beni öldürmeye çalışan adamdan bahis açılmışken, yeni bir şeyler öğrenebildiniz mi?" Oturma odasındaki sandalyeleri işaret etti. "En iyisi burada oturalım. Burası hem daha geniş, hem de benim şarap stoğum daha iyidir."

"Kahyandan sızdırdığım şişelerin kalitesini de küçümseme lütfen." Randall kanepeye oturarak bacaklarını yerdeki şark halısının üzerine uzattı. "Bence önümüzde bir sürü şişeye yetecek kadar tartışma konusu var."

O esnada Wharf sessizce odaya girdi. Büyük ihtimalle seslerine uyanmıştı. Adam'a dönerek sordu. "Bir isteğiniz var mı Ekselansları?"

Genç adam akşam yemeğini kaçırdığını düşününce çok acıkmış olduğunu fark etti. "Soğuk bir meze tabağı iyi olurdu. İçinde sadece et ve peynir olsun, karışık bir şey hazırlamalarına gerek yok."

Wharf başıyla selam verip mutfağa doğru yollandığında Adam da likör dolabını açarak içinden bir şişe kırmızı şarap çıkarttı. İsteddiği şarabı nerede bulabileceğini bilmekten dolayı büyük bir tatmin duygusu içindeydi. Hiç bakmadan kolay-

lıkla şeri, konyak veya brendi şişelerini de çıkartabileceğini biliyordu. İnsanın etrafını tanıması, güçlü olmasını sağlıyordu.

Arkadaşlarının kadehlerini doldurarak onlara uzattı. “Şimdi – nereden başlıyoruz?”

Kirkland, “Ned Shipley Enterprise’da çalışan bir Londralıydı,” dedi. “Glasgow’daki kaynaklarıma göre, buhar makinele-
rindeki deneyiminden dolayı sana tavsiye edilmiş. Çok konuş-
mayan ve duygularını pek açığa vurmayan bir adam olmasına
rağmen çok sıkı çalışıyormuş ve ne yaptığını da iyi biliyormuş.
Patlamadan sonra, kayıplara karışınca öldüğü varsayıldı. Ama
cesedi bulunamadığına göre, ölmemiş olabilir.”

Adam kaşlarını çatı. Shipley. “Bu ismi hayal meyal hatırlı-
yorum. Bu patlamanın bir kurbanı da olabilir, bunu organize
eden adam da.”

“Onu burada Londra’da arıyoruz. İskoçya’dayken sahte bir
isim de kullanmış olabilir.” Kirkland şarabından bir yudum
aldı. “Ama elimde onun detaylı bir tarifi var. Sol elinin üze-
rinde bir çapa dövmesi ve sağ elinin üstünde de bir kurukafa
varmış.”

Adam kolaylıkla bu dövmeli elleri gözünün önüne getire-
biliyordu ama bunun bir anı mı, yoksa hayal mahsulü mü ol-
duğunu kestiremiyordu. “Bana tavsiye edildiğini söylemiştin.
Kim tavsiye etmiş?”

Arkadaşları endişeyle birbirlerine baktılar. Kirkland,
“Orası pek belli değil,” diye cevap verdi. “Ama... Hal Law-
ford olabilir.”

Adam boş gözlerle elindeki şarap kadehine baktı. Her ne
kadar kesin değilse de, belki de Hal’un – Aman Tanrım, kuzen-
ni olmasının yanı sıra aynı zamanda müstakbel kayınbiraderi!
– onu öldürmeye çalıştığını kabul etmesi gerekecekti. Ashton
unvanı ve serveti, pek çok insanın dengesini bozabilecek kadar
büyük bir mükafat olabilirdi. “Shipley’ye veya Hal’e sormak-
sızın bundan emin olmanın bir yolu var mı?”

Kirkland içini çekti. “Herhalde yok. Anlaşılan sen birine
kuzeninin Shipley’yi tavsiye etmesinden memnun olduğunu

söylemişsin. Ama bu oldukça müphem. Hayatının son dönemi de hatırlayabilsen çok faydalı olacaktı.”

Keşke buna imkân olsaydı. “Randall, Rob’a katili bu açıdan da araştırmasını söyledin mi?”

“Evet ama henüz elinde, üzerinde çalışılabileceği kadar fazla ipucu yok. Muhbirleri Shipley’yi arıyor. Ayrıca Mariah’nın isteği üzerine George Burke’ü de.”

Adam’ın gözleri kısıldı. “Bir gelişme var mı?”

“Eğer Burke Londra’ya dönmüşse, herhalde saklanmaya çalışmayacağı için onu bulmak çok zor olmayacaktır. Ama şehir dışındaysa biraz daha uzun sürebilir.”

Adam, babasının ölmüş olduğunu duyunca Mariah’nın nasıl kederlendiğini düşündü. Eğer Burke bu konuda ona yalan söylemişse... “Yerini bulduğunuzda onunla ben konuşmak istiyorum.”

Randall’ın suratı asılmıştı. “Londra’da dolaşmak senin için çok tehlikeli olacaktır. Çünkü tüfekli adam daha iyi bir nişancı olsaydı şimdiye ölmüş olacaktın.”

“Evet ama kafesteki bir hayvan gibi saklanmaya da hiç niyetim yok. Gerekli tedbirleri alacağım.” Adam omzunu silkti. “Belki de bu katili saklandığı deliğinden çıkartmak için etrafta görünmem daha iyi olacaktır.”

Randall ve Kirkland’ın bu sözlerden ürkmüş oldukları beliydi ama Masterson, “Gayet mantıklı,” dedi. Diğer ikisine dönerek sordu. “İçerde kapana kısılmış gibi oturmayı kabul eder miydiniz?” Onlardan cevap gelmeyince, “Evet, ben de öyle tahmin etmiştim,” diye ilave etti.

“Bundan sonra sadece kapalı arabayı kullanacağım ve muhafızların da sayısını artıracacağım.” Adam şarabını tek yudumda bitirdi. “Ayrıca bir akşam yemeği tertipleyeceğim. Hal ve annesini, annemi ve onun ailesini, siz üçünüzü ve Mariah’la Julia’yı davet edeceğim. O zaman korkutucu görünmeye çalış Randall. Belki bu sayede Hal her şeyi itiraf etmeye ikna olur.”

Kendine biraz daha şarap koydu. Belki de Hal’un masum olduğu ispatlanacaktı. Ama bu çok iyimser bir tahmindir.

Bölüm 32

Son günlerin getirmiş olduğu gerginlik ve heyecandan sonra, Mariah ertesi sabah her akli başında kadının yapacağı gibi, arkadaşıyla alışverişe gitmeye karar verdi. Ucuz dükkânlardan başlayarak Bond Caddesi'ne geldiler. Buradaki dükkânlar, daha pahalı olmakla beraber, sattıkları mallar kolaylıkla bulunur cinsten değildi. Öğlen olduğunda, ikisinin de elleri kolları paketlerle dolmuştu ve Mariah'nın da saatlerden beri ne cinayet teşebbüslerini ne de kayıp ebeveynleri düşünmeye vakti olmuştu.

Durdukları son tuhafiyecide, Julia iki top kumaşı inceliyordu; biri gül desenli yumuşak bir müslin, öbürü de zarif görünümlü ve yaprak yeşili bir poplindi. "Hangisini alsam ki? İkisini birden almaya gücüm yetmez."

Mariah, "İkisini de al bence," dedi. "İkisi de sana çok yakışacak renkler ve bu kaliteyi Hartley'de bulamazsın. Birkaç güne kadar Londra'dan ayrılacağımıza göre, buradaki dükkânlardan elimizden geldiğince istifade etmeliyiz. Kimbilir ne zaman bir daha geri döneriz? Hem de ileride yol paramızı kendimiz vermek zorunda olacağız. Onun için bu seyahatte tasarruf ettiğin parayla ikisini de al."

Julia güldü. "Ben zaten bu seyahat tamamıyla bedava olmasa, gelemezdim ama bana, paramı har vurup harman savurmam için güzel bir mazeret buldun." Tezgâhtarı çağırarak kumaşları paketlemelerini söyledi.

Daha sonra dışarı çıktıklarında, Mariah dükkânın kapısının önünde durarak Bond Caddesi'nin dar ama hareketli kaldırımlarına baktı. "Taşradaki hayatım çok hoşuma gidiyor ve Hartley'ye dönmek için sabırsızlanıyorum. Ama Londra'yı da çok seviyorum. Babamla ben, taşraya davet edilmediğimiz dönemlerde sık sık Londra'da vakit geçirirdik." Genç kadın sırtarak, "Tabii bizim kaldığımız yerler, bu seyahattekinden çok daha mütevazıydı," dedi.

Julia, "Hiç olmazsa bugün çok güzel alışveriş yaptık." dedi. "Ama artık daha fazla bir şey alamayız, çünkü elimiz kolumuz paketlerle doldu. Ashton Konağı'na dönmeden önce çay içebileceğimiz bir yer bulup biraz dinlensek mi?" Paketlerden biri kolunun altından kayınca, onu almak için eğildi. "Keşke Holmes'un bize bir araba ve uşak tahsis etme teklifini kabul etseydik. Yürümekten ayaklarım ağrıdı."

Mariah kararlı bir tavırla, "Ashton lüksüne alışmak istemiyorum," dedi. Araba ve uşak, Adam'la arasındaki sosyal mesafeyi ona bir kere daha hatırlatırdı ve genç kadın bunun kendisine sürekli anımsatılmasını istemiyordu.

Yanlarından geçen bir kadın heyecanla nefesini tuttu. Mariah o yöne baktığında son moda giyinmiş bir hanımın gözlerini Julia'ya dikmiş olduğunu gördü. Aynı zamanda yanındaki arkadaşına Julia'yı işaret etti. "Eminim ki bu...."

Aynı şekilde iyi giyimli olan diğer kadın yüzünde donuk bir ifadeyle, "İmkânsız." dedi. "O öldü."

Julia'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. Mariah içgüdülerine uyarak arkadaşının koluna girdi ve oradan hızla uzaklaştırdı. arayı biraz açtıktan sonra, "O bahsettiğin çay şimdi eminim çok güzel gidecektir," dedi.

Julia yavaşça derin bir nefes aldı. "Bana o kadının ne demek istediğini sormayacak mısın?"

"Sen anlatmayı istemediğin sürece hayır."

"Teşekkür ederim." Julia'nın nefes alıp vermesi düzensizdi. "Belki bir gün anlatırım. Geçmişten bahsetmek bana da iyi gelebilir."

Bir erkeğin kendilerine dostça seslenmesiyle konuşmaları yarıda kaldı. “Bayan Clarke, Bayan Bancroft! Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk.”

Mariah döndüğünde Hal Lawford’un bir arabadan inmekte olduğunu gördü. Erkeğin gülümsemesi çok canaya-kındı ama yine de, Adam’ı öldürme teşebbüsünün arkasında onun olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Birbirine zıt bu iki düşünce o an için dilinin tutulmasına sebep oldu.

Julia ise onu rahatlıkla selamladı. “İyi günler Bay Lawford. O zevk bize ait.”

“Görüyorsunuz ki Londra’daki dükkânların keyfini çıkar-mışsınız.” Ellerindeki paketlere bir göz attı. “İsterseniz pa-ketlerinizi arabama koyun, ben de siz hanımefendileri bir öğle yemeğine davet edeyim. Köşe başında mükemmel bir restoran var.”

Mariah ve Julia birbirlerine baktılar. Cevap veren Julia oldu. “Benim şımartılmaya hiçbir itirazım olmaz.”

Herhalde Julia’nın şu an tam da buna ihtiyacı vardı. Mariah, “Teşekkürler Bay Lawford,” diyerek söze karıştı. “Her iki teklifinizi de memnuniyetle kabul ediyoruz.”

“Lütfen bana Hal deyin.” Lawford uşağına paketleri alıp arabaya koymasını işaret etti. “Size herkesin de söyleyebileceği gibi, sürekli Bay diye hitap edilebilecek kadar asil değilim.”

Mariah kendi kendine, bu adamdan hoşlanmamanın çok zor olduğunu itiraf etti. Ama yine de, bunun sadece adamın görünen kısmı olabileceği düşüncesini de kafasından atamıyordu.

Harika bir öğle yemeğini bitirmek üzerelerken, Hal ciddi bir ses tonuyla, “Ashton’ı vurmaya çalışan adam hakkında bir şeyler ortaya çıktı mı?” diye sordu. “Bu hainin aynı şeyi tekrar deneyebileceği düşüncesini çok rahatsız edici buluyorum.”

“Ben de.” Mariah’nın gözleri kısılmıştı. “Bu işe kalkışa-bilecek şüphelilerin bir listesi yapılacak olsaydı, siz o listenin en başında olurdunuz.”

Bu laflara alınarak öfkeli görüneceğine Hal alaycı bir şekilde, "Bu son derece farkında olduğum bir gerçek," dedi. "Bunun en komik tarafı da benim hakikaten düklük unvanını istemiyor oluşum. Bu işi yüzüme gözüme bulaştırdım. Adam bu iş için biçilmiş kaftan – sorumluluk almak için doğmuş. Babası Hindistan'da yüksek konumda bir İngiliz görevlisiydi ve Adam anne tarafından aldığı Hindu prenslerinin kanını damarlarında taşıyor. Onun okuyup gayet iyi anladığı kanun tekliflerini ben elime alsam uyuyakalırım. Bir keresinde bana, Avam Kamarası'nda, Ashton veraseti tarafından kontrol edilmekte olan bir koltuğu teklif etmişti. Gayet prestijli bir mevki ama ben böyle bir konumda sıkıntıdan patlayacağımı bildiğim için reddettim."

Julia başını bir yana eğerek, "Sizin ilgi alanlarınız nedir peki Hal?" diye sordu. "Kumar oynamak mı? Yoksa bayanların gözlerini kamaştırmak mı?"

"Her ikisi de hoşuma gider ama benim gerçek tutkum, at yetiştirmektir. Ash'in annesi kraliyet kanı taşıyordu. Benim annemse İrlandalı, nesillerden beri en güzel atları yetiştiren bir aileden geliyor." Sırıtarak ilave etti. "Ve kanun taslaklarını sıkıcı bulmama rağmen, sahip olduğum her atın gülünç denbilecek kadar ayrıntılı kayıtlarını tutarım. Bu bana hiç de sıkıcı gelmiyor."

İki kadın bu sözlerle gülerlerken, Mariah Adam'ınkilere benzeyen bu yeşil gözlere bakarak, Hal Lawford'un çok dürüst bir adam mı, yoksa Londra'daki en tehlikeli yalancı mı olduğuna karar veremediğini düşünüyordu.

Adam çok değişmişti. Mariah bunu, akşam yemeğinden önce oturma odasına girer girmez fark etti. Alışverişe gittikleri için onu bütün gün görmemişti.

Ama onu şimdi oturma odasında bir uçtan öbür uca mesafeli bir tavırla yürürken görünce, artık Londra'dan ayrılma zamanının kesinlikle geldiğini anlamıştı. Sudan çıkardığı hırpalanmış ve hafızasını yitirmiş o adam gitmiş, yerine

Ashton Dükü gelmişti. Güç ve otoriteyi, kusursuzca kesilmiş ceketini giyer gibi üzerine geçirmişti. Arkadaşları Hartley'ye gelip ona sahip çıktıklarından beri yavaş yavaş genç kadından uzaklaşmıştı. Artık eski hayatına kavuştuğuna göre, burada genç kadına yer yoktu.

Boğazındaki yumruyu yok etmek istercesine yutkundu. Genç adamın sonsuza dek geçişini hatırlamadan yaşamasını isteyemezdi. Ama kısa bir zaman için, o sadece Adam'ken ve dünya onlardan çok uzakta iken mutlu olmuşlardı.

Adam içki dolabına giderek onlara döndü. "Şeri ister miydiniz?" Mariah'nın üzerinde oyalanan bakışlarının sıcaklığından, genç kadın onun Hartley'yi tamamiyle geride bırakmamış olduğunu anlamıştı.

Mariah cevap veremeden, salonun kapısı açıldı ve Holmes, Stillwell ailesinin geldiğini bildirdi. Kahyanın hemen arkasında, Lakshmi, General Stillwell, Kiri ve iki genç vardı. Adam onları karşılamak için yanlarına gittiğinde annesinin yanına hafif bir öpücük kondurdu. "Demek ki dün gördüğüm bir rüya değilmiş anne."

Lakshmi, uzun zamandır kayıp olan oğluna dokunma ihtiyacıyla, genç adamın koluna girdi. "Dört çocuğumu bir arada hiç göremeyeceğimden korkuyordum." Eliyle işaret etti. "Kiri'yle tanıştın. Bunlar da Lucia ve Thomas. Harikalar değil mi?"

Lucia kızarmıştı fakar Adam üvey kardeşlerini selamlarken gülüyor ve onların ellerini sımsıkı kavıyordu. "Ailem zenginleşti."

Lakshmi'nin dört çocuğu aynı anda canlı bir şekilde konuşunca kelimeler de havada birbirine karışmaya başlamıştı. Gerçekten güzeldiler ve birbirlerine olan güçlü benzerlikleri, onların kardeş olduklarını kanıtlıyordu. Adam'ın ağabey rolünü seve seve üstleneceği apaçık ortadaydı.

Mariah her ne kadar yine Adam'ın yanında bir yeri olmasının üzüntüsünü hissetse de, Adam'dan ve ailesinden bu mutluluklarını esirgemek imkânsızdı. Lucia aşağı yukarı

on yedi yaşlarında ve annesininkiler gibi gri-yeşil gözleriyle ablası Kiri kadar çarpıcı olma yolundaydı. Thomas ondan birkaç yaş büyük görünüyordu ve babasına benzeyen gri-mavi gözleriyle yakışıklı bir delikanlıydı. Dördünün de teni Lakshmi'den daha açık ama ortalama bir İngilizden daha koyuydu.

Holmes misafirlere şeri ikram ederken, General Stillwell de Mariah ve Julia'nın yanına yaklaştı ve gururla, "Çok güzel bir görüntü, değil mi?" dedi.

Julia, "Kesinlikle harikalar," diyerek onayladı. "Hem İngilizlerin hem de Hinduların en iyi taraflarını kendilerinde toplamışlar."

Mariah merakla sordu. "General Stillwell, çocuklarınıza bu ülkede önyargılı davranılacağından endişe etmiyor musunuz?"

"Tabii ki endişeleniyorum. Anne babalar endişelenmek için yaratılmışlardır." Alaycı bir gülümsemeyle devam etti. "Siz de zamanı gelince bunu keşfedeceksiniz. Ama onlar Hindistan'da da önyargıya maruz kalabilirlerdi. Ayrıca İngiltere'de olan köklerini de öğrenmeleri lazımdı. Kiri'yi ben yetiştirdim ve gözümde öbürlerinden hiçbir farkı yoktur ama sonuçta o bir dükün kızı ve bir dük kızı olmak, İngiltere'de çok önemli bir konum. Bundan faydalanmaya da ziyadesiyle layık. Ve açık konuşmak gerekirse, onun bu konumundan kardeşleri de yararlanacaklardır."

Demek bu yüzden General, Adam'ın üvey kardeşlerini kabullenip kabullenmeyeceği hakkında endişelenmişti. Ashton Dükü'nün desteği hepsine fayda sağlayacaktı. Tabii Kiri daha da iyi bir pozisyondaydı. Babası doğru dürüst bir vasiyetname yazma fırsatını bulamamış da olsa, Adam muhakkak ki ona layık bir çeyiz düzenleyecekti.

O sırada kahya yemeğin hazır olduğunu duyurdu. Misa-firler yemek odasına yönelirken, Adam Mariah'nın yanına geldi. "Annem, kız kardeşlerim ve bir de erkek kardeş! Bu bir mucize."

“Kesinlikle.” Genç kadın gülümsemesiyle onun adına ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu. “Dahası da var, ailen harika. Birçok akrabanın olduğu gibi meymenetsiz insanlar değiller.”

Adam genç kadının koluna girerken sırtıyordu. “Meymenetsiz olsalardı da kabullenmeye hazırdım ama tabii ki böylesi çok daha iyi.”

Mariah yakınlarında kimse olmadığı için sesini alçaltarak, “Julia ile konuştum,” dedi. “Onun söylediğine göre, Hartley postanesini kocasıyla işleten Annie Watkins; konağa gelip giden mektupların yolunu kesmek için baştan çıkarılabilecek veya rüşvet alabilecek bir yapıdaymış.”

Adam’ın bakışları keskinleşti. “Kesin bir kanıt olınamakla beraber çok ilginç. Burke Londra’ya dönmüşse, bulunması nispeten kolay olacaktır. Babana ne olduğunu öğrenmenin en iyi yolu da herhalde onunla konuşmak olacaktır.”

“O zaman umalım da bir an önce ortaya çıksın.” Genç kadın derin bir nefes aldı. “Julia’yla ben, üç gün sonra eve dönmeyi planlıyoruz. Holmes’un bizim için araba seferlerini öğrenmesi mümkün mü?”

Adam’ın, genç kadının kolunun üstündeki eli gerilirken, bakışları yarıyordu. Mariah yumuşak bir sesle, “Artık zamanı geldi Adam,” dedi. “Babamla ilgili ortaya çıkacak yeni bilgiler bana posta yoluyla ulaştırılabilir çünkü inan bana Annie Watkins’le gider gitmez ilgileneceğim. Bundan böyle mektuplarımın yolunu kesemeyecek.”

“Haklı olduğunu biliyorum.” Bir an sessiz kaldı. “Sizi özel arabalarından biriyle yollarım. Senin ve Julia’nın halka açık at arabasıyla seyahat etmenizi istemiyorum.”

Mariah bir kâhkaha attı. “Daha önce defalarca bu şekilde seyahat ettim ve hiç hastalık kapmadım.”

“Senin için en azından bunu yapmama izin ver Mariah.” Adam’ın bakışları sertti.

Adam’ın gözlerinde, kendisiyle ne kadar ilgilendiğini gören genç kadının yüreği dağlanıyordu – öte yandan da ikisi-

nin arasında geçenlerin gerçek olduğunu bilmek onu sevindiriyordu. "Peki, öyle olsun. Bedava ve konforlu bir arabayla kapımın eşiğine kadar bırakılma teklifini geri çevirmek için aptal olmam gerekir. Kaldı ki ben istesem bile, Julia reddetmeme izin vermeyecek kadar akıllı bir kadın."

"Fazladan bir gün daha kalabilir misiniz? Ailemin iki tarafının da bir araya gelebilmesi için bir akşam yemeği veriyorum ve sizin de orada olmanızı isterim." Hafifçe gülümsedi. "Sanırım senin ve Julia'nın varlığı ortamı yumuşatacaktır."

"Julia'nın buna itiraz etmeyeceğinden eminim." Böylece Mariah, Adam'la bir gün daha geçirebilecekti.

Bölüm 33

George Burke'ün yerini bulmak, sadece bir buçuk gün sürdü. Adam çalışma odasında, işinin gereği bitmez tükenmez evrakın içine gömülmüştü ve o sırada, Yorkshire'daki mülkünün kira anlaşmasının yenilenmesinde kendisinin neden bir fikir beyan etmesi gerektiğine şaşıyordu. Emlak komisyoncusu yenilemeyi tavsiye ettiği için anlaşmayı imzaladı.

Sonraki evrak Lordlar Kamarası'nda tartışılacak konuları içeriyordu. Kendi kendine, artık insanları tanıyabildiğine göre yeniden kamaraya katılmaya devam etmesi gerektiğini düşündü. Bu dönem bayağı ilginç konular görüşülecekti.

Kirkland ve Randall kapıda belirdiklerinde, kâğıtları büyük bir rahatlamayla kenara itti. "Bana sorumluluklarımdan kaçabilmem için bir bahane getirebildiniz mi bari?"

Kirkland, "Hem de nasıl," diye cevap verdi. "Burke, Covent Garden civarında bir handa kalıyor. Bir saat öncesine kadar odasındaydı. Ziyaretine gitmeye ne dersin?"

Adam çevik bir hareketle sandalyesinden kalktı. "Ne kadar çabuk, o kadar iyi."

Yine eski kapalı arabaya bindiler. Arka kapıdan çıkarlarken Adam, kendisini öldürmek isteyen adamın evi gözetleyip gözetlemediğini düşündü. Bu parlak ve güneşli bahar gününde böyle bir şeye inanması zordu ama son moda gömlek ve ceketinin altındaki sargılı omzu, dikkatli olması gerektiğini hatırlatıyordu.

Burke'ün kaldığı han çok daha iyi günler görmüş bir vi-raneydi. Adam, Burke'ün kumarda mülkünü de kaybettikten sonra para yerine ne kullandığını merak ediyordu. Hanın yı-kık döküklüğü, işlerinin iyi gitmediğinin bir işaretiydi.

Arabacı hanın ön kapısına yanaştı. Üç arkadaşı arabadan inerlerken, ince yapılı ve kumral bir adam gölgeler içinden çıkarak yanlarına yaklaştı. Adam onun Bow Street polislerin-den Rob Carmichael olduğunu gördü.

Carmichael baş parmağıyla yukarısını işaret etti. "Burke hâlâ burada. en üst katta sağdaki oda."

"Onu bulduğun için çok teşekkür ederim." Adam pen-cereye doğru baktı. "Esrarengiz Ned Shipley'yi bulmakta da şansın böyle yaver gitti mi?"

"Son zamanlarda liman civarında görüldüğünü duydum ama bu bilgi henüz doğrulanmadı." Carmichael bir işçi gibi giyinmiş olmasına rağmen, aksanı gayet düzgündü. O da Westerfield Akademisi'nde tahsil gördüğü için buna şaşma-mak gerekirdi. "Sizinle yukarı gelmemi ister misiniz?"

"Daha fazla araştırma yapmak gerekecekse, gelmenin fay-dası olabilir." Adam arkasındaki üç adamla beraber handan içeriye girdi. Hancı arka odadan kafasını uzatıp onlara baktı ama gelenlerin zengin giyimli ve kararlı tipler olduklarını gö-rünce ihtiyatla geri çekildi.

Dar merdivenlerden hızla çıkıp sağa dönünce köşedeki odanın kapısına geldiler. Kapıyı yumruklarıyla kırmak iste-diği düşünülecek olursa, Adam'mı kapıya vururken kendine hâkim olmaya çalıştığı belliydi.

Tanıdık bir ses, "Kim o?" diye seslendi.

Adam, Burke'ü Mariah'mın üzerinden çektiği anı hatırla-yınca elleri kasıldı. "Parayı getirdim." Hiçbir anlamı olmayan bu sözleri kullanmasının sebebi, Burke'ün para lafını duyun-ca hemen kapıyı açacağını düşünmesiydi.

Öyle de oldu. Sürgü çekilirken bir sürtünme sesi duyul-du, arkasından da Burke kapıyı açtı. Ceketıyla boyunbağı

yoktu ve gözleri kan çanağı gibiydi. Kaşlarını çatarak, “Seni bir yerde görmüştüm ama nerde olduğunu hatırlıyorsam ne olayım,” dedi. “Bana kumar borcun mu var?”

“Karşılaştığımız yer Hartley konağının oturma odasıydı.” Adam ilerleyerek Burke suratlarına kapatamadan kapıyı itip açtı. “Sen de kendini Mariah Clarke’a zorla kabul ettirmeye çalışıyordun.”

Adam’ın yüzünde gördüğü her neyse, bu Burke’ün asabi bir şekilde odanın öbür ucuna gerilemesine sebep oldu. “Beni dövmek için arkadaşlarını getirmene gerek yoktu. Niyetim ciddiydi. Lanet olsun, bütün yaptığım kıza evlenme teklif etmektir!”

“İlk karşılaşmamızı hatırlıyorsan, seni çıplak ellerimle öldürmek için kimsenin yardımına ihtiyacım olmadığını da anımsarsın. Arkadaşlarım bunu yapmamı engellemek için buradalar.” Adam’ın gülümsemesinde soğuk bir tehdit vardı. “Ve sen onurlu bir evlilik teklifinde bulunmuyordun. Yapmaya çalıştığın şey, Mariah’yı kendini ve mirasını senin değersiz ellerine bırakması için korkutmaktı. Ama ona verdiğin en büyük zarar da bu değil.”

Burke kendini savunmaya çalışarak, “Onun evli olduğunu öğrenir öğrenmez Hartley’den ayrıldım ve ona hiçbir zararım dokunmadı,” dedi.

“Evet vermedin, babasının öldüğüne dair söylediğin iğrenç yalandan başka.” Adam şiddet kullanmaya hazırlanıyormuş gibi yavaşça eldivenlerini çıkarttı. “Onu siz mi öldürdünüz Bay Burke? Kutsal Kitap, alınan bir cana karşı bir can der.”

Burke paniğe kapılarak, ”Hayır!” diye bağırdı. “Namussuz herifi, kaybettiğim Hartley Malikanesi’ni ona devretmek için avukatına gittiğimizden bu yana görmedim.”

“Ve tabii ki hazır avukatın ofisindeyken, Granger’ın mektup kâğıtlarını aşırdın ki, Mariah’ya babasının öldüğünü onun ağzından yazabilesin.”

Burke’ün irkilmesi, Burke’ün tahminini doğruluyordu.

“Sana söyledim, onunla evlenmek istiyordum! Bu dünyada yapayalnız kaldığını hissetseydi, kendisine bakacak bir adamı da tabii isterdi. Etrafında benden daha iyi kim vardı ki? Hem mülkü hem de kasabayı tanıyorum. Kız güzeldi ve ikimiz de bu evlilikten çıkar sağlayacaktık. Zarar vermek istemedim. Babası döndüğünde onu görmekten mutlu olacaktı ve hepimiz de olup bitene gülüp geçecektik.”

Adam tehlikeli bir yumuşaklıkla, “Ama Charles Clarke geri dönmedi,” dedi. “Bu da bizi mantıken senin, Bayan Clarke’la şansını artırabilmen için onu öldürmüş olduğun sonucuna götürüyor. Ayrıca Bayan Clarke’ın mektuplarını alıkoyabilmesi için Hartley postanesindeki Annie Watkins’i baştan çıkardın ve ona rüşvet verdin.”

“Bunu nereden öğrendin...?” Şaşkına dönen Burke, esas konuya döndü. “Onu ben öldürmedim! Mülkümü kaybettikten birkaç hafta sonra, Londra yakınlarında bir handa yemek yiyordum. Bölge hâkimi de oradaydı. Bir grup asker, o civarda etrafa dehşet salan birkaç soyguncuyu yakalamışlardı. Bunlar daha önceki aylarda birkaç kişiyi öldürmüşler ve bir hayli insanı da soymuşlar. Hâkimde bir kutu dolusu kurtarılmış mücevher vardı.

“Merak etmiştim ve bu eşkiyaların kurbanlarından biri olduğumu iddia ederek mücevherleri görmek istediğimi söyledim. Clarke’ın yüzüğü dikkatimi çekti. Üzerindeki şekil oldukça değişikti. O yüzden hatırlıyordum. Yüzüğün benim olduğunu söyledim, hakim de almama müsaade etti.”

Randall inanmadığını belli eden bir ses tonuyla, “Bir beyefendi gibi görüldüğün için mi sana inandı?” dedi. “Senin vicdanın elveremeyebilir Ash, ama benim böyle bir sıkıntım yok. Onu bana bırak.”

Randall’ın bu sözleri üzerine Burke’ün yüzü bembeyaz kesildi. Adam, “Clarke da haydutların öldürdüklerinden biri miydi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. İsimlerden bahsedilmedi. Eğer Clarke Hartley’ye şimdiye kadar dönmemişse, belki de kurbanlar-

dan biri de odur. Belki de kendini başka bir sebeple öldürttü. Bunu hak etmişti.” Burke’ün suratı asılmıştı. “Yüzüğü elime geçirince, teklifimi kabul etmesi için Mariah’ya babasının ölmüş olduğunu söylemek için bir plan yaptım. Onu ikna etmemin uzun sürmeyeceğini düşünüyordum. Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki babası ölmüşse, bununla benim bir ilgim yok!”

“Postanedeki suç ortağın Charles Clarke’ın hayatta olduğunu kanıtlayabilecek başka mektuplar da alıkoydu mu?”

Burke omzunu silkti. “Hiçbir fikrim yok. Annie Watkins’i Hartley’den ayrıldıktan sonra bir daha görmedim.”

Anlaşılan Julia, Mariah’nın mektuplarını kimin durdurduğu tahmininde haklı çıkmıştı. “Charles Clarke’ın hayatta olup olmadığına dair bir şey bilmediğinden emin misin?” Adam elini Burke’ün omzuyla boynunun kesiştiği yere koydu. Yaptığı hareket sıradan gibi görünmekle beraber, parmakları dikkatle seçilmiş damarların üzerine sertçe bastırıyordu.

Burke kesik bir nefes aldı ve Adam’ın bileğini zayıfça yakalamaya çalışırken, başı dönmüş bir halde duvara doğru yıkıldı. “Bilmiyorum! Tanrı aşkına, bırakın gideyim!”

Adam, Burke’ün bayılmaması için eliyle yaptığı basıncı azaltarak, “Rob, hırsızlar ve yalancılar en deneyimli olanımız sensin,” dedi. “Sence doğruyu mu söylüyor?”

Rob bir süre düşündükten sonra, “Sanırım,” dedi. “Ama istersen bir puro yakıp birkaç yerine değdireyim. Doğru cevap almanın en iyi yollarından biri de budur.”

Burke korkuyla inliyordu. Adam, Burke’ün omzundaki elini çekerken ona tiksintiyle baktı. “Bu domuzu ne yapalım?”

Kirkland yardımsever bir havayla, “En iyisi zorla asker toplayan bir bölüğe yazdıralım,” diye bir öneride bulundu. “Bir savaş gemisinde güverte tayfılığı yapmak onu terbiye edecektir.”

Burke’ün bakışları, Adam’ın arkasındaki adamların üzerinde sinirli bir şekilde dolaşıyordu.

Adam, "Bu aşâğılık herif yalanlarıyla kendini oradan da kurtarır," dedi. "Sahtekârlıkla ve Kraliyet Postası'na el koymakla suçlayabiliriz. Bunun cezası idam, değil mi?"

Rob kelimeleri uzata uzata, "Muhtemelen," diye cevap verdi. "Bir sürü suçun cezası idam zaten."

Burke olduğu yerde büzülürken Adam, "Ama mahkemeler çok uzun sürüyor," dedi. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Adam'ın yüz ifadesini yanlış anlayan Burke soluğu kesilerek feryat etti. "Beni öylece öldüremezsin! Bunun için seni asarlar!"

Adam bir melek gibi gülümsedi. "İstersem seni tabii ki öldürürüm. Ben kraliyet ailesinin bir üyesiyim Burke. Lordlar Kamarası'nda oturuyorum. Arkamda duran yüksek mertebeğe mensup ve kusursuz şöhretleri olan bu üç beyefendi de benim kendimi korumak için seni öldürdüğüme yemin edeceklerdir. Benim yargılanma şansım ne kadardır dersin?"

Burke'ün yüzündeki umutsuz ifadedden, Adam'ın onu öldürüp elini kolunu sallaya sallaya uzaklaşabileceğini idrak ettiği anlaşılıyordu. Birden, Adam bu oyundan yorulduğunu hissetti. Burke'ü dehşete düşürmek, Mariah'nın bu adamın hırs ve kötü niyeti yüzünden çektiği acıları hafifletmeyecekti. "Uzun bir deniz yolculuğunun Bay Burke için yararlı olacağı fikrine katılıyorum. Sen ne dersin Kirk?"

Kirkland, "Şanslı günündesin Burke," dedi. "Şirketimin gemilerinden biri, bu akşam sular çekilirken Cape kolonisine ve Hindistan'a doğru yola çıkacak. Senin için bir yer kesinlikle ayarlayabilirim ama rahat olacağını garanti edemem."

"Anlaştık o zaman." Adamı hazırlıklı gelmişti, cebinden bir zarf çıkardı. "Bunun içinde iki yüz sterlin var Burke. Hak ettiğinden çok daha fazla ama gittiğin yerde sana yeni bir hayata başlama şansı verecektir. Veya bu parayı bir gecede kumarda yiyip ondan sonra da ağıltan ölebilirsin, tabii tercihin buysa." Gözlerini kısarak devam etti. "Eğer İngiltere'ye bir daha adımını atarsan, günlerini çok büyük bir dikkatle say, çünkü fazla zamanın kalmamış olacak."

Burke söylenenleri düşünürken, kendisine bundan daha iyi bir seçim hakkı verilmeyeceğini herhalde anlamıştı. “Toplanmam ve bazı mektuplar yazmam gerek. İngiltere’den ayrıldığını söylemem gereken insanlar var.”

“Kirk, gemiye götürülmeden önce ne kadar vakti var?”

Kirkland, “Aşağı yukarı iki saat,” diye cevap verdi. “Rob’la ben burada onunla beraber kalıp hazırlanmasını bekler, sonra da gemiye götürürüz.”

Adam başıyla onaylayarak kabul ettiğini belirtti. “Rob için bir mahsuru yoksa, minnettar olurum. Arabayı size bırakıyorum.”

Carmichael çok eğlendiğini belli eder bir şekilde, “Benim için bir zevk olur Ashton,” diye cevap verdi. “Senin yeniden harekete geçtiğini görmek için buna değer.”

“Çok da hareket olmadı. Sadece bir haşaratı temizledik.” Adam topuklarının üzerinde dönerek odadan çıkarken, arkadaşlarına başıyla teşekkür ettiğini belirtti. Randall’la beraber merdivenlerden inip handan dışarı çıktığında öfkesi hâlâ geçmemişti.

Arabacıya Kirkland, Carmichael ve Burke’ü beklemesi için talimat verip hızlı adımlarla eve doğru yürütmeye başladı. Randall da ona yetişerek hızına ayak uydurmuştu. “Arkanda kusursuz şöhretlere sahip üç kişinin olduğunu söylerken, bence o noktayı biraz esnetiyordun.”

Adam’ın gergin dudakları içten bir gülümsemeyle yayıldı. “Kulağa iyi geliyordu.” Dönüp Randall’a baktı. “Sen yanımda muhafız olarak mı duruyorsun?”

Arkadaşı sırtıttı. “Sadece gerekirse. Aksi halde bu sadece bir yürüyüş.”

Adam bunun ne zaman yalnızca bir yürüyüş olabileceğini, hayatının ne zaman normale döneceğini merak ediyordu.

Galiba fazlasıyla uzun bir zaman gerekiyordu.

Bölüm 34

Mariah saçlarını fırçalarken zamanın hızla geçmekte olduğunu bilincindeydi. Ertesi akşam, Adam'ın ailesinin iki kesimini birbiriyle tanıştıracakı yemek daveti vardı. Ondan sonraki günün sabahında da, Mariah ve Julia evlerine dönmek üzere yola çıkacaklardı. Bu geceyse fırtınanın yanı sıra durmaksızın yağmur yağıyor ve uzaktan gök gürültüleri duyuluyordu. Kendisine ait olmayan bir erkeği baştan çıkarmak gibi gizli ve utanç verici şeyler yapmak için uygun bir gece.

Genç kadın, bir yandan Adam'ı canı yanarcasına arzularken, öte yandan da bunun doğru olmadığını ve sonuçta canının daha da yanacağını düşünerek günlerce karar vermekte bocalamıştı. Ama bu gece son şansıydı ve daha fazla erteleyemezdi.

Aynada kendini süzerken yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. Kararını vermişti: tutucu davranarak pişman olacağına, arzusunu gerçekleştirerek pişman olmak daha iyiydi. İçindeki Sarah vicdanı çoktan pes etmiş, artık onu uyarmaya bile çalışmıyordu.

Ev sessizleşmiş; gece, Adam'ın odasına giderken kimsenin onu göremeyeceği kadar ilerlemişti. Genç kadın, Julia'nın verdiği süngeri sirkeye daldırıp yerine yerleştirdikten sonra, kendisine bir taşra davetinde cüretkâr bir dulun hediye etmiş olduğu, yosun yeşili ipekten geceliğini ve sabahlığını giydi.

Kıyafetine uyan yeşil bir kurdelayla saçlarını gevşek bir şekilde arkasına topladı. Sonra da, dar açılı ışık veren bir gece lambasını alarak odasından sessizce çıktı. Adam onu reddedecek olursa, bu genç kadını öldürmezdi. Reddetse bile bunu nezaketle yapacağından emindi.

Ama denemeyecek olursa, için için öleceğinden şüphesi yoktu.

Evine dönüp de hafızasının önemli bir bölümü geri geldikten sonra Adam, sabah meditasyonlarına yeniden başlamıştı. Sükunet bulmasına ve uyumasına yardımcı olduğu için bazen akşamları da meditasyon yapıyordu.

Ama bütün bunlar ona, Mariah'nın birkaç gün içinde hayatından sonsuza dek çıkıp gideceğini unutturamıyordu.

Tapındaki işini bitirdikten sonra kapıyı kilitledi ve oturma odasındaki tüm lambaları söndürüp yatağının baş ucundaki lambayı yaktı. Fırtına devam ettiği için perdeleri açarak Londra'nın üstündeki şimşekleri seyre daldı. Fırtınayı seviyordu.

Kapısının yavaşça vurulduğunu duydu. Bir anlık gök gürlemesi bu sesi bastırmıştı. Kapıyı merakla açtığında – Mariah sadece birkaç santim ötesinde duruyordu. Ne kadar da gergin, ufak tefek ve yanıltıcı bir şekilde hemen kırılacakmış gibiydi. Gözlerinin içine bakarak, yumuşak bir sesle, "İçeri gelebilir miyim?" diye sordu.

"Gayet tabii." Kenara çekilirken, genç kadının niye burada olduğunu merak ediyordu. Herhalde... Hayır, olamazdı.

Mariah odaya süzülerek girdi. Hareketleri zarif olduğu kadar da merak uyandırıyor, üstündeki ince ve hafif geceliğin baştan çıkartmak için yapıldığı belli oluyordu. Dönüp erkeğin yüzüne kocaman kahverengi gözleriyle bakarak, titreşen bir sesle, "Çok isterdim ama bunu söylemenin daha ince bir yolu yok," dedi. "Benimle yatmanı istiyorum, Adam. Münasebetsiz bir sonuçla karşı karşıya kalmamamız için gerekli tedbirleri aldım." Genç kadın bakışlarını erkeğinkilerden ka-

çırdı. “Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama Janey sana bir ömür boyu sahip olacak. Bense, bir tek gece, arzu ve şefkatle beraber olursak minnettar olacağım. Eğer... eğer sen de beni istiyorsan?”

Adam’ın son zamanlarda başına gelenlerin hiçbirini onu böylesine sarsmamış ve şaşırtmamıştı. “Seni istiyorsam mı? Hayatımda hiçbir şeyi veya hiç kimseyi seni istediğim kadar istememiştim.” Ona dokunma isteğini bastırmak için ellerini yumruk yaparak devam etti. “Bunu istememeliyim. Ama... kendimi Janey’yle nişanlıymış gibi hissetmiyorum. Çok sevdiğim bir insan ama seninle olmayı istemek, ona ihanet etmekmiş gibi gelmiyor. Seninle olmam... çok doğalmış gibi.”

Genç kadın özlemle gülümseyerek, “O halde bu gece, bırak da beraber olalım,” dedi. “Kalplerimizde ebediyen yaşatabileceğimiz anılara sahip olabiliriz.”

Hafıza kaybı Adam’a sahip olunan anıların ne kadar önemli olduğunu ve insanın hafızasını kaybettiği zaman benliğini de kaybettiğini öğretmişti. Bahçedeki birlikteliklerinin anısı, içini ısıtan bir kıvılcımdı ve şu an buna benzer anıların açlığını hissediyordu.

Lambayı genç kadının elinden aldı ve masanın üzerine koydu. Onun yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, Mariah’ın teninin ipeksi yumuşaklığını hissetti. Genç kadın yüzüne cecur ama korunmasız gözlerle bakıyor, bakarken de özleminin erkeğinki kadar yoğun olduğu belli oluyordu.

Daha önce de öpüşmüşlerdi, ama bu hiçbir zaman şu anki kadar şefkat dolu olmamıştı. Acele etmeden birbirlerinin ağızlarını keşfederlerken, Adam genç kadının dudaklarının bal tadında olduğunu düşündü. Saçlarını bağlayan kurdeleyi çözdüğünde, genç kadının saçları parmaklarının arasından altın bir nehir gibi aktı. “Seni böyle görmeyi çok istemiştim.” Nefesi sıklaşmıştı. “Vücudunun tamamını.”

Genç kadının dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü. “Bu istek karşılıklı. Seni ilk gördüğümde, o yaraların ve mor-

lukların yüzünden vücudunu tam anlamıyla takdir edememiştim.” Elini erkeğin hırkasının içine sokarak, sıcak avuçlarını onun göğsüne yasladı.

Şefkat yavaş yavaş beyaz bir kora dönüşüyordu. Adam genç kadının kuşağını açarak sabahlığını omuzlarından sıyrıldığında, odadaki iki lambanın hafif ışığında Mariah’nın hatları, geceliğinin altından cezbedici bir biçimde görünüyordu. “Mariah...” Güzellliğini tarif edebilecek yeterli bir kelime bulamayarak ellerini genç kadının sırtının zarif kıvrımlarında gezdirdi. Aklını başından alan bu narin yapılı tanrıçanın görüntüsü karşısında dilini yutmuştu. Öne doğru eğilerek geceliğinin üstünden genç kadının göğsünü öptü. Dilinin altında meme ucunun sertleştiğini hissedebiliyordu.

Genç kadın, Adam’ın hırkasının önünü açtığını görünce heyecanla nefesini tuttu. Çıplaklığı, ihtirasını gözler önüne seriyordu. Ona dokunduğunda erkek istekle inledi. “Yavaşlasak iyi olur sevgilim, yoksa her şey çok çabuk olacak.”

“Haklısın, bırakalım da bütün gece bizim olsun.” Genç kadının parmakları, erkeğin kollarına dokununca tenini alevlendiriyordu.

Üzerindeki hırka yere kaydığında, Adam odanın serinliğini hissetmedi çünkü bütün dünyası, ihtirasın aleviyle yanıyordu. Mariah’nın geceliğini çıkarmasıysa sadece bir saniye sürmüştü. “Bu harika, ama sen daha da harikası.”

“Sen de öylesin.” Adam genç kadını kucağına alarak yatağına götürdü. Lamba, Mariah’nın vücudunun ihtişamını gözler önüne seriyordu. Genç kadının yanına uzandığında dışarıdaki gök gürültüleri evdeki eşyaları sallıyordu, yoksa bu sadece Adam’ın hızla çarpan kalbi miydi?

“Vücudunun her milimetresini öpmek istiyorum.” Elleleriyle genç kadının göğüslerini tutarak boynundan öptüğünde, nabız atışlarını dudaklarında hissedebiliyordu.

“Öpülecek çok milimetre var, ama bir dene istersen.” Genç kadın mırıldanırken parmaklarını erkeğin saçlarının

arasına geçirmiş, başını okşuyordu. “Şu an burada gerçekten birlikte olduğumuza inanamıyorum. Senin daha akıllıca davranacağından korkmuştum.”

“Seninleyken, kalbim aklıma üstün geliyor.” Daha önceki sevişmelerinde, vücutları ve hisleri plansızca birbirine karışmıştı. Halbuki bu kez, her bir dokunuşun, öpücüğün ve aldıkları her nefesin bilincindeydiler.

Adam genç kadının mahremiyetine dokunduğunda, Mariah zevkle titredi. Yavaşça başlayarak genç kadın arzudan çıldırıp nefesi kesilene kadar hareketlerini onun gitgide artan şehvetine uydurdu. Genç kadın zevkin doruklarına ulaştığında, tırnaklarını erkeğin omzuna batırarak kesik bir çığlık attı.

Genç kadın gözlerini büyülenmişçesine açarak, “Artık birlikte olmamızın zamanı geldi,” dedi.

Adam, arzusunun şiddetine rağmen, Mariah için bu sadece ikinci deneyimi olacağından kendini kontrol ederek birleşirlerken nazik olmayı başardı. Bu ihtiras anında genç kadın vücudunu erkeğin varlığına öylesine uydurabilmişti ki, Adam’ın artık sakın kalması imkânsızdı. Mariah’nın solukları hızlanmış ve vücudu erkeğinkiyle hareket etmeye başlamıştı.

Bir yandan sanki asırlardır birliktelermiş gibi beraberce aynı ritmi yakalamışlar, öte yandan da sadece yeni aşıkların tadına varabileceği sarhoş edici bir mucizeyi paylaşıyorlardı. Mariah onun senelerdir süren yalnızlığında özlediği eşi ve onu tamamlayan kadındı. Genç kadının ruhu, paramparça olmuş ruhunu birleştirip kavramış ve onu kurtarmıştı. Adam soluğu kesilircesine, “Seni seviyorum,” dedi. “Sonsuza dek de seveceğim.”

Genç kadının gözleri yaşlarla doldu. “Ben de seni seviyorum.” Adam yanına dönerek genç kadını kendine çekti. Kollarıyla onu, Londra’yı döven fırtınadan korumak istercesine sarmaladı.

Gökyüzü bile onların bu sonu olmayan aşklarına ağılıyordu.

Mariah kollarında huzur içinde bu anın tadını çıkartarak yatarken, Adam'ın yüzüne, arkadaşları onu Hartley'de bulduğundan beri görülmemiş bir rahatlama ifadesi hakimdi. Genç kadın onu ilk nasıl gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Gözlerinin önüne morartılarla ve yaralarla kaplı bir yabancı geliyordu.

O zaman da erkeğin bu yaraların altında yakışıklı olabileceğini düşünmüştü. Bu düşüncesiyle gerçeği ne kadar da azımsamıştı. Adam Darshan Lawford, yüzünün eşsiz ve mistik hatlarıyla kanındaki karışımı yansıtan muhteşem bir yakışıklılığa sahipti. Vücudu da kaslarla örülmüş ihtişamlı bir zarafeti yansıtıyordu. Ama bu düşüncelerini ona söylese, utanacak kadar da alçakgönüllüydü.

Kendi cildinin İngilizlere özgü solgunluğuna kıyasla, erkeğin koyu teni çok daha fazla hoşuna gidiyordu. Adam'ın varlığını ne kadar yoğun hissedebildiğine şaşırarak elini onun vücudunda gezdirdi. Bu şekilde bir daha asla birlikte olamayacaklarına inanması çok zordu.

Yanağını okşarken, yüzündeki sakalların eline hafifçe battığını hissetti. Adam gözlerini açarak ona gülümsedi. “Üşüyor musun?”

“Biraz,” diye itiraf etti. Yağmurlu gece serinliğinde örtülerinin üstünde çıplak yatıyorlardı. Genç kadın erkeğe soku olarak hissettiği soğuğu telafi etmeye çalıştı. Daha önce, onun yanında çıplak yatmasının kendine bu kadar doğal görünebileceğine asla inanamazdı. Bir hayat boyu süregelen iffeti, bir saat içinde yok olmuştu. Acaba gelecekte hiç kimseyle bu kadar yakın olabilecek miydi?

“Üzgün görünüyorsun.” Adam genç kadının saçlarını arkaya itti. “Geldiğine pişman mısın?”

“Hayır.” Mariah gülümsemeye çalıştı. “Sadece bu gecenin sona ereceğine üzülüyorum.”

Erkeğin yüzü gerildiğinde, genç kadın onun bakışlarındaki kederi görebiliyordu. “Zamanı durduramamamız ne acı.” Adam yatağın ayak ucunda katlı duran battaniyeye uza-

nıp genç kadının üstünü örttü. “Ama hiç olmazsa bu saatleri konforlu bir şekilde geçirebiliriz.”

Mariah, “Teşekkür ederim,” dedi. “Gerçi sen battaniyeden çok daha sıcaksın.” Adam örtünün altına girerken gülümseyerek, “Gecenin geri kalanını uyuyarak ziyan etmeyi istemeyiz, değil mi?” diye sordu.

“Daha fazla anı toplamayı tercih ederim.”

Sırtüstü yatarak genç kadını üstüne çekerken, Adam’ın gözlerinin içi gülüyordu. “Eminim şimdi sen de beni mest etmenin bir yolunu bulursun.”

Ve genç kadın birlikte olmanın yeni şekillerini öğrenirken erkeği de mest etmenin yolunu buldu. Genç kadın onun üstüne yığıldığı zaman çıktıkları çılgınca yolculuktan dönmüşler ve her ikisi de kan ter içinde kalmışlardı. Genç kadın, “İltirasın bu boyutlara erişebileceğini bilmiyordum,” dedi. “Yoksa her şeyde olduğu gibi, sevişmede de mi mü-kemmelsin?”

Genç adamın eli, onun kalçalarında geziniyordu. “Ben de böylesine bir tutkuyu daha önce hiç yaşamamıştım. Bu ikimizden kaynaklanan bir şey. Ayrıca eğer az önceki imalı bir soruysa, tahmin ettiğin kadar çok kişiyle deneyimim yok.” Genç adam alaycı bir gülümsemeyle devam etti. “Ben de kadınlara her genç erkek kadar ilgi duyuyordum ama kalkanlarımı indirmek, benim için hiçbir zaman kolay olmadı. Bir tek sen hariç.”

Mariah ellerini erkeğin göğsünde kavuşturarak çenesini üstüne yasladı. “Galiba seni kim olduğunu hatırlayamadığım bir zamanda bulmak benim için bir şanstı. Bu sayede, gerçekte içinde gizli olan insanı tanıyabildim.”

“Artık o insan olmaya daha çok çalışıyorum.” Yan yana birbirlerine sarılarak yattıklarında, vücutlarının aynı şekli almasıyla ne kadar uyumlu oldukları belli oluyordu.

Genç kadın paha biçilmez dakikaları kaçırmamak için uyumamaya çalışıyordu. Adam’ın nefes alıp vermesi, onun uyuduğunu gösteriyordu ve vakit hızla geçiyordu...

Tekrar uyandıklarında lambanın alevi küçülmüştü. Hiç konuşmaksızın öpüşmeye başladılar. Şafağın sökmesine az kaldığını bildiklerinden bunun son birliktelikleri olacağını düşünüp arzusunun kıvılcımlarını yavaşça yaşamaya başladılar. Adam, genç kadının derinliklerinde kaybolduğunda, Mariah büyük bir mutluluk seline kapılmıştı. Vücutları artık birbirini tanıyor ve kolaylıkla birbirlerinin içinde eriyebiliyorlardı. Genç adam, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Bundan hiçbir zaman şüphen olmasın.”

“Seni hiçbir zaman unutmayacağım.” Genç kadın erkeğin sevgi dolu yüzünü görebilmek için gözlerini açtı – ve Adam’ın arkasında elinde bıçak olan karanlık bir gölge gördü. “Adam!” Genç kadın çılgınca sağ ayağıyla şiddetli bir tekme savurdu ve saldırganın kasıklarına isabet ettirdi.

“Kaltak!” Saldırgan geriye yıkılırken bıçağı tutan eli de savruldu. Elinin üstünde bir kurukafa dövmesi vardı. “Bunun için, *sen* de öleceksin!”

Cani yeniden saldırıya geçerken Adam genç kadını belinden tutarak yatağın öbür yanına çekip saldırgandan uzaklaştırdı. Yataktan düştüklerinde genç kadına dünya sarsılıyormuş gibi geldi.

Adam o esnada dönmüş ve düşerlerken Mariah zarar görmesin diye kendini onun altına atmıştı. Genç kadın ona çarptığında nefesi kesildi. Başı dönerek kendini toplamaya çalışırken, Adam onu kenara itip ayağa fırladı. “Mariah, geri çekil!”

Saldırgan lanetler savurarak yatağın etrafında dolaşıp onlara yaklaştığında lambanın ışığı, elindeki bıçağın çeliğinde parılıyordu. Adam genç kadınla saldırganın arasına girerek savunma pozisyonu aldı. Cani uzun boyu, iri yarı görüntüsü ve simsiyah kıyafetiyle, gecelerine çöken bir kâbustan fırlamış gibiydi. Ona kıyasla Adam, çıplak ve silahsız oluşuyla son derece savunmasız görünüyordu. Ama karşısındakinin ilk hareketi yapmasını beklerken korkmadığı belliydi.

Mariah çılgın gibi ne yapabileceğini düşünerek ayağa kalkmaya çalıştı. Silahlı bir adamı etkisiz bırakmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İçerideki soğuk havadan bir pencerenin açık olduğu anlaşıyordu. Tanrı bilir saldırgan bunu nasıl başarmış veya hangi odaya gireceğini nasıl öğrenmişti. Ama genç kadın pencereye doğru baktığında, gözü yatağın öbür tarafındaki çanın ipine ilişti. Yatağın üzerine atlayarak ipi evdeki her uşağı uyandırma ümidiyle defalarca çekti.

“Kaltak güzelmış. Seni öldürdükten sonra onu kendime saklayacağım.” Katil bıçağını tehlikeli bir ustalıkla Adam’a doğru sallayarak öne atıldı.

Adam hiç çaba göstermiyormuş gibi zarif hareketlerle kenara çekilip saldırganın kolunu yakaladı. Dönerek caniyi kafasının üstüne duvara doğru fırlattı.

“Tanrımı!” Katil ayağa kalkmaya çalışırken lanetler okuyordu. “Aşağılık putperest! Seni öyle küçük parçalara ayıracam ki, annen bile tanıyamayacak!”

Adam onun etrafında dönerken, “Beynin ne kadar da küçük,” dedi. “Asil kan taşımayan düklere sırf keyif için mi öldürüyorsun yoksa bu iş için para mı alıyorsun?”

Canı tükürerek, “Her ikisi de,” dedi. “Hem iş hem zevk.” Adam’a saldırıp bıçağını onun bağırsaklarını deşmek istemiş gibi yukarıya doğru salladı.

Ama Adam bıçağın olduğu yerde değildi. Caninin saldırısını bir kere daha savuştururken Adam, ışığın çıplak teninde yansımasıyla Yunan heykelleri gibi görünüyordu. Elinin kenarıyla öbür adamın ensesine vurdu. Katil çabuk bir hareketle kurtulmaya çalışırken Adam’ın darbesi tam etkisiyle olmasa da hedefini bulmuştu.

Aniden giyinme odası ve Wharf’un bölümü tarafındaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Wharf ve baş seyis Reg Murphy ellerinde tabancalarla içeriye daldılar. Durumu derhal kavrayan Wharf, “Adi herif!” diye bağırdı.

İkisi de aynı anda ateş edince odada sanki tek kurşun atılmış gibi bir ses yankılandı.

Saldırgan bir elini göğsüne götürdüğünde parmaklarına kan bulaşmıştı. Ciddi bir şekilde yaralanmamış olsa da karşısındaki-lerin sayıca üstün olduğunu görünce kaçabilmek için camdan dışarı atladı. Mariah dışarıdaki yağmura rağmen pencereden sarkmakta olan ipi görebiliyordu. Saldırgan bu ipi yakalayarak gözden kayboldu.

Genç kadın birden çıplaklığının farkına varıp yerdeki bataniyeyi aldı. Onu vücuduna sararken, koridordan ayak sesleri gelmeye başlamıştı bile. Adam genç kadını omuzlarından yakalayarak hizmetkârlara doğru yöneltti. "Murphy, onu Wharf'un kanadından geçirip çıkart. Kimsenin görmesine izin verme! Wharf, hemen şu iki yeşil elbiseyi sakla."

Adam yatağında neredeyse öldürülecekken, Mariah kendi itibarı hakkında endişelenemezdi ama yine de Murphy'nin peşinden dönüp giyinme odasının kapısına koştu. Seyis arkadan kapıyı kapattığında Randall'ın, oturma odasına girmiş olduğu duyuluyordu. "Ash!" Çıkan seslerden, diğerlerinin de Randall'ın hemen arkasında olduğu anlaşıyordu.

Murphy'yle beraber giyinme odasından geçerek Wharf'un yatak odasına girdiler. Geniş odanın içindeki yatağın kullanıldığı dağınıklıkta belli oluyordu. Murpy, "Burada biraz dinlenseniz iyi olur bayan," dedi. "Bir süre için koridorlarda epey koşuşturma olacak."

Tabancasının namlusundan hâlâ duman tütüyordu ve barutun geniz yakan kokusu seyisin kıyafetlerine sinmişti. Mariah, Murphy ve Wharf'un her ne kadar çabuk ve ustalıklı olaya müdahale etmişlerse de, adamların yarı çıplak ve saçlarının dağınık olduğunu fark etmişti. Yatağa bir göz attıktan sonra bakışlarını oradan kaçırdı. "İkinizin de burada hazır olmanız çok iyi oldu."

Murphy tedirgin görünüyordu. "Ekselanslarına yapılan tehditlerden sonra, Wharf ikimizin de her halûkârda silahlı ve hazır beklememizin iyi olacağını düşünmüştü. İkimiz de eski askeriz."

Mariah rahat yetiştirildiği için, bu tip ilişkiler hakkında pek çok genç kadından daha bilgiliydi. Bu iki adamın aslında neden burada olduklarına dair gerçek sebebi anlamıştı ama bu konuyu daha fazla düşmenin âlemi yoktu. Kendisi gibi Murphy'nin de ev halkı tarafından görünmemek için gayet iyi bir sebebi vardı. "Ashton hizmetinde sizin gibi iki insan olduğu için çok şanslı."

"Dük her ikimize de çok iyi davranmıştır." Murphy koridora açılan kapıyı dinlemek için yerinden kalktı. "Etraf oldukça sessiz. Odanıza gitmeyi göze alabilecek misiniz Bayan Clarke?"

Genç kadın sıkıntıyla gülümseyerek, "Lütfen," dedi. "Bu battaniyenin içinde kendimi aptal gibi hissediyorum."

Seyis kapıyı dikkatlice açarak etrafı kolaçan etti. Sonra da genç kadına çıkabileceğini işaret etti. Mariah koridorda hızla ilerlerken Murphy de peşinden geliyordu. Kendi odasının kapısına geldiğinde mırıldandı, "Dışarıdaki muhafızları kontrol etmeniz lazım. Saldırgan içeri girebilmek için onlardan birini yaralamış olabilir."

"İyi fikir. Ben ilgilenirim." Seyis bir an durakladı. "Benim veya Wharf'un laf sızdıracağımızdan endişeniz olmasın bayan. Ne size ne de düke zarar verecek hiçbir şey yapmayız."

Mariah seyisin yasak aşk üzerine uzman olduğunu anlamıştı. "Teşekkür ederim Bay Murphy. Hiçbirimizin konuşmaması, hepimiz için en iyisi olur."

Odasına girdiğinde hemen kıyafetlerinin asılı olduğu dolaba yöneldi. Battaniyeyi bir kenara bırakıp kalın olan flanel geceliğini ve terliklerini giydi. Julia telaş içinde odasına girdiğinde genç kadın saçlarını örüyordu. "Mariah, ne oldu? Duyduğum silah sesi miydi?"

Genç kadın saldırıdan bu yana sadece birkaç dakikanın geçtiğini fark etti. Kısa bir an düşündükten sonra, gerçeği söylemeye karar verdi. "Elinde bıçağı olan bir adam odaya girdiğinde Adam'ın yanıdaydım. Adam, saldırgana çıplak elle karşı koyarken ben de çanın ipini çektim. Wharf hemen

elinde bir tabancayla gelip katile ateş etti, o da yağmur saçağından kaçan bir fare gibi camdan dışarı fırladı.” Murphy’yi bu işe karıştırmamanın lüzumu yoktu.

“Aman Tanrım!” Julia’nın heyecandan nefesi kesilmişti. “Ashton yaralanmadı, değil mi?”

Mariah başıyla onayladı. “Ash çok... fevkaladeydi.” Eğer bir kedi gibi çevik hareket etmeseydi ve mükemmel dövüş yeteneklerine sahip olmasaydı, her ikisi de şu an ölmüş olacaktı. Ördüğü saç örgüsünün ucuna bir kurdele bağladı. “Adam’ın dairesine gidiyorum, sonuçta bir silah sesini araştırmamak garip karşılanır.”

“Ben de seninle geliyorum. Beraberce daha saygın görürüz.”

Mariah da öyle umuyordu çünkü saygın görünmek, artık elinde kalan tek şeydi.

Bölüm 35

Adam o gece bir daha uyuyamamasına hiç şaşırılmamıştı. Hırkasını tekrar üzerine geçirdiğinde, ev sakinlerinin neredeyse yarısı silah sesini duyduğunu söyleyip odasına koşmuştu bile. Randall neler olduğunu öğrendiğinde birilerini öldürecek kadar kızmış ve saldırganın izine rastlayabilmek umuduyla hemen dışarı fırlamıştı.

Mariah ve Julia birkaç dakika sonra geldiklerinde, robolarına sıkıca sarınmış ve silah sesiyle tatlı uykularından uyandırılmış insanlar gibi altüst olmuş görünüyordlardı. Genç kadın Adam'la bir an için göz göze geldikten sonra mahsus etrafa göz gezdirip, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir adam pencereden yatak odama girdi ama biz yakalayamadan kaçtı. Neyse ki kimsenin canı yanmadı." Adam bir yandan kadınları yatıştırmaya çalışırken, bir yandan da Mariah'nın kollarında yatarken nasıl görüldüğünü düşünmemeye çalışıyordu.

Mariah ürpererek, "Tanrıya şükür sana bir şey olmamış," dedi. "Eğer Londra buysa, ben Hartley'deki huzuruma kavuşmayı dört gözle bekliyorum." Genç kadın Julia'nın koluna girdi ve beraberce çıktılar.

Adam, eğer Mariah onun yanında olmasaydı, hâlâ hayatta olup olmayacağını merak ediyordu. Saldırgan içeri çok sessizce girmişti. Eğer Adam uykuda olsaydı, o bıçak kalbine

saplanabilirdi. Katili gören ve tekmesiyle onlara kaçmaları için gereken süreyi sağlayan Mariah olmuştu. Gözlerinin önünde korkunç bir biçimde, kendisinin bıçak darbeleriyle öldürölüp yere yığılmışken katilin Mariah'nın ırzına geçip öldürdüğü canlanıyordu.

Wharf diğér çalışanları dışarı çıkartırken, Randall homurdanarak yağmurdan sıırıslık bir halde geri döndü. "Muhafızlardan birinin kafasına vurup bayılmış ve bağlamış. Şiddetli yağmurdan adamın izleri kaybolmuş. Bir şekilde eve sokulup senin pencerene ip atmış."

Adam, "Muhafızın durumu nasıl?" diye sordu.

"Şansı varmış. Sana saldırımı doğru dürüst görebildin mi?"

Adam kısaca, "Elinin üstünde bir kurukafa dövmesi vardı," dedi.

"Demek ki canı Shipley ve ölmüş falan da değil." Randall derin bir nefes aldı. "Hiç olmazsa artık kimi arayacağımızı biliyoruz."

Adam'ın yüzü asılmıştı. "Marifet namussuzu yakalamakta. Benim gibi pis bir dinsizi zevkle öldüreceğini söyledi ama anlaşılan, aynı zamanda bu iş için para da alıyormuş. Esas cevaplamamız gereken soru, bunun için ona kimin para ödediği."

"Bu da Shipley'yi yakaladığımız zaman onu, patronunun kim olduğunu öğrenecek kadar hayatta tutmamız gerektiği anlamına geliyor. *Lanet olsun!*" Randall kapıya yöneldi. "Rob Carmichael'a gidip olanları anlatacağım."

"Rob'u bu saatte uyandırmanın bir âlemi yok. Shipley'nin bu gece geri geleceğini sanmıyorum."

Ne yazık ki Mariah da geri gelmeyecekti.

Kahvaltıdan sonra Randall, Bow Street polisini bulmak için yanından ayrılırken Adam da bir dükün bitmek tükenmek bilmeyen işlerini halletmek ve belgeleri gözden geçirmek üzere çalışma odasına yollandı. Bir önceki gece yaşanan

ihhtiras ve heyecandan sonra yapmak istediđi son Őey, kupkuru hukuki belgeleri okumaktı. Ayrıca bu akőam ailesine verdiđi yemek davetini dűőűnmek de yeterince dikkatini dađıtmaktaydı. "Formby, ben bir gűn bu iőlerin űstesinden gelebilecek miyini?"

"İlerlemeniz kayda değer biğimde iyi gidiyor Ekselansları." Sekreter bunları o kadar resmi bir tonda söylemiőtti ki, Adam'ın bugűn kağmasına izin vermeyeceği anlaőılıyordu.

"Sana bir asistan tutalım mı? Bűyle biri ufak tefek iőlerle uđraőır, sana da deneyim gerektiren vazifeler iđin daha çok zaman kalır."

Formby bu sűzlerden afallamıőtı. Herhalde etrafında emir vereceđi birinin olmasını dűőűnmek onu őaőırtmıőtı. "Bu hem faydalı olur hem de sonuçta sizin uđraőmanız gereken belgelerin sayısını azaltır."

Rahatladıđını gűstermesi konumuna uygun olmayacađından Adam hislerini gizlemeye çalıőarak, "Műkemmel," dedi. "Lűtfen bu iőe uygun ve senin kabul edebileceđin gibi birini aramaya baőla."

Formby'nin gűzleri parladı. " ok teőekkűr ederim Ekselansları. Bu iő yapabileceđini tahmin ettiđim bir yeđenim var."

O esnada kapı açıldı ve telaőlı bir uőak içeri girdi. "Rahatsız ettiđim iđin  zűr dilerim Ekselansları, fakat bu beyefendi sizi gűrmek iđin çok ısırar etti."

Uőak, iyi giyimli, kırk yaőlarında bir adam tarafından kenara itildi. Adamın sađ kolu sargılar içinde askıdaydı ve hâkim olmaya çalıőtıđı öfkesi, gergin yűzűnden belli oluyordu. Adam'ın masasının  nűne gelerek, "Kızım ile ne yaptığını sanıyorsun?" diye sert bir sesle bağırdı.

Aman Tanrım, gűzleri ve saçları tıpkı Mariah'ninkiler gibiydi. Karőısında duran bu adam, Charles Clarke olmalıydı. Bir anlığına Adam karőısındaki adamın, bir gece önce Mariah ile yaőadıđı o harika geceden haberi var sandı. Ama Clarke'ın bunu bilmesine imkân yoktu ki.

Adam sakın bir sesle, "Formby, Bayan Clarke'ı çağirt lüt-fen. Derhal."

Sekreter başıyla onaylayarak dışarı çıktığında Adam ayağa kalktı. "Siz Charles Clarke olmalısınız."

Ziyaretçisi, "Sayın Charles Clarke Townsend!" diye asabi bir sesle düzeltti. "Bir dük olmayabilirim ama benim ailemin de nüfuzu var ve kızımı buraya hapsederek ondan istifade etmene asla müsaade etmeyiz!"

Genç adam yumuşak bir sesle, "Bunu ben de istemem." dedi. Mariah ile arasında geçenler, genç kadından istifade etmek değil, katıksız ve açık kalpli bir aşktı. "Kızınız ben boğulmak üzereyken hayatımı kurtardı. Evimde şeref misafiri olarak kalmaktadır. Hartley'den arkadaşı Bayan Bancrof da saygıdeğer bir şaperon olarak ona refakat etmektedir." Tabii Bayan Bancroft'un çok katı bir şaperon olmadığını söylemeye hiç gerek yoktu. "Bu arada, haftalarca sizin kıyafetlerinizle dolaştığımı da belirtmeliyim. Kıyafet seçimlerinize diyecek yok. Kızınızdan istifade ettiğimi düşünmenize sebep olan nedir? Gördüğüm kadarıyla kendisi son derece bağımsız bir genç hanım. Herhalde kendisinden kolaylıkla istifade ettirmez. Bir de, size nasıl hitap etmem gerekir? Bay Clarke Townsend mı, yoksa sadece Bay Townsend mı?"

"Townsend yeterli." Ziyaretçinin yüzünün asıklığına rağmen öfkesinin köreldiği belli oluyordu. "Şimdi avukatımın ofisinden geliyorum. Granger bana, Mariah'mın onu Ashton Dükü'yle beraber görmeye gittiğini söyledi. Kızım benim ölü olduğumu sanıyormuş, siz de onu bir şahin gibi gözlüyormuşsunuz. Sanki sizin esirinizmiş gibi. Haftalardır hiçbir mektubumu yanıtlamadığı için, başına bir felaket geldiğini düşündüm. Kızım gerçekten sizin şeref misafiriniz mi, yoksa tutsağınız mı?"

Townsend'in ıstırabına ve kızgınlığına rağmen, Adam durumun komikliğine gülümsemekten kendini alamadı. O esnada Mariah'yı şeftali rengi zarif bir sabah kıyafetinin içinde görünce başıyla kapıyı işaret etti. Genç kadın o kadar

narin ve hanımefendi görünüyordu ki, onun önceki gece ihtiraslı ve gayrimeşru birlikteliklerini yaşarken bir adamın kasıklarını tekmelediğini hayal etmek imkânsızdı. Onun eşsiz Mariah'sı.

Townsend kapıya döndüğünde, Mariah'nın şaşkınlığı, ateşli bir sevince dönüştü. "Baba!" Gözlerinden yaşlar akarak, kendini babasının kollarına attı. "Senin öldüğünü sanıyordum!"

Genç kadın yaralı koluna çarptığında, babası acıyla irkil-di ama öbür koluyla kızına sınıksıkı sarıldı. "Seni çok merak ettim Mariah! Başına neler geldi?" Adam'a dik dik bakarak devam etti. "Bu adam senden istifade etmeye mi çalıştı?"

Mariah bir kalıkhahı patlattı. "Asla. Ah, babacığım, o kadar çok şey oldu ki!" Ofisin bir köşesinde deri kaplı bir oturma grubu vardı. Genç kadın babasını kanepeye oturttu, kendisi de hemen yanı başına geçti.

Adam çalışmaya masasından kalkarak kanepenin karşısındaki koltuğa yerleşti. "Bana Sayın Charles Clarke Townsend olduğunuzu söylemişsiniz. Yoksa siz Torrington Kontu'nun oğlu musunuz?"

Clarke başıyla onayladı. "Ben en küçükleriyim ve ailenin de kara koyunuydum. Babam birkaç hafta önce vefat etti. Ölüm döşeğinde tekrar barıştık." Yüz ifadesi alaycıydı. "Belki de bu barışmayı deneyecek kadar uzun zamanımızın olmaması daha iyi oldu. Çünkü biz kediyle köpek gibiydik. Ama... sanırım dost olarak ayrıldığımızı ikimiz de memnun olduk. Şimdi kont unvanı en büyük ağabeyimde."

Mariah'nın soluğu kesilmişti. "Zaman zaman asil bir soydan geldiğini düşünmüştüm. Ama unvanının bu kadar yüksek olduğunu hayal bile edemezdim."

"Townsendlar Britanya Adaları'ndaki en asil ailelerden biridir. Bu da tabii benim utanç verici davranışlarımı olduğundan da kötü gösterdi. Kanunen senin adın Mariah Clarke Townsend. Babam beni reddettikten sonra ismini basitleştirerek Clarke olarak kısalttım."

Adam kaşlarını çatı. “Evladını reddetmek, hakkaniyetli bir babanın yapacağı şey değil.”

“Çok da haksız sayılmazdı ama belki biraz aşırı tepki göstermiştir.” Charles içini çekerek Mariah’ya döndü. “Annenle beraber İskoçya’ya kaçıp evlendiğimizde ben on sekiz o da on yedi yaşlarındaydık ama bundan önce bile herkes beni bir asi olarak görüyordu. Bu sorumsuz davranışımızla iki ailenin adı da rezalete karıştı. Senin sorumluluğunu üstlenene kadar olgunlaşmamıştım, hatta ondan sonra bile, Büyükanne Rose’un yardımına ihtiyaç duydum.”

“Peki bu son haftalar boyunca neredeydin? George Burke senin öldüğünü söyledi ve bana Granger’ın ağzından yazılmış sahte bir mektup gönderdikten sonra kanıt olarak senin altın yüzüğünü gösterdi. Sonradan öğrendik ki meğer Burke posta-ya engel oluyormuş ama bu yaptığı, tabii ki senin hayatta olduğunu kanıtlamıyordu.” Babasının kolundaki sargıya dokundu. “Hartley’ye yaralandığın için mi zamanında dönemedin?”

“Sebeplerden biri de bu; ama şimdi senden bahsedelim.” Adam’a bakarken gözleri hâlâ şüphe doluydu. “Neden buradasın, Londra’da bu evde ne işin var?”

Adam, Mariah’nın hikâyeyi uygun bir lisanla anlatmasını dinledi. Genç kadın sözlerini bitirirken, “Julia ve ben yarın Hartley’ye dönmeyi planlamıştık. Ashton da bize bir araba tahsis etme inceliğini gösterdi. Eminim senin de bizimle gelmene bir itirazı olmayacaktır. Eve dönmeye hazır mısın?”

Babası muzipçe gülümsedi. Yıllarca pek çok evde misafir edilmesini sağlayan o büyüleyici havası açıkça görülebiliyordu. “Hatırlarsan, yaralanmamın gecikme sebeplerimden sadece biri olduğunu söylemiştim. Diğer sebep buradan sadece birkaç sokak ötede. Daha iyi açıklayabilmem için benimle oraya gelir misin?”

Genç kadın kıkırdarak, “Sen sürpriz yapmaya asla dayanamazsın,” dedi. “Yoksa beni barıştığın akrabalarından bazılarıyla tanıştırmak mı istiyorsun?”

Babası, “Benim aklını okumakta her zaman başarılı ol-

muşsundur. Evet, mesele bu,” diye itiraf etti. “Ağabeyim benim yanlışlarıma karşı her zaman babamdan daha toleranslı olmuştur. Ama bundan fazla ipucu vermek istemiyorum.” Ayağa kalkarak sordu, “Şimdi vaktin var mı? Seni oraya hemen götürmeyi çok isterdim.”

“Elbette.” Genç kadın Adam’a bakarak, “Sen de gelir misin?” diye sordu.

Adam, Clarke’ın suratının asılmasına aldırmayarak, “Tabii,” diye cevap verdi. Koruyucu bir babayı alarına geçirmeyecek kadar masum görünmeye çalışıyordu.

Ama başarılı olduğundan şüpheliydi.

Mariah’nın babasının yolu tarif etmesiyle, Adam’ın arabacısı onları Mayfair’in öbür tarafındaki bir eve götürdü. Evin önünde arabadan indiklerinde, Charles sağlam kolunu abartılı bir şekilde kızına uzattı. Genç kadın onun koluna girerken, kendisi Ashton Malikanesinde kalmıyor olsa babasının çok daha mutlu olacağını hissediyordu. Charles genelde bu kadar koruyucu değildi ama sezgileri son derece kuvvetliydi. Adam’la arasında bir bağ olduğunu hissetmiş olmalıydı.

Bir önceki gece yağın yağmur gökyüzünü temizlediği için hava o kadar açıktı ki, muhteşem bir bahar günüydü. Genç kadın yöneldikleri evin bakımlı, fildişinden süslerle bezenmiş ve pencerelerindeki saksılarda çiçekler olan tipik bir Mayfair evi olduğunu gördü.

Babasının kapıyı bir analıtarla açmasını ilgiyle izledi. Mariah ve Adam’la beraber içeri girdiklerinde, Charles seslendi, “Ben geldim ve yanımda onu da getirdim!”

Onları sağ taraftaki salona götürdü. İçeride nakış işlemekte olan iki kadın, onları görünce heyecanla yerlerinden fırladılar. Bir tanesi, minyon tipli ve kırk yaşlarında görünen çekici bir kadındı. Diğeriyse... Mariah’ydı.

Mariah’nın bayılmak üzere olduğunu gören Adam, genç kadının koluna girerek ona destek oldu. “Sakin ol, Mariah. Sanırım senin de tıpkı benim gibi önceden bilmediğin bir kız kardeşin var.”

Mariah öbür genç kadını dikkatle inceledi. Birbirlerine çok benzemelerine rağmen, karşısındaki yabancıнын yüzü biraz daha zayıftı ve sarı saçları kendininkinden farklı bir biçimde taranmıştı. Ayrıca duruşundan da, farklı bir kişiliğe sahip olduğu anlaşıyordu. Ama üzerindeki sabah kıyafetinin rengi, Mariah'ınkiyle aynı şeftali renginde ve hatta aynı tondaydı.

Karşısındaki kız tereddütle, "Mariah?" dedi.

Mariah konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Baba, *ikiz kardeşinin* varlığını benden gizliyor muydun?"

Babası hem keyifli, hem de mahçup bir sesle, "Şeyy... evet," dedi.

Mariah aklına gelen çılgınca bir fikirle irkildi. "Adın Sarah mı?"

"Evet!" Kız kardeşinin bakışları ümit doluydu. "Beni hatırlıyor musun?"

"Pek değil. Ama sana bir şey sormama izin ver – hanımefendiliğin kusursuz bir örneği olduğun söylenebilir mi?"

Sarah şaşırmış görünüyordu. "Kesinlikle değilim! Böyle olmadığımı annemiz de sana söyleyecektir."

Annemiz? Mariah kendisine hasret dolu gözlerle bakan diğer kadına döndü. Kadın kendisinden biraz daha kısa boyluydu ve sarı saçlarında gri tutamlar göze çarpıyordu ama Sarah'ya çok benziyordu.

Tabii ki Mariah'ya da çok benziyordu...

Mariah sol elini, yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbine bastırdı. "O zaman sen benim annemsin! Hayatım boyunca senin, ben daha iki yaşındayken öldüğünü düşündüm!"

Babası söze karışmak istercesine boğazını temizledi. "Ben hep anneni kaybettiğimizi söyledim. Hiçbir zaman onun öldüğünü söylemedim."

Mariah şaşkınlık içinde babasına döndü. "Sakın bana annemi terk ettiğini ve kardeşimle beni bir çift köpek yavrusuymuşuz gibi birbirimizden ayırdığını söyleme!" Bu sözler üzerine, yanında duran Adam, dudaklarına kadar gelen kahkahayı bastırdı.

Annesi yüzünde ciddi bir ifadeyle bir adım yaklaştı. “Kannunen eğer isteseydi iki kızımı da benden uzaklaştırma hakkına sahipti, bu yüzden sadece bir tanesini aldığı için ona minnettardım. Ama seni düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi. Benim kayıp çocuğum.”

Mariah’nın bakışları annesinden babasına, babasından da kız kardeşine kayarken Adam’ın eli, genç kadının dirseğini sımsıkı tutuyordu. Mariah daha fazla kendini tutamayarak kahkahalara boğuldu. “Ah baba, ne kadar *alçaksın!* Onca yıl boyunca bana tek kelime etmedin!”

Babası tedirginlikle, “Bu bana daha basit görünmüştü,” dedi.

“Daha basit!” Mariah başını iki yana salladı. “Babanın seni niye evlatlıktan reddettiğini anlamaya başlıyorum.” Kız kardeşine döndü, “Kendimi bildim bileli, her zaman mükemmel bir hanımefendi olan Sarah adında bir kız kardeşim olduğunu hayal ettim. O benim çoğu zaman vicdanımı ve tek arkadaşımıydı. Şimdi anlıyorum ki seni hatırlıyormuşum.”

“Ben de zaten kesinlikle arkadaş olacağımızı umuyordum.” Sarah yanına yaklaşıp elini tuttuğunda, kahverengi gözlerinden özlem okunuyordu. “Ben Mariah adında bir kız kardeşim olduğunu bilerek büyüdüm ve bir gün onunla tekrar karşılaşabilmek için hep dua ettim.”

“Eğer bilseydim, bunun için ben de dua ederdim.” Bu sözler üzerine Mariah ve Sarah birbirlerinin kollarına atıldılar. Mariah bir elini de annesine uzatınca sarılmaları, üçlü kucaklaşmaya dönüştü. Annesini veya kız kardeşini bilinçli olarak hatırlayamasa da, ruhunun derinliklerinde bir yerde onları tanıyordu. İçinde olan ve genç kadının varlığından bile haberdar olmadığı bir boşluğu doldurmuşlardı.

Genç kadın nihayet onlardan ayrılarak gözyaşlarını kurulamak için küçük çantasından mendilini çıkarttı. “Baba, hikâyenin büyük bir kısmını bana hâlâ anlatmadın. Öncelikle, nerelerdeydin? Ve kolun nasıl yaralandı?”

Adam söze karışarak, “Bunları ben de çok merak ediyorum,” dedi.

Mariah’nın annesi Adam’a bakarken kaşları çatılmıştı. “Arkadaşınla tanıştırılmadık.”

Charles gözleri parıldayarak, “Çok üzgünüm hayatım,” dedi. “Size Ashton Dükü’nü takdim edebilir miyim? Ekselansları, karım ve küçük kızım, Bayan Townsend ve Sarah Townsend.”

Mariah merakla, “Ne kadar küçük?” diye sordu.

Annesi, “Yaklaşık beş dakika,” diye cevap verirken Adam’ın üzerinde gezinen bakışları biraz daha onaylar gibiydi. “Konuşmamız gereken çok şey var. Buyrun oturalım, ben de çay getirteyim.”

Mariah otururlarken, yeni kavuştuğu annesinin ve kardeşinin yakınında olmayı tercih etti ama Adam karşısına geçip oturduğunda, ona bakarken gözlerinden minnettarlık okunuyordu. Onun şu an hissettiklerini en iyi anlayabilecek kişi Adam’dı.

Babası, “Mariah, sana ailemle olan bağlarımı yeniden kurmak istediğimi söylemiştim,” dedi. “Özellikle hasta olduğumu duyduğum babamı görmek istiyordum. Fakat bundan da önemlisi, Anna’yı görmek istiyordum.” Yıllardır ayrı kaldığı karısına bakarken, kalbindeki sevgi gözlerinden açıkça okunuyordu. “Annen varlıklı bir ailenin tek varisiydi ve herkes, onunla parası için evlendiğini düşünmüştü. Ama yanılıyorlardı.”

Anna içini çekti. “Charles’ın hovarda bir hazine avcısı olduğunu ve bu yüzden ona güvenmemem gerektiğini söyleyenlere inanacak kadar aptaldım. Bir gün, siz kızlar iki yaşıңызdayken, tartışmaya başladık. Kavga bir hiç yüzünden çıktı ama tartışırken birbirimize korkunç şeyler söyledik ve Charles bir daha asla geri dönmeyeceğine yeminler ederek kapıyı çarpıp çıktı.”

Babası çok üzgün bir sesle, “Ve ben de tam bir aptal gibi geri dönmedim,” diye pişmanlığını belirtti. “Senelerce.”

Mariah öne eğilerek, “Peki neden baba?” diye sordu. “Evinizi özlemedin mi?”

“Evden adımımı atar atmaz, ne kadar korkunç bir hata yaptığımı anlamıştım.” Yüzünü ekşiterek sözlerine devam etti. “Ama her şeyi öylesine berbat etmişim ki. İşe yaramaz serse-
rinin biriydim. Kendi ayaklarımın üzerinde kimseye muhtaç olmadan durana kadar geri dönmemeye karar verdim. Hem babama değersiz bir hiç olmadığımı hem de Anna’ya bir servet avcısı olmadığımı ispat etmek istiyordum.”

Adam yumuşak bir sesle, “Siz de profesyonel bir kumarbaz olmaya karar verdiniz,” dedi.

Charles’ın dudakları büzüldü. “Kumar oynamanın servet edinmek için iyi bir yol olmadığı malum, ama elimden gelen başka bir iş yoktu. Mariah’ya, kendime ve Büyükanne Rose’a sade bir hayat sürdürebilecek kadar başarılı olsam da bu, mülk sahibi olmama yeterli değildi. Bütün diğer hatalarıma rağmen genç bir adamın mirasını onu aldatarak elde etmek istemiyordum.

“Sonra George Burke’le tanıştım. Yetişkin ama içi kötülükle dolu bir adamdı. Mülkünü eninde sonunda kaybedeceği belli olduğu için, kazanan neden ben olmayayım diye düşündüm. Hartley’yi kazandıktan sonra, Anna’yı bulup onun affını dilememin zamanının geldiğine karar verdim.” Bakışları tekrar karısına döndü. “Beni tekrar kabul edeceğini hayal bile edemezdim ama en azından benim ne kadar çaresiz ve üzgün olduğumu onun bilmesini istiyordum. Hayatıma ondan başka hiç kimse girmediydi.”

Mariah bunun tam olarak gerçeği yansıtmadığını biliyordu. Ama babasının gününbirlik ilişki yaşadığı kadınlardan hiç biriyle duygusal bir bağ geliştirdiğini de görmemişti. Annesinin bu diğer kadınları bilmesine gerek yoktu.

Charles’ın bakışları Sarah’ya kaymıştı. “Aynı zamanda diğer kızımı da görmek istiyordum. Sen bana Tanrı’nın bir lütufuydun Mariah. Sana ne zaman baksam, diğer kızımın nasıl büyüdüğünü merak ediyordum.”

Anna ona elini uzatarak, “Eve çok daha öncesinde dönmeliydin Charles,” dedi.

Charles karısının uzattığı eli tutarak öptü. “Bunu artık biliyorum. Bana ikinci bir şans vermen, hayatımın en büyük mucizesi.”

Sarah Mariah’ya doğru eğilerek muzipçe fısıldadı. “Babam döndüğünden beri böyleler!”

Mariah bir kalıkaha attı. Gerçek Sarah’dan, beyninde yavaşayan ve kendisini yıllardır azarlayan Sarah’ya kıyasla çok daha fazla hoşlanmıştı. Babasının yaralı kolunu taşıyan askiya bakarak, “Peki annem seni affetmeden önce kolunu mu kırdı?” diye sordu.

Babası güldü. “Hayır ama herhalde böyle bir şeyi yapmayı aklından geçirmiştir. Annene gelmek üzere yoldayken Hertfordshire’da arabamız haydutlar tarafından soyuldu. Yüzüğümü kurtarmak için tam bir aptal gibi onlarla mücadele ettim. Çünkü bu yüzüğü bana Anna vermişti. Böylece yüzüğüm çalınmış, üstüne üstlük kolum da kırılmış oldu. Şansım varmış ki kırılan, boynum değildi.”

Hikâyenin devamını Anna getirdi. “Yerel gazetede soygun haberi ve kurbanların isimleri yayınlanmıştı. Bu listede Charles Clarke adını görünce, içimden tuhaf bir ses, onun iyileşmekte olduğu söylenen hana gitmemi söyledi.”

Babası neşeyle gülerek sözü aldı. “Böylece annem, tıpkı ilk tanıştığımız günkü gibi güzel, odama geldi ve bana, soyguncuların elinden kurtulup hayatta kalmama hiç şaşırmadığımı, çünkü benim eninde sonunda asılarak öleceğimi söyledi. Ben de ona tamamen katıldığımı söyledim ve kaldığımız yerden devam ettik.”

Sevgiyle bakiştılar. Bunu gören Mariah, “Kendimi tiyatroda bir komedi seyrederek gibi hissediyorum,” dedi.

Sarah ona anlayışla gülümsedi. “Hakikaten çok garipler. Ama bir o kadar da tatlılar. Bu yaşlarında bile hâlâ birbirlerine tutkunlar.”

Mariah anne ve babasının tekrar bir araya gelmelerinde,

şöminenin önünde el ele tutuşmaktan çok daha fazlasının yaşandığını hissedebiliyordu. Beraber kaçtıklarında ne kadar genç oldukları göz önüne alınırsa, önlerinde çok zamanları ve tutkuyu paylaşmak için de yeterli güçleri vardı. Tabii bunu da ayrıntılı bir şekilde hayalinde canlandırmaya hiç niyeti yoktu!

Babası dikkatini tekrar Mariah'ya yönelterek devam etti. "Sana gecikeceğimi ve senin için harika bir sürprizim olduğunu bildiren bir mektup yazdım Mariah. Ama senden cevap gelmedi. Önceleri Anna ve Sarah'yla öylesine meşguldüm ki, buna dikkat etmedim. Ama zaman geçtikçe gitgide endişelenmeye başlamıştım. Burke'e mektuplarımızı çaldığı için lanet olsun!"

Adam söze karışarak, "Kendisiyle ilgilenildi," dedi. "Sonuç olarak, hayata yeniden başlamak için, kolonilere gitmeye karar verdi."

Charles, "Umarım kendi isteğiyle değildir," dedi.

"Bu kararı alabilmesi için teşvik edildi." Adam'ın yüz ifadesi gayet uysaldı. Ayağa kalktı. "Hepinizin anlatacağı çok şey vardır, onun için ben izninizi rica edeceğim. Ama bu akşam için bir aile yemeği düzenledim ve Mariah da orada olmayı planlamıştı. Siz de aramızda olmak ister misiniz? Birbirini yeni tanıyacak iki aile zaten davetli, bir üçüncüsünün varlığı daha da iyi olacaktır."

"Davetinizi kabul etmekten memnuniyet duyarız." Anna gülümseyerek devam etti. "Sarah'yla beraber hayatımızın çoğunu taşrada geçirdik, Londra'daki çevremizi genişletmemiz iyi olur. Burası erkek kardeşimin evi ve o da Londra'ya daha sık gelmemizi söylüyor."

Mariah ayağa kalkarak, "Haklısın Ash," dedi. "Burada kalıp ailemle biraz daha zaman geçirmeyi çok isterim. Seni kapağa kadar götüreyim."

Antreyc geldiklerinde genç kadın ona, ailesinin önünde cesaret edemeyeceği bir biçimde gülümsedi. "Bu durumu hiç kimse senin kadar anlayamaz."

“İnsanın uzun zamandır kayıp olan ailesine yeniden kavuşması dengesini bozsa da mucizevi bir şey.” Öne doğru eğilip genç kadının dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Mutlu ol Mariah. Senin akrabaların da hiç meymenetsiz değillermiş.”

Genç kadın bu sözlere gülerken, Adam da evden ayrıldı. Genç adamdan ayrılacak olmak, hâlâ canını yakıyordu ama Tanrı’ya şükürler olsun ki, artık yalnız olmayacaktı.

Bölüm 36

Adam'ın aşağı inip yemek davetine katılacak misafirlerini karşılama zamanı neredeyse gelmişti. Wharf elinde koyu yeşil ve çok şık bir ceketle yaklaştığında, giyinmeyi bitirmişti. Genç adamın kaşları çatıldı. "Tabanca koymak için özel cebi olan bir ceket istiyorum."

Wharf'un kaşları merakla havaya kalktı. "Bir aksilik mi olacağını düşünüyorsunuz Ekselansları?"

Adam, "Dün gece yatağında neredeyse öldürülecek olmam, tedbirli olmamı gerektiriyor," diye izah etti. "Hayat son zamanlarda beklenmedik sürprizlerle dolu. Cep tabancalarım hâlâ masamda mı?"

"Evet, orada olmaları gerek efendim." Uşak düşünceli görünüyordu. "Askerler savaş içgüdüsü diye bir duygudan bahsederler. Bir şeylerin ters gideceğini hissederek olağanüstü dikkatli olmak gibi. Belki de şu an hissettiğiniz budur. Size, isteginize uygun bir ceket getireyim."

Adam masasına gitti. Cilalı ceviz kutu tam da olması gereken yerde, yani en alt çekmecedeydi. Kutuyu açarak iki tane birbirinin eşi tabanca çıkarttı. Eline aldığı anda içini tanıdık bir his kapladı. Küçük ama korkunç derecede etkili olan bu silahlar, Britanya Adaları'nın en iyi silah yapımcısı olarak kabul edilen Joseph Manton tarafından özel olarak tasarlanmıştı. Manton'a tabii ki bunlar için küçük bir servet ödenmişti ama tabancalar, ödenen paraya değdi.

Adam, silahlardan birini alıp doldurmadan önce iyice kontrol etti. Bitirdiğinde, Wharf, elinde İspanyol mavisini bir ceketle geri dönmüştü bile.

Ceketin kesimini öbüründen daha boldu ve içinin sol tarafında bir tabancanın emniyetle taşınabileceği şekilde bir cep dikilmişti. Adam sağ elini kullandığı için bu cebe rahatlıkla ulaşıp gerekirse hızlı bir biçimde silahını çıkarabilecekti.

Aynı şekilde sağ tarafa da dikilmiş olan bir cep, ilave kurşunlar ve barut taşımak için yapılmıştı. tabanca taşıdığı anlaşılmadan kimseyle kucaklaşamayacağını düşündü ama zaten, bu yemeğin kucaklaşmalara sahne olacağını hiç sanmıyordu.

Ceketini giyip boyunbağını taktıktan sonra, aynadaki yansımasını inceledi. Yıllardır elde etmek için çaba sarf ettiği ve kimsenin kusur bulamayacağı o mükemmel düğ görüntüsüne bürünmüştü.

Ama çok şey değişmişti. Ölümden dönmüş, kendini parça parça yeniden keşfetmiş, kayıp ailesine kavuşmuş ve âşık olmuştu. Mariah'nın çok yakında hayatından tamamen gidecek olması kalbinde ağır bir yük oluştursa da, hayatı onu tanımakla hiç olmadığı kadar zengin ve anlamlı bir hal almıştı.

Stillwell ailesiyle Lawfordların nasıl anlaşacağını merak ederek alt kata yöneldi. Hayatında hiç askerlik yapmamış olmasına rağmen, savaş içgüdüsünün tüylerini diken diken ettiğini hissediyordu.

Salonda bir tek Mariah vardı. Genç kadın, serin bir akşam olduğu için yüzü alevlerin titrettiği şömineye dönük olarak oturuyordu. Saçlarını topuz yapmıştı ve altın rengi elbisesi zarif kıvrımlarla yere dökülüyordu. Bu görüntüsüyle genç kadın gerçek bir prensesi andırıyordu. Tek farkı, genç adamın dokunabileceği kadar yakınında olmasıydı. Genç adam bu dokunma isteğinin baskın çıkmasına izin vermeden konuşmaya başladı. "Bu akşam üzerinde bambaşka bir güzellik var."

Genç kadın başını kaldırdığında gülümsemesinden mutluluk akıyordu. "Adam, benim bir kardeşim var! Bu o kadar harika bir duygu ki, gerçek olduğuna inanamıyorum!"

Mariah'nın mutluluğu onu da mutlu kılıyordu. "Bugün kardeşin de en az senin kadar sevinçliydi."

Mariah, üzerindeki altın rengi elbisenin kumaşını eliyle düzeltti. "Bu elbiseyi bana Sarah ödünç verdi. Çok şaşırtıcı bir ziyaret oldu. Bazı açılardan çok farklıyız ama öte yandan bazı açılardan komik olacak kadar da birbirimizin aynısıyız. Düşünsene, birbirimizin cümlelerini tamamlıyoruz! Onun kıyafetleri yepyeni ve modaya uygun, benimkilerse oradan buradan toplanmış şeyler ama onunkiler bana mükemmel uyuyor ve ikimiz de aynı renkleri seviyoruz. İkimizin aynı tonda giyindiğimizi fark ettin mi?"

Adam başıyla onayladı. Şöminenin üzerine dirseğiyle dayanmış, genç kadına fazla yaklaşmamasının en iyisi olacağını düşünüyordu. "O renk ikinize de çok güzel uyuyor. Bazı hareketleriniz de birbirinin aynı. Onun daha varlıklı bir biçimde yetişmiş olması seni rahatsız ediyor mu?"

"Yok, etmiyor. Babam ve ben hiç aç kalmadık. Onun bir anneye büyümesine imreniyorum ama o da benim bir babayla büyümem hakkında aynı şeyleri hissediyordur." Mariah bir an düşündü. "Sanırım onun olduğundan daha bağımsızım ve etrafıma daha kolay uyum sağlayabiliyorum. Böyle olmaya mecburdum. Benim yaşadıklarımı bir macera gibi görüyor ve onlara imreniyor. Ama onun kendine güveni ve bu dünyadaki konumu da bende yok çünkü babamla ben hep saygınlığın sınırlarında dolaştık. Sarah'yla ben, hayatlarımın dengelenmiş olduğuna karar verdik."

Akıllılık etmişlerdi. "Evli değil, değil mi? Sizin kadar güzel iki kız kardeşin yirmini beş yaşında hâlâ evli olmaması alışılmış bir şey değil."

"Nişanlıymış ama nişanlısı ölmüş." Mariah bir an için üzgün göründükten sonra konuyu değiştirdi. "Seninle ikimizin varlığından haberimiz olmayan ailelerimizi bulmanız ne kadar ilginç bir tesadüf, değil mi? Hem de aynı zamanda. Ölü sandığımız akrabalar beklemediğimiz bir anda ortaya çı-

kiyorlar. Mutlu olmaktan başka ne hissedeceğimi bilemiyorum. Ama sanki bir tiyatrodaki salınenin ortasındaymışım gibi geliyor.”

“Olaylar bence çok da gelişigüzel değil,” Adam düşünceli bir sesle devam etti. “Her ikimiz de yerimizden yurdumuzdan koparıldık, sen baban tarafından, ben de yetkililer tarafından. Senin babanın, benim de üvey babamın çabalarıyla, zaten varolan ailelerin içine yerleştirildik. Zamanlama biraz tesadüfi çünkü bütün bunlar ikimizin de hemen hemen aynı süre içerisinde başına geldi. Ama olayların gelişmesi kendi içlerinde gayet mantıklı.”

Mariah, erkeğin bu sözlerini aklında tarttıktan sonra, “Ben bu açıdan bakınca, tesadüf olduklarından emin olamıyorum,” dedi. “Daha ziyade, bir olaylar zinciri. Eğer babamın ölmüş olduğunu sanmasaydım, büyükannemin ritüelini yapmıyacaktım ve o gece dışarıda olmayacak, dolayısıyla da sahile inip seni bulamayacaktım. Böylece ikimizin hayatında da benzer tesadüflerin olduğunu hiçbir zaman bilemeyecektik, çünkü tanışmamış olacaktık.”

Adam kuru bir sesle, “Tabii bu durumda benim çoktan ölmüş olacağımdan ve o yüzden de kayıp ailemin varlığından haberdar bile olamayacağımdan da söz etmeye gerek yok,” diyerek devam etti. “Ben bu olayları Hindu felsefesiyle açıklamayı tercih ediyorum. Karşılaşmamız ve birbirimizin hayatının birer parçası olmamız, kaderimizde yazılıydı. Aslında düşününce Hristiyan felsefesi de aynı şeyi öngörüyor.”

“Tanrı, mucizelerini yaratmak için gizemli yollar seçer.” Kilisede söylenen bu ilahiyi mırıldanırken, genç kadının yüzünde beliren gülümseme, özlem ve şefkat doluydu. “Kaderimizde tanışmak varmış. Dostluğumuzun devamlılık içermese de anlamlı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.”

Aralarındaki bağ o kadar yoğundu ki, genç adam elini uzat-sa bu bağa dokunabileceğini hissediyordu. Mariah bakışlarını ondan kaçırdı. “Arabayı bize ödünç vermene gerek kalmadı artık. Yarın, ailemle beraber olabilmek için dayımın evine ge-

çiyorum. Birkaç hafta içinde Hartley'ye hareket edeceğiz ama giderken annemin arabasını kullanacağız. Onlar senelerce dayımın mülkündeki bir evde yaşamışlar. Eminim çok güzeldir ama annem sadece kendine ait bir mülkte yaşamayı dört gözle bekliyor.” Mariah küçük bir kahkaha attı. “Hartley’yi sadece kendiminmiş gibi düşünmeye çok alıştım. Yani annem idareyi ele alınca dilimi tutmayı öğrenmem gerekecek.”

Adam, Mariah yıllardır bağımsız bir şekilde kendi hayatını idare ettiği için annesiyle arasında bazı ufak çatışmaların olabileceğini düşündü. Ama aralarındaki sevgi, anlaşmazlıkları giderebilecek kadar kuvvetliydi.

“Peki ya Julia? Onun dönüş seyahatinde kendisine refakat etmesi için buradan bir bayan hizmetçiyi seve seve yanına veririm.”

Mariah olumsuz anlamda başını salladı. “Julia da yarın buradan ayrılıp bizimle gelecek. Vaktinin çoğunu büyükannesiyle geçirdiği için onu ağırlamak zor olmayacaktır.”

Demek ki Mariah Londra’da olacak ama genç adam artık onu her gün göremeyecekti. Yine de, onun yüzlerce kilometre uzakta olmasından daha iyiydi. İçki dolabına yöneldi. “Görevlerimi ihmal ediyorum. Bir şeri alır mıydın?”

“Lütfen.” Genç kadın Adam’dan kadehi alırken, parmaklarının birbirine değmemesine dikkat etti. “Bu kadar çok misafirle, içki ikram etmekten başını alamayacaksın.”

“Birkaç dakika içinde Holmes benden bu görevi devralır.” Kendine de küçük bir kadeh şeri alırken genç kadınla birkaç dakika başbaşa kalabilmek için aşağı erken indiğini söylemeye lüzum görmedi. “On on beş dakika sonra, uşaklar ellerinde ordövr tepsileriyle gelecekler. Bu Bayan Holmes’un fikriydi. Misafirlerimin çoğu birbirine yabancı, onun için masaya geçmeden önce herkesin ayakta dolaşarak birbirini tanıma fırsatı bulabilmesi iyi bir fikre benziyordu.”

“Akıllıca bir plan.” Mariah kadehini kaldırarak çok küçük bir yudum aldı. “İçki ve yemek herkesi yumuşatacaktır.”

Baş başa konuşmaları, Georgiana Yenge ve Hal odaya gir-

diklerinde sona erdi. Genç adam dikkatini Mariah'dan yeni gelenlere çevirmek zorunda kalarak onları karşılamak üzere yanlarına gitti.

"İyi akşamlar." Adam, Hal'un elini sıktı ve yengesine saygıyla bir reverans yaptı. Yengesi Mariah'nın hâlâ orada olduğunu görmüş ve bundan son derece rahatsız olmuş gibi duruyordu. Adam, "Janey'den haber aldınız mı?" diye sordu. "Onun şimdiye kadar dönmüş olacağını ümit ediyordum."

Yengesi şefkatle gülümsedi. "Hastalığı nüksettiği için biraz gecikmiş. Ama bence gerçekte, görüntüsü tam anlamıyla düzelene kadar seninle karşılaşmak istemiyor. Bu tip nöbetler insanı çok solgun ve zayıf düşürür."

"Nasıl görüldüğünün benim için bir önemi olmadığını biliyor olması lazım." Bunlar ağzından çıkarken sözlerinin doğru olduğunu fark etti. Genç adam Janey'ye gerçekten düşküncüydü. Belki de onu seviyordu. Her halükârda, solgun görünmesinin önemi yoktu. "Umarım yakın zamanda Londra'ya dönmüş olur."

Hal neşeyle söze karıştı. "Eminim dönecektir. Janey heyecanlı olayları kaçırmak istemez, sırf bu yüzden de olsa yakında ortaya çıkar."

Hal'un annesi kaşlarını çatı. "Sağlığını tehlikeye atmamalı. Beraberliğinizin tadını çıkarmak için önünüzde yıllar var, Ashton."

Aynı arabayı paylaştıkları için Masterson ve Kirkland'ın beraberce içeri girmeleri, konuşmayı genel konulara kaydırdı. Onların peşinden Randall ve Julia yan yana odaya girdiler ama tek kelime bile konuşmamalarına bakılırsa, odalarından çıkıp merdivene giderken karşılaşmış olmalıydılar.

Bir sonraki gelenler Townsend ailesiydi. Mariah yerinden kalkarak onları karşılamaya koşarken yüzü, mutlulukla ışıldıyordu. Odadaki bütün erkekler, gözlerini Sarah'ya dikmişti. Masterson, "Aman Tanrım! İki tane mi Mariah var?" diye şaşkınlığını belirtti. Sarah ve annesine reverans yaptı. "İngiltere'nin erkekleri nasıl böylesine şanslı olabilirler?"

Sarah utancından kızarıırken Mariah da kahkahalara boğuldu. “Ne kadar harika, değil mi? Bir ikiz kardeşim olduğumu daha bugün öğrendim. Sizlere ailemi takdim etmeme izin verin, babam ve annem, Bay ve Bayan Townsend, bu da kardeşim Bayan Sarah Townsend.”

Mariah, bir melek görünümüyle ailesini odadakilere tanıştırmaya devam etti. Sıra Adam’ın yengesine gelince kadın, kaşlarını çatarak Charles’a baktı. “Torrington Kontu’yla bir akrabalığınız var mı?”

“Kendisi ağabeyim olur.” Charles bunu söylerken, tam bir aristokrat havasına bürünmüştü. “Senelerdir burada yoktum ve şimdi eve dönmekten çok mutluyum.”

Georgiana, Mariah’ya bakarken kaşlarının çatılması daha da derinleşmişti çünkü genç kadının bir kontun yeğeni ve torunu olduğu ortaya çıkmıştı. Bu, düşes olabilmek için oldukça kabul edilebilir bir konumdu ve Mariah’yı daha da kuvvetli bir tehdit haline getiriyordu. Anlaşılan Adam’ın yengesi, genç adamın şeref anlayışına fazla güvenmiyordu. Halbuki Adam, Janey’ye ihanet etmeyecekti.

Adam bunları düşünürken, yengesinin hep böyle aksi olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Kendisine çok sıcak davranırsa da her zaman adil görünmüştü. En azından kocası ölene dek. Ondan sonra da, tutumu değişmiş ve huysuzluğu artmıştı.

Son gelenler, üç çocuklarıyla beraber Stillwell ailesiydi. Okuldan yeni mezun olan Lucia, bu muhteşem yetişkinler toplantısında olabilmeyi verdiği heyecanla içten içe kayıyordu.

Adam gülümseyerek onlara yaklaştı ve annesini yanağından öptü. Lakshmi de keyiften ıslıl ıslıldı. Altın işlemeli kan kırmızısı sarisinin içinde egzotik bir güzelliğe sahipti ve çok genç görünüyordu. Yumuşakça, “Benim yakışıklı oğlum,” dedi. “Dünyanın öbür ucundan buralara gelmeme değdin.”

Genç adam Generali, kardeşlerini selamladıktan sonra diğer misafirlerine döndü. “Size, kısa bir süre önce Hindistan’dan

gelmiş olan annemi ve üvey babam General Stillwell'i tanıştırmaktan şeref duyuyorum. Ayrıca kardeşlerim Leydi Kiri Lawford ile Lucia ve Thomas Stillwell."

Kirkland ateşli bir sesle, "Ashton!" dedi. "Bu kadar güzel bayanı bir araya toplamayı nasıl becerdin?" Bakışları Kiri'ye takılırken onu şık bir reveransla selamladı.

"Bunun şerefi, güzel kızlar doğurmuş olan iki güzel anneye ait. Bayanların şerefine kadeh kaldıralım!" Adam kadehini önce Lakshmi'ye, sonra da Anna Townsend'e kaldırdı. Öbürleri de onun sözlerini ve hareketlerini takip ettiler.

Georgiana'nın bakışları alev alev, kısılmış gözleri de Lakshmi'nin üzerindeydi. Adam, kadının kendisinden daha aşağı gördüğü bir insanla sosyal bir davette olmasından ne kadar rahatsız olduğunu fark etmişti. Bu bakışları kendisine bakan başka gözlerde de görmüştü ama yengesinin bu hoşgörüsüzlüğünü saklayabilecek kadar sağduyulu olması gerekti.

Ailesini odada dolaştırarak, tanıştırmayı daha özel bir seviyeye indirmeye çalıştı. Mariah da sessizce, bir ev sahibesi gibi yanlarında duruyor ve insanları bir araya getirmeye çalışıyordu. Adam'la beraber uyum içinde görünüyorlardı.

Kısa zaman içinde odaya mutlu bir sohbet hâkim olmuştu. Gençler kendi aralarında bir grup oluşturmuşlar, Sarah, Kiri ve Lucia, Adam'ın arkadaşlarının coşkulu dikkatlerine maruz kalmışlardı. Daha da şaşırtıcı olan, General Stillwell, Thomas ve babasının aralarında bir konuşmaya dalmış olmaları ve Lakshmi ile Mariah'nın annesinin birbirlerine çok yakınlaşmış görünmeleriydi.

Adam odayı gözleriyle taradığında, hiç kimsenin yalnız kalmadığını gördü. Georgiana yengesi, Julia ve Hal sohbet ederlerken yanlarında sessizce duruyordu ama onun haricinde herkesin iyi vakit geçirdiği belli oluyordu. Burada olmasa da, kadeh kaldırırlarken Janey'yi de buna dahil etmesi gerektiğini düşündü.

Tesadüfen kapıya doğru baktığında içeriye, kendini bir Yunan Tanrıçası gibi taşıyan ve yoldan yeni geldiği belli olan uzun boylu bir kadının girdiğini gördü.

Leydi Agnes Westerfield gelmişti.

“Leydi Agnes!” Koşarak birkaç adımda yanına gitti ve onu kucakladı.

“Ashton!” Kadın da onu kucaklarken, sevinçten gözlerinin içi parlıyordu. Ceketinin altındaki tabancayı hissedince, Leydi Agnes’in kaşları havaya kalktı. Fısıldayarak, “Kendi evinde bile silah mı taşıyorsun evladım?” diye sordu.

Genç adam bu sözleri duyunca sırtımdan edemedi. Şu an odada hem annesi hem büyürken sık sık evini ziyaret ettiği yengesi vardı ama hiçbirisi, onun İngiliz yaşamına ayak uydurmasını sağlayan Leydi Agnes kadar gerçek annesi sayılmazlardı. “Bunu sonra konuşuruz. Şimdilik, hafızamın çoğunun geri geldiğini ve sizi burada görmekten ne kadar mutlu olduğumu söylemem yeterli. Her ne kadar hayatım boyunca beni azarladığınız her bir olayı hatırlıyorsam da.”

Leydi Agnes’in bakışları odada dolaştı. “Problemlili öğren-cim kendini toparladı ve kriket sporuna merak sardı. Ben de bunu fırsat bilip şehre geleyim dedim. Davetini bozmak istemem ama seni görmek için daha fazla sabredemedim.” Kıkırdadı. “Buraya gelirken, görmek isteyeceğini tahmin ettiğim bir bayanla karşılaştım. Ama o senin misafirlerin olduğunu duyunca kendine çekidüzen vermeye gitti. Benim yaşımda, şaşıla olmanın fazla bir önemi yok.”

“Siz her zaman şaşılasınız ve yemeğe de kesinlikle kalı-yorsunuz.” Öğretmenin kolunu sımsıkı tutarak devam etti. “Önce size annem Lakshmi Lawford Stillwell’i tanıştırtarak başlayalım.”

Leydi Agnes, “Adam! Gerçekten mi?” diye keyifle haykırdı.

Beraberce odanın öbür tarafına giderlerken Adam kısaca neler olup bittiğini anlattı. Bu arada diğer Westerfield mezunları da öğretmenlerini selamlamak için sabırsızlanıyorlardı. Lakshmi’nin yanına geldiklerinde, “Anne, sana Leydi Agnes Westerfield’ı takdim ediyorum,” dedi. “Sen çok uzaklardayken benimle o ilgilendi.”

Annesi kanepeden kalkarak dizlerini büküp Leydi

Agnes'i selamladığında, kırmızı ipek elbisesi etrafında bir havuzun suları gibi yere dökülmüştü. "Size bütün kalbimle minnettarım."

Bu dramatik hareketten etkilenen Leydi Agnes, "Bu kadar mükemmel bir evladı dünyaya getirdiğiniz için asıl ben size minnettarım," diye cevap verdi. "O, benim okulumun ilham kaynağıdır."

Adam yanlarından ayrılarak kadınları konuşmaları için baş başa bıraktı ve Mariah'ın yanına geldi. Genç kadın odanın uzak bir köşesinde ayakta duruyor ve misafirleri izliyordu. Adam'ın geldiğini görünce gülümsedi. "Bu kadar harika insanın bir arada olması ne kadar güzel. Daha sonra Leydi Agnes'le tanışmayı ümit ediyorum."

"Tanışacaksın." Odanın köşesindeki servis kapısı açıldı ve uşaklar, ellerinde gümüş tepsilerle içeri girdiler. Uşaklardan biri kendisini görüp hemen onların yanına geldi ve tepsinin içindeki, her birinin üzerine kürdan saplanmış kat kat hamurdan oluşan küçük böreklerden ikram etti.

Mariah bir tane aldı. Kürdanın ucundaki börekten zarıfçe bir ısırık alıp ince hamurun yağlı kabuklarını dudaklarından yalarken, Adam başını çevirme ihtiyacını duydu. Genç kadın hiçbir çaba sarf etmeden o kadar çekici görünebiliyordu ki, bu hiç de adil değildi.

"Ne kadar leziz. İçinde ağızda eriyen bir peynir var." Genç kadın bir tane daha alarak mutlulukla içini çekti.

Adam da bir tane alıp tadına baktı. Sonra bir tane daha aldı. Ve bir tane daha. Daha fazla yemek istemediklerinde, uşak başka bir gruba yöneldi. Bu sefer başka bir uşak elinde, içinde kızartılmış küçük sosisler olan tepsisiyle yanlarına yaklaştı. Üniforması öbürlerinden daha farklıydı ve bir anlık tereddütten sonra, Adam onun Lawfordların uşağı olduğunu düşündü. Hal ve Georgiana Yenge ile beraber gelip buradaki servise iştirak etmiş olmalıydı.

Mariah uşağın yanlarına gelmesiyle, sanki onda kendisini

rahatsız eden bir şey hissetmiş gibi kaşlarını çatı. Derken giriş kapısının olduğu yerde bir uğultu oluştu ve birkaç kişinin sesi duyuldu. "Janey gelmiş!"

Adam o tarafa döndüğünde, nişanlısının geniş giriş kapısında durmuş, içeridekileri süzmekte olduğunu gördü. Leydi Agnes'in bahsettği öbür bayan o olmalıydı. Her ne kadar sade bir yol elbisesi giymişse de, sarı saçları düzgünce taranmış ve güzel yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Neşeli bir şekilde, "Herkes merhaba!" dedi. "Lincolnshire'dan daha yeni döndüm ve herkesin burada olduğunu öğrendim. Rahatsız etmediğimi umarım, Ash."

Adam odanın öbür tarafından, "Elbette etmedin," diye seslendi. Janey'nin gelmesiyle her şeyin değiştiğini bildiği için, sinirleri gergindi.

Hemen yanı başında Mariah bir çığlık attı. "Adam! Dikkat et!"

Genç kadının sesindeki telaş, başını hızla çevirmesine sebep oldu. Herkesin dikkati Janey'nin üzerindeyken, yaklaşmış olan uşak tepsinin altından bir hançer çıkararak Adam'a saplamak üzere kolunu kaldırıyordu.

Uşağın iri yarı vücudu da, lanetler okuyan homurdanması da tanıdıktı. "Bu sefer elimden kurtulamayacaksın, seni put-perest günahkâr!"

Adam geriye doğru çekilerek cebindeki tabancayı kavradı. Bıçak, saldırganın hamlesiyle sağ kolunu kesmişti. İçgüdüleri doğru çıkmıştı ve şimdi o an gelmiş olduğu için, sinirleri çelik gibiydi. Tabancayı çekerek adama nişan aldı. "At o bıçağı Shipley!"

Adam'ın elindeki silahı gören Shipley'nin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Lanet olsun!" Saldırgan, Mariah'yı yakalayıp elindeki tepsiyi fırlattığında sosis dilimleri etrafa saçıldı. Bir kolunu genç kadının beline dolayarak sert bir şekilde çekti ve kendine siper yaptı. Elindeki bıçağı da Mariah'nın boğazına dayadı. "Ateş edersen küçük fahişeni öldürürsün!"

Öbür misafirler ne olup bittiğini fark ettiklerinde odanın içinde şaşkınlıkla dolu sesler yankılandı. Hal bağırdı. “Shipley, sen ne yaptığını sanıyorsun!”

Randall lanetler savurarak saldırgana yaklaştı. Shipley bıçağın ucunu Mariah’ın boğazına sertçe bastırarak, “Olduğun yerde kal!” dedi. Genç kadının kanı, boğazından ince bir çizgi halinde altın rengi elbisesine doğru akmaya başlamıştı. “Yoksa kaltağın boğazını keserim!”

Caninin gözleri öfkeyle parlıyordu ve bakışları delirmiş gibiydi. Akli başında hiç kimse bu kadar tanıgın önünde bir cinayete teşebbüs etmeye kalkışmaz ve Adam’ı böylesine amansızca takip etmezdi. Adam’ın sinirleri bir yay gibi gerilmişti. Silahını yavaşça indirdi. “Kadını bırak, söz veriyorum bu evden serbestçe gitmene izin vereceğim.” Bunları söylerken bu çılgın adamı ikna edebileceğini umuyordu. “O sana hiçbir kötülük yapmadı.”

“Pis bir Hintli dükle yatması yeter!” Shipley homurdanarak devam etti. “Edepli hiçbir İngiliz kadını, böyle bir şey yapmaz!”

Sarah bir adım öne çıktı. Yüzü bembeyaz olmakla beraber sesi titremiyordu. “Gördüğünün o olduğundan emin misin? Yoksa ben miydim? Bırak onu gitsin!”

Shipley Sarah’yı görünce şaşkınlıkla irkilip bir ona, bir tutsağına baktı. Servis kapısına doğru geri geri giderken, Mariah’yı da beraberinde sürüklüyordu. “Bu yanlış sürtük de olsa, eğer beni takip ederseniz onu öldürürüm!”

Adam, Shipley’nin odadan çıkar çıkmaz Mariah’yı öldüreceğini kesinlikle anlamıştı. İçi nefret ve hüsrarla dolu olan saldırgan, kana susamıştı.

Genç adam, Shipley’nin bakışlarının bir anlığına odanın öbür tarafına kaymasını bekledi. Sonra tabancasını kaldırarak nişan aldı. Mariah’ın başının Shipley’nin ancak çenesine geliyor olmasına şükreliyordu.

İçinden, inandığı bütün tanrılara sessizce dua ederek tetiği yavaşça çekti ve ateş etti.

Bölüm 37

Shipley onu geriye doğru sürüklerken, Mariah'nın kalbi çılgın gibi atıyordu. Odadaki öfkeli erkeklerin muhtemel bir saldırısına karşı hazırlıklı olmak için etrafına bakınırken, genç kadının boynuna dayamış olduğu bıçak titreşiyordu. Genç kadını kimse araya giremeden öldürebilecek olması, saldırganın oradakiler tarafından parçalanmaması için tek sebebi.

Mariah içindeki korkunun onu ele geçirmesine engel olmaya çalışarak titrek bir nefes aldı. Shipley'nin yeterince uzaklaştığı an onu öldüreceğinin bir tek kendisi mi farkındaydı? Tam dört kere Adam'ı öldürmeye çalışmış ve her seferinde başarısız olmuştu. Kan dökme arzusu artık inkâr edilemezdi.

Adam fark etmişti. Genç kadın, erkeğin bakışlarındaki katılıktan bunu anlamıştı. Harekete geçecekti ve Mariah'nın, hayatta kalma şansını artırabilmek için sadece birkaç saniyesi olacaktı.

Shipley'nin başı odanın diğer tarafına çevrildiğinde, Adam silahını kaldırarak nişan aldı. Genç kadın onun, arkadaşlarının iddia ettiği kadar keskin bir nişancı olduğunu umarak Shipley'nin bileğini yakaladı ve bıçağı boğazından ileri itti. Aksi halde, Adam'ın kurşunu hedefini bulsa bile, kendisini yakalamış olan saldırganın eli kasılabilir ve bıçak boğazını kesebilirdi.

Tabancanın sesi kulaklarında patlarken, kurşun Shipley'nin kafatasını deldi. Cani Mariah'nın üstüne yıkılarak onu da ağır vücudunun altında yere düşürdü. Genç kadın düşerken bıçağın boğazını kestiğini hissetti. Halının üstünde şoke olmuş bir vaziyette ve nefes alamayarak yatarken, henüz hissedemediği ölümcül bir yara almış olma ihtimalini düşünerek korkuyordu.

"Mariah!" Adam, Shipley'nin vücudunu kenara çekip genç kadını bilinçsizce bir kucaklamayla ezercesine kollarının arasına aldı. "İyi misin?"

Mariah, Shipley'nin ağırlığından kurtulunca, derin bir nefes aldı. "Sanırım... iyiyim."

Boynuna dokunup eline baktığında, parmak uçlarının kana bulandığını gördü. Her yer kıpkırmızıydı. Bakışlarını Shipley'nin dağılmış başından çekerek derin bir nefes daha aldı. "Beni bu kadar sıkı tutmazsan, belki nefes almam kolaylaşır."

Genç adam titrek bir biçimde gülerek Mariah'nın isteğini yerine getirdi. Ama hâlâ onu kollarının arasında tutmaya devam ediyordu. Genç kadın titreyerek gözlerini kapattığında, Adam'ın sıcak kucaklamasına müteşekkirdi. Onun paramparça olup dağılmasını engelleyen tek şey, Adam'ın varlığıydı.

Georgiana Lawford dehşet dolu bir sesle, "Tanrı'ya şükür!" dedi. "Saldırgan öldü mü?"

Kirkland asık bir yüzle, "Evet," diye cevap verdi. "Bu ölümlü çoktan haketmişti ama şimdi onu kimin tuttuğunu öğrenemeyeceğiz."

Julia elinde bir erkeğin beyaz mendiliyle Mariah'nın yanına diz çöktü. "Yarana bir bakmama izin ver." Nazıkçe yaranın üzerindeki kanı sildi ve kısa bir süre sonra, "Kesik derin değil," dedi. "Epey kanıyor ama ciddi bir şey yok."

Mendili uzun ve dar bir tampon gibi katlayarak Mariah'nın boynuna sardı. "Ashton, senin kolundaki yara ne durumda?"

Adam şaşırmıştı. "Yaralandığımı fark etmemişim. Ama ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum."

Mariah başını çevirip baktığında erkeğin ceketinin kolunun kandan kopkoyu olduğunu gördü. Lütfen Tanrım, önemli bir şey olmasın. Zaten bir sürü şeye göğüs germek zorunda kaldı.

Bir kadın elini tuttuğu anda, onun ikiz kardeşi olduğunu içgüdüsel olarak hissetmişti. Sarah, "Seni daha yeni bulmuşken kaybedeceğim diye o kadar korktum ki Mariah!" dedi.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın." Mariah kız kardeşine gülümsedi. "Saldırganın dikkatini dağıtmaya çalışman çok cesurca bir hareketti. Ben de sana teşekkür etmek için güzelim elbiseni mahvettim." Daha fazla konuşmaya ihtiyaç duymaksızın, birbirlerinin ellerini sıktılar.

Mariah tanımadığı bir kadın sesinin kendisine hitap ettiğini duydu. "Mariah Clarke siz misiniz? Sizin çok daha yaşlı olduğunuzu düşünmüştüm."

Mariah bakışlarını kaldırdığında, etrafında toplanmış insanların arasında Janey Lawford'u gördü. Genç kadın parıldayan sarı saçlarıyla ve hayat dolu yeşil gözleriyle çok güzeldi. Janey artık burada olduğuna göre, acaba Adam nişanlanmalarını hatırlayabilecek miydi? Diğer kadınlar hayatının başka bölümlerini hatırlamasını tetiklemişlerdi.

Mariah yavaşça doğrularak oturdu. Adam'ın müstakbel eşi gelmiş olduğuna göre, Mariah'nın onun kucaklamasından sonsuza dek sıyrılma zamanı gelmişti.

Adam Mariah'nın kararlı olduğunu görünce, onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Size yazdığım da, olgun ve ilgisiz görünmeye çalışıyordum," diyerek Janey'ye bir açıklamada bulundu.

"Şu an pek ilgisiz görünmüyorsunuz," Kızın bakışları, Mariah'yla Adam'ın arasında gidip geldi.

Mariah bu bakışları görmezden gelerek, "Ateş ve nöbetleri atlatıp kendinizi toparlamış görünüyorsunuz." dedi.

Janey şaşkınlıkla, "Ateş ve nöbet mi?" diye sordu. "Ben hiç hastalanmadım ki."

Adam, Mariah'nın ölüme bu kadar yaklaşmış olmasından

iliklerine kadar sarsılmış olduğu için, genç kadını hâlâ bir koluyla sarıyordu. Onu neredeyse kaybedecek olmanın verdiği dehşet, yetiştirilirken kendisine öğretilen sosyal kuralları hiçe saymasını sağlamıştı. Gitmesine izin veremezdi. Hele şu an asla.

Kuzininin gözlerine bakarak ciddiyetle, “Döndüğüne memnun oldum Janey,” dedi. “Seninle nişanımız hakkında konuşmamız gerekenler var.”

“Hal senin aklının karıştığını söylemişti Adam, söylediklerin de bunu açıkça ispatlıyor.” Janey’nin kaşları çatıldı. “Neden nişanlı olduğumuzu düşünüyorsun?”

“Aklım hakikaten karmakarışık, annen de bana nişanımızdan ve bunu ikimiz de Londra’ya dönene kadar gizli tutma planımızdan bahsetti.” Janey’nin yüzünü hatırlayınca irkildi. “Hafızam pek berrak değil ama ikimizin kucaklaştığını hatırlıyorum. Sen çok mutlu görünüyordun. Bu sana evlenme teklif ettiğim an değil miydi?”

Janey alaycı bir gülümsemeyle, “O olayı hatırlıyorum,” dedi. “Ama bana evlenme teklif etmemiştin.”

Adam yeni hatıraların yerlerine oturmalarıyla kaskatı keşildi. Fısıldar gibi, “Haklısın etmemiştim,” dedi. “Sana uygun olmayan bir adam için çıldırıyordun ve Georgiana Yengem de buna tamamen karşıydı. Ama senin velin olduğum için o onaylamasa da senin o adamla görüşmene müsaade edebilirdim. O gün de sana altı ay sonra hislerin hâlâ değişmemişse evliliğinizi onaylamayı düşüneceğime söz vermiştim.”

Janey başıyla onayladı. “Evet, o kadar heyecanlanmıştım ki, seni öptüm. Benim duygularıma önem vermen, benim için çok şey ifade ediyordu. Rupert’ın gerçekten istediğim kişi olduğuna karar verirsem bizi onaylayacağını söylediğin için annem deliye dönmüştü. Ama sonuçta annem haklı çıktı – bu korkunç bir hata olacaktı. Rupert’tan birkaç hafta ayrı kalınca bunu çok iyi anladım.”

“Ama bu annenin neden nişanlı olduğumuzu iddia ettiğini açıklamıyor.” Adam, odanın öbür ucundaki yengesine

doğru bakarken, düşüncelerinin aldığı yön, hiç hoşuna gitmiyordu. “Benim Janey’yle evlenmemi her zaman ümit ettiğini biliyorum Georgiana Yenge. Hafıza kaybımı kullanarak beni evlenmeye ikna edeceğini mi düşündün?”

Janey, “Beni de ikna etmen gerekecekti!” diye bağırdı. “Adam’a hayranım anne ama bu benim için Hal’le evlenmekten farksız olurdu!”

Annesi kendini savunurcasına, “Öbür aptal oğlandan kurtulduktan sonra, fikrini değiştireceğini düşünmüştüm.” dedi. “Sen ve Ashton daima çok iyi anlaştınız. Bu mükemmel bir beraberlik olurdu.” Mariah’ya zehir dolu bir bakış fırlattı. “Sen Londra’ya dönmeden önce, bazı hazine avcılarının Ashton’a pençelerini geçirmesini engellemeye çalıştım.”

Janey başını iki yana salladı. “Ben isteseydim bile, ki istemiyorum, Adam bana hiçbir zaman küçük bir kız kardeşten başka gözle bakmamıştır.”

Hal, Adam’ın o güne kadar hiç duymadığı keskin bir sesle söze karıştı. “Anlaşılan annemizin daha derin planları varmış.” Bakışları Georgiana’ya kilitlenmişti. “Shipley’ye iş veren sendin anne. Diğer hizmetkârlar zalimliği yüzünden ondan nefret ediyorlardı ve görevinin ne olduğu da hiçbir zaman net değildi.”

Kadın ters bir şekilde, “Shipley’nin ailesini İrlanda’dan tanıyordum,” dedi. “Üstelik orduda hizmet görmüş olması, benim ona iş vermem için yeterli bir sebepti.”

“Onu Adam’ı öldürmesi için mi tuttun?” Hal’un sesi havada bir kırbaç gibi şakladı.

Annesi kaşlarını kaldırdı. “Gülünç olma Hal! O sadece bir uşaktı. Başka hiçbir şey değil. Onun delirip Ashton’ı öldürmeye kalkışacağını nereden bilebilirdim?”

“Bir önceki saldırısında, Shipley benim gibi pis bir dinsizi öldürmenin onun için hem iş hem de zevk olacağını söylemişti.” Adam’ın sesi duygusuzdu. “Sanırım asil olmayan kanımdan nefret ediyordu ama aynı zamanda beni öldürmek için para da almıştı.”

Hal annesine yaklaştığında, yüzü ümitsizlikle kararmıştı. “Anne, bunu nasıl yapabildin? Adam senin oğlun gibiydi!”

“O benim oğlum falan değildi! Tatillerde bile yanımıza gelmesi için ısrar eden babandı!” Georgiana öfkeyle patlamıştı. “Her şeyi senin için yaptım Hal! Dük sen olmalıydın, bir kuzenin dünyanın öbür ucunda peydahladığı bir melez değil!”

Kadının zehirli bakışları Adam’a çevrildi. “Kocam Ashton Dükü olmalıydı ve ben de bir düşes! Oğlum da onu takip etmeliydi! Bunun yerine, seni kendi evime kabul etmeye zorlandım. Kocama küçük erkek çocuklarının ne kadar kolayca ölebileceklerini anlatınaya çalıştım ama bu fikir onu sadece çok sarstı.” Derin bir nefes alırken, yüzü öfkeyle sarsılmıştı. “Eğer Janey’yle evlenseydin, hiç olmazsa kızım Ashton Düşesi olacaktı ve torunum da dük! Ama İngiltere’de ondan daha güzel bir tek kız olmamasına rağmen, buna bile yanaşmıyordun!”

“Peki Shipley’yi nereden buldun?” Adam, kadın öfkeyle içini dökerken, kafasındaki bütün soru işaretlerini ortadan kaldırmak istiyordu.

“Ailesi, İrlanda’da benim ailem için çalışıyordu.” Bunları söylerken kadının yüzü asılmıştı. “Londra’da yanıma gelip benden iş istediğinde, onun senden kurtulmak için ideal bir araç olduğunu anladım. Hem dinsiz yabancılardan nefret ediyordu, hem de adamı öldürmede ustaydı. Ona ne yapılması gerektiğini söylediğimde, çok keyiflenmişti. Bir kaza süsü vermeye çalışacağını söyledi ama bu işe yaramayınca, doğrudan denemeye karar verdi.”

Sözleri, odadaki sessizliğin içine bir kaya gibi düşüyordu. General Stillwell kolunu karısının omzuna sıkıca sarılmıştı ve Janey de elini ağzına bastırmış, neredeyse ağlayacak gibiydi.

“Yani sen, Adam’ı öldürerek, bana ve Janey’ye istemediğimiz bir şey vermeye çalıştın.” Hal acı bir sesle devam etti. “He-pimizi rezil ettin. Damarlarımda senin kanını taşıdığım için kendimden utanıyorum.” Adam’a döndüğünde, paramparça olduğu gözlerinden okunuyordu. “Ondan şikâyetçi olursan, asılacaktır. Bu odadaki herkes, itirafına şahit oldu.”

Adam yaşadığı şokun tesiriyle, hâlâ uyuşmuş gibiydi. Yengesinin yüzünü inceledi. Hal'un, cinayet teşebbüslerinin arkasında olabileceğine ihtimal vermekte zorluk çekmişti. Sorumlu olanın yengesi olduğunu öğrenmesi, aklın alamayacağı bir şeydi. Her ne kadar ona hep uzak olduğunu hissetmiş olsa da, Adam'ın ölmesini isteyecek kadar kendinden nefret ettiğini hiç anlayamamıştı.

Janey, "Adam," diye fısıldadığında, gözleri ona yalvarırcasına bakıyordu.

Adamı böyle bir mahkemenin Hal ve Janey'yi ne kadar mahvedeceğini düşünerek kararını verdi. "Senin yüzünden, İskoçya'da masum insanlar öldü." Bunları söylerken, bakışları yengesine sabitlenmişti. "Shipley neredeyse Mariah'yı öldürüyordu. Akan bütün kanlar senin yüzünden. Asılmayı hak ediyorsun, ama... yeterince insan öldü."

İnsan kendini öldürmek isteyen bir akrabasına ne yapabilirdi ki? Her ne kadar bu fikir Adam'a çekici gelse de, Burke'e yaptığı gibi, bir gemiye bindirip dünyanın öbür ucuna gönderemezdi.

Aklına bir çözüm geldi. "Kuzenlerimin senin idamına şahit olmalarını istemiyorum. Ama hayatımın sonuna kadar da arkamı kollayamam. İşlediğin suçların kanıtlarını bir avukata teslim edeceğim. Ailenin İrlanda'daki çiftliğine gidecek ve bir daha asla İngiltere'ye ayak basmayacaksın. Eğer senden önce ölürsem bu kanıtlar, yargılanman ve asılman için mahkemeye sunulacaktır."

Hal'un nefes alıp vermesi düzensizdi. "Bu, onun hak ettiğinden çok daha cömertçe." Annesine dönerek, "Şimdi seni eve götürüyorum," dedi. "Yarın da İrlanda'ya gidiyoruz."

Annesi yalvarırcasına oğluna bakarak, "Her şeyi senin için yaptım," dedi. Öfkesi dinmiş, yaşlı ve çökmüş görünüyordu. "Ashton Dükü olmak senin hakkındı."

"Beni hakikaten tanımış ve benimle ilgilenmiş olsaydın, atlarıma sahip olmayı katil bir anneye tercih edeceğimi de bilirdin." Hal, yüzünde sert bir ifadeyle kolunu annesine uzattı. "Hanımefendi, gitme zamanı geldi."

Janey, Adam'ın yanına geldiğinde, gözleri akıtmadığı yaşlarla parlıyordu. "Ona hak ettiği cezayı verdirmediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Yaptığı şey affedilemez, biliyorum. Ama o... sonuçta benim annem." Annesiyle ağabeyini takip ederek salondan çıkarken, başını vakur bir şekilde dik tutmaya çalışıyordu.

Lawfordlar ayrıldıktan sonra oluşan sessizliği Leydi Agnes bozdu. "Bu kadar dramdan sonra, yemeğe oturmaya ne dersiniz?" Alayla gülümsedi. "Çocuk yetiştirmek bana, yemek yemenin insanın ruh halinde mucizeler yarattığını öğretti ve Adam, senin aşçın da Londra'nın en iyilerinden biri."

Oda dolusu misafirleri olduğunu hatırlayan Adam, kendini toparladı. "Mükemmel bir yemeği ziyan edersek yazık olur. Kaldı ki bu akşam, kutlayacak çok şeyimiz var – tekrar bütünleşen aileler." Başıyla önce kendi ailesini, sonra da Mariah'nınkileri selamladı. "Üstelik, artık biri tarafından öldürüleceğim diye endişelenmeme de gerek kalmadığı gerçeği de var. Bu sinirlerimi yeterince yıpratıyordu."

Kanepede oturmakta olan Mariah, "Beni bağışlarsanız ben gecenin geri kalanında dinlenmek istiyorum," dedi. "Şu an size eşlik edebileceğimi sanmıyorum."

Julia, "Ben de seninle gelip boynunu daha dikkatlice sarsam iyi olur," dedi. Adam'a dönerek kaşlarını çattı. "Wharf'a kolunla ilgilenmesini söyle."

Adam'ın bakışları Mariah ve Julia odadan çıkarlarken genç kadını takip etti. Ümitsizce onların peşinden gitmek ve Mariah'nın iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Ona olan aşkını dile getirmeye ihtiyacı vardı.

Ama peşlerinden gidekinden Holmes yanına geldi. "Yargıcı bu... talihsiz olaydan haberdar etmemiz gerek, çünkü bir soruşturma gerekecektir. Yemek yakında hazır olacak ama misafirlerinizi her şey hazır olana kadar küçük salona almanızın daha iyi olacağını tahmin ediyorum."

Adam bu fikre katıldığını belirtti. Shipley'nin üzerine bir battaniye örtülmüştü ama bir cesedin varlığı, keyiflerini ka-

çırmaya oldukça yeterli bir sebepti. Herkesin dikkatini çekebilmek için sesini yükseltti. "Yemek hazır olana kadar küçük salona geçelim." Odadaki her misafire teker teker baktı. "Yarış olaydan haberdar edilecek ve sanırım kendisi hepinizle konuşmak isteyecektir. Hiç kimsenin yalan söylemesini istemiyorum. Ama... belki de yengemin bu cinayet teşebbüsündeki rolünden bahsetmek gerekmeyecektir."

Misafirleri, anlayışla başlarını salladılar. Bazı şeylerin aile içinde kalması daha doğrudu.

Adam davetlilerini salondan çıkarırken, gerçekten kutlayacak bir sürü şeyi olduğunu fark etti. Ailesi, ölümcül tehtidin ortadan kalkması – ve Mariah.

Bölüm 38

Odalarına çıktıklarında Julia, Mariah'nın boynuna sarılı olan mendili çıkartarak ıslak bir bezle kurumuş olan kanı sildi. Yarayı inceledikten sonra, "Kanama durmuş," dedi. "Üstüne biraz merhem sürüp hafifçe saracağım."

Julia genç kadının berbat olmuş altın rengi elbisesini çıkarmasına yardım ederken Mariah ince bir mizahla, "Tam bir Parisli gibi görünmek için iyi bir fırsat," dedi. "Dediklerine göre terör döneminde, modayı takip eden uçarı Fransız kadınları giyotinle alay etmek için boyunlarına kırmızı bir ip bağlarlarmış."

Julia ürperdi. "Ben o kadar uçarılığa henüz hazır değilim. Önümüzdeki birkaç gün için eşarp bağlasan daha iyi olur."

Mariah da kendini o an hiç uçarı hissetmediğinden, başıyla kabul ettiğini gösterdi. Julia boynuna yeni bir sargı koyduktan sonra, en eski ve en rahat geceliğini giymek, genç kadını oldukça ferahlatmıştı.

Julia tekrar aşağı inmeden önce kararsızlıkla, "Adam'ın nişanlı olmadığı gerçeği her şeyi değiştiriyor," dedi.

Belki. Belki de değil. "Bu andan ötesini düşünebilecek halde değilim." Mariah'nın sesi çok yorgun çıkıyordu. "Yoksa isteri nöbetine yakalanabilirim." Yarın, duygusal ve fiziksel açıdan bu kadar tükenmemiş olduğunda, Adam'la bir geleceği olup olmadığını düşünebilirdi. "O odadaki herkes Shipley'nin beni Adam'la aynı yatakta yakaladığını duydu. Eğer benimle evlenirse karikatürleri şimdiden görür gibiyim: Sürtük Düşes."

Julia irkildi. “Salondakilerin çoğu ya senin ya da onun akrabalarınız. Dolayısıyla dillerini tutacaklardır. Tutmazlarsa da – eh, çiftlerin evlilik sözünü beklemeden birlikte olmaları duyulmamış bir şey değil.”

“Sorun bekleyip beklememek değil, Londra’daki herkesin bunu öğrenmesi.” Genç kadın bu düşünceyle ürperdi. “Annemle, babamla veya kız kardeşimle şu an yüz yüze gelmeyi bile istemiyorum.” Veya bir dükün, itibarı zedelenmiş bir kadınla evlenmek isteyip istemeyeceğini öğrenmeyi.

“Seninle kalmamı ister misin?”

“Teşekkür ederim.” Mariah çoraplarını çıkartmak için öne eğildi. “Şimdilik yalnız kalmak ve uyumak istiyorum. Sen de muhtemelen acıkmışsındır. Geri dön ve eğlenmene bak lütfen.”

Julia onun yüzünü inceledi. “Nasıl istersen. Birine ihtiyacın olursa beni çağırmaktan çekinme.”

Mariah nihayet yalnız kaldığında, bir koltuğa çökerek başını ellerinin arasına aldı. Artık soğukkanlı ve kendine hâkim gibi görünmeye çalışmasına gerek kalmadığı için memnundu. O çılgının kendisini kavrayışını ve bıçağını boynuna dayayışını hiçbir zaman unutmayacaktı. O an için öleceğinden son derece emindi ve bunun yarattığı korku ile şokun etkisi hâlâ bütün vücudunu titretiyordu.

Yarın yine kuvvetli görünmeyi becerebilirdi. Bitkin bir halde koltuktan kalkarak yatağa girdi ve örtüleri başının üstüne kadar çekti.

Bu gecelik artık dünya umurunda değildi.

Akşam yemeği, keyfin ve tuhaflığın bir karışımıydı. Herkes neşeli görünmek için çaba sarf ediyordu ve ikinci tabağa geçtiklerinde, bu çaba amacına ulaşmıştı. Adam, Mariah’ının yanında olmak istiyordu ama genç kadının dinlenmeye ihtiyacı vardı, kendisinin de biraz daha normale dönmesi gerekiyordu.

Yargıcın yemek sona ererken gelmesi, herkesi rahatlatmıştı.

Yargıç, son derece titiz ama bir o kadar da mantıklı bir adamdı. Bu kadar saygıdeğer tanık da hemfikir olduğuna göre, dengesini kaybetmiş bir hizmetkârın önce asil Ashton Dükü'nü öldürmek için saldırması, sonra da genç bir hanımefendiyi tehdit ederken kendisinin öldürülmesi şüphesiz aynen anlatıldığı gibi olmalıydı.

Aileler ve arkadaşlar, küçük salonda sorgulandıktan sonra gittiler. Adam, Mariah'nın babasından kaçabilmek için yargıçtan önce Townsendlarla konuşmasını rica etti. Charles, Adam'la ilgili en kötü şüphelerinin onaylandığını öğrendikten sonra hiç de mutlu görünmüyordu.

Lakslını ve ailesi giderlerken, annesi onun yanağını okşadı. "Bundan böyle hayatına kastedildiğini görmeyeceğim. Senin annen olarak, bunu yasaklıyorum!"

Adam annesini öperken, yüzünde yorgun bir gülümseme belirmişti. "Umalım da bütün kainat bunu duysun."

Sorgulamada Adam en sona kalmıştı. Yargıç ona bu nahos meselenin sessizce bitirilebileceğini temin ederek işinin bittiğini söyledi ve konaktan ayrıldı. Genç adam çalışma odasına girdiğinde Randall'ın hâlâ uyumadığını ve elinde bir konyak bardağıyla kendisini beklediğini gördü.

"Cehennemim dibinde verdiğin bu yemek davetini başarıyla atlattığın için tebrikler." Randall ona da bir kadeh konyak uzattı. "Eğer içkiyi hak eden bir insan varsa, o da sensin."

"Teşekkürler." Adam kendini yorgunluktan neredeyse dağılacakmış gibi hissederek bir sandalyeye çöktü. "Körkütük sarhoş olmak gibi bir huyum yok ama bu akşam denersem hiç şaşırma."

"Hiç tavsiye etmem. Ertesi sabah ödediğin bedel çok yüksek." Randall konyağından bir yudum aldı. "Hafızanın geri kalanı da tamamlandı mı?"

"Sanırım. Patlamayla ilgili bir şey hatırlamıyorum. Yanılırmıyorsam o kısım bir daha geri gelmemek üzere silindi. Bunun dışındaki boşlukları doldurabiliyorum."

"Nişancılığının eskisi gibi olmasına çok memnun oldum."

“Ben de.” Adam konyağından büyük bir yudum aldı. Elleri titriyordu. “Mariah’yı ne kadar kolaylıkla öldürmüş olabileceğimi düşünmekten kendimi alamıyorum.”

“Ama öldürmedin. Bu hesaplanmış bir riskti. Sen buna kalkışmasaydın, muhtemelen Shipley’nin elinde can vercekti. Herifin öldürmeye can attığı belliydi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Adam konyağından bir yudum daha alırken, tabancasından çıkan kurşunun Shipley’nin beynini nasıl dağıttığını hatırlamamaya çalışıyordu.

Randall yumuşak bir sesle, “Bu geceden önce hiç kimseyi öldürmediğin belli oluyor,” dedi.

“Keşke bu rekorumu sürdürebilseydim.” Adam’ın parmakları elindeki bardağı sımsıkı kavradı. “Tereddüt etmeden aynı şeyi bir daha yapardım. Ama ben bir korkağım. Onu vurmamış olmayı tercih ederdim.”

“Bu seni bir korkak yapmıyor. Senin bir ruhun olduğunu gösteriyor.”

Adam’ın gerginliği azalmaya başlamıştı. “Bir ruha sahip olmak acı verici bir şey. Ama sanırım yokluğundan daha iyidir.”

Randall arkadaşının yüzüne dikkatle baktı. Adam’ın kendini yeterince topladığına karar vererek, konyağını bitirdi ve ayağa kalktı. “Biraz dinlen Ash. Yarın dünya gözüne daha iyi bir yer olarak görünecektir.”

Adam yavaşça, “Yanımda olduğun için teşekkürler,” dedi.

Randall nadir gülümsemelerinden biriyle, “Tıpkı senin de benim her zaman yanımda olman gibi mi?” dedi. “İyiliklerini geri ödeme şansı elde ettiğim için memnunum.” Odadan çıkarken Adam’ın omzuna dokundu. “Aşağılık heriflerin kazanmasına izin verme Ash.”

Kapı Randall’ın arkasından kapandıktan sonra, Adam gözlerini yumarak içinin hâlâ sakın ve huzurlu merkezine ulaşmaya çalıştı. Gerçek meditasyon, şu an yapabileceği bir şey değildi. Ama ruh hali sakinleşirken nihayet, bu olaylı gecenin kendisine bahşettiği lütfun farkına vardı: artık Mariah’yla evlenebilirdi. Aralarında hiçbir engel kalmamıştı.

Tabii, Mariah'nın kendisi hariç. Sadece yanında durması bile öldürülmesine sebep olabilecek bir adamla evlenmeyi kabul etmeden önce ikinci kez düşünmek isteyebilirdi.

Artık genç adamın bütün şüpheleri yok olmuştu. Bardağındaki içkiyi bitirerek çalışma odasından çıktı ve üst kata yöneldi. İnsanı darmadağın eden bir gün bitmiş ve gece yarısı olmuştu, genç adam da nefes almaya nasıl ihtiyacı varsa, Mariah'ya da öyle ihtiyaç duyuyordu. Çok kısa bir zaman içinde bir sürü şey atlatmışlardı. Aralarında yalan, bağışlama ve tutku oluşmuştu. Ah, evet. Tutku kesinlikle oluşmuştu.

Sessizce genç kadının odasına girdi. İçeride, yakılmış bir lamba yoktu ama açık perdeden süzülen ay ışığı, yatağın ortasındaki küçük kabartıyı göstermeye yetiyordu. Genç kadın dünyayı reddedercesine tamamiyle örtülerin altına gizlenmişti.

Ayakkabılarını ve ceketini çıkartarak yatağa uzandı. Genç kadını uyandırmamaya çalışarak bir kolunu onun beline doladı. Şimdilik yakınında olmak ona yetiyordu.

Gösterdiği bütün özene rağmen, genç kadın içini çekerek örtüyü yüzünden sıyırdı. Yastığa dökülen saçlarının ay ışığındaki solgun rengi ve narin yüz hatları, ona gerçekten çok bir peri görüntüsü veriyordu. Adam'ı görünce yorgun bir şekilde gülümsedi. "Gün bitti mi? Ben gerçekten ama gerçekten bugünün bitmesini istiyorum."

"Gece yarısını geçti, yani resmen ertesi gün oldu. Uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim ama senin yanında uyumak istedim." Saçlarını şefkatle geriye iterken, onların eline pırıldayan ay parçaları gibi değdiğini düşündü. "Benimle evlenir misin Mariah? Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur."

Mariah'nın suratının asıldığını gören genç adamın kalbi duracakmış gibi oldu. "Janey'le nişanlı olmaman gerçeği, benimle evlenme mecburiyetin olduğu anlamına gelmez." Sesi daha kırılğanlaştı. "Benim iffetsiz bir kadın olduğum açıklandı. Bu duyulursa, çok büyük bir skandal olur."

"Nişan gerçek olsaydı bile, ben bozmaya karar vermiş-

tim.” Genç kadının elini örtünün altında bularak parmaklarını öpebilmek için dışarı çıkardı. “Seni kaybetmeye o kadar yaklaşıncı, skandalın umurunda bile olmadığına karar verdim. Jancy’nin kalbini kırmadığımdan dolayı memnunum ama ne olursa olsun seninle evlenecektim.”

Genç kadın soran gözlerle ona baktı. “Kısa zamanda çok şey oldu. Belki de birkaç ay beklemeliyiz. Normalde dönmek... her şeyi değiştirebilir.”

Parmaklarını genç kadınınkilere dolarken, “Seni sevdiğim gerçeğini değiştirmeyecektir,” dedi.

Mariah dudağını ısırdı. “Emin misin? Belki de bu duyguların, sadece zor bir dönemi atlattırken yanında olmamdan kaynaklanıyordur. Biraz dinlenip kendine gelecek kadar vakitin olunca hislerin değişebilir.”

Genç kadının bu kesin olmayan konuşması çok canını yakıyordu ama onun da kendisi gibi olaylarla dolu bir akşamı geçirdiğini hatırlayınca bu düşüncesi değişti. Ayrıca Mariah ömrü boyunca toplumun uç sınırlarında yaşamış bir insandı. Şu anda inandırılmaya ve ikna edilmeye ihtiyacı vardı. “Londra sosyetesinde senelerce etrafıma bakındım ve evlenmeyi isteyebileceğim tek bir kadın bile bulamadım. Benim için doğru insan sensin Mariah. Bin hayata sığamayacak bir aşk bu. Senin de benim için aynı duyguları beslediğini unuyorum.”

Genç kadının eli erkeğinkinin etrafında gerginleşti. “Tabii ki aşğım sana. Başka nasıl olabilirim ki? Ben... ben sadece, senin hiçbir zaman pişmanlık duymamamı istiyorum.”

Adam, akşamın gerginliğini ve üzüntüsünü yok eden bir neşenin içinden yükseldiğini hissetti. “Bu çok saçma. Ben bir dükküm – ateşli, güçlü, bencil ve kararlı. Bir şeyi istersem, onu alırım. Ve seni istiyorum.” Öne doğru eğilerek genç kadını dudaklarından öptü. Mariah’nın ağzı baldan daha tatlıydı ve afyondan daha fazla bağımlılık yaratabilecek bir lezzetle idi. “Boyun eğmeye hazırlan. Bundan böyle ve sonsuza dek sadece benimsin.”

“Madem öyle sevgilim, evlilik teklifini kabul etmekten

başka çarem yok.” Mariah genç adamın mutluluğunu paylaşan bir kahkaha attı. “Beni şimdi mest edecek misin, benim ateşli düküm?”

“Kesinlikle, hemen, hem de defalarca. Tabii eğer sen beni mest etmek istemiyorsan. Buna da seve seve boyun eğirim.” Genç kadının kulağının üzerine bir öpücük kondurdu. “Evliliğimiz için özel bir müsaade alacağım. Sarah da senin yanında olacak. Böylece beni reddetmek için aptalca bir bahane daha bulamadan benim düşesim olacaksın.”

“Sen karşı koyulamayacak kadar güçlüsün. Bu durumda, bir düşes olmayı kabullenmekten başka çarem kalmıyor.” Işıldayan gülümsemesiyle elini erkeğin yanağına koydu. “Seni seviyorum Adam Darshan Lawford. Sen benim denizden gelen armağanımsın. Ne kadar şanslı olduğuma inanmıyorum.”

“Bu şans karşılıklı. Hain yengeme teşekkür borçluyum. O olmasaydı, seninle hiçbir zaman karşılaşamayacaktım.” Elini battaniyenin altına sokarak genç kadının, eski ve pamuklu geceliğinin altında da en pahalı ipeğin altında olduğu kadar mükemmel bir sıcaklıkta olan kıvrımlarına dokundu.

Nefesini tutan genç kadın, parmaklarını erkeğin saçlarının arasına kaydırarak öpüşmek için onu kendine doğru çekti. Adam kendini, hayatında ilk defa evindeymiş gibi hissetti. “Sanırım ben seni önceki hayatımda da seviyordum.” diye mırıldandı. “Hindular bu dünyaya defalarca geldiğimize inanırlar. Bu, daha önce de birbirimize âşık olduğumuz ve ileride de olabileceğimiz anlamına geliyor.”

“Zamanın da ötesinde bir bağımız olabileceği fikrini sevdim. Sonsuz bir dünya yani. Amin.” Genç kadın muzipçe gülümseyerek erkeğin buruşmuş boyunbağını çözdü ve elini gömleğinden içeri sokarak göğsüne koydu. “Ne kadar yorgunum demiştin?”

Adam düşündüğü kadar yorgun değildi.

Aslında, hiç yorgun değildi...

Mary Jo Putney, New York Times, Wall Street Journal, USA Today ve Publishers weekly de dahil olmak üzere, tüm ulusal çok satanlar listelerine girdi. Beş kitabı, Library Journal tarafından yılın en iyi beş aşk romanından biri olmaya aday gösterildi. Üç kitabı da Booklist’in en iyi on aşk romanı listesinde yerini aldı. RITA Ödülleri’nde on kez finale kalan Mary Jo Putney, daha çok tarihi aşk romanları yazsa da, üç çağdaş aşk romanına da imzasını attı.